

Giới thiệu Yêu Em Đậm Sâu

Tác giả Trung 2 Bệnh vừa cho ra mắt đọc giả tựa truyện ngôn tình hiện đại mang tựa đề Yêu Em Đậm Sâu, hứa hẹn mang lại một tuyệt phẩm thu hút đông đảo người đọc.

Em yêu anh, một tình yêu cuồng nhiệt nhất.

Đồng Tiểu Táp anh chính là hình tượng của hàng vạn thanh thiếu niên nam nữ nhưng khi gặp máy tính lại thì anh chỉ là đứa trẻ to xác khôn hơn không kém.

Lần đầu gặp tại quán rượu anh đã cùng tôi lần tới giường.

lần thứ hai anh đã cướp lấy que thử thai trên tay tôi và nói sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Cuộc dây dưa bắt ngờ ở phòng bệnh, cuộc so tài bày tỏ tình cảm chân thành.

Hạnh phúc đến nhưng bởi vì người anh họ nhiều tiền của anh mà tôi dao động.

Anh kỳ công chuẩn bị một hôn lễ hoành tráng tôi lại vì bạn trai cũ mà đào hôn.

Tất cả mọi thứ xảy ra quá nhanh nhưng đừng nên gấp gáp lại, tôi quay lại trước mặt anh, anh lại nắm tay một người con gái khác mà nói, "Anh không yêu em"; ở trong cuộc sống bình thân, bất tri bất giác đã yêu đến tận xương tủy. Mời bạn đọc truyện online cùng tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1

Năm 2014, tôi chia tay với người bạn trai quen biết 22 năm trời và qua lại 4 năm.

Ngày đó anh chia tay với tôi, tôi trốn trong phòng bếp vặn bình gas, sau một hồi khóc lóc ngu ngốc thì đứng dậy đi đóng lại.

Tôi quen Lộ Phi từ khi còn bé, chúng tôi không chỉ là thanh mai trúc mã, mà mẹ tôi cùng cụ nhà cậu ta lớn lên với nhau trong viện từ hồi còn mang tã.

Cầu huyết chính là, hai cụ đấu đá với nhau từ nhỏ đến lớn, tôi với Lộ Phi cũng được hai người bọn họ đem ra làm công cụ quyết đấu. Vì vậy, khoảng thời gian đi bộ đến trường đã biết được tên mọt ướm kia chính là kẻ thù không đội trời chung của tôi.

Tôi lớn hơn Lộ Phi một tuổi, nhưng vì mẹ cậu ta sợ cậu ta sẽ bại dưới tay tôi, nên để cho Lộ Phi học tiểu học cùng năm với tôi, hơn nữa còn ngồi chung bàn, không ngờ rằng, ngồi chung một mạch tận 12 năm. Thời gian chúng tôi bước qua giai đoạn trưởng, trong người tôi có kha khá hooc-môn của nam giới, Lộ Phi không ít lần bị ăn nắm đấm của tôi.

Đồng ý rằng sau đó, cậu ta càng ngày càng đẹp trai, hai chúng tôi cộng hai bà cụ lên thành lập cuộc cách mạng hữu nghị. Có thể nói, câu chuyện tình yêu của chúng tôi, nửa đoạn trước giống như phim Hàn, ưu điểm, mấy trăm tập làm nền suốt mười hai năm, cuối cùng thì sau ngày thứ ba cũng tu thành chánh quả.

Mà nửa đoạn sau, biến thành tấn bi kịch. Ngày Lộ Phi cầm hoa hồng đỏ đến gặp tôi để bày tỏ, kéo tôi đến nhà trọ nhỏ.

Chuyện sau đó, không cần nói cũng biết. Lúc anh cầm chứng minh thư đi thuê phòng, ngay cả đầu tôi cũng cảm thấy xấu hổ. Vào phòng hai chúng tôi liền hôn nhau. Thật ra thì lúc ấy tôi không thích Lộ Phi cho lắm, chẳng qua là tò mò mà thôi. Hôn một lúc thì quần áo của cậu ta và váy của tôi cũng biến mất luôn.

Sau chuyện đó tôi khóc nửa ngày. Vậy là Lộ Phi an ủi tôi, kéo đầu tôi vào ngực cậu ta, "Thắm Lam, sau này mình nhất định sẽ cưới cậu."

Vì những lời này của Lộ Phi, tôi đã quen cậu ấy bốn năm. Sau đó tôi mới biết, từ năm nhất trung học Lộ Phi đã xem phim heo với mấy cậu nam sinh trong khu trọ, nhưng những cậu nam sinh kia quá vội vàng, mỗi lần đều bắt đầu tua đến cảnh máu chót, vì vậy anh mơ mơ hồ hồ, căn bản không biết khúc dạo đầu.

Cũng bởi vì như vậy, lần đầu tiên của tôi cực kì không tốt đẹp. Thời gian chúng tôi sống chung với nhau lâu lâu sau đó, dĩ nhiên là không có mấy cái chuyện lúng túng kia rồi. Nhưng bây giờ, sao tôi lại cảm thấy cơ thể khô khốc này lại đau dữ dội đến vậy?

Con đau đó kéo dài rất lâu, thế nhưng tôi nhất định không chịu tính lại.

Khi mở mắt ra, hình ảnh trước mắt chẳng khác nào một vở kịch trên ti vi, tôi kéo chăn, che kín thân thể trần trụi trống không của mình.

Trong phim truyền hình nữ chính dù sao cũng có một bộ nội y. Quần áo, đối với tôi, là da thịt trần trụi.

Người con trai nằm bên cạnh tôi cũng không mảnh vải che thân. Cơ thể trắng nõn, tay chân thon dài lại còn rất nhỏ nhắn, phối hợp với tiêu chuẩn xinh đẹp của thiếu niên, tóc tai cũng rất suôn mềm. Đến lần thứ hai tôi vẫn còn nghi bản thân mình chuyển kiếp. Thế nhưng quần áo dưới gầm giường đã chứng minh đây là XX loạn lạc sau khi uống rượu.

Lúng túng hơn chính là, một bàn tay của người con trai kia còn vững vàng đặt ở vị trí dưới cổ tôi, thậm chí lúc tôi vừa mở mắt, anh ta còn lười nhác sờ soạng một cái, trong miệng còn lẩm bẩm, "Con chuột này mềm quá."

Tôi cẩn thận đẩy anh ta ra.

Quả nhiên là người nhìn thấy ở quán rượu ngày hôm đó.

Lần này, anh ta cuối cùng cũng dịu mắt tỉnh ngủ.

"Anh đừng nhúc nhích." Tôi vừa nói vừa ném khăn tắm trên tủ đầu giường cho anh ta, "Trước tiên quần cho kĩ đã."

Đáng tiếc anh ta nghe không hiểu lời tôi, còn lao người thẳng về phía tôi, tôi còn chưa kịp nhắm mắt, thế mà anh ta đã ép thân dưới sát vào tôi, để người bạn nhỏ kia trong không khí lạnh lẽo run một cái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Lộ Phi

Đây mới là ngọn nguồn của chuyện đại gian ác, khiến cho tôi trong mơ còn cảm thấy bị vật kia làm đau.

Tôi mới vừa che mắt, bên tai lại truyền đến giọng nam tính.

“Chúng ta làm rồi phải không?”

Thời điểm đối mặt lần nữa, anh ta điền khùng nói một câu. “Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Tôi không có ý định muốn biết ý tứ của anh ta, sau khi thay đồ xong liền chạy trốn khỏi hiện trường tai nạn.

Tôi bắt xe về ngã tư nhà Ngải Lị, tôi có chìa khóa nhà cô ấy, cho dù bây giờ cô ấy đi làm thì tôi vẫn có thể ra vào tự nhiên.

Ngải Lị là bạn học Đại học kiêm bạn cùng phòng của tôi.

Sau khi tốt nghiệp, tôi tìm ra điểm bất đồng của chúng tôi. So với cái công việc trong tình trạng hết sức nguy hiểm của tôi ở cái xã hội nhỏ cận bã này thì, Ngải Lị còn sống mới là mầm sống tươi sáng chính trực, tốt nghiệp Đại học được nhận vào một công ty nước ngoài, cả ngày bla bla nói lưu loát thứ tiếng Anh chín đến năm, xe đón xe đưa.

Còn bây giờ, ở cái nơi này cái gọi là trong thành phố lớn, Ngải Lị chính là người bạn duy nhất của tôi.

Trên đường đi, tôi bắt đầu nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Lộ Phi chơi chứng khoán bị thua lỗ, hai chúng tôi bị chủ nhà trọ đuổi ra khỏi phòng, sau đó tôi gọi điện cho Ngải Lị, hẹn gặp nhau ở quán rượu, có thể là vì phải làm thêm giờ nên Ngải Lị không đến tìm tôi. Khi tôi chuẩn bị rời khỏi quầy rượu thì đụng phải người đàn ông kia, không đúng, bộ dạng kia của hắn càng nhìn càng giống học sinh cấp hai. Nhìn anh ta hình như tâm trạng cũng không được khá lắm, thế là chúng tôi uống rượu cùng nhau, sau đó tôi uống say, hình như là tôi nói đề cho anh ta đưa tôi đi quán rượu.

Chuyện sau đó tôi không rõ lắm, cũng không muốn nhớ lại, đây luôn là đoạn kí ức đặc biệt không tồn tại trong trí nhớ của tôi, tôi quả quyết đè nén trong đầu sau đó thanh trừ sạch sẽ cho tiệm bán đồ phế thải, nếu như có thể, tôi còn muốn cách thức hóa thêm nữa. Nhà của Ngải Lị nằm ở trung tâm thành phố, không bao lâu sau xe đã đậu trước một tiểu khu hạng sang, cả nhà của cô ấy cũng di dân, một người tiêu dao tự tại, trước kia khi tôi thỉnh thoảng cãi nhau với Lộ Phi đều ôm gối đi tìm cô ấy.

Đến nhà Ngải Lị tôi trực tiếp đi vào phòng tắm. Trong ti vi cũng diễn cảnh như vậy, nữ chính khóc lóc dưới vòi hoa sen, sau đó dùng sức chà xát khắp cơ thể.

Nhưng tôi không cọ được, trên người tôi là từng mảng xanh xanh tím tím, người đàn ông kia, thật không khách sáo.

Chuyện làm cho tôi buồn bức hơn là, một luồng khí trắng từ trong cơ thể tôi chảy xuống.

Cuối cùng tôi tự mình giặt sạch sẽ rồi thay quần áo đi ra ngoài. Thuốc ngừa thai nhất định không thể tìm thấy ở nhà Ngải Lị, nhìn bên ngoài cô ấy cực kì coi mở, bên trong lại là người rất bảo thủ, điểm này khác với tôi. Khi chúng tôi nói chuyện trời đất ở trong chăn, cô ấy luôn nói phải đem lần đầu tiên cho anh chồng tương lai.

Còn tôi thì ăn trái cấm trước thời hạn, trong lòng luôn luôn cho rằng, sau này tôi sẽ gả cho Lộ Phi, hơn nữa cả đời này chỉ ngủ cùng cậu ta. Cho nên, sớm hay muộn cũng thế, không khác nhau.

Tôi cần phải ra ngoài mua thuốc sớm một chút, thế nhưng cả người đau ê ẩm không muốn động đây, thế là đem điện thoại cầm sạc. Tôi chui vào trong chăn mà ngủ.

Lộ Phi nói lời xin lỗi đặc biệt đến tôi. Tôi mới vừa nhìn cái tin nhắn thứ hai, điện thoại liền vang lên, không cần nhìn cũng biết là người nào.

Tôi nhấc nghe, sau đó truyền đến giọng của Lộ Phi, chắc anh mất ngủ cả đêm, giọng nói cực kì mệt mỏi.

“Thẩm Lam, anh sai rồi, em đang ở đâu, anh đi tìm em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Tôi Là Cô Gái Tốt

Nếu không phải vì chuyện ngày hôm qua, tôi chắc chắn sẽ mắng cậu ta, nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình không đủ tư cách, tôi cảm thấy tôi mới là người phải xin lỗi cậu ta. Hắng giọng một cái, tôi nói, “Em ở nhà Ngải Lị, anh biết không? Tôi qua anh ngủ ở đâu?”

Vừa nghĩ đến chuyện hôm qua trước khi đi tôi còn tịch thu hết tiền trong ví của cậu ta, tôi bắt đầu lo lắng, trong người cậu ta không có một đồng thi đi đâu được.

Tôi suy nghĩ một lát liền hiểu ra, cậu ta nhất định là đi khắp nơi tìm tôi, suốt cả đêm.

“Vậy anh nói cho em biết anh đang ở đâu, em đến tìm anh ngay đây.”

Sau khi cúp máy, tôi dùng tốc độ nhanh nhất để đến chỗ Lộ Phi ngồi, vừa xuống xe tôi liền thấy cậu ta đứng cúi đầu ủ rũ bên vệ đường.

“Thẩm Lam, xin lỗi.”

Tôi lắc đầu, nhìn bộ dạng sa sút của anh mà đau lòng tội độ, nước mắt bắt đầu lăn xả.

Lộ Phi cực kỳ thích ôm hôn tôi, chúng tôi còn đang trên đường đi, anh đã cúi đầu xuống, cắn nát môi tôi. Trước khi ngủ tôi có tắm, nhưng không nhớ là có đánh răng, mặc dù miệng tôi không hôi lắm, thế nhưng cái tôi thật sự sợ chính là cảm giác hôn môi người đàn ông ngày hôm qua.

Hôn chán chê, chúng tôi đi tìm ngay một quán rượu, trong lòng tôi không yên, những kí ức ngất quãng kia bắt đầu bay lượn chu du trong đầu tôi. Vậy mà còn phải tỏ ra vẻ không có chuyện gì trước mặt Lộ Phi. Toét miệng cười với anh, nhân tiện tha hồ tưởng tượng ra tương lai tươi đẹp.

Anh đã sớm thay xong quần áo, hơn nữa còn chăm chút rất gọn gàng, diện mạo hiên ngang của chàng thiếu niên anh tuấn.

“Anh phải đi tìm việc?” Tôi vuốt mặt hỏi, nhân tiện ngắm nghía cơ thể Lộ Phi một lượt, thật sự đẹp trai quá đi.

Lộ Phi nhú mày, sau đó khổ sở mở miệng, “Thẩm Lam, chúng ta về nhà đi, hôm qua anh gọi điện về cho mẹ, bà ấy nói tìm được một công việc ở quê cho anh rồi, thu nhập cũng không tệ.”

“Hả.”

Tôi chặn Lộ Phi, quay người vui mình vào trong chăn. Tôi không muốn về, nhất là vào thời điểm khó khăn như bây giờ. Thế là cuối cùng, tôi vẫn im lặng đứng lên, thay đồ ngay trước mặt Lộ Phi, sau đó trả phòng, đứng trên xe chạy đường dài.

Mắt bên phải của tôi, giật liên tục không biết mệt.

Mỗi khi chúng tôi ngồi chung xe, Lộ Phi thường có thói quen để tôi ngồi phía trong, lần này cũng không ngoại lệ. Ngày trước tôi còn thầm vui vẻ vì hành động nhỏ nhặt này, nhưng bây giờ bất kể thế nào cũng không liên lạc được với hai chữ cảm động trước mắt kia.

Thậm chí ngay cả lúc Lộ Phi đưa bữa sáng cho tôi, tôi cũng quay đầu nhìn ra cửa sổ không thèm để ý đến cậu ta.

Sau khi xe khởi động, Lộ Phi cũng đánh một giấc ngủ vội vàng. Tôi biết anh mệt, tìm tôi cả đêm, trong nháy mắt, những trách móc trước đó bỗng tan thành mây khói.

Nhớ lại khi Lộ Phi cầm trên tay một đồng tiền lẻ đi mua vé, tôi thờ dãi một cái. Sau đó tôi lén lấy ví da của cậu ta, rồi mở ví của mình ra, rút hai tờ chủ tịch Mao bỏ vào, nhìn lại cảm thấy hơi ít, thế là bỏ thêm hai tờ nữa. Cuối cùng, tôi nhét hết tiền vào.

Tất cả mọi người đều cho rằng Lộ Phi là duy nhất của tôi ở thời điểm này, chỉ có Ngải Lị nói rằng tôi mới là người bị Lộ Phi nắm chắc cái đó, bây giờ nghĩ lại, cô ấy thật đúng là có mắt nhìn đời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Tình Dịch

Trên xe nhiều người lộn xộn, mà Lộ Phi lại ngủ say như vậy, vì để có thể trông coi hành lý, tôi phải giương mắt ngáp suốt mấy tiếng.

Khi đến trạm, trời đã tối mịt.

Nhà Lộ Phi ở ngoại ô thành phố, khá gần trạm xe, cho nên mỗi lần được nghỉ tôi đều ghé nhà cậu ta trước, đến ngày hôm sau thì cậu ta đưa tôi về nhà mình. Mới vừa xuống xe, tôi chỉ siêu thị nhỏ, nói, “Cũng nửa năm rồi không về, em đi mua ít đồ biếu ba mẹ anh.”

Lộ Phi ngăn người ra vài phút, sau đó xách cái túi như hiểu ý tôi.

Hai chúng tôi không lên tiếng, chỉ có Lộ Phi cầm túi lớn túi nhỏ, còn đặc biệt dón vào một tay để tay kia nắm chặt tay tôi dắt đi.

Tôi thực sự muốn khóc, hốc mắt tôi cay xè, bất quá chỉ có chút nước mắt trào ra, tạm thời tôi không tìm được lý do gì để khóc. Chẳng qua là, nước mắt chưa kịp trào ra, đã đến nhà Lộ Phi.

Khi còn bé hai nhà chúng tôi ở cùng một phố, nhà tôi mua một căn chung cư cao tầng ở trung tâm thành phố, nhà Lộ Phi mua một căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô. Ở cái khu phố nhỏ này, có thể ở được trong biệt thự chỉ ít phải là thổ hào (*: ý chỉ người giàu có), cho nên khi học trung học và cao trung, những người bạn học của chúng tôi đều cho rằng Lộ Phi là con nhà giàu.

Mẹ Lộ Phi nhất nhất cho mình là một bà cô giàu có, cả ngày khoe khoang với mẹ tôi tiền muôn bạc biển. Thế là quan hệ của hai bà cô trở nên ác liệt hơn một chút.

Năm nhất đại học, khi mẹ tôi đến thăm tôi, vô tình bắt gian tôi và Lộ Phi trên giường. Một lần kia, hai nhà chúng tôi suýt chút nữa xé mặt nhau ra, sau đó ba mẹ tôi cảm thấy mình bị thua thiệt, nhưng vì tôi là thân con gái, bọn họ ngoài thỏa hiệp ra thì không làm được gì khác.

Từ đó, mẹ tôi bị mẹ Lộ Phi chèn ép, tôi cũng rất áy náy. Áy náy đến độ số lần về nhà còn ít hơn cả con gái của ông Trương bên cạnh nhà đi du học ở Mỹ.

Còn bây giờ, mẹ Lộ Phi nghe được tiếng chuông cửa sau, hào hứng ra mở cửa, kết quả bà ấy nhìn thấy tôi và Lộ Phi quay lại với nhau, trong nháy mắt cứng đờ người ra. “Ồi, Thẩm Lam, cháu cũng đến à, mau vào trong ngồi đi. Đừng về vội.”

Những lời này có khác gì đuổi khách đâu, Lộ Phi cũng hiểu, thế là cậu ta nắm tay tôi chặt hơn, thẳng thừng kéo tôi vào trong.

Vào đến phòng khách, tôi rót cuộc cũng hiểu nguyên nhân mẹ Lộ Phi triệu hồi anh về nhà.

Tìm việc làm cái gì chứ, con gái lão Trương từ Mỹ đã trở về.Ồ đúng rồi, cô gái tên là Trương Mật, hồi trung học viết thư tình cho Lộ Phi.

Nghiêm túc mà nói, Trương Mật không xem là đào góc tường của tôi. Ngược lại, hồi còn học trung học tôi còn không ít lần giúp cô ấy đưa thư tình cho Lộ Phi. Trong đó có nhiều lần Lộ Phi đỏ mặt nhận thư, sau đó nhìn tên người gửi thì nhìn tôi đầy tức giận.

Giận nhiều, tôi đương nhiên biết đó không phải là chuyện gì tệ hại. Có biết đâu rằng đó là do Lộ Phi thích tôi.

Cũng bởi vì như vậy, Trương Mật bên ngoài rất được lòng bề trên, trong đầu tôi hiện ra vài cảnh cầu huyết khi xung đột với nhau. Ví dụ như đang thi thì gian lận nhét tài liệu vào trong cặp tôi, ví dụ như lấy số điện thoại của tôi mang lên mạng xã giao.

Chuyện này sau đó bị Lộ Phi biết, cậu ta kéo Trương Mật đến xin lỗi tôi. Lúc đó tôi mới biết, hóa ra Lộ Phi và Trương Mật là hàng xóm, Trương Mật còn kêu mẹ cậu ta là mẹ nuôi.

Sau đó Trương Mật đi Mỹ, tôi còn cho rằng chuyện cũ theo gió bay mất, ai ngờ mỗi lần Trương Mật về nước, mẹ Lộ Phi lại tìm đủ cách lôi con trai về nhà.

Tôi dần dần, đã hiểu hết mọi đường đạo góc ngách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Tình Định (2)

Thế là, lần này cũng không ngoại lệ, Trương Mật vừa nhìn thấy Lộ Phi, vội đứng bật dậy khỏi ghế sofa, dưới chân như gắn động cơ chạy đến đứng giữa hai chúng tôi, khụy tay còn vô ý đụng tới một cái.

"Lộ Phi, cuối cùng anh cũng về rồi."

"Thảm Lam em không sao chứ?"

Hai người đồng thời mở miệng, người khó xử nhất ngược lại là tôi.

Lộ Phi đẩy tay Trương Mật ra, thẳng thừng ôm lấy vai tôi đi theo hướng khác, hai chúng tôi ngồi xuống bàn ăn. Tôi quay đầu nhìn một cái, mẹ Lộ Phi còn đang đứng ở cửa, tôi vừa định đứng lên, Lộ Phi liền ấn tôi xuống nói không cần. Sau đó hỏi mẹ cậu ta có ăn hay không.

Mẹ của Lộ Phi từ trong bếp mang ra một hộp cơm nhỏ.

Lúc ấy tôi rất buồn bực, nhà họ dù gì cũng là một biệt thự, bình thường không thuê người giúp việc cũng chẳng sao, không hiểu thế nào bây giờ lại dùng một cái hộp nhỏ để ăn cơm.

Hộp cơm vừa được mở ra, tôi liền biết chân tướng.

Mẹ Lộ Phi ở bên cạnh giới thiệu, "Đây là cơm Trương Mật tự tay làm cho con."

Ý nói, cơm này không có phần của tôi. Cho dù có, tôi cũng nuốt không nổi.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất mù mịt, tâm trạng uất ức trong lòng bấy lâu không thể kìm nén nổi mà bộc phát, trước việc tôi bùng nổ, Lộ Phi giống như một con cún nhỏ kéo tôi từ trên bàn xuống. Đêm nay, tôi bị cậu ta xách đến rồi xách đi như vậy.

Có điều là, lần này Lộ Phi ngay cả chào hỏi cũng không thèm, trong nhà này cậu ta đích thị là thái tử, tính khí bùng phát đến sàn nhà còn phải chấn động.

Chúng tôi về phòng Lộ Phi, cậu ta vừa bỏ đồ đạc xuống, liền ôm lấy tôi, đặc biệt ăn năn nói với tôi, "Anh thực sự không biết mẹ anh lừa anh."

Tôi cười toét miệng nói, "Không sao." Trong lòng còn bồi thêm một câu, tôi quen rồi. Hai chúng tôi sau một ngày mệt nhọc, còn chịu đói một ngày, lúc Lộ Phi ôm tôi, bụng tôi kêu lục ục mấy cái, thế là Lộ Phi hôn trên trán tôi một cái, nói, "Đồ ham ăn, anh đi làm gì đó cho em ăn."

Khi Lộ Phi ra ngoài, tôi đi rửa mặt, nước từ chậu bắn tung tóe ra ngoài, hòa với âm thanh trong lòng tôi.

Tâm trạng của tôi lúc đó, giống như khẩu đại bác bị kê sai vị trí vậy, kê gần mặt bàn, bắn tung tóe, nhanh chóng tê liệt.

Lúc này, Lộ Phi đã bung một chén Khang sư phụ quay lại. Hai chúng tôi tùm lại, đút cho nhau ăn. Cuối cùng tôi cũng cảm thấy, thì ra hạnh phúc lại là chuyện đơn giản bình dị như vậy.

Tôi yêu Lộ Phi, Lộ Phi yêu tôi, thế là đủ rồi.

Ngay khi tôi đang ca tụng tình yêu vô cùng to lớn bởi một chén Khang sư phụ, thời gian điểm linh thiêng, Lộ Phi đã chạy vào phòng tắm rồi tắm.

Lúc đi ra anh quần một cái khăn nhỏ, giọt nước từ cằm anh chảy xuống cơ thể qua những đường cong xinh đẹp.

Lộ Phi dùng hành động nói với tôi, tình yêu chung thủy là một loại trò chơi thoát tục, từ thuở hồng hoang ông cha đã không thoát khỏi việc dùng hình thức hai cơ thể ma sát để biểu lộ.

Đây mới là tình yêu, cũng không phải là không tôn trọng.

Thế nhưng, khi Lộ Phi ôm tôi từ phía sau còn cạ cạ vào tai tôi, xoa xoa bóp bóp khắp người tôi, ánh mắt tôi tối sầm, cuối cùng nhớ đến chuyện xảy ra ở quán rượu.

Tôi không tính rằng chuyện kia là điểm nhớ trong cuộc đời tôi, tôi lấy đó làm động lực để không nhớ đến chuyện kia nhiều nữa. Kết quả là tôi sai rồi. Tôi đẩy Lộ Phi ra, hơn nữa còn dùng khá nhiều sức, anh cau mày nhìn ra gì đó, làm đáng về đáng thương, bắt đầu nói xin lỗi tôi.

Lộ Phi nghĩ rằng, tâm tình tôi không tốt là do anh chơi chứng khoáng thua lỗ, là do mẹ anh hà khắc.

"Anh đừng nói nữa."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tình Yêu

Tôi ngắt lời Lộ Phi, trên thực tế, tôi đã không trách cậu ấy. Bởi vì tôi cảm thấy mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Ngay cả bản thân tôi còn không thể tha thứ. Thế là khi cậu ta thay đồ nói cần ra ngoài một chút, tôi gật đầu.

Khi đó tôi ngẩng đầu nhìn lên bóng lưng của Lộ Phi, cậu ta cầm gói thuốc lá trong tay. Mỗi lần tâm trạng không tốt cậu ta thường hút thuốc, mỗi lần hút đều tránh rất xa. Để tôi không ngửi được mùi thuốc lá.

Bất tri bất giác, chúng tôi đã quen nhau được hai mươi năm, Lộ Phi không còn là... đứa con nít ôm bình sữa như ngày xưa nữa, cậu ta đã biết làm chuyện gì sẽ khiến tôi đau lòng, còn cân nhắc rất nhiều chuyện vì tôi.

Sau khi Lộ Phi đi ra ngoài, tôi vẫn cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đó. Sau đó tôi nằm trên giường của cậu ta, đắp mền của cậu ta, nhắm mắt lại, nhớ tới những chuyện khi chúng tôi còn bé.

Tôi không biết mình đã nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong bao lâu, tóm lại, Lộ Phi vừa đi ra, thì không thấy quay về nữa. Sau đó tôi ngủ, rồi lại tỉnh.

Trời sáng. Tia nắng mặt trời sáng sớm chiếu khắp phòng, đáng tiếc là tâm trạng của tôi không được rực rỡ như ánh mặt trời, bởi vì trong phòng vẫn chỉ có một mình tôi.

Tôi cầm điện thoại di động gọi cho Lộ Phi, sau đó mới nhớ ra điện thoại của cậu ta ở trong tay mình.

Tôi thay quần áo rồi đi xuống lầu, kết quả là ngoài căn nhà trừ tôi ra thì không có bóng người nào cả, trên tủ giày màu đen xếp gọn gàng bốn đôi dép. Trong đó có hai đôi dép của Lộ Phi và Trương Mật xếp gần nhau, theo kiểu tình nhân.

Lúc ấy đầu óc tôi liên nổ tung. Chất truyền thần kinh bắt tôi quay lại phòng của Lộ Phi, mở ra rương hành lý của chúng tôi, đem phân loại từng món từng món quần áo. Quen nhau bốn năm, chúng tôi tuy hai mà một, còn bây giờ, bất kể là vì tôi hay là vì cậu ta, tóm lại là sự cân bằng này đã bị phá vỡ.

Khoảnh khắc đóng lại rương hành lý, tôi chỉ cảm thấy tức giận, mà không cân nhắc chuyện sau này.

Tôi kéo rương hành lý, lúc chuẩn bị đi, quay đầu nhìn cái gạt tàn thuốc trên bàn uống trà, bên trong có một đồng tàn thuốc, sau đó tôi thay dép rồi bỏ đi.

Tôi đứng bên đường, phoi nắng đến đỉnh đầu nóng lên. Thế là tôi vào siêu thị nhỏ mượn điện thoại gọi cho mẹ tôi.

Một tiếng sau, mẹ tôi lái chiếc Audi đời mới đến đón tôi. Tôi nhìn bốn bánh xe xoay vòng sáng chói, bỗng cảm thấy, thế giới này thay đổi rồi.

Về đến nhà, tôi thả mình xuống ghế sa lon, ngã đến choáng đầu hoa mắt, trời đất quay cuồng. Chịu đựng đủ rồi, tôi lại đứng lên, đi đến trước gương, nhìn vào gương mặt thâm mà thở dài một cái.

Mẹ tôi đang ở trong phòng bếp chuẩn bị vội vàng cho tôi vài món ăn, ngày trước mà có chuyện này, bà ấy lúc nào cũng quở trách mấy câu như tại sao tôi về mà không báo trước để bà ấy có thời gian chuẩn bị, nhưng lần này, mẹ tôi đặc biệt khoan hồng với tôi, cho nên tôi cũng đi đến, nói bằng giọng khàn khàn: "Mẹ, con đi ngủ."

Trước khi đi ngủ, tôi tìm trong túi xách chai thuốc ngừa thai nhỏ, không biết lúc này uống có muộn hay không, cho nên sau khi tôi uống một viên, lại uống thêm một viên nữa.

Vặn chai thuốc lại, tôi lúi di động ra, cắm vào ổ sạc rồi đặt bên gối.

Mỗi khi tôi cãi nhau với Lộ Phi, bất quá lâu lâu anh lại đi khắp nơi tìm rồi gọi điện thoại cho tôi, giống như ngày ấy vậy.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi hết mọi chuyện, tôi mới đắp chăn nhắm mắt bắt đầu tự thôi miên chính mình. Tôi đánh một giấc ngủ thật dài, trong mơ tôi gặp lại Lộ Phi của những ngày mới sáu tuổi, khi chúng tôi còn ở trong sân chơi lớn.

Mẹ tôi với mẹ Lộ Phi suốt ngày phàn nàn và so bì, Lộ Phi luôn lên đem đồ chơi mẹ cậu ta mới mua tặng cho tôi, cậu ta khen cái váy nhỏ của tôi rất xinh đẹp, còn cười để lộ hàm răng thiếu răng cửa, hỏi tôi, chị có đồng ý làm cô dâu của em không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Khổ Sở

Sau khi lên xe tôi không nói gì, im lặng như một pho tượng, thế là mẹ tôi tiện tay mở máy phát nhạc. Giọng hát ung dung tự tại của Lâm Chí Huyền vang lên, là bài 'Nước mắt cá sấu'.

Khi đó có thể hết lần này đến lần khác, tôi rất muốn khóc, trước khi nước mắt tôi trào ra ngoài, mẹ tôi đã tắt máy phát.

Về đến nhà, tôi thả mình xuống ghế sa lon, ngã đến choáng đầu hoa mắt, trời đất quay cuồng. Chịu đựng đủ rồi, tôi lại đứng lên, đi đến trước gương, nhìn vào gương mặt thâm mà thờ dài một cái.

Mẹ tôi đang ở trong phòng bếp chuẩn bị vội vàng cho tôi vài món ăn, ngày trước mà có chuyện này, bà ấy lúc nào cũng quở trách mấy câu như tại sao tôi về mà không báo trước để bà ấy có thời gian chuẩn bị, nhưng lần này, mẹ tôi đặc biệt khoan hồng với tôi, cho nên tôi cũng đi đến, nói bằng giọng khàn khàn: "Mẹ, con đi ngủ."

Trước khi đi ngủ, tôi tìm trong túi xách chai thuốc ngừa thai nhỏ, không biết lúc này uống có muộn hay không, cho nên sau khi tôi uống một viên, lại uống thêm một viên nữa.

Vặn chai thuốc lại, tôi lúi di động ra, cắm vào ổ sạc rồi đặt bên gối.

Mỗi khi tôi cãi nhau với Lộ Phi, bất quá lâu lâu anh lại đi khắp nơi tìm rồi gọi điện thoại cho tôi, giống như ngày ấy vậy.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi hết mọi chuyện, tôi mới đắp chăn nhắm mắt bắt đầu tự thôi miên chính mình. Tôi đánh một giấc ngủ thật dài, trong mơ tôi gặp lại Lộ Phi của những ngày mới sáu tuổi, khi chúng tôi còn ở trong sân chơi lớn.

Mẹ tôi với mẹ Lộ Phi suốt ngày phàn nàn và so bì, Lộ Phi luôn lên đem đồ chơi mẹ cậu ta mới mua tặng cho tôi, cậu ta khen cái váy nhỏ của tôi rất xinh đẹp, còn cười để lộ hàm răng thiếu răng cửa, hỏi tôi, chị có đồng ý làm cô dâu của em không?

Lúc tỉnh dậy, trời đã tối, tôi nhìn thời gian, phát hiện mình ngủ không bao lâu, nhưng Lộ Phi không gọi điện cũng không nhắn tin cho tôi.

Tôi lại xác nhận điện thoại không xảy ra vấn đề gì.

Hồi đó, tôi không biết được cảm giác thất vọng long trời lở đất, chỉ là tắm rửa thay quần áo trang điểm sau đó đắp mặt nạ rồi kéo mẹ ra ngoài dạo phố cùng.

Trên đường phố thương mại sầm uất nhất của thành phố, tôi vô tâm vô mật xúc động trước sự thay đổi phồn thịnh của thành phố ngày hôm nay.

Thật ra những thứ này đều không phải mới xuất hiện, điều mới mẻ là, mỗi lần xung quanh có tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi đều vô thức nhìn vào túi của mình.

Sau đó ở trong tiệm cà phê, tôi dứt khoát lời điện thoại ra. Thế nhưng, khi tôi đi về, tôi phát hiện mình quên mất, vậy là quay lại tìm, nhưng không tìm được.

Mẹ tôi an ủi nói lát nữa mua cho tôi cái mới.

Nhưng bà ấy không biết, thật ra thì tôi không để ý cái điện thoại iphone4 đã dùng bốn năm, mà vì bên trong cất giữ rất nhiều tin nhắn giữa tôi và Lộ Phi, còn có hình của chúng tôi nữa.

Tôi có cảm giác thứ mình vừa vứt bỏ không phải điện thoại, mà là bạn trai.

Người ta nói vào lúc xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị mắc răng, còn tôi vào lúc bị mất điện thoại mặt đầy vẻ u buồn rầu rĩ mù mịt, thì gặp lại hai người bạn thời trung học.

Hai cô gái liếc mắt đã nhận ra tôi, sau đó lộc lộc lộc đi đến trước mặt tôi. Chúng tôi nói chuyện một lúc, khi hai cô gái hỏi có phải tôi vẫn sống chung với Lộ Phi hay không, tôi bỗng cứng mồm không trả lời được. Thật ra thì tôi với Lộ Phi không chia tay, cho nên tôi cũng không biết tại sao khi ấy tôi lại chột dạ như vậy.

Cuối cùng chúng tôi không mua điện thoại mới, cứ thế về nhà. Đêm đó tôi mất ngủ, buổi sáng hôm sau, tôi bị cô gái tiểu tụy trong gương hù cho hết hồn.

Chẳng lẽ, tôi sắp niết bàn(*).

(*) Niết bàn: dịch âm tiếng Phạn là Nirvana. Người tu hành đã chứng đạo, khi bỏ xác phàm vào nơi không sinh không diệt sạch hết mọi đường phiền não, cũng gọi là viên tịch. #Shai: hiểu như kiểu 'thăng thiên' hay 'lên bàn thờ'.

Bắt đầu từ ngày đó, tôi ở nhà nằm uể oải suốt một tuần, thời gian mẹ tôi mua cho tôi điện thoại mới cùng thẻ điện thoại, mặc dù cả ngày tôi làm bộ không thèm để ý, nhưng vẫn chờ đợi điện thoại của Lộ Phi.

Chỉ là, cậu ta vẫn không gọi đến.

Đến ngày thứ bảy, điện thoại của tôi rút cuộc cũng vang lên mấy tiếng, tôi ôm tim tay chân quẩn quất cầm điện thoại lên, sau đó chậm rãi nhấn nút nghe.

Cúp điện thoại tôi liền gục ngã, bởi vì đó không phải là cuộc gọi từ Lộ Phi, mà là một trong hai người bạn cũ tôi gặp ở trung tâm thương mại.

Cô ta nói trong điện thoại thế này, vừa hay tháng này mọi người tốt nghiệp không ít người quay về, vì vậy muốn tổ chức họp mặt.

Tôi là người cuối cùng nhận được thông báo, cho nên cho tôi hai sự lựa chọn, chỉ có đi và không đi. Tôi vừa định nói muốn suy nghĩ một chút, thì người bên kia giống như có chuyện gì gấp, nói rằng dự định như vậy đi, sau đó vội vàng ngắt máy.

Thời điểm cô ấy cho tôi biết, cách buổi họp mặt chưa tới 20 tiếng. Cuối cùng, tôi hốt hoảng sửa sang lại tâm tình rối bời của bản thân, cài đặt xong đồng hồ báo thức, tôi quyết định đến tham gia, bởi vì chắc chắn Lộ Phi cũng tham gia.

Sau một lúc bị sốc thì tôi đồng ý đến, bởi vì, lần này tôi có thể gặp lại Lộ Phi.

Sáng sớm ngày họp mặt tôi đã bắt đầu chuẩn bị, mẹ tôi rất ủng hộ, bà ấy nhìn đáng vẻ ăn diện của tôi nói, "Quả nhiên là con của mẹ."

Dĩ nhiên, mẹ tôi còn làm chuyện vĩ đại hơn, bà ấy đem chìa khóa chiếc Audi đưa cho tôi.

Năm nhất đại học tôi đã lấy bằng lái, chỉ là kinh nghiệm thực hành không được nhiều. Sự tín nhiệm này của mẹ khiến tôi cảm động mấy phút.

Phản cảm động này ở câu nói tiếp theo của bà ấy làm tôi im lặng không nói nên gì.

"Người khác nhìn thấy kỹ năng này của con chắc sẽ né con ngay."

Tôi vì thế mà hùng hực lựa giật bước ra ngoài, nhưng ngay khi tôi lên xe, sờ vào tay lái liền có cảm giác không chân thật, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Sau đó tôi lôi con búp bê cầu mưa từ trong túi ra, đó là món quà sinh nhật đầu tiên năm hai mươi tuổi Lộ Phi đã tặng cho tôi, lúc nào tôi cũng mang theo bên mình. Tôi treo con búp bê đằng sau kính chiếu hậu, cảm giác an tâm được một chút.

Suốt chặng đường đi tôi lái rất chậm, nhìn xa chẳng khác nào con ốc sên to lớn, bò qua thành phố, cuối cùng buổi họp mặt bắt đầu được nửa tiếng thì tôi đến, tốt nghiệp hơn bốn năm tôi không thể nào nhớ rõ tên của những người bạn thời trung học này. Tôi nhớ rõ nhất, cũng chỉ có Lộ Phi.

Nhưng cậu ta ngồi ở trong góc, cúi đầu nhìn điện thoại. Lộ Phi quay đầu lại kêu Trương Mật ngồi yên, giọng cậu ta nghe mới dịu dàng làm sao, có thể xuyên qua những âm thanh hỗn tạp kia để lọt vào tai tôi.

Kế đó, Lộ Phi ngẩng đầu bắt gặp tôi.

Thế là cậu ta hơi mở miệng, kiểu như muốn nói lại thôi, đôi mắt trong veo lộ ra tia oan ức.

Tôi vẫn đứng yên tại chỗ, đón nhận ánh mắt đổ dồn về mình, cũng đang đợi Lộ Phi đi đến trước mặt mình, cho tôi một câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Búp Bê Cầu Mưa

Cậu ta quả thực đứng lên, chỉ có điều Trương Mật kéo tay áo cậu ta lại, sau đó nói nhỏ một câu, Lộ Phi lại ngồi xuống. Hơn nữa còn không nhìn tôi.

Tôi lúng túng cười gượng một cái, rồi chào hỏi mọi người, nói rằng tôi đến trễ, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống. Tôi ngồi giữa một đám con trai, nếu là lúc trước, Lộ Phi đã tức giận hai mũi bốc khói.

Sự bảo vệ đó đồng nghĩa với ghen tuông, theo cậu ta nói thì nam nữ thụ thụ bất thân.

Cả buổi tối đó trôi qua rất chậm, tôi không tìm Lộ Phi với Trương Mật để rước phiên phúc, cũng không đến hỏi một câu tại sao. Tất cả mọi chuyện này, không phải bởi vì tôi độ lượng, càng không phải bởi vì tôi hèn yếu. Nói đơn giản hơn, tôi không có mặt mũi, tôi chờ Lộ Phi đến xin lỗi mình, sau đó cho cậu ta một cái tát, nói tôi không muốn gặp cậu ta nữa.

Những hình ảnh kia hiện lên trong đầu tôi rất lâu, đáng tiếc rằng đến khi cuộc họp mặt tàn thì tôi cũng chỉ là một đứa ảo tưởng.

Tôi chỉ uống chút nước, Lộ Phi cách chỗ tôi khá xa, nhưng vẫn không ngừng tự rót rượu cho mình. Có vài lần, ánh mắt chúng tôi bắt gặp nhau, cậu ta giống như nhớ ra có gì đó muốn nói với tôi, thế nhưng Trương Mật không cho anh cơ hội.

Đây là Lộ Phi mà tôi biết sao? Từ lúc nào cậu ta bắt đầu xem Trương Mật là duy nhất của cậu ta.

Buổi tiệc kết thúc, tôi là người đầu tiên đứng dậy đi ra khỏi phòng bao, khi đi đến cửa thang máy, tôi còn lưu luyến không rời len lén quay nhìn lại một lần, Lộ Phi không đuổi theo tôi.

Vì vậy tôi buồn bực không vui đi xuống hầm gửi xe.

Sau khi lên xe, tôi đứng lúc nhìn thấy con búp bê cầu mưa đang treo lơ lửng rất chướng mắt.

Tôi ôm một bụng tức giận, thế là mở cửa sổ ném búp bê cầu mưa ra ngoài.

Khoảnh khắc tôi ném nó ra ngoài liền thức tỉnh, tôi chợt hồi hận, ngộ nhờ nó bề thì làm thế nào, đó chính là món quà đầu tiên Lộ Phi tặng tôi, ý nghĩa lớn lao.

Song, tôi không nghe được tiếng đồ vật bị vỡ tan tành.

Mà lại nhìn thấy Lộ Phi đứng bên cạnh xe tôi, búp bê cầu mưa không sai lệch ném vào đầu anh, để lại một đường màu đỏ.

Tôi còn đang nghĩ, lần này chắc là đau lắm, cuối cùng nghe được âm thanh vụn vỡ chậm trễ phát ra.

Búp bê cầu mưa, vậy là rơi trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh.

Lộ Phi lui về sau mấy bước, cậu ta không nói gì, chỉ cúi người nhặt những mảnh vỡ ấy lên. Lúc này Trương Mật cũng vừa chạy đến.

Tôi khởi động xe, tốc độ từ từ tăng dần, từ trong kính chiếu hậu, tôi thấy Lộ Phi ra sức chạy theo xe tôi, cậu ta đuổi theo rất lâu, sau đó cũng chỉ là không theo kịp.

Còn tôi, bắt đầu rơi nước mắt lúc nào không hay biết.

Ngày hôm nay, cuối cùng tôi cũng hiểu cái gọi là nước mắt tràn bờ đê rồi, khóc đến nỗi hốc mắt của tôi sưng đau.

Đêm đó, mẹ tôi an ủi tôi, bà ấy nói với tôi rất nhiều điều. Bao gồm cả chuyện của ba mẹ tôi và nguồn gốc của chiếc Audi mới kia.

Bắt đầu từ khi tôi còn bé, bố tôi chính là phó giáo sư vật lý lớn, ở vị trí đó mười mấy năm cũng không thể thăng chức, cuối cùng thì từ chức xuống biển vào hai năm trước.

Mẹ tôi nói, khoản tiền đầu tiên bố tôi kiếm được, đã cho bà ấy mua xe mới. Nhìn xem, tình yêu là thứ đáng giá chờ đợi. Tôi gạt đầu, kéo chăn trùm kín người.

Ngày thứ hai khi trời vừa rạng sáng, tôi lên thu dọn hành lý của mình, để lại một mẫu giấy cho mẹ tôi rồi bỏ đi. Tôi lại đến trạm xe đường dài đợi, trước đó không lâu Lộ Phi còn nắm chặt tay tôi ở nơi này

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Tôi Là Đồng Tiểu Táp

Tôi trở lại thành phố nơi tôi học bốn năm đại học ở đó, nơi mà đã từng ghi dấu nhiều kỉ niệm của tôi với Lộ Phi nhất, còn bây giờ, tôi chỉ muốn đến chỗ đó, đem những vết tích chúng tôi từng có với nhau, lau sạch sẽ từng chút một. Chuyện thứ nhất tôi làm chính là đổi số điện thoại, sau đó bắt đầu tìm nhà.

Giới thiệu nhà cho tôi là người bạn thực tập sinh nhà đất ngày trước của tôi, gọi là Lâm Cánh, chính là loại chạy trên đường có tỉ số quay đầu 300%, theo cậu ta nói thì nhà này là lão đại cậu ta cho thuê, hiện đang dự định cho thuê một phòng.

Mà lão đại theo lời của cậu ta, thật ra thì cũng giống cậu ta, chủ yếu dựa vào chơi game là cuộc sống của tuổi trẻ. Nói dễ nghe một chút, gọi là làm cao thủ bàn phím.

Cảnh vật chung quanh nhà không tẻ, thiết kế hai tầng loft, trong phòng khách ở tầng một bày năm bộ máy tính, tôi nghĩ người này có chí phấn đấu vươn lên trong xã hội, có hơi cảm động.

Tôi nhấn tin qua loa vài câu về tình hình nhà cửa cho Ngải Lị, cô ấy sau khi nghe liền nói muốn gặp Lâm Cánh một lần. Chỉ vậy, tôi mời Lâm Cánh và Ngải Lị ăn một bữa cơm tối, tiện thể kí luôn hợp đồng thuê nhà.

Ngải Lị nói, nhìn người bạn trẻ Lâm Cánh này không phải là người xấu.

Mặc dù tôi thất vọng khi cô ấy thấy sắc quên bạn, nhưng mà quả thật ấn tượng bạn đầu với Lâm Cánh cũng không quá tệ, chỉ không biết tên lão đại của cậu ta là người thế nào.

Ngày hôm sau, tôi hấp tấp dọn nhà mới.

Cuộc sống phía sau coi như là suôn sẻ, những thứ tôi không biết muốn gặp hay là không gặp chắc chắn sẽ không xuất hiện trước mắt tôi, cảm giác thất tình trước đó cũng dần phai nhạt.

Ngay lúc tôi đang đắm chìm trong chuỗi ngày vui vẻ không buồn tư vị vì cuộc sống mới, 'bất hạnh' bất ngờ ập xuống, đầu tiên là choáng váng mắt tinh thần mấy ngày liền, sau đó phát hiện cái kia vẫn chưa chịu đến.

Tôi nằm trong chăn dùng điện thoại lên Baidu tra cứu, cuối cùng không thể không thay quần áo đi xuống nhà thuốc nhỏ dưới lầu.

Ngày trước thuốc ngừa thai đều do Lộ Phi mua cho tôi, lần này, tôi phải một thân một mình đi mua que thử thai. Tôi rất muốn mang một cái mặt nạ lớn, hơn nữa tôi rõ ràng nói rất nhỏ rằng mình muốn que thử thai, nhân viên cửa tiệm lại lặp lại một lần bằng giọng rất lớn, làm mọi người xung quanh đều quay lại nhìn tôi.

Ngày hôm đó, được tôi xếp vào một trong mười ngày xui xẻo nhất cuộc đời.

Sau đó tôi nhanh chóng trả tiền rồi bỏ đi, về đến nhà tôi chạy ngay vào nhà vệ sinh, buổi sáng Lâm Cánh có tiết nên sẽ không về, cho nên tôi không khóa cửa nhà vệ sinh.

Quá trình sử dụng que thử thai bị bỏ dở, bởi vì bị kích là, khi tôi mới vừa đưa vật kia lên trước mặt, chốt cửa vang lên vài tiếng.

Sau đó, cửa mở ra.

Ở đó chưa đến mười giây, tôi lục lọi trong đầu một lượt, sau đó khô phục dữ liệu bị vứt xuống trạm bán đồ phế thải, cuối cùng tôi dám xác định, nam sinh trước mặt tôi chính là người một tháng trước, chính là người ôm tôi không mảnh vải che thân trên chiếc giường lớn trong quán rượu đó.

Tôi suy nghĩ phải đối mặt giải thích thế nào, tiện nhớ lại, anh ta chắc là lão đại mà Lâm Cánh nói đến.

Cho nên, anh ta cũng như Lâm Cánh, là một học sinh trung học. Thế giới nhỏ của tôi đảo ngược.

"Chúng ta hình như gặp nhau ở đâu. . ." Học sinh trung học lim dim mắt nhìn tôi, anh ta đến gần hơn.

Tìm tôi đập rộn ràng, nhớ ra trong tay mình còn gờ thứ gì đó đang chuẩn bị đưa ra sau để giấu, thì bị anh ta giữ lấy cổ tay. Chút lực đó, thật ra thì không đau, nhưng mà cực kỳ mờ ám, nhiệt độ cơ thể cùng máu huyết tôi trào dâng nhảy lên một cái.

Phải, tôi không cần che giấu, trí nhớ của học sinh trung học này sao có thể kém hơn tôi được.

Một khắc sau, anh ta làm một chuyện còn khiến tôi bất ngờ hơn. Tôi bỗng cảm thấy trên tay như thiếu mất gì đó, đưa mắt nhìn xuống, cái vật dụng dài dài nhỏ nhỏ trắng trắng kia đã bị anh ta cầm trong tay.

Anh ta nghiêm túc nhìn rất lâu, chân mày nhíu lại. Đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng cử động một chút, nói ra hai chữ tôi không muốn nghe nhất trên thế giới này.

"Hai ----- vạch -----"

Tôi lúng túng cúi đầu, muốn giành lại que thử thai, kết quả anh ta đưa tay cao lên, hơn nữa còn lùi về sau một bước.

Tôi nhảy lên cũng vô ích, thiếu chút nữa ngã xuống, mất cả chân hơi đau một chút.

"Cô không sao chứ?"

Anh ta cúi người muốn đỡ tôi, tôi không đồng ý đẩy tay anh ta ra.

Tôi nắm tay siết thật chặt, bộ dạng kia cực kỳ phòng bị, thật ra thì tôi không thấy bộ dạng của mình đáng thương hay là thế nào đó, chỉ là không biết phải

đổi mặt làm thế nào.

Việc này quá bối rối.

Song sau đó tôi phải buông lỏng tay ra, bởi vì di động của tôi trong phòng khách đổ chuông, khi tôi định đứng dậy thì phát hiện chân trái của mình vốn dĩ không thể làm được.

Tôi được đỡ quay về, điện thoại là Lâm Cảnh gọi đến, ý tứ rất đơn giản, chính là hôm nay lão đại quay về, cậu ta quên nói trước cho tôi biết.

Tôi nhìn điện thoại, lại nhìn người trước mặt, nhìn cho đến khi suy đoán là sự thật.

Lâm Cảnh, tôi cam đoan sẽ không giết cậu.

"Tôi là Đồng Tiểu Táp."

"À." Tôi cúp điện thoại, lại cúi đầu, mấy giây sau, tôi mới ý thức rằng mình không được phải phép, mới bổ sung thêm một câu, "Tôi là Thẩm Lam."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Con Gái Yếu Đuối Vốn Đã Không Còn Thịnh Hành

Đây là lần gặp gỡ thứ hai của tôi và Đồng Tiểu Táp, anh cướp que thử thai trên tay tôi, giới thiệu bản thân hết sức tự nhiên.

Khi đó, hai chúng tôi ngồi đối diện, ánh nắng chiếu trên hàng mi dài của Đồng Tiểu Táp. Lúc anh cau mày, trên gương mặt như có dòng nước xoáy mờ ảo.

Một lát sau, anh mang đến một chai rượu thuốc, lại còn kéo chân tôi lên, cúi đầu nghiêm túc xoa giúp tôi, cũng chẳng đau lắm.

Sau khi được bôi rượu thuốc, tôi muốn bỏ chạy, tôi cần chút thời gian và không gian để suy nghĩ kỹ càng vấn đề này, đổi mặt với gã từng lên giường với mình. Cậu học sinh này, có thể bình thản mà sống chung với nhau không.

"Chuyện đó --- " Cánh tay Đồng Tiểu Táp rũ xuống, chỉ là mỗi một ngón tay anh thả lỏng rồi siết chặt đều lọt vào tầm mắt của tôi.

"Hử?"

"Có phải cô mang thai không? Là con của tôi -- "

Đồng Tiểu Táp bỗng đứng lên, anh đi đến trước mặt tôi, vóc dáng cao lớn vừa vịn che ánh nắng chói chang từ cửa sổ hắt vào, tôi sụp mắt xuống.

Chuyện này dù sao cũng có thể xảy ra án mạng, tôi suy nghĩ, trong lòng bắt đầu cảm thấy chua xót.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm --- "

Tôi vẫn không trả lời.

"Tôi xin lỗi -- "

Vào lúc này, tôi rất cần một lý do đau đớn để có thể khóc lớn, mà khi Đồng Tiểu Táp nói ra ba chữ kia, tựa như mở ra cung điện chứa nước mắt của tôi. Tôi thuận tay cầm một cái gối ôm lớn, không hề khách sáo mà ném vào gương mặt đẹp đẽ tươi trẻ của Đồng Tiểu Táp. Tôi không nghĩ là mình đã rất thô lỗ.

Đồng Tiểu Táp còn đang sững sờ đứng yên tại chỗ, tôi tạm thời quên cái chân đau cứ thế chạy thật nhanh, khoảnh khắc đó, tôi khá tin vào năng lực của con người.

Cho đến khi tôi nằm trên giường, tôi mới nhớ đến cơn đau kia, vậy là tôi điều chỉnh tư thế cho thoải mái hơn, ôm gối khóc cho hết những ưu phiền bấy lâu.

Nếu như không gặp Đồng Tiểu Táp, ngày hôm đó tôi nhất định không từ chối Lộ Phi, Lộ Phi cũng không bỏ đi cả đêm không về. Chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra.

Đó chính là chuỗi sự kiện ngẫu nhiên với xác suất xảy ra cực kì thấp, khiến cho tình yêu của tôi và Lộ Phi tan theo gió mây.

Ngày trước khi gây gỗ với Lộ Phi, tôi cũng vui đầu vào gối mà khóc thầm, âm mưu bày ra bộ mặt yếu đuối của mình. Tôi cho rằng, con gái yếu đuối sớm đã không còn thịnh hành nữa rồi, còn mỗi lần Lộ Phi xuất hiện bất ngờ sau lưng tôi, anh với đầu nằm sấp trên giường, sau đó từ từ di chuyển, cuối cùng cả cơ thể nặng nề nằm đè lên tôi khiến tôi không thể không quay đầu lại nhìn anh với ánh mắt giận dữ.

Sau đó, Lộ Phi cười, khi cười đôi mắt anh hơi cong cong, còn hai hột gạo hai bên khóe môi, đặc biệt mê người, giống như một dòng nước suối sâu rộng cuốn theo mọi thứ. Nhìn anh cười tôi sẽ quên hết chuyện buồn bực, anh cũng cứ dịu dàng ôm tôi nói mình không đúng, đừng khóc.

Tôi từng cho rằng, Lộ Phi sẽ là thiên thần của tôi cả đời này.

Nhưng bây giờ, tôi đang đắm chìm trong những hồi ức với tâm trạng tồi tệ. Vết thương bị đâm sâu giờ lại rách ra thêm nữa rồi, vài chuyện tệ hại nhân cơ hội đó mà chui vào, đâm chồi nảy mầm. Cánh tay của Lộ Phi đưa ra, bắt đầu bảo vệ người kế tiếp.

"Thẩm Lam-- "

"Thẩm Lam, đừng khóc."

Có người nhẹ nhàng vỗ vào vai tôi, tôi ôm gối càng chặt hơn, cho đến khi hô hấp trở nên khó khăn, tôi mới ngời dựa vào tường.

Đồng Tiểu Táp tay chân luống cuống đứng sau lưng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Quyển 2 - Chương 1: Đã Lâu Không Gặp

(Hai năm sau)

Mùa đông ở thành phố N rất lạnh, cái lạnh ấy không chỉ tấp vào da mặt, mà còn thấu tận xương tủy.

Còn tôi, vì phải đi phỏng vấn ở một công ty nhỏ, từ năm giờ sáng đã phải mặc váy ngắn chen chúc bốn ba trong thành phố với hệ thống giao thông tắc nghẽn.

Giám đốc phòng vấn lịch sự trả lại hồ sơ cho tôi.

"Xin lỗi, cô Thẩm Lam, chúng tôi tạm thời. . ."

"Tôi hiểu mà."

Ban đầu tôi ôm một đồng tâm trạng đến vùng đất này cũng không có ký ức đặc biệt nào cả, nguyên nhân rất đơn giản, nơi này đủ xa, tôi lại cảm thấy có chút thân thuộc.

Kết quả là, luôn nhắc tôi nhớ đến Lỗ Tấn.

Nói một cách chính xác, là một vài câu thơ trong bài thơ tôi từng học ở trung học, đường cùng. Bây giờ chắc tôi đã đắm vào tường sùng cả mặt mũi.

Trong mắt người xa lạ, tôi không có chút may mắn tự mình biết mình, càng sống lâu càng không chịu cúi đầu trước thực tế.

Mấy tháng trước, tôi đeo ba lô cầm tay ba tôi, nói đúng ra thì ông ấy cho tôi một khoản tiền để tôi có thể bắt xe đến chỗ này. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi xe lửa, buổi tối tôi nằm trên một cái giường nhỏ hẹp, trong điện thoại báo nhận rất nhiều tin nhắn.

Lộ Phi chúc tôi mọi sự suôn sẻ, Ngải Lị mắng tôi không biết điều rồi bảo tôi quay về đi. Mẹ tôi dặn dò tôi vài chuyện sinh hoạt. Ba tôi nói ông mãi mãi là chỗ dựa cuối cùng của tôi.

Tôi vừa đọc, hai mắt đã ướt nhoe.

Mấy năm qua tôi gần như đã hình thành thói quen khóc một mình, mỗi lần nhìn vào gương tôi đều trông thấy một cô gái với gương mặt đầy vẻ lo lắng, trên gương mặt ấy cũng đã dần lưu lại vết tích của thời gian, chỉ là sâu trong cơ thể này hay là trong lòng. Tôi cảm thấy mình đang bắt chước sinh tồn như một người máy.

Nhiều lần tôi khóc trong mơ và giật mình tỉnh dậy, cuối cùng tôi vẫn lấy cớ để tiếp tục sống tiếp, chuyện chạy trốn đương nhiên mang đến cho tôi vô số ký ức về thành phố ấy. Vì vậy, lòng vòng quanh co thế nào tôi lại đến thành phố N.

Chỉ là dần dần, tôi phát hiện tôi không thích nơi này, chỗ này chỉ có một hai cửa hàng bách hóa lớn, mỗi lần đi qua tôi đều nhớ đến một chàng trai trẻ tuổi, cậu ta từng cố chấp đi theo tôi, hào phóng cả thẻ thanh toán giúp tôi, cậu ta mang nụ cười ấm áp nói với tôi, cô muốn gì tôi cũng cho cô.

Tôi còn nhớ những việc nhỏ nhặt không đáng kể khác, nhưng không thể nào nhớ mặt của người ấy, thậm chí tên của người ấy cũng cố tình quên mất.

Nhớ lại những chuyện này, mắt tôi lại dâng lên hai tầng mây mù. May mà tiếng còi báo đến trạm kéo tôi về với thực tại.

Sau khi phóng vắn thất bại tôi quay về nhà trọ ngủ một mạch đến lúc trời tối sầm, khi màn đêm buông xuống tôi bò dậy đeo trang sức lên người rồi đi ra cửa.

Mục đích của lần này rất đơn thuần, chẳng khác đi phóng vắn là bao, nhân gian thường gọi là đi xem mắt.

Đối phương là một người đàn ông ba mươi tuổi, có nhà có xe, có một công việc không trên không dưới ai, là một người đàn ông trên mức tiêu chuẩn. Lần đầu tiên mẹ tôi gửi hình ảnh ta thì tôi có chút mâu thuẫn, nhưng vì để cho bà an tâm, tôi vẫn trò chuyện với anh ta suốt hơn một tháng trời.

Thế là, chúng tôi quyết định gặp mặt một lần.

Có lẽ gặp một lần rồi thôi, có lẽ xin ý kiến phê bình sẽ chính thức xác định mối quan hệ. Tôi đã đến độ tuổi cần nói chuyện cưới gả, còn người con trai kia qua mấy lần trò chuyện chỉ với mỗi mình tôi trước nay chưa có một lần từ chối khéo léo.

Địa điểm gặp mặt đầu tiên là ở một nhà hàng riêng gần khu ăn uống, để tỏ phép lịch sự tôi đặc biệt ăn diện cho bản thân, dưới ánh đèn tôi còn cho rằng như vậy có hơi chói một chút.

Còn Trình Vĩ, cũng chính là người đàn ông có tướng mạo bắt mắt, câu nói đầu tiên cũng không có chút keo kiệt nào, "Cô đẹp hơn so với trong hình."

Tôi nói, cảm ơn.

Anh ta đứng dậy kéo ghế giúp tôi, chúng tôi thường trò chuyện nhưng đề tài vô vị với nhau, ví dụ như bản tin gần đây, ví dụ như cuộc sống yêu thích, ví dụ như, yêu cầu đối với nửa kia.

Tất cả đều diễn ra một cách rất hình thức hóa, bước chuyển biến là lúc sắp kết thúc bữa ăn tối.

Lúc ấy có một người phục vụ đi qua vô tình đụng vào người tôi, kem trên tay cọ vào mặt tôi, thế là Trình Vĩ chia tay lau khước môi giúp tôi.

Hành động này đối với lần đầu tiên gặp mặt nói thế nào thì cũng có hơi mạo muội, với người có phản ứng chậm như tôi mà tim cũng nhảy lên vài cái. Đến khi Trình Vĩ lúng túng nói xin lỗi tôi, tôi cười nói không sao cả.

Sau đó, chúng tôi cùng nhau đi xem phim.

Anh ta đưa tôi về nhà trọ, khi đi ngang qua một quán rượu anh ta nói, "Không ngờ rằng hôm nay họ lại diễn ở đây."

"Hử?" Tôi nghe không hiểu ý của anh ta.

Trình Vĩ cười một tiếng, "Hồi còn học trung học tôi rất thích ban nhạc này."

"Vậy thì bây giờ cũng đã mười mấy năm rồi. . . Xin lỗi, tôi. . ."

"Cô nói không sai, quả thật là mười mấy năm rồi. Thẩm Lam, cô cảm thấy tôi thế nào? Chúng ta ở cạnh nhau chắc không nhầm chán đâu nhỉ?"

"Hà?"

Lần này tôi cố ý giả vờ ngu ngơ, đã gặp mặt rồi, bây giờ chính là lúc quyết định có tiếp tục qua lại hay không. Thực tế thì tôi không có chút cảm giác gì với Trình Vĩ, nhưng tôi vẫn nương theo cảm xúc của hoàn cảnh mà trả lời, "Nếu trùng hợp như vậy thì chúng ta vào nghe một lát đi."

Ngày hôm sau tôi và Trình Vĩ bắt đầu qua lại không gần không xa, giữa chúng tôi không hề thân mật nhưng vẫn đội lên đầu cái danh nghĩa bạn trai bạn gái, mẹ tôi khá hài lòng với chuyện này, như vậy tôi cũng cảm thấy mình đã hoàn thành được kì vọng.

Sau một tháng qua lại, quan hệ của chúng tôi vẫn ở mức bạn bè trai gái bình thường không hơn không kém, khi anh ta nắm tay tôi thì toàn thân tôi cứng ngắc, lần đầu tiên sau khi anh ta hôn tôi, tôi đã về nhà đánh răng rất nhiều lần.

Tôi bắt đầu khủng hoảng, cũng bắt đầu tìm một lý do thích hợp để chia tay.

Khi Trình Vĩ gọi điện hẹn gặp tôi, tôi lại vừa bị một công ty từ chối, anh ta nói, "Thẩm Lam, tối nay ban nhạc ấy lại biểu diễn, chúng ta cùng đi xem nhé?"

"Ừm, vậy em đợi anh ở quán cà phê gần công ty anh."

"Được, tan làm anh đến đón em."

"Ừ, anh làm việc tiếp đi."

Trình Vĩ rất thích đến quán rượu, đối với những nhóm nhạc hay những ca sĩ trong giới underground anh ta đều nắm khá rõ, tôi mặc dù không hứng thú lắm nhưng mỗi lần như thế đều không từ chối lời mời, và mặc dù gặp nhau ở quán rượu, đến tận bây giờ anh ta đều không uống rượu cũng không để cho tôi uống rượu, bởi vì một chuyện nhỏ nhoi này, tôi chưa từng nghi ngờ gì anh ta.

Đĩ nhiên, hôm nay tôi quyết định thẳng thắn nói chia tay với anh ta.

Ở quán cà phê ăn không ngồi rồi mấy tiếng đồng hồ sau Trình Vĩ mới xuất hiện trước mặt tôi.

"Xin lỗi, lại để em phải chờ anh." Anh ta lúc nào cũng diễn dịch bốn chữ phong độ lịch sự rất tốt.

Tôi lắc đầu cười nói, "Không có gì, chúng ta đi thôi."

Khi ấy Trình Vĩ có chút lúng túng, vì thái độ hết sức điềm tĩnh tôi dành cho anh ta. Vì vậy khi anh ta nắm tay tôi, tôi đã cố hết sức để biểu hiện của bản thân được tỉnh táo.

Sau khi ăn tối chúng tôi đến quán rượu, lúc ấy trời đã tối, nhưng mà phía xa xa tôi thấy một đám người vây quanh cái gì đó.

"Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Trình Vĩ đậu xe ven đường hỏi.

"Chắc không đâu, chúng ta qua đó xem thế nào." Một mặt tôi không muốn để Trình Vĩ mất hứng, mặt khác quán rượu luôn có một vài ngôi sao nhỏ ghé đến, trường hợp thế này tôi đã từng gặp qua, chỉ có điều lần này khoa trương quá, hơn nữa một chút tin tức trước đó cũng chẳng có.

Bởi vì ban ngày đi phỏng vấn nên tôi ăn mặc rất mỏng manh, sau khi xuống xe Trình Vĩ liền cởi áo khoác choàng lên người tôi, tôi nhìn thấy anh ta cũng chỉ có một lớp áo sơ mi thì hơi ngượng.

Không ngờ rằng Trình Vĩ cười cười rồi kéo tôi vào ngực, "Như vậy thì cả hai đều không lạnh."

Tôi lúng túng nói xin lỗi rồi đẩy anh ta ra, thế mà Trình Vĩ lại ôm tôi chặt hơn.

Lúc đi đến trước cửa quán rượu tôi cuối cùng cũng nhìn rõ mặt người con trai bị đám đông vây kín. Anh ta nhìn rất trẻ, màu tóc vẫn giữ màu đen, mặt cũng không có chút thay đổi nào, vóc người cao gầy phối hợp với nụ cười trong mát, không chệch vào đâu được, đúng vậy.

Anh ta cư xử với nhóm người vây quanh mình không có chút nào gọi là kiêu kì, nhưng lại không có cách nào biết được đến cuối cùng là cái gì.

Trình Vĩ đứng vào lúc này hỏi tôi, "Em biết cậu ta?"

Tôi lắc đầu một cái, "Không, chỉ là thấy qua trên mạng."

Khi đi qua tôi còn lên quay đầu nhìn lần nữa, vừa hay người kia cũng ngẩng đầu nhìn về phía tôi. Tôi chuẩn bị trốn tránh nhưng lại phát hiện, anh không nhìn thấy tôi.

Rất nhanh sau đó anh lại cúi đầu, ký tên mình lên máy tính mà người ta đưa đến, Đồng Tiểu Táp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Yêu Quái.

Tình yêu hẳn là có trăm phương nghìn cách, hết lần này đến lần khác tôi và Lộ Phi ở trong đoạn tình yêu kia, chính là thiếu hụt trái tim.

Khóc là một chuyện hao phí sức lực, khóc rồi khóc, tôi cứ thế ngủ thiếp đi. Trong quá trình đó, Đồng Tiểu Táp ở bên cạnh tôi không rời, tôi nhớ khi anh kéo chân lên giúp tôi, tôi giữ lại tay anh.

Cho nên khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình nằm trong lòng ngực của Đồng Tiểu Táp, hơn nữa còn không kiêng dè mà gác chân mình đè lên đùi anh.

Tôi không dám nhìn anh, lúc chuẩn bị lẳng lặng xoay người, tay Đồng Tiểu Táp đặt một cách chuẩn xác lên eo tôi.

Nhiệt độ từ đầu ngón tay của anh hơi lạnh. Tôi giật mình, ngón tay anh di chuyển không kiểm chế, hơn nữa còn kéo tôi lại sát vào người anh.

Trong giấc mơ dường như Đồng Tiểu Táp cũng phát hiện ra tâm trạng của tôi, bàn tay anh từ từ nói lòng ra, ánh mắt hơi nhấp nháy, tôi đoán chừng bất

cứ lúc nào anh sẽ mở mắt ra, sau đó nhìn tôi say đắm

Nhưng, anh nghiêng đầu một chút, nhích đầu gần tôi, nói khẽ, "Tôi ngủ một lúc nữa --- " Sau đó lại nhắm hai mắt lại.

Đó là mơ thôi!

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác tôi đụng phải thứ tròn tròn kia khiến trái tim nhỏ bé không biết nên làm thế nào. Mượn một câu nói của Đường Uyên Như (*), tôi hoảng sợ, không phải tôi hoảng sợ Đồng Tiểu Táp, mà là chính tôi.

(*) Đường Uyên Như: nhân vật trong phim Tiểu thời đại.

Tôi không còn bao nhiêu sức lực, hơn nữa cũng không bỏ được lồng ngực không tính là rất áp áp hay không đủ rộng.

Rất nhanh, tôi hoảng loạn quay đầu, bắt đầu che bản thân đột nhiên trời dậy cơn mưa bụi xa xa như vậy. Màu trời dần sẫm lại, thế là tôi chỉ có thể ngắm đường nét của Đồng Tiểu Táp qua cái tủ quần áo đối diện cái giường.

Sau đó, anh phũ phàng thả lỏng cánh tay ôm tôi, tay chân của tôi bắt đầu không nghe theo sự chi phối của đại não, cuối cùng, đại não đình công. Tôi lại chìm vào giấc ngủ không biết sống chết.

Cảm giác này vừa trôi qua, tôi ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Thời gian ánh mặt trời chiếu vào, tôi với Đồng Tiểu Táp không hẹn mà mở mắt cùng nhau.

Hai người không nói lời nào, trong lòng đều đang âm thầm tính toán nên sắp xếp chuỗi thế sự bừa bộn này như thế nào.

Đồng Tiểu Táp là người lên tiếng trước, anh xoa xoa mái tóc rối bời của mình, hai bờ môi nhợt nhạt hơi khép hờ, qua rất lâu sau chỉ nói ra ba chữ "Chào buổi sáng".

Ánh mắt anh rất lúng túng, nhưng nụ cười lại khá tự nhiên.

Cũng bao gồm cả hai hạt gạo đáng yên nằm trên khoe môi, tạo thành một vòng xoáy, cuốn tôi vào cõi thực dục.

May mà quần áo của hai chúng tôi còn nguyên vẹn, sau đó, tôi nhớ ra rằng mình cần phải nhanh chóng rời khỏi cái giường này, chỉ có điều lúc đứng lên, mất cả chân tàn nhẫn trừng phạt tôi vì không quan tâm đến nó.

Tôi siết chặt bàn tay quay lại nói cảm ơn Đồng Tiểu Táp, phản ứng của anh nhạy bén như vậy, đã kịp thời kéo tôi suyết chút nữa ngã xuống.

Hơn nữa, tư thế của anh lúc đó rất phong độ.

"Tôi đi lấy thuốc."

Sau khi bôi rượu thuốc, Đồng Tiểu Táp ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn tôi một cái, ánh mắt anh cực kì phân định, trên căn bản không cho tôi chút đường tránh né.

"Thẩm Lam, chúng ta có nên nói chuyện chút không --- liên quan tới ---"

Trong đôi mắt anh, giống như chứa dòng suối trong mát vậy, rất trong lành, sạch sẽ lại tươi mát.

Không biết sẽ có bao nhiêu nữ sinh, với ánh nhìn chăm chú như vậy của Đồng Tiểu Táp, sẽ ngộ nhận rằng mình được quan tâm, thậm chí là, được yêu.

Những vọng tưởng hoang đường như thế, đương nhiên khiến tôi rất khó chịu.

Thấy tôi không trả lời, Đồng Tiểu Táp lặp lại câu nói vừa nãy thêm một lần nữa, ngón tay anh ngược lại lại siết chặt hơn chút, móng tay cọ vào lòng bàn tay, nếp nhăn ở giữa mi tâm cũng đặc biệt đẹp mắt.

Anh nhìn, vừa thẳng thắn, vừa đáng yêu.

"Tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra. Nếu quả thật có con, tôi sẽ phá."

Tôi biết khi đó ánh mắt của Đồng Tiểu Táp nhìn tôi cực kỳ quý dị, thế nên lúc này, tôi phải khiếp sợ anh. Dù là từ đó anh thực sự làm cho tôi một việc giống như yêu quái không có chút nhân tính.

"Thẩm Lam!"

Tôi bất an đẩy tay Đồng Tiểu Táp ra, tâm trạng giống như rớt từ điểm cao nhất của hình parabol xuống.

Nếu như có thể, tôi rất muốn tự ném mình vào hồ điện phân, để được bọc một lớp kim cương bất hoại thân, hồ hững với hết thảy mọi sự vô tình hay cố ý phát ra ánh hào quang của đàn ông.

Đồng Tiểu Táp là người nói là làm, sau khi anh hạ chỉ thị cuối cùng với tôi, quả nhiên bắt đầu giám sát nhất cử nhất động của tôi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Cái Tên Ngu Ngốc Này!

Không thể chịu đựng nổi áp lực tinh thần như vậy, cuối cùng tôi vung tay lên, giống như một lão phật gia được Đồng Tiểu Táp bế từ trên ghế salon lên.

"Chỉ cần cậu đừng suốt ngày đi theo giám sát tôi, núi đao biển lửa gì tôi cũng đi."

Nghe tôi nói như vậy, tiểu Đồng cười sang sảng một tiếng mạnh mẽ, hơi có chút gian manh như được theo ý nghĩ. Tôi lười so đo với anh, lại nói tiếp, "Còn nữa, chân tôi đã khô lắm rồi."

Không biết có phải do cảm giác của tôi bị nhầm lẫn hay không, sau khi biết tôi hoàn toàn hồi phục chức năng đi lại không cần sự chăm sóc đặc biệt của anh, trong mắt Đồng Tiểu Táp có chút gì đó thất vọng.

Thế là tôi cứ như vậy một lúc, tôi nhìn rất chăm chú, nhưng không thấy.

Cuối tuần nên bệnh viện khá đông người, Đồng Tiểu Táp còn đặc biệt cố chấp nhất quyết đi đến bệnh viện lớn, vừa đi vào liền thấy hàng chờ dài kìa liền đi lui về phía sau xếp hàng có trật tự.

Sau đó Đồng Tiểu Táp đi gọi điện thoại, tiếp đó nói tôi chờ một chút sẽ có người lấy sổ thứ tự đến, chúng tôi không cần xếp hàng. Tôi bán tín bán nghi, cũng chỉ có thể ở đó chờ đợi.

Cứ như vậy chưa tới mấy phút, trước mắt tôi có người bị đẩy vô ý ra, từ nhỏ tôi đã sợ mấy loại tình cảnh như vậy. Đúng lúc này Đồng Tiểu Táp nắm tay tôi.

Anh ta nói bằng giọng kiên định, "Đừng sợ."

Đừng nói, câu nói ấy, thật sự khiến cho người ta vững lòng trông cậy. Vì đề tâm trạng của tôi được thoải mái, Đồng Tiểu Táp nói chuyện phiếm vài câu với tôi. Ngoài dự định, anh thông hiểu rất nhiều chuyện, trời nam đất bắc, gần như có thể nói từ hành tinh cổ đại đến nghịch lý thời gian.

Tôi vỗ vai Đồng Tiểu Táp, "Không ngờ rằng một học sinh trung học lại hiểu biết nhiều đến vậy. Cậu so với Lâm Cảnh đúng là giỏi hơn nhiều."

Lần này đổi lại là tiểu Đồng chau mày.

"Ai nói với cô tôi là học sinh trung học."

"Cậu không phải là bạn học của Lâm Cảnh à?"

Gương mặt anh tối sầm lại, thế nhưng không giải thích gì, mà trực tiếp lấy ví tiền trong túi quần ra, rút một tấm thẻ đưa cho tôi.

Là thẻ căn cước.

Tôi nhìn Đồng Tiểu Táp, rồi lại nhìn vào tấm ảnh trên thẻ căn cước, hình dáng không thay đổi gì nhiều. Chỉ là trên thẻ căn cước học sinh nhỏ này có mái tóc màu đen ngắn, biểu cảm hơi dờ dẩn. Ra đời năm 1995, Đồng Tiểu Táp đã hai mươi tư tuổi.

"Lần này tin chưa?"

Tôi gật đầu, trong lòng vẫn còn cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nhìn thế nào cũng cảm thấy Đồng Tiểu Táp mới có mười mấy tuổi.

"Cho nên mấy ngày nay cô cứ phập phồng lo sợ trốn tránh, bởi vì cô cảm thấy tôi là cậu học sinh trung học không thể chăm sóc cho cô?"

"Ừ..."

"Ngốc, sau này muốn biết chuyện gì thì cứ hỏi thẳng tôi."

Đồng Tiểu Táp vừa nói, vừa đưa cánh tay thon dài mềm mại xoa xoa đầu tôi, trong nháy mắt tôi cảm thấy mình ở trước mặt anh cứ như một vật bé nhỏ.

Mặc dù không ghét cảm giác ấy lắm, nhưng mà anh ta dựa vào đầu mà nói tôi ngốc, dựa vào đầu mà dám nói chuyện của sau này.

Đề trả thù, tôi trả thề căn cước lại cho anh, đồng thời cố ý than thở, "Đứa bé này thật tốt biết bao, đáng tiếc."

Đồng Tiểu Táp nhận lại, sau đó cúi thấp đầu, đáng vẻ rất u ám.

"Này, sao anh không nói gì?"

Tôi đẩy đẩy vai Đồng Tiểu Táp, anh lập tức trưng ra bộ mặt vui vẻ, vốn dĩ người này cũng học được chiêu đó của tôi, nhưng mà thật đáng yêu.

"Anh nhé --- " Giọng tôi hơi ngập ngừng.

"Thế nào, không thoải mái à?" Đồng Tiểu Táp nhìn tôi với ánh mắt vô cùng lo lắng.

Tôi lắc đầu, "Không có gì."

Đúng là không có chuyện gì nghiêm trọng, chạm mặt người quen thôi, không phải người lạ, chỉ là Lộ Phi mà thôi. Có điều là Trương Mật cũng đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Chỉ Số Thông Minh.

Đúng là không có chuyện gì nghiêm trọng, chạm mặt người quen thôi, không phải người lạ, chỉ là Lộ Phi mà thôi. Có điều là Trương Mật cũng đi cùng.

Trên tay Lộ Phi còn cầm một túi du lịch, khoảnh khắc Trương Mật muốn chạy đến khoắc cánh tay, anh tránh ra.

Hết lần này đến lần khác, chuông điện thoại của Đồng Tiểu Táp vang lên, sau khi nghe điện thoại, anh quay đầu nói tôi có thể đi.

"Ừ."

Lúc tôi đứng dậy, tay xách đồ lên, đó từng là đáng vẻ của tôi, mỗi lần như thế Lộ Phi thường quan tâm tôi mà xách đồ trên tay giúp tôi.

Tôi không nghĩ rằng, Đồng Tiểu Táp cũng gần gũi đến vậy. Hơn nữa, bộ dạng khi anh cầm túi giúp tôi không có chút gì là kì quặc cả.

Chúng tôi vẫn không thể tránh việc gặp mặt phải chau mày né tránh Trương Mật và Lộ Phi.

Lộ Phi vừa nhìn thấy tôi, biểu cảm trong nháy mắt liền cứng đờ, bước chân cũng ngừng lại, Trương Mật nhân cơ hội đứng bên cạnh Lộ Phi.

"Đã lâu không gặp." Tôi vờ như không có chuyện gì xảy ra mà kéo tay áo Đồng Tiểu Táp, sau đó anh rất hiểu chuyện ôm lấy vai tôi.

Tư thế như vậy, như keo như sơn.

Sắc mặt của Lộ Phi hơi khó coi. Máy ngày không gặp, yêu nghiệt này càng đẹp trai hơn, hôm nay cậu ta còn mang một cái kính gọng hẹp, rõ ràng chính là nam thần đầu tiên trong cuộc đời tôi --- băng sơn mỹ nhân tay mộ nước quang.

"Sao em lại đến bệnh viện, có phải bị bệnh gì không?" Lộ Phi bước lên trước một bước, đưa tay về phía tôi, chỉ có điều bị Đồng Tiểu Táp ngăn lại.

Tôi thầm tán dương Đồng Tiểu Táp ở trong lòng, sau đó dựa đầu sát vào bờ vai anh, cười nói, "Chúng tôi đến thăm bạn, đi trước đây."

Vào khoảnh khắc gặp lại Lộ Phi trong phút giây ngắn ngủi, tôi quay đầu lại, nói với cậu ta bằng ánh mắt mong chờ.

"Hẹn gặp lại."

Sau khi ra khỏi cửa phòng khám, tôi cách xa Đồng Tiểu Táp chừng nửa thước. Đồng Tiểu Táp nhìn chăm chăm bà vai mình, ánh mắt dừng lại vài giây rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi, "Chúng ta quay về à?"

Thật ra thì tâm trạng của tôi khá tốt, ngay khi vừa nhìn thấy Trương Mật và Lộ Phi, tôi liền chắc chắn rằng, giữa hai người họ nhất định không có gì.

Tôi với Lộ Phi quen nhau từ bé, mọi động tác của cậu ta đều không gạt được tôi. Giống như cậu ta cũng có thể nhìn ra tôi đã cố ý thân mật với Đồng Tiểu Táp trước mặt cậu ta.

Quả nhiên, Lộ Phi đã đuổi đến, tôi lại kéo tay Đồng Tiểu Táp, nụ cười trên mặt căn bản giấu không nổi.

"Chúng ta đi thôi."

Đồng Tiểu Táp ngưng một lát, thẳng thừng nhìn chăm chăm ngón tay đan chặt của chúng tôi, khoe miệng dần mất đi độ cong.

Tôi vui sướng bộc lộ qua lời nói, có thể tâm trạng này không lây đến Đồng Tiểu Táp, anh chỉ cúi thấp đầu từ đầu đến cuối, ánh mắt thì thoáng lướt qua người tôi, lại vội vàng lẩn tránh.

Cho đến khi tôi đứng trên bậc thang hẹp bên vệ đường, Đồng Tiểu Táp đột nhiên tức giận kéo cổ tay tôi. Tôi đứng không vững, ngã vào lòng ngực anh.

Đồng Tiểu Táp xụ mặt nhìn tôi, biểu cảm bất đồng với vẻ dịu dàng trước đó. Tôi vội đẩy anh ra.

"Anh làm gì vậy?"

"Chỗ đó rất nguy hiểm."

Tôi chịu thua hoàn toàn, thế là hít một hơi thật sâu, làm ra vẻ thành khẩn. "Tôi không phải là đứa trẻ ba tuổi."

Đồng Tiểu Táp nhích mí mắt lên, hừ lạnh một tiếng, nói rất nhỏ.

"Thế nhưng chỉ số thông minh thì đúng là vậy."

.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Dựa Vào Cái Gì.

Khi tôi nhấc chân đi về phía bậc thang một lần nữa, Đồng Tiểu Táp không khách khí ôm lấy eo tôi. Tôi sợ hãi lập tức đẩy anh ta ra, trừng trừng nhìn anh ta với ánh mắt phồng bĩ, kiểu như có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Mấy ngày sống chung trước đó tôi quên mất lập hiến pháp tam chương với Đồng Tiểu Táp, bởi vì tôi cảm thấy đứa nhỏ này quá e lệ.

Không ngờ rằng anh ta mới mấy ngày đã tiến hóa đến mức dám ngang nhiên ôm tôi giữa phố xá đông đúc.

"Xin lỗi."

Đồng Tiểu Táp bước lùi về sau một bước, anh mím môi nói câu xin lỗi.

Lúc này, đột nhiên ủa đến một cơn gió lạnh vù vù, một đám mây đen dừng ngay trên đầu chúng tôi. Rất nhanh chóng, mưa trút như thác lũ. Đồng Tiểu Táp không hề quan tâm đến sự phản kháng của tôi, cứ thế ấn tôi vào trong ngực anh ta, cánh tay anh ta bao trọn lấy tôi.

So với trong tưởng tượng của tôi thì sức lực mạnh mẽ hơn nhiều.

Chúng tôi đang trong tư thế cực kỳ thân mật đi đến cửa quán cà phê. Tiếp đó, đi vào bên trong. Cuối cùng, ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Đồng Tiểu Táp tự động kêu cho tôi một ly sữa. Anh xé túi đường nhỏ ra, tôi cười hi hi đẩy ly qua. Thế nhưng anh lại lấy ba túi đường bỏ vào ly cà phê của mình.

Tôi nghĩ đến một câu nói từng nghe được rất lâu rồi, con trai thích ngọt, thì rất hiền lành.

Đồng Tiểu Táp dừng tay lại, hỏi tôi thế nào.

Tôi lắc đầu, làm vẻ thần bí.

Chúng tôi ở trong quán cà phê trải qua hết một buổi chiều dài lê thê, tôi xòe tay đón lấy khúc bánh mì Đồng Tiểu Táp đưa đến.

Đó là một trận mưa xối xả, bầu trời đen ngịt từ đầu đến cuối, tựa như đang giấu rất nhiều chuyện ưu phiền. Nước mưa mang theo hơi lạnh tạo thành những hạt nước đọng trên ô cửa sổ thủy tinh tạo thành một mảng hòa hợp. Tôi đưa tay lên, viết xuống hai chữ.

"Cái gì vậy?"

"Không nói cho anh biết."

Tôi lấy tay che hai chữ ấy lại, giống như bí mật chôn giấu trong lòng vậy, không muốn chia sẻ cùng ai.

Mà đúng lúc này, người phục vụ đi đến, toàn bộ lý trí của tôi đều tập trung vào món ăn tinh xảo hấp dẫn trên tay anh ta.

Tôi quên rằng mình đã bỏ tay xuống từ lúc nào, cũng không biết tại sao Đồng Tiểu Táp lại kiên nhẫn để nhìn được hai chữ kia.

Tôi viết trên mặt kính, tên Lộ Phi, kèm theo một trái tim nho nhỏ.

Gương mặt Đồng Tiểu Táp bỗng nhợt nhạt hẳn đi. Lòng ngực anh rung động một cái thật mạnh mẽ, sau đó vô duyên vô cớ nắm lấy tay tôi.

Tôi không hiểu, tại sao tâm trạng Đồng Tiểu Táp lại bất chợt bị kích động đến như vậy. Anh vừa nắm tay tôi rất chặt khiến tôi không cách nào trốn thoát được, vừa dùng cái khăn trên bàn lau sạch tên Lộ Phi trên mặt kính.

Làm như vậy để tôi có cảm giác gần như nghẹt thở.

Dĩ nhiên, hình dung thực tế như vậy có hơi khoa trương quá mức, cho nên tôi cũng không biết tại sao lúc đó mình lại cảm thấy khổ sở. Thậm chí có thể là do tâm trạng u ám của Đồng Tiểu Táp mới là nguyên nhân chính.

"Thẩm Lam, đầu của cô nếu chỉ dùng để trang trí thì sau này ra ngoài không cần mang theo đâu. Cô không thấy cậu ta đang ở cùng một người phụ nữ khác à?"

Tôi ngẩn người ra một lúc, sau đó bắt đầu tức giận. Trong lời nói chỉ trích tôi dành cho Đồng Tiểu Táp, câu nói đơn giản nhất mà lại sắc bén nhất chính là ---

"Anh cho rằng anh là ai? Dựa vào đâu mà quản tôi?"

Câu nói ấy, giống như đập nát lòng tự ái mong manh của Đồng Tiểu Táp. Anh bỏ đi không chút do dự. Tôi lại trở thành người bị thất lạc. Sau khi nhìn Đồng Tiểu Táp đội mưa ngồi vào chiếc taxi. Tôi bắt đầu thờ thẩn, tiếng mọi người trò chuyện xung quanh cũng dần trở nên ảm đạm.

Tôi như bị rơi vào khoảng chân không trong không gian.

Rất lâu sau đó, tôi mượn cây dù của chủ quán cà phê đi ra bên ngoài, cầm dù lê loi trong cơn mưa đi về căn nhà tạm ấy, ngôi 'nhà' chung của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Dư Thiên.

Lâm Cánh ngồi trên ghế trước màn hình máy tính chỉ điểm thiên hạ bằng tư thế với độ khó cao chẳng khác nào con khi, ngón tay cậu ta di chuyển linh hoạt, miệng lẩm bẩm.

Ngồi kế bên chàng thiếu niên cười nói đầy sinh khí là Đồng Tiểu Táp. Anh giống như vừa từ phòng tắm đi ra, khăn bông trùm trên đầu ướt nhẹp. Rõ ràng liếc nhìn về phía bên này, nhưng lại vờ như không quan tâm mà xoay người trở về phòng của mình.

Tiếng cửa đóng lại nghe rất mạnh, bày ra vẻ khinh thường tôi.

Từ ngày đó trở đi, tôi với Đồng Tiểu Táp bắt đầu ngăn ngại nhưng lại chiến tranh lạnh rất dài. Thời gian thì ngắn ngủi, chỉ là chúng ta cảm thấy nó quá dài thối.

Bước vào tháng chín, tôi đã lên đi bệnh viện, kết quả kiểm tra chứng minh tất cả chỉ là sợ bóng sợ gió. Bởi vì ngày đó tôi uống hai viên thuốc ngừa thai ảnh hưởng đến chu kỳ sinh lý kế tiếp mới xảy ra hiểu lầm. Ồ, que thử thai có thể là đã quá hạn.

Duy trì chiến tranh lạnh với Đồng Tiểu Táp, tôi cũng bắt đầu âm thầm xem xét chỗ ở mới, công việc mới.

Rất nhanh, tôi chính thức được nhận vào một công ty nước ngoài, với chức vụ trợ lý giám đốc.

Ông chủ mới tên Dư Thiên, là người đàn ông trẻ tuổi điển trai, hai mươi bảy tuổi, độc thân. Được biết đến như là viên kim cương XXX. Lần đầu chính tức gặp mặt, anh lịch sự đưa tay phải về phía tôi.

Trước khi đi làm, tôi tìm Ngải Lị bỏ túi một lớp. Thư kí với trợ lý có gì khác nhau, Ngải Lị là thư kí, bình thường chỉ cần xử lý một ít công văn. Trợ lý lại không giống như vậy.

"Nói một cách đơn giản, cậu chính là cô hầu gái của ông chủ. hơn nữa, còn phải biết văn biết võ."

Ngải Lị vừa giải thích, vừa làm động tác cắt cổ rất sinh động, "Hoi là loi --- "

Lúc ấy nghe xong mà tôi rợn cả tóc gáy.

Tình huống thật sự không phải như vậy, tôi với Dư Thiên làm chung một phòng làm việc.

Nghiêm túc mà nói, tôi ở vị trí gần cửa, còn Dư Thiên hơn 80% thời gian đều tào nhả ngồi dựa vào ghế sô pha.

Thế nên, bàn làm việc của Dư Thiên trống không. Giống như, anh ta không sắp xếp công việc gì đặc biệt cho tôi, chỉ là đi lấy mấy phần tài liệu giới thiệu tham khảo.

Tài liệu ấy chừng mười mấy trang. Rồi Dư Thiên nhẹ nhàng nói với tôi hai chữ, "Học thuộc."

Kể đó, anh ta quay lại ghế sô pha, lấy báo che kín mặt.

Câu nói thứ hai Dư Thiên nói với tôi là lúc tan làm. Tôi đang vui mặt vào phần tài liệu kia, đột nhiên thấy trên bàn có bóng người.

"Cô biết lái xe không?"

"Biết." Tôi gật đầu mà lòng nom nớp lo sợ.

Dư Thiên ném chìa khóa cho tôi, nói cho tôi địa chỉ, để tôi lái xe đưa anh ta về nhà. Hóa ra, trợ lý còn phải đi làm thêm nghề tài xế, lúc nhận việc không hề nhắc đến chuyện này.

Tôi nhắm mắt ngồi vào xe, nơi này và nhà tôi khá giống nhau, thành phố lớn, nhịp điệu tương đối nhanh, bao gồm cả tốc độ xe.

Sau khi lên xe, Dư Thiên an vị nhắm mắt ngồi bên cạnh tôi. Tôi vừa nhìn bản đồ, đường xá lại không rành, ở trên cầu lại bùng phát chứng sợ độ cao.

Ở một khúc cua, xe tắt máy, hộp số tay chính là thiết kế độc đáo nhất của nhân loại. Không khéo chính là, Dư Thiên cũng tỉnh lại.

Tôi rất vui mừng, cuối cùng vẫn là kẻ hèn này cầu cứu, Dư Thiên ném tôi từ trong xe ra.

Vào thời điểm thất vọng nhất, lại là Đồng Tiểu Tập gọi điện thoại đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Anh Ấy Thích Chì.

Giọng nói anh rất khàn trương, hỏi tôi đang ở đâu, hỏi tôi tại sao trẻ thế này tôi mà vẫn chưa về.

Trước đó tôi chưa nói với Đồng Tiểu Tập về công việc của mình, cho nên tùy tiện nói mình đang đi dạo phố với Ngải Lị. Thế như anh một mực nói tôi đang nói dối. Tôi không thể không khai báo vị trí của mình, Đồng Tiểu Tập nói kể đó có một cửa hàng tiện lợi nhỏ, kêu tôi đến đó chờ anh.

Tôi không từ chối, anh liền cúp điện thoại.

Hai mươi phút sau, Đồng Tiểu Tập xuất hiện trước mặt tôi. Bộ dạng của anh nhìn rất tức giận, thế nhưng ngay khi nhìn thấy vẻ đáng thương của tôi, gương mặt của anh dịu xuống.

Chúng tôi cùng nhau trở về nhà, trên đường về nhà Đồng Tiểu Tập còn mua một phần ăn cho tôi. Chỉ có điều khi tôi nói cảm ơn anh, anh lại cố chấp quay đầu đi, chúng tôi trở về trạng thái chiến tranh lạnh.

Lâm Cánh nói với tôi, bình thường tôi đều đi làm về lúc bốn năm giờ, cho nên hôm nay đến năm giờ Đồng Tiểu Tập bắt đầu đứng ngồi không yên, mặt mũi bí xị mãi đến lúc trời tối mới gọi điện cho tôi.

Cậu ta còn nói, thật ra thì Đồng Tiểu Tập đã sớm biết chuyện tôi tìm nhà và tìm việc mới.

"Mấy ngày nay tâm trạng của lão đại luôn không tốt."

"Chuyện đó có liên quan gì đến tôi?"

"Em cảm thấy, lão đại hình như thích chị."

Tôi không trả lời Lâm Cảnh, trở về phòng trong đêm tối thức khuya học thuộc cả đồng tài liệu, tưởng tượng mình sẽ đứng trên võ đài trong khu triển lãm thao thao bất tuyệt, thế nhưng thấy trang cuối cùng thời gian ký tên là năm 2013, tôi đột nhiên cảm giác như mình bị lừa bịp.

Ngày hôm sau lúc là m việc trời mưa rất lớn, từ khung cửa của trạm xe lửa nhìn ra ngoài chỉ có thể thấy một mảng mờ mịt. Tôi chưa từng có thói quen mang theo dù, sau khi lo lắng chờ đợi rất lâu, Dư Thiên gọi cho tôi.

"Bữa sáng của tôi đâu?"

Lúc trước bị Dư Thiên ném từ trên xe xuống, bây giờ anh ta lại căn dặn sau này mỗi ngày tôi đều phải chuẩn bị bữa sáng cho anh ta.

Sữa đậu nành và bánh sandwich.

Tôi muốn nổi điên với thái độ thất thường của anh ta, cổ họng bắt đầu căng lên.

"Tôi đến ngay đây."

Bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, tôi để trong ba lô, có cả xấp tài liệu kia nữa. Tôi thấy trời mưa nhỏ dần, vậy là vội áo khoác che đầu chạy đi trong màn mưa.

Do không có thói quen mang giày cao gót, tôi chạy cũng không nhanh, khi đến công ty, cả người đều ướt đẫm. Cũng may mà bữa sáng và đồng tài liệu không làm sao.

Tôi nhờ đồng nghiệp đem đồ vào phòng làm việc, sau đó đến phòng vệ sinh. Nếu để Dư Thiên nhìn thấy bộ dạng này, anh ta có thể sẽ ném cho tôi một phong bì.

Công việc này có được không hề dễ, từ năm thứ ba đại học đã bắt đầu công việc thực tập đầu tiên, tôi biết trong cái xã hội ngang hàng với nhau nhưng lại có giá khác nhau.

Chỉ có người đứng ở vị trí cao mới không cần bình đẳng, mới có thể đường đường chính chính hưởng thụ cái gọi là đối xử bình đẳng.

Có thể tôi không nghĩ tới, khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, người nhìn thấy đầu tiên, chính là Dư Thiên. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh Dư Thiên lấy lý do tôi làm ướt thảm của công ty mà đuổi việc tôi, còn cảm thấy, tôi có thể sắp chết ---

Sau gần ba giây đối mặt với nhau, Dư Thiên nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, nói ba chữ.

"Đi theo tôi."

Tôi lại ngồi trên xe Dư Thiên một lần nữa, chỉ là ngồi ở vị trí kế bên ghế lái. Tôi không ngờ anh ta lại còn biết lấy từ trong cốp xe ra một cái khăn tắm trắng tinh ném cho tôi, đồng thời mở máy sưởi.

Tôi trùm khăn tắm run cầm cập. Dư Thiên ra hiệu cho tôi thắt dây an toàn vào, còn hỏi địa chỉ của tôi.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại, Dư Thiên nhìn dãy nhà như đang suy nghĩ gì đó, kể đó hỏi tôi, "Cô ở đây?"

Tôi gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Gặp Lại.

"Bị cảm thì đừng đi làm."

Câu nói ấy, ở trong đầu khiến tôi bồi hồi rất lâu, trong phòng tắm hơi nước bốc nghi ngút, tôi suy đi nghĩ lại rồi xác nhận, đúng là không thể tin được Dư Thiên ấy vậy mà vẫn để tôi tiếp tục đi làm.

Mưa mãi đến trưa mới ngớt, sau khi lau khô tóc, tôi vào bếp tìm mì gói, tiện tay rót cho mình một cốc nước thuốc giải cảm.

Loại thuốc pha nước ấy thực sự rất hiệu quả, mùi vị cũng hết sức đậm đà.

Vậy nên, Đồng Tiểu Táp vừa về nhà đi ngang qua phòng bếp ngửi thấy mùi thuốc, đẩy cửa vào trở mắt nhìn tôi.

Lúc này, cách với chuyện xảy ra ở bệnh viện đã gần nửa tháng.

Bởi vì vô duyên vô cớ chiến tranh lạnh, tôi quên nói với Đồng Tiểu Táp rằng tôi không mang thai, cho nên anh mới phá lệ mà quan tâm đến chuyện tôi uống thuốc. Thậm chí, có chút tức giận nhưng không nói được.

Anh cướp ly thuốc, thái độ không xem là cứng rắn lắm.

Trước khi anh kịp mở miệng, tôi giành nói trước, "Thật ra thì, tôi không có thai."

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn đối diện với nhau, tôi giải thích rõ ràng mọi chuyện liên quan đến sự hiểu lầm mang thai. So với giọng nói ung dung của tôi, Đồng Tiểu Táp chỉ buồn rầu gật đầu.

Bình thường anh đã rất kiệm lời, lần này thậm chí còn không mở miệng. Khi tôi đứng lên, giọng nói của anh mới truyền từ sau lưng đến.

"Cô về phòng nghỉ đi, bị bệnh đừng ăn mì gói, tôi đi nấu cháo."

Tôi chợt nhớ đến câu nói của Lâm Cảnh.

Nếu như có thể, tôi không hi vọng mọi chuyện lại như vậy. Trước năm hai mươi tuổi, tôi cảm thấy được một chàng trai anh tuấn thích là một món chuyện vô cùng hạnh phúc. Rồi dần dần, tôi phát hiện chuyện đó hóa ra là một gánh nặng.

Còn lộ ra nhiều điều hoang đường như vậy.

Thứ nhất là tôi có cảm giác tốt với Đồng Tiểu Táp, đây là tình cảm không liên quan đến tình yêu, bởi vì chúng tôi chưa thể tính là bạn bè.

Ngay vào lúc tôi thất thần, trong bếp vang lên tiếng động. Tôi đứng ở hành lang lâu hai nhìn xuống, nắp nồi rơi trên mặt đất, Đồng Tiểu Táp đưa tay lên nắm lấy dải tai, hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, biểu cảm không muốn đầu hàng hiện ra trên mặt. Động tác của anh không dừng lại, cầm mấy tính bảng tiếp tục dò tìm, sau đó cẩn thận nếm thêm các loại gia vị vào trong nồi cháo.

Khi Đồng Tiểu Táp bung cháo đến trước mặt tôi, tôi đưa cho anh một tuýp thuốc chống bỏng.

Đến đây, chiến tranh lạnh của chúng tôi kết thúc.

* * *

Lộ Phi xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, là vào một buổi chiều ấm áp.

Nhưng mà sự xuất hiện của anh bỗng trở nên vô lý. Tôi không biết làm thế nào Lộ Phi tìm được nhà Đồng Tiểu Táp, theo ý tôi thì Đồng Tiểu Táp chạy ra mở cửa, anh lại hôn tôi, ngay trước mặt Lộ Phi.

Một luồng khí mát mẻ mang theo mùi bạc hà tươi mát tràn vào trong khoang miệng của tôi.

Tôi nghĩ, nhất định là do khoảng thời gian này khá bận rộn, đầu óc tay chân tôi mới ngưng hoạt động. Tôi không có đủ thời gian để ngăn cản hành động của Đồng Tiểu Táp, từ nụ hôn cạn rồi đến hôn sâu sau đó mới dừng lại. Tôi vừa trấn tĩnh, đã không thấy Lộ Phi đâu.

Nếu như không phải bữa sáng anh mang đến trước cửa, tôi còn nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều là mơ.

Đầy lòng ngực giam cầm của Đồng Tiểu Táp ra đồng thời đưa tay lên quăng cho anh một cái tát. Trong ánh mắt Đồng Tiểu Táp ngoại trừ thất vọng còn có tức giận.

Tôi không nhìn anh ta nữa, chạy thật nhanh xuống lầu. Tôi vừa gọi tên Lộ Phi, nước mắt không hiểu vì sao lại trào ra.

Đó là thói quen qua nhiều năm của một người, trước nay tôi luôn cảm thấy tình yêu là thứ bất ổn, có thể đến một ngày tôi không thể đón nhận được, anh hoàn từ từ một mạng sống của tôi mà quay người bỏ đi.

So với trước đó, tôi có dự cảm mình sắp mất đi thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Tự Sát.

Cuối cùng Lộ Phi cũng xuất hiện, cậu ta cùng với tôi, hai mắt ướt nhep. Chúng tôi giống như ngày bé tranh nhau món súp cua bị thầy bắt được khuyên răn dạy bảo trách mắng. Lộ Phi luôn nhận hết lỗi về phần mình.

Mà mỗi lần như thế, bất kể làm gì tôi cũng có thể quay về an toàn.

"Thẩm Lam, xin lỗi là anh không đúng."

"Em cũng sai."

Tôi dần dần nghẹn ngào, ngẩng đầu lên nhìn Lộ Phi lần nữa, giống như nhìn món bảo vật bị thất lạc bấy lâu. Tôi nhón chân chủ động hôn cậu ta, ôm lấy bờ vai cậu ta, tham lam hưởng thụ chút hơi ấm.

Lộ Phi cũng dịu dàng đáp lại.

Tôi không chú ý đến bóng dáng ở trên ban công tầng ba, Đồng Tiểu Táp chứng kiến toàn bộ.

Tôi và Lộ Phi cùng đi ăn sáng ở một quán ăn ven đường, xe chạy nườm nượp trên đường, anh đặc biệt chọn một cái bàn nhìn sạch sẽ, lấy khăn giấy từ trong túi ra lau sạch rồi để tôi ngồi xuống.

Tất cả mọi chuyện từng chút từng chút còn sót lại ở trong lòng tôi dần biến mất.

Tôi ăn một tô đậu hũ hoa, Lộ Phi chỉ ngồi bên cạnh tôi, anh nói anh đã ăn rồi, sau đó dùng khăn tay của cậu ta lau vết dơ bên khóe môi tôi hết sức nuông chiều.

Cái khăn tay đó, là món quà đầu tiên tôi tặng cho Lộ Phi. Anh vẫn giữ rất kỹ, còn tôi lại ném tan nát con búp bê cầu mưa cậu ta tặng.

Nhớ đến điều đó, tôi đưa tay lên, đầu ngón tay chạm vào trán cậu ta.

Lộ Phi rất hiểu ý tôi, cậu ta lắc đầu nói, "Không đau, sau này anh tặng em một cái giống hệt vậy."

"Ừ."

"Thẩm Lam, thực ra thì tối hôm đó, cái ngày mà chúng ta về nhà anh đó. Sau khi anh ra khỏi phòng, anh không nghĩ rằng Trương Mật lại đi theo anh. Sau đó ---"

Lộ Phi nói được một nửa, bàn tay anh đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Khi nhìn thấy số máy kia, sắc mặt anh trở nên rất khó coi.

"Trương Mật?"

Lộ Phi chỉ chau mày không nói lời nào. Mỗi lần nhìn thấy gõ mà gậy guộc của cậu ta, nỗi oán hận trong lòng tôi hoàn toàn biến thành đau thương.

"Em tin anh."

Cuối cùng Lộ Phi cũng hé môi cười. Nhưng khi anh chuẩn bị mở miệng ra nói thì chuông điện thoại lại vang lần nữa, lần này là âm thanh báo có tin nhắn.

Anh liếc nhìn. Sau đó mặt mũi trắng bệch nhanh chóng đứng bậy dậy rồi bỏ đi.

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy Lộ Phi đã quên mất sự tồn tại của mình.

Lộ Phi chặn lại một chiếc taxi, anh bước lên trước rồi mới quay đầu lại. Tôi bước nhanh về phía trước.

"Em đi với anh."

Nói xong, tôi ngồi vào xe trước ánh nhìn của anh.

Đọc đường đi chúng tôi đều hết sức căng thẳng, ngay khi chiếc xe dừng lại Lộ Phi không thèm để ý đến tôi mà xông ra ngoài.

Tình huống sau đó, tôi không biết phải hình dung thế nào.

Trương Mật tự sát, chúng tôi đến nơi thì cô ta đang nằm trên ghế sofa, một tay cầm điện thoại di động, tay còn tay thì buông thõng xuống. Máu tươi từ cánh tay ấy chảy ra.

Khi đó tôi và Lộ Phi như đánh mất khả năng ngôn ngữ. Tôi nhìn cậu ta đang run rẩy, nhưng ngay sau đó lại bình tĩnh trở lại, cậu ta lấy khăn tay tôi tặng quấn chặt cổ tay Trương Mật giúp cô ta cầm máu.

Trong cả quá trình đó, Lộ Phi không hề nhìn tôi lấy một cái, cho đến khi cậu ta ôm Trương Mật ra khỏi cửa, tôi mới sức tỉnh, mình đã biến thành không khí trong mắt cậu ta rồi.

Trước đó không lâu tôi còn được ở trong lòng ngực ấy, rồi bị ném đi, thậm chí so với việc bị vứt bỏ cũng chẳng khác bao nhiêu. Tôi đứng trong căn phòng trống rỗng, tưởng tượng cuộc sống của Lộ Phi và một người con gái khác, tưởng tượng viễn cảnh hoặc là hai người họ cãi nhau, hoặc là có một kết thúc ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chúng Ta Chia Tay Đi.

Xung quanh trở nên rất tĩnh lặng, tôi đi đến ngồi bên ghế sa lon, cảm di động của Trương Mật lên. Trong đó có một đoạn tin nhắn của cô ta với Lộ Phi, có một đoạn tin.

"Lộ Phi, em biết anh không thích em, em cũng biết phá vỡ tình cảm của người khác là điều đáng xấu hổ. Thế nhưng, khi tình yêu bắt đầu, em không thể ngăn cản điều đó. Tha thứ cho em là kẻ yếu đuối và ích kỷ. Nếu như em làm thế nào cũng không thể khiến anh yêu em, vậy thì, em chắc chắn sẽ làm cho anh nhớ đến em."

Rõ ràng đang là mùa hè, nhưng cả cơ thể tôi lại thấy lạnh toát, không ngừng run rẩy.

Cuối cùng tôi đến bệnh viện, khi tôi đến, Trương Mật đang nằm trên giường bệnh, vẫn chưa tỉnh lại. Nhìn Trương Mật như vậy thật khiến người khác đau lòng, gương mặt hoàn toàn trắng nhợt. Ngày trước cô ta hung hăng phách lối như thế nào, thì bây giờ lại khiến người khác yếu lòng bấy nhiêu.

Lộ Phi ngồi trước giường bệnh, cậu ta giữ tay Trương Mật trong tay mình. Tôi nhìn anh khóc. Mặc dù khoảng cách khá xa, mặc dù cách nhau bởi tấm thủy tinh dày, tôi vẫn nhận ra được.

Lộ Phi đang khóc, rất đau khổ.

Cậu ta giống như một đứa trẻ vậy, thê thảm một cách nghiêm túc.

"Em mau tỉnh lại đi, chỉ cần em không bị làm sao thì chuyện gì anh cũng đồng ý với em."

Sau khi phát sinh tất cả những chuyện này, tôi chợt bừng tỉnh, tình cảm giữa tôi và Lộ Phi đã không còn như trước.

Lộ Phi ngồi rất lâu bên giường bệnh, tôi cũng đứng lặng yên bên ngoài phòng bệnh rất lâu. Mãi đến khi Trương Mật tỉnh lại, cô ta nhìn thấy tôi bên ngoài cửa sổ, ánh mắt di chuyển vòng quanh, thế là Lộ Phi cũng quay đầu lại.

Lúc tôi chuẩn bị đi, Lộ Phi từ phía sau gọi tên tôi.

"Thẩm Lam--- "

"Ừ." Tôi xoay người.

"Chúng ta chia tay đi."

Tôi một thân một mình rời khỏi bệnh viện, một mình trở về nhà của Đồng Tiểu Táp. Tôi đã không biết mình đi ề nhà, vào nhà bếp và vận bình gas giống như đứa ngốc như thế nào.

Một lát sau, tôi bò từ dưới đất đi khóa bình gas lại, cả cơ thể mềm oặt ngã xuống đất.

Giữa con mê mê tỉnh tỉnh, tôi thấy giống như Đồng Tiểu Táp quay về. Anh căng thẳng ôm lấy tôi, nói bên tai tôi.

"Thẩm Lam, anh thích em. Làm bạn gái anh nhé."

Sau ngày chia tay với Lộ Phi, tôi không hề chán chường uể oải giống như lần trước đó, ngược lại là thần thái sáng láng dọn dẹp ruộng hành lý. Nguyên nhân rất đơn giản, trước đó một ngày tôi đột nhiên nghe được lời tỏ tình của Đồng Tiểu Táp, lại còn nhận được điện thoại từ Dư Thiên.

Giọng nói của Dư Thiên cũng không được tốt lắm, sau khi xác nhận lý do nghi việc không phải vì tôi bị bệnh mà là vì chia tay với bạn trai, giọng anh ta

càng nghiêm nghị hơn.

"Nếu như cô không muốn công việc này thì cứ nói thẳng ra, công ty không cần người rảnh rỗi như vậy đâu."

Nghiên trọng hơn là anh ta vẫn duy trì thái độ như một tảng băng thẳng trầm không dễ tan chảy.

"Sáng ngày mốt đúng bảy giờ đến công ty, nhớ thu dọn đồ đạc, cô đi công tác với tôi."

Anh ta vốn dĩ không cho tôi hẹn lại thời gian đã vội cúp điện thoại, chỉ còn lại âm thanh tút tút dài bất tận nhắc nhở tôi rằng cấp trên của tôi chỉ là một người máy khoác vỏ ngoài tao nhã.

Trước đây không lâu tôi còn tưởng rằng anh ta là người có tình có nghĩa, còn bây giờ, tôi thậm chí ngay cả khoảng thời gian hậu chia tay cũng không có.

Buổi tối đến thăm Ngải Lị tôi đã nói chuyện này với cô ấy, cô ấy dốc sức nguyên rủa Lộ Phi với Trương Mật rồi sau đó nói với tôi một câu thế này.

"Thẩm Lam, cậu nghe này, cái cậu Lộ Phi đó bây giờ chắc chắn đang rất hối hận, hơn nữa sau này càng hối hận hơn. Loại đàn ông như vậy, cậu nhất định không được cho anh ta cơ hội. Bây giờ cậu phải sống tốt hơn trước kia."

Sau khi trải qua lớp học tẩy não của Ngải Lị, cuối cùng tôi cũng biến bản thân mình thành bộ dạng vừa được nói đến đó. Đúng vậy, chính là về mặt rạng ngời. Chỉ có điều là tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, tôi chỉ còn là người khí hư máu yếu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Đi Công Tác.

Tôi đến công ty đúng giờ, bất ngờ là, Dư Thiên đến còn sớm hơn tôi, lúc gặp mặt, anh ta nhìn tôi cười nhạt một cái. Tôi nghi ngờ mắt mình xảy ra vấn đề, thế là dùng sức mà dụi.

"Thẩm Lam."

"Hà?"

Tôi đứng thẳng, lần này càng chắc chắn hơn, Dư Thiên thật sự đang cười.

"Mang đủ đồ chưa? Nam Phương mùa này tương đối ẩm áp."

"Ừ, mang đủ rồi, chúng ta đại khái phải đi mấy ngày?"

"Có lẽ là nửa tháng, cần phải xem hạng mục lần này mất bao lâu. Nếu cô không muốn đi, có thể --- "

"Tôi không có vấn đề gì."

Tôi sợ sau này Dư Thiên trở mặt sẽ nói với tôi, không muốn đi thì có thể từ chức. Nhưng lần này, Dư Thiên lại lộ ra một nụ cười, khiến tôi cảm thấy anh ta như có âm mưu gì đó.

Bởi vì mấy ngày trước ngủ không đủ giấc, nên trên đường đi từ công ty đến sân bay, tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ đông, mãi cho đến khi Dư Thiên đưa vé máy bay tôi mới thức tỉnh, quan hệ giữa trợ lý và ông chủ đã hoán đổi vị trí cho nhau.

Bởi vì đầu óc không được tỉnh táo, nên thái độ của tôi với Dư Thiên cũng hơi cằn rở một chút, ví dụ như khi ăn sáng trên máy bay, tôi vẫn nhìn chăm chăm vào cái bánh ngọt bị anh ta vớt sang một bên.

Sau đó Dư Thiên hào phóng đưa bánh ngọt tới, chỉ có điều khi tôi vừa ăn một miếng, anh ta nói thêm một câu, "Năng lượng của một cái bánh ngọt cần ít nhất 60 phút chạy bộ mới có thể tiêu hao hết."

Tôi lén liếc mắt nhìn anh ta, vẫn cứ tận hưởng món ăn. Hơn nữa, sau khi ăn no, không chỉ không vận động, mà còn mơ mơ màng màng thiếp đi.

Máy bay hạ cánh, tôi mới phát hiện mình không nghe lời Dư Thiên đến mức nào. Không biết lúc nào, tôi bắt đầu dựa vào bờ vai anh ta. Tôi còn mơ thấy mình che cái gối này sao lại cứng như vậy.

Khi chuẩn bị lấy hành lý, tôi nhìn bàn tay Dư Thiên rồi nắm chặt lấy một ngón, hơn nữa còn cảm kích anh ta vì cả bàn tay tê rần mà không đẩy tôi ra.

Bắt đầu từ ngày đó, quan hệ cấp trên cấp dưới của tôi với Dư Thiên bước vào kỉ nguyên mới, anh ta không còn tìm cách bắt chẹt tôi nữa, tôi cũng không

còn xem anh ta như người xấu nữa.

Trước khi đi công tác hai ngày, tôi vừa nghỉ ngơi vừa tiếp tục làm nô lệ của Dư Thiên, anh ta mượn danh nghĩa đi công tác, trên thực tế lại đem tôi đi ăn uống uống, thậm chí ở một vài quầy ăn vặt, anh ta không quan tâm đến hình tượng mà ngồi trên ghế dài ven đường để ăn. Còn tôi vì vô duyên vô cớ mặc quần cụt, nên chỉ dám đứng sau lưng anh ta.

Dư Thiên lại cười với tôi.

Sau khi trở lại khách sạn, tôi gửi đi vài tấm hình chụp phở xá, rất nhanh sau đó, Đồng Tiểu Táp gửi tin nhắn trả lời lại.

"Chỗ đó thế nào, đã quen với cảnh vật xung quanh chưa?"

"Ừ, ổn lắm."

"Khoảng bao lâu thì về nhà?"

"Không biết nữa, có thể mất nửa tháng."

"Ừ."

Sau đó, không có sau đó nữa. Tôi biết rằng thái độ lạnh nhạt của tôi khiến Đồng Tiểu Táp rất khó để tiếp tục đề tài, thế nhưng, tôi còn chưa suy xét kỹ nên trả lời thế nào với câu tỏ tình ngày hôm ấy của anh.

Ngay sau đó tôi trùm chăn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ở trong mơ, tôi nghe thấy một tiếng động rất lớn, mãi đến lúc sau khi tỉnh dậy vào buổi sáng, trong phòng ăn của khách sạn nhìn ra sắc mặt không ổn của Dư Thiên tôi mới hiểu được chân tướng mọi chuyện.

"Tôi hôm qua có bão quét, một công trình của công ty chúng ta bị ảnh hưởng nghiêm trọng."

Mặc dù tôi vẫn chưa hiểu rõ điều đó có nghĩa là gì, nhưng ít ra biểu cảm của Dư Thiên nói cho tôi biết đây là một bi kịch. Cùng lúc đó, khi tôi lên nhìn điện thoại di động, quả nhiên nhận được một tin nhắn.

Đồng Tiểu Táp nhắn với tôi, thời tiết không tốt đừng ra ngoài, thời gian là buổi tối hôm qua trước khi tôi đi ngủ.

Cảm giác khi được quan tâm ấy, khiến tôi cảm thấy ấm lòng. Nhận ra tôi vẫn chưa hiểu được hết tình trạng hiện giờ, Dư Thiên đặt tách cà phê trong tay xuống, dùng ánh mắt lạnh như băng quét khắp người tôi một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Bị Bệnh.

"Cô rất vui?"

"Không."

Tôi vội vàng giấu đi động ra phía sau, bắt đầu hoài nghi, nhìn tôi rất vui à?

Ngày hôm đó mưa đến tận buổi tối tôi vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, tôi lại nhận được tin nhắn từ Đồng Tiểu Táp, tôi có thể nhận ra anh rất lo cho tôi. Thế là tôi nói với anh rằng tôi không thể về, luôn cảm thấy tôi rất trọng tình nghĩa với Dư Thiên, khi tôi rơi vào hoàn cảnh tồi tệ nhất anh ta đã không xào tôi thành mực, lần này tôi cũng phải cùng anh ta trải qua hoạn nạn.

Trời mưa suốt ba ngày, hệ thống giao thông đều bị phong tỏa, suốt ba ngày đó Dư Thiên cứ ở trên công trường, tôi vốn dĩ còn định sánh bước cùng anh ta.

Thế mà đến ngày hôm sau tôi liền ngã bệnh.

Dư Thiên tìm người giúp đưa tôi về khách sạn, đi dọc đoạn đường chông chênh, tôi nhìn ra bên ngoài liền nhớ đến hình ảnh lở đất giống trong phim, cứ nghĩ như vậy, tôi càng lo cho Dư Thiên hơn. Công trường lại ngay dưới chân núi. Tôi rất sợ khi tôi cứ đi như vậy, lần sau gặp lại anh ta sẽ trở thành xác ướp.

Mặc dù lo lắng, tôi vẫn không thể chống cự lại bệnh tật, trên đường về đã ngủ mê man.

Khi tỉnh lại, tôi đã thấy mình về lại khách sạn. Tôi uống thuốc cảm, thứ thuốc này về cơ bản tương tự với thuốc ngủ, uống thuốc xong tôi lại ngủ, còn rất sâu.

Trong mơ tôi nghe thấy âm thanh giống như tiếng chuông điện thoại, thế là tôi mơ mơ màng màng nhấn nút trả lời. Sau đó truyền đến giọng nói của Đồng Tiểu Táp.

Anh nói cái gì tôi không nghe rõ, cảm giác như đó là một giấc mơ, tôi liên tục cười ngây dại, cười cười rồi lại than thở. Cứ mãi là đoạn hội thoại thể hiện sự tỉnh té lo lắng ưu phiền trong thời gian gần đây nhất.

Kể đó Đồng Tiểu Táp không nói gì, nhưng tôi vẫn nghe được tiếng thở đều đều của anh, trong lòng đang nghĩ giấc mơ này sao lại chân thực đến nhường vậy, sau đó tôi tự hỏi một câu mà mình cho là đúng, "Có phải anh nhớ em không?"

"Thẩm Lam, em uống say hay là bị bệnh?"

Tôi ho khan vài cái, hơi thở càng yếu ớt, "Đương nhiên là còn sống --- "

Lời nói là chưa dứt, tay tôi đã mềm nhũn thả điện thoại rơi xuống đất.

Kết quả, khi tôi tỉnh lại lần nữa, mọi chuyện xảy ra trước mắt chứng minh tất cả mọi chuyện không phải là mơ, bởi vì Đồng Tiểu Táp đang ở trước mặt tôi, sống sờ sờ.

Tôi nuốt nước miếng một cái, đưa tay lên nhéo mặt anh, có hơi ẩm, độ đàn hồi cũng không tệ.

Đồng Tiểu Táp cau mày, "Em làm sao mà mới có mấy ngày lại bệnh thành như vậy?"

"Thành thế nào?"

Tôi còn muốn tranh cãi, cuối cùng khi ngẩng đầu, nhìn thấy trần nhà màu trắng, xung quanh đều toàn màu trắng, sao tôi lại vào bệnh viện.

"Bác sĩ nói em bị viêm phổi, phải ở bệnh viện hai ngày nữa, đợi em khỏe rồi anh đưa em về."

"Chờ một chút." Tôi ngắt lời Đồng Tiểu Táp, "Em không về."

"Em đừng tùy hứng."

"Ông chủ của em vẫn còn ở công trường, một mình em chạy về như vậy thì thật không có đạo lý cho lắm, mà tại sao em lại ở đây, sao anh cũng đến đây?"

"Em không cần biết nhiều, yên tâm tĩnh dưỡng. Phía công ty của em đã phê chuẩn cho em về rồi."

Tôi còn muốn tranh cãi, Đồng Tiểu Táp lại trợn mắt nhìn tôi, bình thường anh là người ôn hòa nhưng khi nổi giận thì khiến người khác phải sợ hãi, mặc dù rất không cam lòng nhưng tôi cũng chỉ biết nghe lời nằm yên trên giường bệnh.

Sau đó tôi gửi tin nhắn hỏi Ngải Lị thì mới biết, ngay khi con bão đổ bộ vào ngày đầu tiên, Đồng Tiểu Táp đã đến hỏi Ngải Lị cách liên lạc với bên công ty của tôi, rồi vượt trăm cay nghìn đắng chạy đến cứu tôi.

Dọc cả đoạn đường này mặc dù không bằng kinh nghiệm khi đi Tây Thiên thỉnh kinh, nhưng dám khẳng định đường xá gian hiểm, nói cách khác, cơ hội để Đồng Tiểu Táp trở thành xác ướp so với Dư Thiên thì có nhỉnh hơn một chút.

Hơn nữa, nếu như ngày đó không phải Đồng Tiểu Táp gọi điện cho tôi, nói không chừng tôi đã tan nát tấm thân này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Bạn Cùng Phòng.

Nghĩ đến thời gian ấy, hình tượng Đồng Tiểu Táp trong lòng tôi bỗng trở nên cao lớn, anh thành ân nhân cứu mạng tôi, nhất là lúc anh ngồi bên cạnh gọt

táo cho tôi, đáng về ấy thực sự quá đẹp trai.

Khi mưa vừa dứt thì bệnh của tôi cũng đỡ hơn một chút, đúng lúc ấy, tôi nhận được điện thoại của Dư Thiên, anh ta đã sớm biết chuyện tôi nằm viện, nhưng đến khi tôi vừa xuất viện thì anh ta hỏi tôi bao giờ quay lại vị trí công tác.

Tôi quay đầu nhìn Đồng Tiểu Táp đang thu dọn hành lý giúp tôi, đang tiếp tục sự chăm sóc kiện toàn, "Đến ngay đây."

Đồng tác Đồng Tiểu Táp dừng lại, "Chuyện gì?"

"Ông chủ muốn em quay lại chỗ làm, trước đó anh còn nói em có thể nghỉ ngơi."

"Anh --- " Mặt Đồng Tiểu Táp đỏ lên, đứa trẻ này quả nhiên không biết nói dối, "Công việc không quan trọng, theo anh về, dù sao anh cũng nuôi được em."

Những lời nói ấy của Đồng Tiểu Táp mới phong độ làm sao, đặc biệt cuốn hút. Tôi xem chút nữa là quỳ xuống lạy lục, nhưng tôi đã không còn là cô học trò nhỏ, còn Đồng Tiểu Táp, nhìn thế nào cũng giống như đang ở tuổi mười bảy.

Cuối cùng Đồng Tiểu Táp vẫn không thể nói lại tôi, tôi xin Dư Thiên cho nghỉ một ngày, sau đó kéo Đồng Tiểu Táp ra ngoài đi dạo, cuối cùng dừng lại ở trạm tiền anh ra sân bay. Khi chia tay có chút lưu luyến không rời, tôi nắm lấy tay anh. Sau đó để anh vào phòng chờ chuyển bay, tôi đứng bên ngoài sân bay ngược nhìn bầu trời, nhìn về phía máy bay vừa cất cánh mà thở dài, thật ra thì tôi không biết Đồng Tiểu Táp có ngồi trên chiếc máy bay đó hay không, chỉ là không thể lý giải được tình cảm nhớ nhung buồn rầu này.

Những đám mây tầng tầng lớp lớp đang cuốn một chàng mỹ nam rời xa người đàn bà xấu xa mà anh yêu mến. Tôi nghĩ, nếu như tôi quen biết Đồng Tiểu Táp trước năm mười tám tuổi, tôi nhất định sẽ yêu anh.

Khi quay lại khách sạn, bởi vì tôi rất tự nhiên cầm thẻ phòng của Dư Thiên mở cửa, rất tự nhiên mà vào phòng anh ta, phải nói là quên rằng Dư Thiên đã thực sự quay trở lại, thế là, rất không đúng lúc, khi tôi vừa mở cửa đi vào, đúng lúc Dư Thiên vừa tắm xong, anh ta đang cầm khăn lau tóc, thấy tôi vào anh ta cũng ngẩn người vài giây.

Tôi nhìn hạt nước từ trên cằm trượt xuống cổ anh ta, hình ảnh đó, là mức độ phải kiềm chế hết sức.

Kết quả là tôi chưa kịp nói gì, cánh cửa bị đóng lại một cách nặng nề, thiếu chút nữa là in mặt tôi lên cánh cửa, vậy là khi nhìn thấy Dư Thiên trong trang phục chỉnh tề, tôi liền có cảm giác thù địch.

Chúng tôi cùng đi ăn tối, trên bàn ăn, trong đầu tôi đầy sự buồn bực, Dư Thiên bỗng đưa hỏi tôi, "Có chuyện gì à?"

"Không."

"Người con trai gọi điện đến công ty để tìm cô là bạn trai cô à?"

Tôi bị sặc nước, vội vàng xua tay, "Dĩ nhiên là không rồi. Là bạn cùng phòng của tôi."

"Ồ, không ngờ rằng cô còn có vệ sĩ đây."

Phải, câu ấy không phải là một lời khen ngợi, tôi bỗng cảm thấy Dư Thiên đã xếp tôi vào cùng hàng với anh ta, dù sao thì tôi cũng gom góp thông tin từ nguồn tin chính xác, người đàn ông trẻ tuổi tài cao ngồi trước mặt tôi đây, cuộc sống riêng căn bản là rối rắm. Một đồng nghiệp nữ trong công ty còn ám chỉ tôi rằng ra ngoài đi công tác phải biết sử dụng cơ hội.

Nhưng bây giờ tôi cảm thấy, người có cơ hội là Dư Thiên, từ lúc anh ta nói ra câu nói kia, tôi luôn cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn tôi đầy ám muội.

Cơm nước xong xuôi chúng tôi quay về phòng ở khách sạn, trong lúc mở cửa tôi vô tình ngẩng đầu, đúng lúc thấy Dư Thiên đang nhìn tôi, trong lòng càng dè phòng. Anh ta lại nói năng tùy tiện cười một cái, giống như sự sợ hãi của tôi đã trở thành tài liệu thực tế của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Em Không Được Phép Đi.

Sau khi vào phòng tôi liền khóa trái cửa lại, tôi vẫn mang cái tư tưởng bảo thủ như vậy, không thể phủ nhận rằng tôi từng lên lút tường tượng về Dư Thiên, nhưng đến bây giờ anh ta lại mang đến cho tôi cảm giác sợ người khác phái.

Cuối cùng thì sự thật đã chứng minh rằng tôi thật sự suy nghĩ quá nhiều, sau khi tôi chuẩn bị tinh thần mất ngủ, Dư Thiên gửi cho tôi một tin nhắn ngắn.

"Đừng nghĩ lung tung, ngủ sớm ngày mai chính thức bắt đầu làm việc."

Tôi trở về bộ dạng "nghe lời" như trước, nhưng vẫn không thể ngủ được. Khi không ngủ được tôi lại nhớ đến Đồng Tiểu Táp, lúc này hẳn là anh đã đến nhà, không biết thời tiết ở bên đó thế nào, không biết có bị kẹt xe không? Anh đã ăn cơm chưa?

Mặc dù tôi hơi bất ngờ khi mình đột nhiên quan tâm anh như vậy, nhưng ngay sau đó đã tìm được lý do cho bản thân, Đồng Tiểu Táp là ân nhân của tôi, tôi quan tâm anh là chuyện đương nhiên thôi.

Mang cái lý do hợp lý này, tôi định gửi cho anh một tin nhắn ngắn.

Nhưng với nội dung gì, tôi lại bắt đầu quẩn quýt. Bắt đầu từ trần trạo trạo bắt tuyệt, đến ba chữ cảm ơn anh ngắn gọn, rồi đến câu về nhà chưa sao? Hay là ăn cơm chưa?

Tóm lại là, cái tin nhắn ngắn ấy qua nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa được gửi đi, ngược lại là điện thoại Đồng Tiểu Táp gọi đến trước.

Nghe thấy giọng anh, tôi gần như có thể thấy người này đang đứng trước mặt tôi, mang theo nụ cười ấm áp.

"Thẩm Lam, anh vừa về đến nhà."

"Ừ, đã về thế này rồi, anh nghỉ sớm đi."

rõ ràng trước đó tôi đã rất kích động, nhưng đến lúc được nói chuyện, tôi vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh.

"Nhưng anh không ngủ được."

"Hả? Tại sao, cả ngày nay em thấy anh mệt mỏi vậy mà."

Đồng Tiểu Táp cảm thấy mệt mỏi là vì anh phải đền bù sức lao động của tôi, mặc dù trên danh nghĩa là tôi đưa anh đi dạo phố, cứ mỗi lần tôi nhìn món nào đó lâu lâu, anh không hề đắn đo liền vào trong cà phê.

Động tác ấy lặp lại liên tục, tâm trạng tung bưng của tôi hồi sinh như còn là cô gái nhỏ. Tôi vừa cúi đầu, nhìn túi lớn túi nhỏ bên cạnh tủ quần áo đều là chiến lợi phẩm thu được từ Dư Thiên và Đồng Tiểu Táp.

Giống như chuyện cho tôi tiền tiêu vặt là chuyện khiến anh cực kỳ hạnh phúc vậy, điều này, chúng tôi như có được nhận thức chung, có chàng đẹp trai cho tôi tiền tiêu, tôi cũng cảm thấy rất rất hạnh phúc.

Sau đó, chúng tôi trò chuyện vu vơ làm nhảm rất lâu, ví dụ như lần sau có rảnh thì lại đến chỗ này chơi, ví dụ như Đồng Tiểu Táp nói tôi về sẽ dạy tôi đánh Lol, còn nói khi anh đi thi muốn tôi đến cổ vũ.

Tóm lại, bầu không khí hòa hợp ngoài dự đoán.

Đến cuối cùng, hai chúng tôi đều bắt đầu ngáp dài, có thể là không ai chủ động nói cúp điện thoại trước. Nhưng thể lực có hạn, tôi dần dần rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, điện thoại rơi bên gối, song vẫn nghe được giọng nói nhỏ nhỏ của Đồng Tiểu Táp.

Trước khi ngủ, tôi nghe được câu nói sau cùng.

"Thẩm Lam, anh rất nhớ em."

Tôi ôm gối, chợt nhớ đến hình ảnh không lâu trước đó, giọng nói lớn vồn trong cổ họng: Ừ, em cũng có suy nghĩ giống anh.

* * * * *

Công việc mấy ngày sau đó tương đối gấp rút, xem như là tăng ca, sau khi tiến độ khôi phục của công trường trở nên bình thường, Dư Thiên quyết định mời đồng nghiệp ở công ty chi nhánh đi suối nước nóng ở làng du lịch chơi hai ngày.

Trong lúc vô tình tôi tiết lộ thông tin này với Đồng Tiểu Táp, chưa đến mười giây sau, điện thoại báo cuộc gọi đến từ anh.

"Em không được phép đi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đánh Nhau

Tôi thầm cười trộm giả vờ không hiểu hỏi lại anh ta, "Tại sao?"

"Anh nói rằng em không được phép đi thì là không cho đi."

"Không được, em không thể bỏ công việc của mình được."

"Thẩm Lam!"

Giọng Đồng Tiểu Táp càng lúc càng nôm nóng, trong lòng tôi càng thêm đắc ý.

"Không nói nữa, em đi chuẩn bị mấy bộ đồ bơi."

Sau khi tôi nói ra mấy chữ đó, Đồng Tiểu Táp bên kia bỗng im lặng, tôi còn đang nghĩ có phải là mình đùa quá lố rồi không, thì chất giọng mang theo chút tức giận của người đàn ông đẹp trai bức người truyền đến.

"Nếu em dám đi, tối nay anh sẽ bay qua đó, bắt em từ trong hồ suối nước nóng lên."

"Ồ, vậy cũng tốt."

"Tốt cái gì?"

"Ý em là, anh hung dữ không cho em đi như vậy, đi tắm nước lạnh để mang bệnh vào người, vậy thì ông chủ sẽ không nói em giả bệnh."

"Vậy cũng không được." Lần này rõ ràng giọng anh càng gấp gáp hơn.

"Này, Đồng Tiểu Táp. Sao gần đây anh thích quẩn chuyện của em thế?"

"Anh --- "

Đồng Tiểu Táp vừa mang bộ dạng bá đạo mà bây giờ lại mang cái vẻ mắc cỡ quá thật hợp khẩu vị của tôi, thế nhưng tôi nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi quyết định không chọc tức anh nữa.

"Được rồi, em không đi, thật ra thì em không có sở thích ngâm nước nóng chung với một đám người."

"Thật không?"

"Đương nhiên, mệt lắm rồi."

"Ừ, vậy em nghỉ sớm đi. Ngày mai rồi đến đó, nhớ gửi địa chỉ với số phòng cho anh. Còn nhớ -- "

"Em rõ rồi, đứa nhỏ nhà anh cũng ngoan ngoãn ngủ sớm đi."

Đồng Tiểu Táp phản bác, "Anh không nhỏ -- "

"Ừ, dĩ nhiên là em biết, anh không nhỏ -- "

Có điều là, lời vừa nói ra, hai chúng tôi đều ngưng thở, tôi biết chắc là Đồng Tiểu Táp cũng đang nghĩ đến một vài hình ảnh bối rối giống tôi.

Sau đó tôi nói qua loa rằng mình mệt nên muốn cúp điện thoại, Đồng Tiểu Táp ở bên kia nói thêm một câu, tôi cố gắng, nhưng không nghe rõ.

Cúp điện thoại rồi nhưng tôi không buồn ngủ, từ lần Đồng Tiểu Táp xuất hiện khi tôi bị bệnh, quan hệ giữa chúng tôi gần như phát triển rất nhanh, rõ ràng không có tôi ở đó thì kế hoạch của người đó không thể vì thế mà trì hoãn.

Tôi và Đồng Tiểu Táp, từ lúc bắt đầu đã không hề đơn giản.

* * * * *

Ngày hôm sau trên đường đến làng du lịch bởi vì quá nhàm chán nên tôi bắt đầu nhắn tin với Ngải Lị, tôi gửi tám hình chụp lên Dư Thiên đi. Chia sẻ ảnh trai đẹp là một điểm ăn ý của chúng tôi.

Rất nhanh, Ngải Lị trả lời tôi, "Cô gái động lòng?"

"Dĩ nhiên là không." Tôi trả lời một cách dứt khoát.

"Thật không? Minh thấy trái tim cậu có rung động rồi đấy?"

"Cậu hiểu mình nhất mà, mình mới thất tình mấy ngày, không muốn đâu."

"Cậu với người ta có ý hay không thì mình không quan tâm, dù sao chuyện Lộ Phi đã giải quyết xong nên tốt nhất là cậu đừng bắt mình chịu đựng nữa. Cậu biết gì không? Trương Mật xuất viện, hơ nữa còn theo Lộ Phi về nhà, nói không chừng sắp kết hôn rồi."

"Sao cậu biết?" Nhắc đến Lộ Phi, trong lòng tôi vẫn có chút xao xuyến.

"Còn không phải là vì cái cậu nhóc Đồng Tiểu Táp ở chung với cậu, sau đó Lộ Phi có đi tìm gặp lại cậu, Trương Mật cũng đi theo, kết quả là Đồng Tiểu Táp đánh nhau với Lộ Phi, nha đầu Trương Mật chết tiệt ở giữa can ngăn, cố ý để bình rượu đập vào mình. Chuyện này ồn ào phải đến đồn cảnh sát."

"Vậy kết quả làm sao? Không ai bị thương chứ?"

"Giải quyết xong rồi, cậu cũng đừng quan tâm mấy chuyện này, làm việc cho tốt vào, mình đang chờ lương của cậu để được ăn chơi đây này."

Tôi kết thúc cuộc hội thoại với Ngải Lị, trong lòng tôi càng không yên ổn.

Ngải Lị nói chuyện kia với tôi vì muốn tiếp thêm sức sống, Đồng Tiểu Táp sao lại mất kiên nhẫn đến vậy, thực ra thì không phải tôi lo lắng cho Lộ Phi, mà sợ chuyện này ảnh hưởng đến Đồng Tiểu Táp, đi đến đồn cảnh sát thì chuyện nhỏ cũng thành chuyện lớn. Vì vậy, kể đó tôi liền gửi tin nhắn rồi gọi điện cho anh nhưng không kết nối được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Cãi Nhau

Hình như tôi, rất quan tâm Đồng Tiểu Táp.

Khi nghĩ đến hai chữ quan tâm này, đầu óc tôi đột nhiên đình trệ vài giây, hóa ra tôi bắt đầu quan tâm anh rồi.

* * * * *

Nhóm người của chúng tôi chơi ở làng du lịch một ngày một đêm, còn tôi mặc dù không yên lòng nhưng không thể không đi, khi trời sáng tôi mới quay về phòng của mình, thấy điện thoại lòi ra dưới gối mới nhớ mình quên mang theo nó.

Tôi thử gọi lại cho Đồng Tiểu Táp. Tôi đoán chắc Đồng Tiểu Táp khá tức giận, quả nhiên vào lúc anh nhận điện thoại, giọng chỉ nhàn nhạt.

"Ngày hôm qua anh làm gì?"

"Anh đang làm việc."

"Công việc gì mà suốt đêm cũng không thể nghe điện thoại?"

"Đồng Tiểu Táp, anh dùng giọng điệu gì vậy hả?"

"Anh muốn nói thế nào mà chẳng được, em nói xem cả tối qua đến giờ em đã làm gì."

"Dựa vào đâu mà em phải nói cho anh nghe!" Tôi vừa tức giận với thái độ Đồng Tiểu Táp dành cho tôi, vừa nghĩ đến chuyện anh đánh nhau với Lộ Phi, "Còn nữa, sau này chuyện của em anh đừng nhúng tay vào."

"Ồ, anh biết."

"Anh -- "

Đồng Tiểu Táp vốn dĩ không cho tôi có cơ hội nói lại, anh đã cúp điện thoại.

Đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử, tôi còn cho rằng thỉnh thoảng anh quật cường một chút nhưng vẫn rất nhún nhường tôi.

Khi tôi gọi lại, Đồng Tiểu Táp đã tắt máy.

Khi đó, tôi cũng biết trước tâm trạng của anh, không thể nói rõ, tôi lại không thể trách anh được, ngược lại chỉ có chút khó hiểu và cảm giác mất mát. Giống như có một người vẫn luôn đối tốt với bạn, bỗng một ngày thì trở nên lạnh nhạt.

Tôi đang nghĩ, anh chẳng qua chỉ là tạm thời thể thôi, lại còn bày trò, hai chúng tôi nước sông không phạm nước giếng.

Tôi mở cửa sổ ra, mặc cho gió lạnh thổi ùa vào, nhưng không thấy bản thân được tỉnh táo. Đồng Tiểu Táp không gọi điện lại, có lẽ chúng tôi sẽ lại chiến tranh lạnh như lần trước. Nhưng chiến tranh lạnh kiểu này, một hiệp cũng có mấy lần, nếu hai người chưa quen biết nhau, lạnh nhạt một hai lần, bình thường thì cũng là mỗi người một ngã.

Sau đó tôi nằm thẳng tay thẳng chân trên giường, trùm tấm chăn dày ép bản thân phải ngủ.

Và lần này, tôi lại không mơ thấy Lộ Phi. Xuất hiện trong giấc mơ của tôi lại là một chàng trai rất sạch sẽ. Anh ta đứng ở phía xa, nhìn về phía tôi mà cười ngọt ngào.

Trong lòng tôi cảm thấy rất tốt, sau đó anh ta chạy đến, nắm tay của tôi, hai chúng tôi cùng ôm nhau xoay tròn trong biển hoa, tóm lại là hình ảnh ấy rất duy mỹ.

Anh ta hái một chùm hoa nói với tôi, "Thắm Lam, anh thích em."

Hình ảnh tiếp theo chạy đến trước màn hình máy tính, anh ta nắm tay tôi, dạy tôi đánh Lol, chúng tôi tiêu diệt hết địch rồi cùng nhau chúc mừng.

Anh ta ôm mặt tôi nói, "Thắm Lam, anh thích em."

Trong giấc mơ đó, tôi có cảm giác mình được niềm hạnh phúc bao bọc, tất cả mọi chuyện đều len vào sơ hở để tấn công. Rồi cuối cùng, chính là giọng nói của tôi.

Tôi nói, "Đồng Tiểu Táp, em cũng thích anh."

Chính nhờ những lời này, khiến tôi thức tỉnh từ trong giấc mộng. Bên trong căn phòng chỉ là một mảng tối mù, tôi bật đèn bàn sau đó xoa xoa hai bên thái dương.

* * * * *

Ngày trở về nhà khi công việc kết thúc tôi không thông báo trước cho Đồng Tiểu Táp, tôi định cho anh một sự ngạc nhiên, hơn nữa còn tự mình làm bánh bích quy.

Anh dễ dãi dành như vậy, nhất định sẽ vui lắm. Tôi tự cho rằng mình đúng khi nghĩ ra ý tưởng đó, cho đến khi tài xế nhắc tôi có thể xuống xe.

Khi tôi đang vất vả đem mấy túi lớn túi nhỏ lên lầu, nhưng phát hiện trong phòng chỉ là mớ đồ đen. Bình thường Đồng Tiểu Táp và Lâm Cảnh ngủ rất trễ, lúc này chắc bọn họ còn đang chơi game.

Tôi không chắc chắn nên nhìn đồng hồ, mới vừa qua mười hai giờ một chút. Đặt mọi hành lý xuống, tôi chỉ mang bánh bích quy lên lầu.

Đứng trước cửa phòng Đồng Tiểu Táp rồi lâu, lại suy nghĩ xem nên nói gì với anh. Có nên lạnh nhạt một chút không? Hay là giả vờ làm một cô gái đơn thuần khả ái?

Tôi không rõ tại sao Đồng Tiểu Táp lại thích tôi, giống như tôi cũng không biết tại sao bản thân lại động lòng với anh hết lần này đến lần khác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Năm Viện

Người ta nói yêu từ cái nhìn đầu tiên là do mặt mũi đối phương, điều này tôi không những phải thừa nhận gương mặt của Đồng Tiểu Táp kia thật ra không tệ, mà còn phải phải tự luyện đánh giá bản thân mình cao lên vài phần, nhưng tôi biết, tôi đối với anh không phải là cái loại tâm tư trong chốc lát của cô nữ sinh nhỏ.

Cuối cùng, tôi đẩy cánh cửa kia mà đáy lòng vui mừng, may mà anh không khóa cửa.

Nhưng mà, chờ đợi tôi lại là căn phòng trống rỗng.

Thú thật, lúc ấy tôi mở đèn, trong lòng lập tức nguội lạnh, còn đồ tủ quần áo lục lọi khắp nơi rà soát kêu Đồng Tiểu Táp anh đi đâu rồi!

Tôi buồn bực một lúc sau đó tê nhạt quay lại tầng một gọi điện thoại. Tôi không trực tiếp gọi cho Đồng Tiểu Táp mà gọi cho Lâm Cảnh. Ngộ nhờ Đồng Tiểu Táp đang bận hẹn hò với người khác thì sao?

Lâm Cảnh nghe điện thoại rất nhanh, thậm chí tôi cảm thấy cậu ta giống như là đang đặc biệt chờ điện thoại của tôi.

"Lão đại nói không cho em gọi điện thoại cho chị."

"Cậu cứ vậy mà nghe lời?"

Nguyên nhân tôi tức giận với Lâm Cảnh chính là, Đồng Tiểu Táp nằm viện! Không sai, cuộc sống quả thật quá trùng hợp và quá cầu huyết, trước đây không lâu Đồng Tiểu Táp còn ở trong bệnh viện chăm sóc tôi.

Mà bây giờ, anh cũng nằm trong đó.

Càng làm tôi tức giận hơn là, nguyên nhân Đồng Tiểu Táp nằm viện chính là vì lần đánh nhau với Lộ Phi đó. Một bình rượu của Trương Mật không đã khiến chuyện đủ lớn rồi, hơn nữa còn làm hại Đồng Tiểu Táp té từ lầu hai xuống.

Tôi vừa nghe Lâm Cảnh nói như vậy, liền chạy đến cuối cầu thang, quả nhiên trên sàn nhà có một hố nhỏ không quá rõ. Đồng Tiểu Táp rơi xuống từ chỗ này. Hơn nữa anh còn là vì cứu Lộ Phi.

Tôi nghĩ trong lòng, đứa trẻ này sao lại ngu ngốc như vậy, nếu như người rơi xuống là Lộ Phi, có lẽ tôi một chút cũng không đau lòng. Vừa nghĩ đến đây là cái hố mà Đồng Tiểu Táp ngã xuống, tôi nghĩ đến việc anh bị gãy ba cái xương sườn là nước mắt bắt đầu tôn trào.

Sau cùng tôi thu dọn tâm trạng muốn khóc lóc ấy lại, mang bánh bích quy ra cửa.

Tôi gặp Lâm Cảnh ở cửa bệnh viện, con khi nghịch ngợm này rõ ràng khá an phận, tôi đi theo cậu ta đến bên ngoài phòng bệnh. Thời gian này Đồng Tiểu Táp vẫn chưa ngủ, mà còn đang cầm điện thoại di động.

"Lão đại ngày ngày chờ điện thoại của chị, có lúc còn giận dữ không chịu nhận, nhưng em biết anh ấy không nghĩ như vậy. Mỗi lần tiếng chuông không vang lên, anh ấy liền giận dữ mặt mũi bí xị ra."

Thật ra thì cái gì tôi cũng biết, Đồng Tiểu Táp là một người rất đơn giản, bất kể tâm trạng của anh thế nào cũng được hiện rõ trên gương mặt, mà tôi là vì ý vào việc anh chủ động thừa nhận thích tôi, liền bắt đầu không chút kiêng dè đem tình yêu của anh làm tiền đặt cược.

Bây giờ tôi rất hối hận, tôi nhìn đến cánh tay còn đeo bản cổ định của Đồng Tiểu Táp chăm chăm vào điện thoại di động chờ cuộc gọi của tôi đang rất khó chịu. Đặc biệt đau lòng.

Cảm giác đau lòng ấy, không phải đồng cảm, mà là vui vẻ.

Lúc tôi mở cửa đi vào Đồng Tiểu Táp rõ ràng ngẩn người ra một chút, sau đó anh giấu di động xuống gối, xoay người không thèm nhìn tôi.

Thế nhưng anh vừa mới trở mình liền phát ra một âm thanh cực kỳ thống khổ. Lâm Cảnh nói tất cả với tôi, Đồng Tiểu Táp nứt xương sườn, cho nên tuyệt đối không thể tùy tiện cử động.

Tôi bước đến, đề vai của anh.

"Anh quay lại đi." Tôi cố ý làm vẻ tức giận, hết lần này đến lần khác đều mang theo cảm xúc muốn khóc.

Tôi nghĩ cũng vì như vậy mà Đồng Tiểu Táp mới nghe lời nằm yên lại, có thể anh còn chưa hết giận tôi.

"Đau không?"

"Sau này anh đừng như vậy nữa."

Thấy khóe môi Đồng Tiểu Táp khẽ hướng lên, tôi nói tiếp, "Ý em là, em đã nghĩ thông suốt rồi. Em không thích Lộ Phi, cũng không ghét anh ta, thật ra thì người em lo lắng là anh. Em giận cũng là vì anh tự tìm phiền phức cho mình, em -- "

Câu nói tiếp theo, tôi không có cơ hội nói ra. Bởi vì Đồng Tiểu Táp nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, sau đó đè gáy tôi, mặt sát lại gần mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Anh Còn Muốn Ôm Em Thêm Một Cái Nữa

Đồng Tiểu Táp lại hôn tôi.

Nụ hôn này cả hai chúng tôi đều không chuẩn bị trước, cứ bất ngờ mà dính vào với nhau. Ngón tay anh xòe ra ôm lấy đầu tôi, mặt cúi xuống. Tôi cứ tro mắt ra nín thở nhìn cho đến khi chóp mũi chúng tôi chạm vào nhau.

Tôi nghĩ, tôi thực sự thích Đồng Tiểu Táp, từ tận đáy lòng. Cho nên tôi mới chìm đắm mùi hương trong khoang miệng mát mẽ của anh thậm chí đầu óc tôi cũng chỉ hướng về một phía, tất cả đều là bóng dáng của anh.

“Thẩm Lam, em thích anh à?”

Đây là câu hỏi đầu tiên của Đồng Tiểu Táp sau khi kết thúc nụ hôn sâu đó, nhìn vào đôi mắt đầy mong đợi của anh mà đầu óc tôi lại chẳng nghĩ được gì. Đồng Tiểu Táp không hỏi thêm nữa, chỉ đưa ngón tay thon dài chà chà bên khóe môi tôi. Anh vừa chùi vừa cười, khóe môi mềm mại khẽ nhếch lên, đặc biệt ma mị.

Cuối cùng, tôi nói một câu rất hợp với cảnh vật.

“Chỗ đó của anh, không đau à?” Tôi chỉ chỉ chỗ Đồng Tiểu Táp bị gãy mất ba cái xương sườn.

Câu nói ấy nhắc nhở anh, trong nháy mắt sắc mặt Đồng Tiểu Táp tái nhợt như tờ giấy vậy, chỉ có cánh môi là còn lại chút màu sắc nhàn nhạt.

Tôi nhìn anh mà lòng đau, lại không nhìn được sự buồn cười, đứa nhóc này thực sự có khả năng kết hợp sức hấp dẫn của một người đàn ông và sự đáng yêu làm một, khi anh hôn tôi thì rất chuyên tâm, dáng vẻ đau đớn trách móc cũng khiến cho người khác không có cách nào dời tầm mắt đi được. Tôi sửa gối đặt sau đầu Đồng Tiểu Táp, rồi đỡ anh nằm ngay ngắn trở lại.

“Lần sao còn dám nữa không?”

“Dám.” Đồng Tiểu Táp nhìn tôi nửa ngày, sau đó nghiêm túc nói ra mấy chữ này, “Chỉ cần có người xem thường em, anh nhất định đi tìm người ta tính sổ.”

Tôi cười, sau đó nghiêng người sang xác định mình không đụng phải vết thương trên ngực anh, nhiệt độ vẫn không nóng không lạnh như thế, tôi kéo tay anh vòng qua vai mình, nhắm mắt trong niềm hạnh phúc.

Đồng Tiểu Táp giống như lại gãy hơn, vậy là tôi chòm dậy từ trong ngực anh, anh nhìn tôi không chớp, hai mắt sáng lên.

Tôi cười một cái, sau đó lấy bánh bích quy đã chuẩn bị từ trước ra. Khi đưa cho Đồng Tiểu Táp anh rất vui vẻ, trên mặt lại bày ra nụ cười. Anh không kịp kịp mở hộp giấy ra đã cầm một miếng cho vào miệng. Kết quả bánh còn chưa ăn được, anh đã nhũn mảy bày ra vẻ mặt đau đớn.

“Có phải tẹt lăm không?”

“Không phải.” Đồng Tiểu Táp lắc đầu làm bộ dạng đáng thương, lại chỉ xuống vị trí xương sườn, “Dùng chút sức là lại đau.”

Tôi nghe anh nói như vậy thì sóng mũi cay cay thiếu chút nữa là khóc nức lên, chắc chắn anh rất đau mới nói cho tôi biết. Tôi cũng không dám tưởng tượng trong mấy ngày trước đến bây giờ, Đồng Tiểu Táp cứ nằm trong bệnh viện ngày lại ngày, ngay cả ăn uống cũng đau đớn như vậy, mà tôi lại còn gây gổ với anh.

“Không cho phép em khóc, nếu em khóc thì ngay cả nơi này của anh cũng đau nữa.”

Đồng Tiểu Táp kéo tay tôi đặt vào vị trí tim của anh, đầu ngón tay truyền đến nhịp đập ổn định của anh, trong lúc bắt chợt càng thêm khó khăn.

Trước kia tôi sẽ vì sự đối tốt của Đồng Tiểu Táp dành cho tôi mà trở nên hư vinh, còn bây giờ, anh đối tốt với tôi tôi lại cảm thấy đau lòng, tôi phát hiện tôi mãi mãi cũng không có cách vượt qua anh, hơn nữa còn luôn luôn vô tình để anh biến thành người bị tổn thương.

Cho nên qua rất lâu, tôi không dám nói ra ba chữ em thích anh. Tôi sợ rằng, tôi không thể cho anh một lời cam kết, tôi sợ mình không làm được.

Đồng Tiểu Táp dịu dàng đối mặt với tôi, ánh đèn màu cam chiếu trên gương mặt anh, anh đột nhiên nói, “Thẩm Lam, anh còn muốn ôm em thêm một cái nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Thực Tế

Bắt đầu từ ngày hôm đó, phòng bệnh của Đồng Tiểu Táp chính là nơi tôi thường xuyên ra vào nhất.

Người đến thăm anh đặc biệt nhiều, ít nhất là ngoài dự đoán của tôi, tôi luôn cho rằng anh chỉ là một chàng trai tơ chơi game, kết quả mỗi ngày đều có một vài nam nữ sinh trẻ tuổi mang hoa tươi trái cây đến.

Bọn họ sẽ nghi ngờ thân phận của tôi, mỗi lần như vậy Đồng Tiểu Táp đều chiều theo suy nghĩ của tôi mà nói rằng tôi là bạn.

Lâm Cánh nói, vậy cũng là fan của Đồng Tiểu Táp.

Tôi nửa tin nửa ngờ, nhưng tìm ra vẻ đặc ý trên mặt Đồng Tiểu Táp, cái này làm cho tôi có cảm giác có phải nên hiểu anh rõ hơn không. Đúng lúc sau khi đi công tác về Dur Thiê cũng cho tôi nghỉ, cho nên mỗi ngày ngoại trừ thỉnh thoảng cùng người môi giới đi xem phòng ốc ra, những lúc còn lại tôi đều ở bên cạnh Đồng Tiểu Táp, bên nhau có chút buồn chán nào. Bởi vì vết thương trên người nên anh chỉ có thể nằm trên giường bệnh, tôi cảm thấy tính gỗ tên Đồng Tiểu Táp.

Anh thực sự là một game thủ sáng giá, không lớn không nhỏ, cũng xem như có chút sức ảnh hưởng. Trên mạng còn có rất nhiều video quay lại lúc anh tranh giải đấu, mỗi lần tôi xem cũng là lúc Đồng Tiểu Táp muốn giải thích với tôi, kết quả anh vừa nhúc nhích thì chân mày lập tức nhíu lại.

Tôi làm điệu bộ cười nhạo anh, thật ra trong lòng dần dần có chút ngưỡng mộ.

Đồng Tiểu Táp, giống như có thể mang tôi về lại độ tuổi mười tám vậy, bình thường anh xấu hổ đáng yêu như một đứa trẻ, vừa chạm đến trò chơi liền biến hình, tự tin cao lớn. Cũng khó trách trong đám người hâm mộ anh lại có nhiều cô gái nhỏ xinh đẹp đến vậy. Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy chua xót.

Mà Đồng Tiểu Táp giống như biết lòng tôi vậy, mỗi lần sau khi đám người hâm mộ rời khỏi, anh lặng lẽ nói bên tai tôi, “Thảm Lam, anh chỉ thích một mình em.”

Khi bác sĩ cho Đồng Tiểu Táp đi kiểm tra, tôi biết điều đi theo bên cạnh anh, so với anh có phần hồi hộp hơn, còn khi những vị bác sĩ y tá dùng hai cái miệng nhỏ nói hai chữ để hình dung chúng tôi, mặt Đồng Tiểu Táp so với tôi lại dõn hơn.

Bác sĩ nói, phải hai tuần nữa Đồng Tiểu Táp mới có thể xuất viện, nhưng để hồi phục hoàn toàn thì cần một khoảng thời gian. Điều này làm cho Lâm Cánh phiền não, cậu ta nói tháng mười là trận đấu tranh tài lớn nhất của bọn họ, cấp thế giới, đội của Lâm Cánh và Đồng Tiểu Táp đã vào vòng kế tiếp, tình trạng bây giờ của Đồng Tiểu Táp, rất có khả năng phải vắng mặt.

Ban đầu tôi còn nghe không rõ, Lâm Cánh lại nói cho tôi biết, kiếm sống bằng chơi game tuổi đời không dài, mà Đồng Tiểu Táp được xem như là có tuổi lớn nhất trong đó, đây là lần đầu tiên anh có cơ hội đứng ở vị trí như bây giờ, có thể sẽ là lần cuối cùng.

Khi Lâm Cánh nói những điều này với tôi, Ngải Lị cũng ở đó, có ấy nghe thì hàng lông mày liền nhíu lại. Ngày hôm đó Ngải Lị nói với tôi rất lâu.

Cô ấy nói, “Thảm Lam, có thật là cậu không còn sống chung với Đồng Tiểu Táp không?”

Tôi ngăn người, “Ý cậu là gì?”

“Minh cảm thấy Đồng Tiểu Táp vô cùng tốt, nhưng cậu cũng biết cái gọi là môn đăng hộ đối rồi đấy, bốn chữ này tuyệt đối không phải cớ hủ. Sau này hai cậu sống chung sẽ phát sinh rất nhiều vấn đề, lần này Đồng Tiểu Táp không đi tranh giải đấu kia, nhưng sau đó thì sao? Chẳng lẽ cả đời này cứ chơi game mãi như thế?”

“Thật ra thì mình cũng nghĩ qua chuyện đó, nhưng mà --”

“Cậu nên suy nghĩ thì hơn, nếu như có một ngày, Đồng Tiểu Táp cũng khiến cậu bị chủ nhà đuổi đi như khi sống cùng Lộ Phi, cậu có hối hận với quyết định bây giờ không?”

“Minh biết, mình sẽ nghĩ thật nghiêm túc.”

Trong lời nói của Ngải Lị, đúng là tạo ảnh hưởng rất lớn, bởi vì tôi vốn dĩ là một người thực dụng như vậy, đây cũng là lý do vì sao lâu như vậy tôi mới thử tiếp nhận Đồng Tiểu Táp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Một Mặt Khác Của Anh

Mặc dù đồng ý với Ngải Lị sẽ cân nhắc thật kỹ chuyện với Đồng Tiểu Táp, ngày hôm sau tôi đã đến bệnh viện từ sáng sớm. Chỉ có điều là tôi vừa đi đến cửa phòng bệnh đã nghe được tiếng rộn ràng, còn có tiếng click chuột.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa, bên trong phòng ngoài Lâm Cánh và Đồng Tiểu Táp còn có ba chàng trai tôi chưa gặp bao giờ.

“Em đến rồi à.” Đồng Tiểu Táp thấy tôi liền bỏ máy tính sang một bên, ngẩng đầu mỉm cười với tôi.

Lâm Cánh cũng nhìn thấy tôi, cậu ta đứng lên giới thiệu, “Đây là Lương Tử, Tiểu Châu, Gary, là đồng đội chiến đấu của bọn em.”

“Chào mọi người. Tôi là Thẩm Lam.”

“Cô là -- “

“Tôi là cô giáo của Lâm Cánh.”

Trước khi Lâm Cánh mở miệng nói thì tôi đã giành nói trước, ba chàng nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tin nổi, trong đó người tên là Gary trực tiếp đi đến trước mặt tôi đưa tay ra, “Chào cô giáo.”

Tôi bối rối lui về sau một bước, vốn chuẩn bị bữa sáng cho Đồng Tiểu Táp nhưng lại không thể đưa cho anh.

“Mọi người làm việc tiếp đi.”

Nói xong tôi liền kéo một cái ở bên cửa sổ rồi ngồi xuống, Đồng Tiểu Táp nhìn tôi bằng ánh mắt xin lỗi, nhưng người con trai bên cạnh vỗ vai anh một cái, anh lập tức cúi đầu mang tai nghe vào.

Lúc Đồng Tiểu Táp chơi game cực kì chuyên tâm, từ hướng của tôi có thể thấy ngón tay anh như múa trên bàn phím, thỉnh thoảng khoe miệng của anh hơi rướn lên, thỉnh thoảng thì chân mày nhíu lại. Lâu lâu còn nắm nhẹ bàn tay lại, khẽ nói nice, một ván chơi kết thúc, bọn họ vỗ tay chúc mừng nhau.

Nhưng khi tôi cho rằng đây là thời điểm kết thúc, Đồng Tiểu Táp lại quay đầu đi.

“Lâm Cánh lần sau cậu nhớ thận trọng chút, còn Gary, không nắm chắc mười phần thì cũng không cần can thiệp, đợi thời điểm thích hợp thì ra GUNK.” Những thuật ngữ kia tôi nghe không hiểu, tôi cũng không biết Đồng Tiểu Táp còn luyện tập cùng mấy người kia thêm bao lâu nữa, tóm lại là cả buổi sáng họ ko ngừng dùng tay lại. Tôi cứ đứng đợi ở bên cạnh, cháo nấu vào lúc sáng đã sớm nguội lạnh rồi.

Chờ đợi vất vả cuối cùng cậu nhóc Tiểu Châu cũng đứng lên, tôi tưởng rằng bọn họ cuối cùng cũng kết thúc, kết quả cậu ta lại lôi từ trong ba lô bao thuốc lá, rồi phân chia cho hai người kia. Chẳng mấy chốc cả cái phòng bệnh khói thuốc bay lượn lờ, Đồng Tiểu Táp vẫn chăm chú vào màn hình máy tính như trước, tôi lại không có tâm trạng thưởng thức thao tác xinh đẹp của anh.

Tôi không chịu được mùi khói thuốc đành lạng lẽ mở cửa đi ra ngoài, ra khỏi phòng bệnh tôi thở dài một hơi, sau đó ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh.

Đúng lúc Ngải Lị đến và nhìn thấy đáng về ủ rũ của tôi.

“Thẩm Lam, hôm qua cậu đồng ý với mình chuyện gì?”

“Cậu làm gì thế, nhỏ tiếng thôi.”

Ngải Lị nhìn tôi, “Sao cậu không vào?”

“Mình -- “

Tôi muốn nói tại sao thì cửa liền mở ra, mấy người Lâm Cánh đều đi ra, Ngải Lị nhìn mỗi người cầm trên tay cái máy tính liền hiểu ra. Trước con giận dữ của cô ấy, tôi nhìn về phía Lâm Cánh nháy mắt, “Ngải Lị muốn mời cậu uống nước, các cậu còn không đi.”

Lâm Cánh hiểu ý tôi rất nhanh liền chạy đến bên cạnh Ngải Lị. Ngải Lị sĩ diện như vậy chắc chắn sẽ không nổi giận với tôi trước mặt nhiều người như vậy, tôi nhân cơ hội đó chạy vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh vẫn còn một màn khói mù mù, tôi ho khan mấy cái, khi ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt xin lỗi của Đồng Tiểu Táp.

“Xin lỗi, anh vừa mới -- “

Bên ngoài khung cửa sổ là tiếng ồn ào của thành phố, ánh mặt trời chói mắt, tôi nhìn Đồng Tiểu Táp bỏ máy tính và con chuột trên cái bàn đầy tàn thuốc lá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Cảm Thông

Nếu như cả đời Đồng Tiểu Táp thật sự chỉ biết ôm máy vi tính, vậy thì chúng tôi không cần nói gì đến tương lai. Tôi hâm lại cháo một lần nữa rồi mới đưa cho Đồng Tiểu Táp. Hai chúng tôi không nói lời nào, anh nhấp môi, đột nhiên kéo tay tôi.

"Có phải em không thích anh chơi game không?"

Tôi ngậm ngẩn.

"Thẩm Lam -- "

Tôi quay đầu nhìn Đồng Tiểu Táp, thờ dài, cúi đầu."

"Anh ăn nhanh đi, lát nữa cháo lại nguội hết bây giờ."

Đồng Tiểu Táp nghe lời tôi ngoan ngoãn cúi đầu xuống, anh húp cháo, luôn lên nhìn tôi. Lúc hau mắt nhìn nhau, bộ dạng của anh nhìn rất cứng nhắc, vì để cho anh yên tâm, tôi chỉ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nữa vời.

Không lâu sau đó điện thoại tôi vang lên, là cuộc gọi từ người môi giới bất động sản, sau khi đi công tác về Dư Thiên cho tôi nghỉ một tuần, đồng thời nhờ tôi tìm giúp anh ta một căn nhà mới gần công ty. Buổi chiều tôi đi xem nhà, sau đó chạm mặt Dư Thiên. Mấy ngày được nghỉ ngơi nhìn Dư Thiên không tệ, anh ta thấy tôi liền hỏi tôi sao lại mang hai cái quần thâm đen sì như thế.

Ký xong hợp đồng thuê nhà chúng tôi cùng ăn cơm, sau đó Dư Thiên bắt tôi theo anh ta chọn mấy thứ đồ nội thất. Tôi bắt đầu cự tuyệt, kết quả anh ta nói, "Con gái mấy người tương đối tỉ mỉ."

"Thế nhưng -- "

"Đây là công việc."

Đi dạo phố với Dư Thiên rất thoải mái, anh ta đẩy xe đựng đồ theo sau tôi, còn tôi chỉ phụ trách ném đồ vật nhìn được mắt vào xe hàng, hoặc là chỉ số hàng để Dư Thiên nhớ kỹ.

Chúng tôi đi dạo hết buổi chiều mới thắng lợi quay về căn nhà nhỏ của Dư Thiên, Dư Thiên đem từng món đồ chúng tôi mua bỏ vào trong phòng thay đổi, mãi đến khi anh ta cầm cái giá đỡ máy tính tôi đã ngăn anh ta lại.

"Thế nào?"

"Cái đó là tôi tự mua."

"À?" Dư Thiên cười một tiếng. "Sao tôi lại nhớ rằng vừa rồi tất cả đều là tôi quyết thế."

"Vậy xem như làm thù lao đi." Tôi không khách khí giành lại món đồ."

"Buổi tối cùng ăn cơm?"

"Không cần, tôi còn có việc phải đi."

Sau khi nói lời từ biệt với Dư Tiên tôi quay lại bệnh viện, trên đường về tôi còn đặc biệt mua bánh matcha Đồng Tiểu Táp thích ăn. Mới vừa đến cửa phòng bệnh, tôi đã nghe được bên trong truyền đến âm thanh.

"Bác sĩ, tôi muốn xuất viện."

"Không được.", Tôi mở cửa đi vào, tức giận nhìn Đồng Tiểu Táp, "Anh vì trò chơi mà không thiết mạng của mình nữa à?"

"Anh không có."

Đồng Tiểu Táp cúi đầu, bác sĩ nhìn thấy chúng tôi như vậy liền đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai chúng tôi. Tôi bước đến suy nghĩ rất lâu rồi chủ động cầm tay Đồng Tiểu Táp.

Anh giật mình nhìn tôi.

"Cái này tặng cho anh. Mấy ngày tới cứ luyện tập ở đây."

Tôi lấy giá đỡ máy tính đưa cho Đồng Tiểu Táp, anh rất bất ngờ.

"Em không phản đối sao?"

"Phản đối."

"Thẩm Lam, thật ra thì anh -- "

"Bởi vì anh thích, cho nên tạm thời em ủng hộ anh. Nhưng anh còn nhớ anh nói gì không? Anh phải nuôi em. Đồng Tiểu Táp, chờ đến lúc anh có thể nuôi em, em sẽ làm bạn gái anh. Cho nên anh nhất định phải nhanh lên, lần tranh giải này, em sẽ đến cổ vũ anh."

Nói ra câu nói ấy chính tôi còn cảm thấy bất ngờ, tôi thậm chí nhìn anh muốn xin lỗi. Đồng Tiểu Táp cười liên tục, giống như anh có lòng tin lớn vào chuyện này.

"Vậy thì em trốn không thoát rồi."

Tôi lấy bánh ngọt cho anh, Đồng Tiểu Táp dựa vào giường ngồi yên, duỗi hai cánh tay ra, tôi ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh. Hình ảnh ấy nếu như có thể ngưng lại thì tốt biết mấy, vào cuối mùa hè, chúng tôi đã trải qua mùa hè hạnh phúc đơn thuần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31: Yêu Đường

Tôi lấy giá đỡ máy tính đưa cho Đồng Tiểu Táp, anh rất bất ngờ.

"Em không phản đối sao?"

"Phản đối."

"Thẩm Lam, thật ra thì anh -- "

"Bởi vì anh thích, cho nên tạm thời em ủng hộ anh. Nhưng anh còn nhớ anh nói gì không? Anh phải nuôi em. Đồng Tiểu Táp, chờ đến lúc anh có thể nuôi em, em sẽ làm bạn gái anh. Cho nên anh nhất định phải nhanh lên, lần tranh giải này, em sẽ đến cổ vũ anh."

Nói ra câu nói ấy chính tôi còn cảm thấy bất ngờ, tôi thậm chí nhìn anh muốn xin lỗi. Đồng Tiểu Táp cười liên tục, giống như anh có lòng tin lớn vào chuyện này.

"Vậy thì em trốn không thoát rồi."

Tôi lấy bánh ngọt cho anh, Đồng Tiểu Táp dựa vào giường ngồi yên, duỗi hai cánh tay ra, tôi ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh. Hình ảnh ấy nếu như có thể ngưng lại thì tốt biết mấy, vào cuối mùa hè, chúng tôi đã trải qua mùa hè hạnh phúc đơn thuần như thế.

Hai chúng tôi ôm nhau trên giường bệnh một lúc như thế, sau đó dứt bánh cho nhau ăn, Đồng Tiểu Táp cúi vệt bọt dính trên mặt tôi.

Quậy phá đủ rồi tôi mới để cho anh ngồi yên, tôi nhìn Đồng Tiểu Táp tỉ mỉ, nhìn thế nào cũng cảm thấy anh gầy hơn trước.

"Sau này buổi sáng anh có thể cùng mấy người kia tập luyện, buổi chiều em muốn chăm sóc anh."

Đồng Tiểu Táp bật cười, "Anh thấy em muốn anh ở cạnh em thì đúng hơn."

"Có gì khác nhau à?"

"Không, nhưng thú thật thì anh nghĩ em muốn giúp anh." Đồng Tiểu Táp dụ dỗ, chìa tay ra chạm vào gò má tôi.

"Tôi anh ngủ sớm một chút, sau khi xuất viện cũng vậy. Ngày trước anh thường thức khuya, sau này không được như vậy nữa."

"Nghe em hết."

"Đến giờ phải ăn cơm"

"Tuân lệnh."

"Không được kích động, không được đánh nhau với người ta."

"Chỉ khi không có ai xem thường em."

"Đồng Tiểu Táp."

"Ồ đây."

"Anh đối với em tốt quá."

Đồng Tiểu Táp hôn lên mu bàn tay tôi, sau đó nói, "Anh chỉ muốn đối xử tốt với em. Thời học trung học anh chưa từng yêu ai, không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là thấy mấy người anh em bên cạnh đều có bạn gái hết rồi, cũng có cô gái thích anh, anh cũng hẹn người ta đi ăn cơm. Nhưng chung quy không tìm được cảm giá gì. Lên đại học, anh bắt đầu chơi Liên minh huyền thoại, không có thời gian yêu đương. Mãi đến khi biết em, Thẩm Lam, bất kể có chuyện gì phát sinh, chỉ cần anh có thể gặp được em, anh chắc chắn, anh nhất định sẽ thích em."

Đồng Tiểu Táp nói rất nghiêm túc, tôi nghe cũng rất nghiêm túc.

"Em có điểm gì tốt đáng để anh thích?"

"Vậy tại sao em thích anh?"

"Em?" Tôi suy nghĩ rất lâu, đại khái là vì Đồng Tiểu Táp rất tốt với tôi, ngày trước tôi thích Lộ Phi cũng là vì cậu ta tốt với tôi đó thôi. Còn trên thực tế, tôi không biết tại sao giữa hai người, đột nhiên lại bị một loại ưu tư níu kéo dính vào với nhau. Tôi không hiểu.

Ngày đó sau khi về nhà, trong đầu tôi chỉ toàn Đồng Tiểu Táp, không biết chúng tôi như vậy có tính là bắt đầu hay không. Mãi đến lúc trước khi ngủ, tôi cầm điện thoại gọi video nói chuyện phiếm với anh, tôi thích ngắm anh, thấy anh tôi rất vui, một vài điều không muốn suy nghĩ liền thuận lý thành chương quên mất.

Khi không được thấy anh, giống như có một loại nhớ nhung nhọn hoắt khiến cả người tôi rất khó chịu.

Vào lúc mắt không thể mở ra được nữa, Đồng Tiểu Táp nói, "Hôn anh đi, sau đó chúng ta cùng ngủ."

"Ừ." Tôi mơ mơ màng màng đồng ý, sau đó tiến đến gần màn hình.

Đây chính là yêu, chuyện yêu đương của tôi. Đồng Tiểu Táp mang đến cho tôi một loại hạnh phúc mới tinh, tôi nghĩ, tôi nguyện ý mạo hiểm một lần nữa vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Dậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Hai Nữ Một Nam

Khoảng thời gian xem như tôi đắm chìm trong phần hạnh phúc riêng tư của Đồng Tiểu Táp, điện thoại di động vang lên. Video còn chưa kết thúc, trên màn hình Đồng Tiểu Táp nhú mày một cái.

"Trễ như vậy mà ai còn gọi đến."

Tôi vuốt mắt, nghe Đồng Tiểu Táp nói, "Anh cúp trước nhé, không có chuyện gì thì nghỉ sớm đi. Ngày mai không cần đến sớm đâu, trong bệnh viện có đồ ăn sáng."

"Ừ."

Tôi vừa thấy ấm áp trong lòng, Đồng Tiểu Táp sao lại dịu dàng đến như vậy, tính cách của anh sẽ dễ bị ức hiếp, mặc dù trước mắt tạm thời giống như chỉ có một mình tôi có thể bắt nạt anh.

Khi nhận điện thoại tôi còn mang theo nụ cười, cho đến giọng nói cũng tươi phơi phới. Nhưng mà đầu dây bên kia lại truyền đến âm thanh hoàn toàn không có hứng thú.

"Đến đón tôi."

"... "

Là Dư Thiên, nửa tiếng sau tôi mặc áo khoác áo sơ mi xuất hiện ở quán rượu Dư Thiên nói, khi đưa thẻ ra thanh toán mà lòng tôi rất không tình nguyện.

Dư Thiên uống cái gì thế này? Có mấy chai mà đến ba nghìn đồng, tôi lấy hóa đơn sau đó quay đầu lại nhìn Dư Thiên nằm uể oải trên ghế sa lon, trong ngực còn có mỹ nữ tóc dài eo thon.

Tôi đi tới gần người tại chỗ, không biết nên đưa tay hay đưa chân.

"Này, tôi tính tiền rồi đây, anh có thể đi chưa?" Tôi vỗ vai Dư Thiên mấy cái, anh ta hoàn toàn không phản ứng. Tôi thờ dãi một cái, dời tầm mắt đến mỹ

nữ trong người Dur Thiên.

Mùi rượu nồng nặc xộc vào mặt tôi, tôi vừa cúi người Dur Thiên đột nhiên mở mắt, tôi sợ hãi lùi về sau hai bước.

"Trước khi mở mắt anh không thể nói à."

"Sao cô lại đến đây?"

Tôi cảm hóa đơn thanh toán trong tay, đoán rằng Dur Thiên có thể sẽ quyt nợ.

"Anh nhìn điện thoại của anh đi, tôi vừa chuẩn bị đi ngủ thì anh gọi kêu tôi ra. Đi tán gái mà không mang theo túi tiền." Chỉ khi Dur Thiên trong trạng thái không đủ tỉnh táo như vậy tôi mới dám kêu la om sòm với anh ta.

Có thể tôi đã đánh giá sai về hắn.

"Này, anh làm gì vậy hả?!" Nếu không phải tôi ngăn lại, người phụ nữ kia tuyệt đối ngã sấp mặt xuống đất. Rõ ràng cô ta còn bất tỉnh nhân sự hơn cả Dur Thiên.

Thấy dáng vẻ chật vật của chúng tôi, Dur Thiên cười xì một tiếng. Anh ta cười một tiếng như điên vậy, tiếng cười càng lúc càng lớn, nếu như không phải sau đó nhìn thấy khóe mắt anh ta uơn ướn tôi nhất định bỏ mặc anh ta.

Dur Thiên sau khi cười đủ rồi thì đỡ người phụ nữ kia lên ghế sa lon. Mấy người chúng tôi không nói lời nào, trong gian phòng yên tĩnh trở lại. Tôi gọi điện tìm lái xe thuê. Dur Thiên nhân cơ hội đó đi rửa mặt, lúc đi ra sắc mặt anh ta đặc biệt nhợt nhạt.

"Chúng ta đi."

"Hừ." Tôi sững sờ gật đầu, sau đó xoay người đỡ người phụ nữ say khướt dậy, cô ta còn siết chặt chai rượu trong tay không chịu buông ra.

"Nhanh lên." Dur Thiên lại thúc giục tôi lần nữa, tôi chỉ có ý tốt muốn đỡ cô gái kia ra ngoài thôi mà.

Hình ảnh ấy cũng thật mờ ám, hai cô gái một chàng trai từ trong gian phòng đi ra, hơn nữa Dur Thiên xuất hiện giống như mang theo luồng chớp vậy, mọi người xung quanh đều nhìn lại, tôi cúi đầu vì không được tự nhiên cho lắm.

Kết quả Dur Thiên lại mặt đầy gian manh cười đều, "Cô sợ cái gì?"

Tôi đẩy anh ta lúng túng nói, "Anh tránh xa tôi chút."

Ba người chúng tôi bước ra ngoài đón nhận ánh mắt của nhiều người như vậy, may mà lái xe thuê đã đánh xe đến quán rượu, tôi vừa định đỡ người phụ nữ kia lên xe, cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó cười một tiếng.

Chuyện bí thảm nhất đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Uống Nhiều Rồi

Cả người tôi bị tạt rượu. Dĩ nhiên là cô ấy không cố ý, Dur Thiên và cô gái xinh đẹp ấy nhìn thấy bộ dạng ướt chèm nhẹp của tôi thì bật cười với nhau.

Dur Thiên cười cười, tầm mắt di chuyển xuống dưới.

Tôi cúi đầu phát hiện áo sơ mi của mình đã ướt đẫm, màu xanh nhạt... Ủ, tóm lại là lộ hết rồi, tôi vội vàng che ngực.

Dur Thiên nén cười, nói, "Theo tôi đi về."

"Tôi không đi." Tôi cảnh giác nhìn anh ta. Dur Thiên lại bật cười, ánh mắt sắc bén quét tới quét lui trên người tôi. "Được thôi tôi đi."

Thở dài chán nản, tôi vừa định đỡ người đẹp ngồi vào ghế sau thì Dur Thiên lại lên tiếng.

"Đề cô ấy ngồi trước, cô với tôi ngồi sau."

Tôi đang còn suy tính phải làm thế nào đã bị Dur Thiên nhét ngồi vào hàng ghế sau, sau khi lên xe anh ta vẫn cười, dường như không thể ngưng được.

Sau khi xe chạy tôi cảm thấy lạnh, nhưng không mở cửa sổ tôi lại thấy bí bách, tôi run cầm cập. Dư Thiên nhìn tôi một cái, sau đó hơi đổ người về phía trước cởi áo khoác ra.

Tôi tròn mắt nhìn Dư Thiên lấy áo khoác choàng lên người mình. Vừa định nói không cần, Dư Thiên đã thì thầm bên tai tôi, "Vóc dáng cô cũng không có gì đáng xem, đừng suốt ngày lộ liễu quá."

Dư Thiên đặc ý nhìn mặt tôi đỏ bừng lên.

Quán rượu cách nhà thuê của Dư Thiên không xa, thế nhưng dọc đường đi tôi cảm thấy dài đằng đẵng, qua kính chiếu hậu của taxi tôi nhìn người đẹp ngồi bên cạnh, trong lòng không tự chủ lại bắt đầu muốn hỏi tới nay cô ta với Dư Thiên đã xảy ra chuyện gì. Càng nghĩ đến chuyện đó, nhiệt độ trên mặt tôi càng tăng lên.

Dư Thiên loạng choạng đưa tay về phía bên này, không thèm để ý cứ thế dán vào mặt tôi, "Lại nghĩ bậy bạ cái gì đây?"

"Không có. Anh không thể im lặng một lúc được à?"

Dù sao thì trên xe ngoài ba chúng tôi ra còn có lái xe thuê. Mặc dù tôi trực tiếp xếp mình với tài xế vào cùng một phe, nhưng Dư Thiên không hề che giấu thái độ mập mờ để tôi giải thoát rửa sạch bản thân.

Sau một lúc vật vã thì chiếc xe dừng dưới nhà Dư Thiên tôi mới hạ xuống được sợi dây thần kinh đang căng cứng, Dư Thiên không làm khó tôi nữa, anh ta xuống xe sau đó mở cửa ghế lái phụ ôm cô gái xinh đẹp lên phòng. Nhìn theo bóng lưng hai người họ, trong lòng tôi trỗi dậy cảm giác gì đó không nói rõ được, giống như người mấy ngày trước ở làng nghỉ mát không phải là Dư Thiên vậy.

Còn bây giờ, nói không chừng bọn họ đã lên lầu, sau đó, ồm, hình ảnh sau đó không thích hợp để tôi suy nghĩ vào lúc này.

"Cô gái cô muốn đi đâu?"

Câu nói của tài xế kéo tôi khỏi suy nghĩ vớ vẩn, tôi nhìn bên ngoài đường xá, vừa định nói nơi muốn đến, kết quả sờ vào túi áo.

Chìa khóa nhà Dư Thiên rơi trong áo khoác.

"Phiền bác tài quay lại tiểu khu lúc này được không?"

Tài xế nghe thấy lời tôi, thái độ lập tức thay đổi, nhìn tôi bằng ánh mắt quái đản qua gương chiếu hậu. Tôi biết bác ấy cảm thấy hai nữ một nam thì có hơi phức tạp một chút.

Cuối cùng xe trở lại dưới tiểu khu Dư Thiên ở, giống như tôi nghĩ, anh ta đang ôm người đẹp đứng run run trong làn gió lạnh. Hình ảnh ấy khiến tôi suy nghĩ một chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Dư Thiên thấy tôi quay trở lại một thân một mình đi đến mở cửa.

Tôi đưa chìa khóa cho anh ta.

"Xem ra cô vẫn còn chút lương tâm."

"Ha ha, đúng vậy." Tôi cười cứng nhắc, khi chuẩn bị đi, Dư Thiên từ phía sau đè vai tôi xuống.

"Tôi đổi ý rồi."

"Hả?" Đầu óc tôi mơ hồ.

"Tài xế phiền anh đưa cô gái kia đến quán bar Lạc Thiên."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: Em Đang Ở Đâu

Dư Thiên chỉ người đẹp đã say khướt đó.

Tài xế cũng phối hợp, nghe Dư Thiên nói xong liền xuống xe đỡ người đẹp lên. Hơn nữa, ngay khi tôi biết rõ tình huống trước mắt, xe đã nghênh ngang mà đi.

Chỉ còn lại tôi và Dư Thiên.

Tôi nhét chìa khóa cho Dư Thiên, "Tôi về nhà đây."

Đáng tiếc là tôi chạy không thành, Dư Thiên như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, nhưng tôi không hiểu tại sao anh ta lại nổi điên như vậy làm gì.

"Cô theo tôi lên lầu."

"Anh buông tôi ra."

"Im miệng."

Tôi bị Dư Thiên túm lôi đi, bộ dạng ấy một chút cũng không muốn sân si. Mãi đến khi cánh cửa nặng nề đóng lại, tôi mới tỉnh táo một chút, một lần nữa chuẩn bị chạy trốn.

"Dư Thiên anh nổi điên cái gì?"

Tôi muốn cởi áo khoác Dư Thiên ném xuống, nhưng nhìn cảnh vật xung quanh lại nhắc nhở tôi cảnh áo sơ mi ướt nhẹp dính vào người mình nên tôi càng siết chặt áo khóa hơn.

Hạ giọng xuống, tôi bắt đầu thử đẩy cánh cửa, Dư Thiên đẩy người phụ nữ kia đi, chẳng lẽ bây giờ muốn tôi thế chỗ, cái ý nghĩ này mặc dù hơi hoang đường một chút nhưng tôi không dám mạo hiểm nhiều như vậy.

"Dư tổng, hay là tôi về trước, anh nghỉ ngơi sớm đi."

Dư Thiên không tốn chút sức lực đã kéo được tôi lại.

Tôi gần như muốn bật khóc lên, lúc này Dư Thiên mới buông ra.

"Hôm nay cô ở đây."

"Có thể không đồng ý không?"

"Không thể."

"Tôi kêu cô bé kia về giúp anh."

Dư Thiên lại bắt đầu cười, "Có phải cô nghĩ nhiều quá rồi không?"

Tôi gạt đầu, rồi lại lắc đầu. "Đi tắm đi, quần áo tôi để ở cửa." Dư Thiên chỉ vị trí phóng tắm.

"Tôi không đi."

Dư Thiên lại đặt tay lên vai tôi, hơn nữa còn đến gần tôi, tôi rút cổ lùi về sau nhưng phát hiện mình không còn đường lui.

"Hình như tôi chưa nói với cô tôi cảm thấy thế nào, yên tâm, tôi không có hứng thú với cô."

"Vậy sao anh còn -- "

"Cô về nhà một mình tôi không yên tâm."

Lý do này gần như chấp nhận được, tôi gạt đầu một cái, "Nhưng mà, cô gái lúc nãy."

Dư Thiên hừ lạnh, "Loại phụ nữ đó không cần lo lắng."

Khi anh ta nói câu đó, giọng rất lạnh lẽo, nếu như giữa chúng tôi có một chậu nước, tôi dám chắc nước ấy lập tức bị đóng băng. Mặc dù tôi đã sớm quen với thói quen không để người khác vào mắt của Dư Thiên, hoặc giả là vô tình, nhưng trải qua thời gian sống chung này, thấy anh ta đánh giá một người phụ nữ suýt chút nữa phát sinh chuyện gì đó, tôi vẫn cảm thấy không tương xứng nổi.

Tôi không dám phản kháng Dư Thiên, nhưng trong lòng không cách nào tán thành, thậm chí chút cảm giác tốt trước kia cũng không còn.

"Cô còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Tôi đi tắm, anh đi trước dẫn đường đi chứ." Tôi nói áp úng.

Dư Thiên tin lời tôi, trước khi đi còn nhìn trên đầu tôi một lượt. Chắc chắn Dư Thiên đã nhận ra, tôi cẩn thận đẩy cánh cửa, sau đó, chạy đi mất.

Tôi không đem trả áo khoác cho Dư Thiên, mặc áo của anh ta chạy một mạch về nhà. Tôi sợ anh ta xuất hiện lại không giải thích được.

Khi tôi về đến nhà thì đã hơn mười hai giờ, tôi buồn ngủ không nhìn nổi đường. Trải qua chuyện vừa rồi khiến lòng tôi không có cách nào bình tĩnh, hết lần này đến lần khác tôi đứng ở phòng khách kêu mấy tiếng cũng không thấy Lâm Cảnh đi ra. Cảm điện thoại ra xem mới thấy tin nhắn Lâm Cảnh gửi cho tôi trước đó nói tối nay không về, kêu tôi khóa cửa cẩn thận.

Tôi thở dài một hơi, sau đó trượt mình ngồi xuống cạnh tường. Khi cúi đầu nhìn thấy áo của Dư Thiên, tôi kinh tởm cởi áo ném ra thật xa.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên. Là Đồng Tiểu Táp.

"Thẩm Lam."

"Ừ, em đây."

"Em đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Nói Dối

"Ở nhà." Tôi áp ứng trả lời, mỗi lần đối mặt với giọng nói trong trẻo bình tĩnh của Đồng Tiểu Táp, dù cho tôi có không nói dối cũng cảm thấy chột dạ.

"À, vậy sao em không ngủ?"

"Đang ngủ, tại anh đánh thức em, mệt quá --" Tôi vừa nói dối, trái tim không ngừng tăng nhịp đập.

"Ừ, đắp chăn kín vào, ngủ ngon."

"Anh không có chuyện gì khác sao?"

Bên kia im lặng rất lâu, sau đó giọng Đồng Tiểu Táp truyền đến một lần nữa, "Không, nếu như em có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết."

"Em biết rồi."

Cúp điện thoại tôi đột nhiên rất muốn giết người, đều do Dư Thiên kêu tôi ra ngoài mà không giải thích, bây giờ tôi nói dối Đồng Tiểu Táp, mặc dù tôi không phạm lỗi lắm gì, nhưng trong lòng tôi vẫn thấy bất an, luôn cảm thấy anh có thể nhìn thấu toàn bộ tôi vậy. Cả đêm ấy tôi đứng ngồi không yên, mãi đến khi trời sáng.

Sự thật chứng minh, trước khi bị kịch xảy ra, chúng ta đều có dự cảm trước.

Buổi trưa tôi mang bữa trưa đầy tâm huyết đến bệnh viện cho Đồng Tiểu Táp cùng cái đầu hỗn loạn suy tư, tôi đặc biệt chọn thời gian anh tập luyện cùng mấy người bạn đề đến ở cùng, nhưng hết lần này đến lần khác khi tôi vừa đến thì đúng lúc chạm mặt bọn họ đi ra.

Lại là cậu trai Gary đó, thấy tôi lập tức đi tới.

"Sớm vậy Thẩm Lam."

"Sớm."

"Tôi qua không thấy mệt à?"

Anh ta có ý gì?

Tôi cúi đầu đi vòng qua anh ta, đón nhận toàn bộ nụ cười rần rộc của anh ta. Câu nói kia của Gary tôi không dám suy xét, đến khi tôi muốn vào phòng bệnh thì bị anh ta ngăn lại.

"Chờ một chút rồi hẵng vào."

Đổi lại thành bình thường thì tôi đã sớm nổi giận, nhưng đối phương là bạn của Đồng Tiểu Táp, tôi mất bình tĩnh mà căng thẳng như vậy, thế là đứng ở cửa chờ rất lâu.

Đại khái là hai mươi phút trôi qua, có một cô gái cầm phích nước giữ nhiệt đi ra. Cô ta dừng trước mặt tôi.

"Cô là?"

"Là giáo viên của Lâm Cảnh, tôi nghĩ cô ấy đến tìm cậu ta." Gary giành nói trước.

"Ồ, em có nghe Lâm Cảnh nhắc đến chị, em là Lâm Sa, chị gái Lâm Cảnh."

Nếu như giác quan thứ sáu của người phụ nữ chính xác như trong truyền thuyết, vậy thì Lâm Cảnh chính là tấm bia đỡ đạn lớn nhất, sau khi vào phòng bệnh tôi liền thấy Đồng Tiểu Táp và Lâm Cảnh vừa nói vừa cười. Trong tay anh còn có nửa cốc nước cam vắt.

Tôi để hộp com qua một bên, không đưa cho Đồng Tiểu Táp.

"Hôm nay anh thế nào, có đỡ hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều rồi. Bác sĩ nói thứ hai có thể xuất viện, tranh giải đấu chắc không ảnh hưởng gì." Đồng Tiểu Táp đáp trả nhàn nhạt.

"Ừ, vậy thì tốt."

Bầu không khí trở nên lúng túng, Lâm Cảnh nhân cơ hội chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi không nói gì với nhau. Trong đầu tôi có nhiều dấu hỏi không đếm xuể.

Trước đó tôi không xem Trương Mật ra gì, trong cuộc đời tôi hầu như không xuất hiện loại sinh vật tình địch này, mà khi Lâm Sa xuất hiện, chưa đầy mấy phút liền khiến lòng tôi hoàn toàn không được yên ổn.

Tôi ngồi một lúc lâu trong phòng bệnh, Đồng Tiểu Táp cũng không chủ động bắt chuyện với tôi, anh phủ phàng cúi đầu nhìn máy tính. Tôi phát hiện, anh không dùng cái giả đỡ tôi đưa cho anh.

Cuối cùng phá tan bầu không khí yên tĩnh chính là tiếng chuông điện thoại của Đồng Tiểu Táp, anh nhìn màn hình, sau đó nhanh chóng nghe điện thoại.

"Ừ, tốt."

"Anh biết."

"Vậy buổi tối em đến nữa nhé."

Tôi vẫn ngồi bên cạnh, đến khi anh cúp điện thoại, tôi liền đứng dậy, giả vờ nhìn đồng hồ đeo tay sau đó nói, "Em còn có chút chuyện phải đi trước."

Đồng Tiểu Táp nhìn tôi sâu sắc, ánh mắt có chút vương vấn, cuối cùng vẫn nói, "Đi đường cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Lts

Rời bệnh viện tôi tùy tiện tìm một quán cà phê ngồi xuống, ngồi một lúc tôi mới nhớ đây là quán cà phê lần trước tôi ngồi cùng Đồng Tiểu Táp, chỉ có điều là anh không đến.

Nói không chừng, một lát nữa anh còn có hẹn.

Thật ra thì, tôi đâu có chuyện gì, chỉ là tâm trạng không tốt, nói một cách cụ thể thì là, tôi ghen. Đồng Tiểu Táp không tự giác nghe điện thoại. Âm thanh trong ống nghe không lớn không nhỏ, cố gắng nghe cũng biết đối phương là con gái.

Tôi nhớ đến những lời Gary nói khi đang đợi trước cửa phòng bệnh. Mặc dù anh ta luôn lăm bằm lăm bầu, nhưng tôi có thể cảm nhận được anh ta rõ ràng không ư ơ gì tôi.

Gary nói, cô có biết tại sao đội chúng tôi có tên là LTS không? Đội của chúng tôi là tổ thành lập năm nhất đại học, L là Lâm, T là Đồng (Đồng 童, phiên âm là [tóng])

Tôi không ngại thò đến nỗi cho rằng năm năm trước khi Lâm Cảnh chỉ mới có mười hai tuổi đã chơi chung với bọn họ. Khi Lâm Sa xuất hiện, tất cả nghi ngờ của tôi đều được mở ra. Chữ L trong LTS chính là Lâm Sa. Lâm Sa chính là đồng đội chiến đấu của Đồng Tiểu Táp.

Lâm Sa từng là người con gái duy nhất trong LTS, chỉ có điều sau đó Lâm Cảnh đã thay vào. Cho dù đến bây giờ, linh hồn của LTS chỉ có Lâm Sa và Đồng Tiểu Táp mà thôi.

Nghĩ đến đây, tôi vô hình ghen tị.

Nhiều sự lẳng mạn, tôi cũng chỉ nghe nói qua trong trò chơi cảnh tượng những đôi nam nữ ngồi cạnh nhau trong một buổi chiều. Đáng tiếc là tôi không hiểu được cảnh lẳng mạn đó, giống như tôi không hiểu tại sao Đồng Tiểu Táp lại cố chấp với mấy cái trò chơi ấy như vậy.

Tôi uống cạn ly cà phê trong một hơi, không ngờ không ngăn cản được cơn buồn ngủ.

Từ tiệm cà phê đi ra ngoài có hai con đường, một hướng đến bệnh viện, một hướng về nhà. Tôi ở cửa do dự rất lâu, đến khi choàng tỉnh lại, giọng nói của Đồng Tiểu Táp đã vang lên bên tai tôi.

Là tôi gọi điện cho anh.

"Có chuyện gì không?" Giọng nói vẫn nhàn nhạt, đặc biệt bình tĩnh.

"Không có gì."

"À."

"Có phải không có chuyện gì thì không được gọi cho anh không?" Tôi biết tôi lại cố tình gây sự, nhưng tôi không khống chế được bản thân mình.

"Anh không nói vậy.""Vậy em cúp đây."

"Thảm Lam -- "

"Hử?"

"Em đang ghen phải không? Anh nói Lâm Sa, thực ra cô ấy là -- "

"Em không có, "

Nói được một nửa, tôi cảm thấy có người chớp lấy bả vai mình, quay đầu lại nhìn thì chính là Dư Thiên. Sự xuất hiện của anh ta không thể giải thích nổi, lại còn lớn tiếng gọi tên tôi. Tôi nghĩ, Đồng Tiểu Táp chắc chắn nghe được, nhưng tôi không muốn giải thích, mà nói thẳng là tôi còn có việc gấp rồi cúp máy.

Tôi và Dư Thiên lại quay vào quán cà phê, câu nói đầu tiên khi tôi vừa ngồi xuống chính là, "Anh gần chíp theo dõi lên người tôi à?"

"Xem phim trinh thám nhiều quá rồi đấy."

"Vậy sao anh lại đột ngột xuất hiện?"

"Đi ngang qua thôi, tại cô đứng đó khiến người ta chú ý." Dư Thiên cười cười đem nước trái cây qua cho tôi, "Cô còn chưa có đến hai mươi bốn giờ để điều chỉnh nỗi buồn, ngày mai nhớ đi làm đúng giờ."

"Tôi biết rồi."

"Đây chính là thái độ cô dùng với cấp trên à?"

"Bây giờ không phải đang ở công ty."

Tâm trạng của tôi không được tốt nên đối với Dư Thiên có hơi láo xược hơn mọi ngày, căn bản không cần nhắc đến hậu quả. May mà Dư Thiên không làm khó anh, chẳng qua là khi tôi từ chối để anh ta đưa về nhà, anh ta vô tình hỏi một câu, "Gây sự với bạn trai à?"

Tôi bực tức trả lời, "Tôi không có bạn trai."

"Vậy thì tốt."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Ghen

Tôi không tìm hiểu câu "Vậy thì tốt" có nghĩa là gì.

Sau khi về nhà người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là Lâm Cảnh, cả cơ thể cậu ta nằm nhoài trên sofa, không biết tại sao lại vui vẻ ra mặt.

Tôi đưa chân đá cậu ta, sau đó chiếm một nửa ghế. Dường tâm trạng hoàn toàn trái ngược với Lâm Cảnh phiền não nhìn chăm chăm vào màn hình tivi mà ngây ngẩn.

"Lâm Cảnh."

"Thế nào?"

"Cậu ngồi ngay ngắn lại, tôi có chuyện muốn hỏi."

"Chị muốn hỏi về chị em à?"

"Bớt nói nhảm." Tôi đưa cái gối ôm vốn không thể hù dọa được cậu ta.

Nửa tiếng sau, tôi ngồi đối diện với Lâm Cảnh trên bàn ăn. Cậu ta nói rõ đầu đuôi câu chuyện giữa Đồng Tiểu Táp và Lâm Sa cho tôi nghe.

Nghe xong tôi càng bức tức hơn.

Nói một cách đơn giản, Lâm Sa và Đồng Tiểu Táp chính là bản sao của tôi và Lộ Phi, dĩ nhiên, hai người bọn họ chỉ đơn thuần diễn vở thanh mai trúc mã.

Khi học trung học mỗi người đều có mối tình đầu của riêng mình, cho đến khi tốt nghiệp đại học, cũng trở thành bạn thân khác giới đứng trong hàng đầu bảng.

Lâm Cảnh nói, "Ngày trước bọn em cảm thấy lão đại và chị gái em thế nào cũng thành một đôi."

"Bây giờ thì sao?"

"Bây giờ lão đại đã rơi vào bàn tay quỷ dữ của chị rồi."

Tôi một mình về phòng.

Tôi biết cách để tìm hiểu rõ những chuyện này chính là hỏi thẳng Đồng Tiểu Táp, nhưng tôi không muốn. Tôi xác thực mình đang ghen, nhưng không muốn thừa nhận trước mặt anh. Sự xuất hiện không hề báo trước của Lâm Sa, có thể mọi người thay phiên nhau cố ý nói với tôi, cô ấy và Đồng Tiểu Táp đã định trước sẽ là một đôi.

Nhưng người trong kế hoạch phải là tôi mới đúng.

Tâm trạng của tôi theo sắc trời cứ thế đen tối dần. Trong khi tôi nhiều lần nhìn dãy số nghèo nghèo của Đồng Tiểu Táp, thì anh lại là người gọi cho tôi trước.

Tôi nhìn chăm chăm màn hình thật lâu rồi mới nhận cuộc gọi.

"Thẩm Lam."

"Ừ."

"Bây giờ em có thể đến bệnh viện thăm anh không?"

"Bây giờ em không rảnh."

"Ồ, vậy cũng tốt."

Mặc dù là nói như vậy, cuối cùng tôi vẫn đến bệnh viện, hơn nữa ngay khi cúp điện thoại đồng thời đã từ trên giường bò dậy.

May mắn chính là, tôi đến sớm hơn Lâm Sa. Tôi nghĩ chắc đây là sự sắp đặt của Đồng Tiểu Táp. Bởi vì tôi và Lâm Sa cùng đứng trước mặt anh.

Đồng Tiểu Táp hào phóng giới thiệu, "Đây là của anh, ồm, là bạn gái tương lai anh đang theo đuổi."

Lâm Sa cũng cười nói, "Hai người rất xứng đôi."

Ba người chúng tôi ngồi chung một chỗ trò chuyện một lúc, toàn bộ quá trình Đồng Tiểu Táp không hề che giấu thái độ thiên vị tôi.

Sau khi Lâm Sa rời khỏi, tôi và Đồng Tiểu Táp làm như chuyện trước đó chưa từng xảy ra vậy, tôi tham lam dựa vào lòng anh giống hệt ngày trước.

Đồng Tiểu Táp nói, "Nếu như em mà không ghen anh sẽ giận điên lên mất."

Tôi găt đầu một cái.

"Com trưa ngày hôm nay rất ngon."

"Không phải anh ăn rồi à?"

"Lâm Sa mang đến đều bị Lâm Cảnh ăn sạch, anh đang chờ đồ em làm cho anh. Còn cái giá đỡ máy tính, anh không quen dùng nó."

"À."

"Cái đồ ngốc này."

Ngay khi tôi cho rằng chúng tôi sẽ lại gây gổ rồi diễn ra chiến tranh lạnh, Đồng Tiểu Táp dịu dàng hóa giải hết mọi chuyện này. Thế nhưng, tôi vẫn không vui. Lâm Sa chính là nguyên nhân đặc biệt, buổi trưa ví của cô ấy rơi trên bàn Đồng Tiểu Táp. Đúng lúc tôi nhìn thấy tấm ảnh chụp chung của cô ấy và Đồng Tiểu Táp lộ ra ngoài, cô đang chắc chắn tấm ảnh hoàn hảo kia thì khóe miệng khẽ nhếch lên.

Trên tấm hình đó, chỉ có hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Dậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 38: Tình Sâu

Đồng Tiểu Táp cười nhạo một tiếng, "Bộ dạng khi ghen của em rất đáng yêu."

Tôi quay đầu tròn mắt nhìn anh, anh nhân cơ hội đó lại gần hôn lên môi tôi. Cứ nhẹ nhàng từng chút như vậy, tôi dám chắc mặt mình lại đỏ lên rồi.

Đồng Tiểu Táp đột nhiên thay đổi ánh mắt nghiêm túc nhìn tôi.

"Thậm Lam em biết không, mới này anh rất sợ em sẽ không đến. Cho đến bây giờ anh vẫn không dám xác định vị trí của anh trong trái tim em, anh không nghĩ là em không vui, nhưng ban ngày nhìn thái độ của em chẳng có chút gì gọi là ghen tuông, anh đã tức giận. Giận mình, cũng giận em."

Ánh mắt anh rất trong suốt, ngoại trừ bao dung ra còn có bi thương. Mà những thứ này, tôi đã từng nhìn thấy trong mắt Lộ Phi, tôi sẽ bị cảm động, nhưng tôi cũng biết tôi không thể làm được như mong đợi của Đồng Tiểu Táp.

Tôi thật xấu xa.

Đồng Tiểu Táp là một chàng trai tốt không hiểu tại sao lại thích tôi, nhưng tôi ngoại trừ việc tức giận với anh, trừ một chút xiu ghen tuông thì vốn dĩ không đủ quan tâm, tôi không có lòng tin đáp trả lại anh. Tôi còn chưa đủ yêu anh, tôi cũng không muốn cứ thế mà bỏ qua. Tôi sợ nếu lỡ có một ngày mất đi Đồng Tiểu Táp, không bao giờ... tôi có thể lại nhìn thấy ánh mắt chân thành sâu sắc của anh nữa,

Ở trước mặt anh, tôi nhất định là người ích kỷ như vậy.

Yết hầu anh chuyển động lên xuống, tôi biết anh đang chờ đợi điều gì nhưng vẫn giả vờ ngây thơ đưa tay chạm vào cổ anh. Khi đến gần một chút, trán chúng tôi chạm vào nhau. Trong không khí đều là mùi vị của anh, cảm giác này thật tốt.

"Đồng Tiểu Táp."

"Hử?"

"Sau này anh không được phép tiếp xúc quá thân với cô gái khác."

"Anh biết." "Có phải anh chỉ thích mỗi mình em thôi không?"

"Anh chỉ thích mỗi mình em."

Hai chúng tôi thả lỏng cái ôm, đó là một hình ảnh ấm áp to lớn, mãi cho đến khi y tá đi kiểm tra mở nhầm cửa phòng bệnh. Cái loại ấm áp đó mới ngừng. Tôi theo phản xạ đẩy Đồng Tiểu Táp ra.

Vì thế tôi cảm thấy thật có lỗi, may mà Đồng Tiểu Táp không bày tỏ về thất vọng hay tức giận, anh chỉ dùng cái cơ kém chất lượng để tôi có thể ngủ lại phòng bệnh của anh.

"Muộn vậy em về anh không yên tâm."

"Tối nay Lâm Cảnh có việc bận không thể đến đón em."

"Được rồi, Thẩm Lam, thật ra thì anh nhớ em nên muốn em ở lại với anh. Anh hứa không làm gì cả. Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi. Anh cần chút cảm giác an toàn. Anh nhớ em quá."

Anh ngược đầu nhìn tôi, khóe miệng ngậy thờ lại tự nhiên khẽ mím chặt. Với lại tôi cũng không có lý do gì để cự tuyệt. Dần dần tôi liền hiểu, cái vẻ đơn thuần ấy thật ra chỉ là lớp vỏ nguy trang của Đồng Tiểu Táp, anh tìm ra nhược điểm của tôi sau đó liều mạng tu luyện tuyệt chiêu để giải quyết tôi.

Đồng Tiểu Táp ở trong phòng bệnh một mình, phối hợp cùng nhau, dĩ nhiên tất cả tiền thuốc thang viện phí lần này đều do câu lạc bộ của anh chi trả. Theo lời Lâm Cảnh nói, lần tranh giải vô địch này tiền thưởng là hai triệu đô la. Vậy thì khó trách tại sao bây giờ Đồng Tiểu Táp lại ở phòng bệnh sang trọng đến vậy, tôi gần như có thể nhìn thấy ngón tay anh đang bay múa duyên dáng.

Nhưng tôi cảm thấy ông chủ của Đồng Tiểu Táp không nghĩ đến chuyện anh dùng căn phòng bệnh này với ý nghĩ nhanh gọn là cho bạn gái ngủ lại.

Tôi cảm áo sơ mi của Đồng Tiểu Táp vào phòng vệ sinh riêng trong phòng bệnh, ánh mắt anh vẫn đang dõi theo nhất cử nhất động của tôi. Tôi quay đầu trừng anh, anh lập tức giờ tay đầu hàng.

Lại còn cố ý nói thêm một câu thế này, "Thẩm Lam, anh là người đàn ông trưởng thành, em không muốn cứ cảm dỗ anh như vậy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Anh Họ

Tôi ở trong phòng tắm kỳ kèo hồi lâu mới mặc áo sơ mi của Đồng Tiểu Táp ra ngoài, mặc dù anh gầy nhưng thân người lại cao, cho nên khi mặc áo anh lên người tôi thì dài đến tận đầu gối.

Điều khiến tôi bất ngờ là, Đồng Tiểu Táp lại ngủ thiếp đi. Anh nằm trên giường, hàng mi dài rủ xuống, khóe miệng tự nhiên vẽ lên một đường cong cong.

Tôi rất thích dùng từ đang yêu để hình dung về Đồng Tiểu Táp, bất kể anh ở trước mặt mọi người có pro cỡ nào thì, cuối cùng tôi cũng có thể nhìn thấy điểm nhỏ nhoi trong lòng anh. Còn mau mắn hơn chính là từ khi tôi biết anh, anh đã tồn tại trong mọi chi tiết sinh hoạt thường ngày của tôi, khiến tôi không có cơ hội tìm hiểu sự cô đơn. Tôi cứ ngây ngô nhìn Đồng Tiểu Táp cười ngốc nghếch như vậy.

Thế là, anh tỉnh. Vuốt mặt gọi tên tôi.

Tôi ôm trái tim thiếu nữ trong lòng đi tới, nằm nửa phần giường Đồng Tiểu Táp nhường cho. Cho dù phòng bệnh được bố trí sang trọng, giường bệnh cũng vẫn như phòng cũ, hai cơ thể dán chặt vào nhau, tôi nghi ngờ anh cố ý sát vào!

Đồng Tiểu Táp bắt đầu cười nhạo đầu tóc tôi rối bời cùng trí óc đen tối, anh hào phóng đưa tay lên, tôi lạnh trí nằm trên cánh tay anh.

"Thoái mái lấm phôi không?"

"Ừ."

"Vậy chúng ta ngủ thôi."

"Cứ như vậy mà ngủ à."

"Em muốn làm gì à?"

"Xấu -- xa --"

Miệng tôi bị chặn lại, đặc biệt gửi cho tôi một nụ hôn dài đẳng đẳng.

Tôi với Đồng Tiểu Táp, giống như một đôi vợ chồng già nằm trên giường bệnh ôm nhau ngủ. Nhiệt độ cơ thể trái tim anh lan tỏa đến tận chỗ tôi. Tôi ngủ ngon hơn mọi khi.

Trong giấc mơ tôi dần dần phóng túng, cả cơ thể dây dưa cùng Đồng Tiểu Táp, lúc tỉnh lại tôi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của anh.

Đồng Tiểu Táp nhin đau lắc đầu.

Tôi tự trách bản thân mình nhưng chưa kịp nói lời xin lỗi, cửa đã mở ra. Đồng Tiểu Táp kịp thời nhét tôi vào trong chăn, tay còn đè lên đầu tôi. Tôi còn

chưa kịp tỉnh táo, muốn bò từ trong chăn ra ngoài.

Mãi đến khi nghe có tiếng người nói chuyện, tôi mới ý thức được tình trạng hiện giờ, đúng là có chút không thích hợp.

"Dậy sớm vậy à?"

Âm thanh này có chút quen tai.

"Ừ, sao anh đến sớm vậy?"

"Hôm qua tôi đi thăm dì với dượng."

Đồng Tiểu Táp ho khan hai tiếng, "Anh không nói với họ chuyện em nằm viện đấy chứ?"

"Cậu ngồi dậy xem, chặn bị gì thế?"

"Không có gì, y tá đem đến mấy cái gối để em kê cho thoải mái." Đồng Tiểu Táp lại ấn tôi xuống một chút.

"Ồ, ra là thế." Người kia rõ ràng không tin.

Trong lòng tôi thầm nghĩ kinh nghiệm của đứa nhỏ Đồng Tiểu Táp chưa đủ cao, đầu của tôi, lập tức phải chuyển đến giữa hai chân anh.

"Tôi nói với dì cậu đi Hàn Quốc thi đấu hơn một tháng nữa mới có thể về. Lát nữa cậu nhớ gọi về cho dì."

"Ừ, em biết rồi."

Đồng Tiểu Táp trả lời mà lòng không yên.

"Vậy cậu bận gì thì làm đi, tôi quay lại thăm cậu."

Anh ta nhấn mạnh cái chữ bận, giọng nói này tôi càng nghe càng thấy quen, nhưng vì cách một lớp chăn nên tôi nghe không được rõ lắm.

Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng cửa đóng lại, cuối cùng Đồng Tiểu Táp cũng vén chăn lên, tôi chặt vật từ trên người anh bò dậy.

"Thế nào, ổn không?"

Đồng Tiểu Táp nhìn tôi đầy vô tội, tôi nhìn về phía cửa, xuyên qua cái cửa sổ chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn.

"Vừa nãy là anh họ anh à?"

"Ừ, anh vốn định sau khi xuất viện sẽ giới thiệu hai người với nhau, bây giờ nghĩ lại, nên để qua một thời gian nữa."

Đối với quyết định này của Đồng Tiểu Táp, tôi tán thành hai tay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Lâm Sa

Sau khi anh họ của Đồng Tiểu Táp rời đi chúng tôi nằm trên giường đùa với nhau một lúc, dĩ nhiên những thứ đùa giỡn này đều có chừng mực, Đồng Tiểu Táp tuyệt đối không dùng thủ đoạn giả vờ đau để hù tôi.

Một lần nữa bị ngắt quãng bởi đồng đội của anh.

Tối sớm nhất là Gary, lần này tôi với Đồng Tiểu Táp không kịp làm gì để che giấu. Tôi ôm quần áo của mình chạy vào phòng vệ sinh, khi đi ngang qua người Gary, anh ta hừ lạnh một tiếng.

Tôi biết Gary không thích tôi, giống như tôi không có bất kỳ hảo cảm nào với cậu ta.

Lúc tôi thay quần áo xong thì Lương Tử, Tiểu Châu và Lâm Cảnh đã đến, so với Gary thì mấy người còn lại đáng yêu hơn nhiều, đại khái thì Đồng Tiểu Táp đã thông báo rồi, bọn họ không hiểu kỳ với sự xuất hiện của tôi. Trừ có Lâm Lại dùng ánh mắt hỏa nhãn kim tinh không thua gì Ngải Lị nhìn tới nhìn lui giữa tôi và Đồng Tiểu Táp.

Trong bầu không khí ám áp ấy, tôi nhớ đến một chuyện tệ hại, Dư Thiên nói hôm nay tôi phải về đi làm. Nhìn về phía điện thoại vì hết pin mà sập nguồn nên tôi không thể giải thích với Dư Thiên.

Tôi nói chuyện tôi phải đi làm với Đồng Tiểu Táp, mặc dù anh có chút mất mát nhưng vẫn dặn tôi đi đường cẩn thận.

Mới từ phòng bệnh đi ra tôi cảm thấy có người sau lưng, khi xoay người tôi nhìn thấy Gary mang theo nụ cười châm chọc đứng sau lưng tôi.

"Lại vội vàng đi hẹn hò với đàn ông nào à?"

Tôi giả vờ không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước.

"Cô cho rằng cô so được với Lâm Sa? Chắc Đồng Tiểu Táp chưa kể với cô chuyện anh ấy từng theo đuổi Lâm Sa chứ?"

Lòng tôi đột nhiên nặng nề, rất nặng rất nặng, nếu như có thể, tôi hi vọng mình không nghe được những lời đó, hoặc là Gary chẳng qua chỉ là đơn thuần vì ghét tôi nên mới cố ý nói dối.

Thế nhưng, những lý do kia gần như không được thành lập.

Bên ngoài trời mưa rất lớn, trên đường ẩm ướt lại còn trơn trượt, đến công ty đã gần mười giờ. Tôi cúi đầu đi thẳng về phía trước, cho đến khi chạm vào thứ gì đó phía trước.

Tôi ngẩng đầu, nhìn Dư Thiên trước mặt.

"Xin lỗi."

Dư Thiên phẩy phẩy tay, tóc anh ướt đầm, xem ra anh ta vừa mắc mưa. Chóp mũi tôi đều bị nước trên người hắn làm cho ướt.

Tôi vào phòng làm việc, sửa sang lại đồ đạc, đã hơn nửa tháng không quay lại, trên bàn mặc dù không có bụi bặm, thế nhưng mấy cái cây nhỏ đã chết sạch.

"Bức xúc chuyện gì?"

Dư Thiên có vẻ vì mắc mưa mà bị cảm, giọng anh có chút nghẹt.

"Không, xin lỗi đã đến trễ."

"Tâm trạng không tốt."

"Không có."

"Còn giả vờ với tôi nữa à?"

"Tôi có nói gì đâu." Nói xong, tôi cầm văn kiện trên tay đập đập trên bàn, ý thức được mình thất lễ, tôi cúi thấp đầu nói xin lỗi.

"Cô nghỉ ngơi chút đi, có muốn tôi cho cô nghỉ phép một ngày không?"

"Không cần."

Dư Thiên nhìn tôi.

Hai mươi phút sau, Dư Thiên đứng trước bàn làm việc của tôi lần nữa, so với việc Dư Thiên tiến vào thì tầm mắt tôi lại chăm chăm vào cái cây nhỏ mới tinh.

Loại rất tí mĩ, hơn nữa bề ngoài giống đến mười phần cái cây tôi chăm trước đó.

"Anh chăm à?" Tôi không tưởng tượng nổi mà hỏi.

"Ừ, cái cây cô trông khi đi công tác tôi quên nhờ người chăm sóc, cái này xem như là bồi thường cho cô."

Dư Thiên vừa cười vừa đặt món đồ trên bàn tôi, sau đó mang cái cũ đi.

"Cái này để lại cho tôi, buổi tối tôi mang về xem có thể cứu được không."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 41: Ghen Tị

Dur Thiên cầm cái cây nhỏ vội vã rời đi, tôi không biết anh ta bận chuyện gì, có điều là cả ngày hôm ấy trong phòng làm việc chỉ có một mình tôi, trên bàn cũng không có bao nhiêu công việc, sau khi kiểm tra qua tài liệu gửi cho Dur Thiên ký tên tôi bắt đầu nhìn vào điện thoại mà ngẩn người.

Câu nói của Gary cứ lớn vồn trong đầu tôi, Đồng Tiểu Táp từng theo đuổi Lâm Sa. Tôi rất muốn hỏi Đồng Tiểu Táp, nhưng soạn câu hỏi ấy nhiều lần rồi lại không thể gửi đi.

Đến trưa tôi gọi một cú điện thoại cho anh.

Đồng Tiểu Táp nhận rất nhanh, mà giọng anh lại còn rất dễ nghe, tôi còn loáng thoáng nghe được một giọng nữ khác. (s-h-a-i) Một cảm giác thất bại vô hình xâm chiếm khắp người tôi.

Tôi ngẩn ra rất lâu, mãi đến khi Đồng Tiểu Táp hỏi tôi tại sao không nói gì, rốt cuộc tôi vẫn giấu sự nghi vấn ấy trong lòng.

Ngay khi tôi vừa cúp điện thoại thì Dur Thiên cũng quay về, anh ta đi ngang qua tôi không quên liếc tôi một cái, sau đó thay đổi hướng đi đến trước mặt cái đầu nhìn tôi.

"Có thể tan làm rồi, cô không đi à?"

Tôi nhìn thời gian, sau đó thật thà gật đầu. Dưới ánh mắt chăm chú của Dur Thiên khi nhìn tôi thu dọn đồ đạc, tôi vội nói lời tạm biệt.

"Cùng ăn cơm?"

"Không được."

"Đưa cô về?"

"Không thuận đường."

"Cô nói chuyện với cấp trên như vậy à?"

Câu nói của Dur Thiên nhắc nhở tôi, tôi buông đồ đứng dậy, khi đang chau mày chuẩn bị nói xin lỗi, anh ta đột nhiên bật cười, tiện tay vỗ vai tôi một cái.

"Tôi nghĩ ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới ra thì chúng ta cũng là bạn bè, nếu có chuyện không vui có thể nói với tôi. Chuyện lần trước ở làng nghỉ mát cảm ơn cô."

"Dur -- "

"Sau này có thể gọi tôi là Dur Thiên."

Cuối cùng tôi vẫn cự tuyệt ý tốt của Dur Thiên mà rời khỏi công ty. Người này quá nguy hiểm, mỗi động tác của anh ta đều mang theo mục đích tính toán rõ ràng, tôi không muốn bản thân mình vô tội lại bị trọng thương.

Ở ga tàu điện tôi do dự một lúc, sau đó quyết định đi đến bệnh viện. Tôi mua rất nhiều trái cây, rồi oán hận rõ ràng đã vào tháng chín mà mặt trời vẫn chói chang như thế.

Trong túi hàng chứa nước đá khô nhanh chóng tạo thành màn sương mù màu trắng, đáng tiếc hình ảnh này không đủ để tạo nên tiên cảnh, ngược lại còn có chút đột ngột.

Khi tôi đến bệnh viện, bầu trời nhanh chóng tối lại, trong không khí bùng lên ngọn gió nóng thổi qua người tôi.

Tôi đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn Đồng Tiểu Táp qua khung cửa sổ trong suốt, anh gấp chăn để một bên, hai chân dài duỗi thẳng, tóc tai hơi bù xù đang cau mày nhìn vào máy tính.(Shai d ã l q ã) Nhưng tất cả những thứ ấy không thể che giấu được quang sáng xanh của anh: để lộ gương mặt trẻ đẹp của chàng trai. Tôi tin rằng con gái đi qua chỗ này đều mong được làm bạn gái của anh.

Thế mà, Đồng Tiểu Táp nói, anh chỉ thích tôi.

Mang theo niềm hạnh phúc kiêu ngạo định mở cửa vào thì động tác chợt dừng lại.

Lâm Sa đột nhiên xoay người, sau đó đi đến cạnh Đồng Tiểu Táp, cô ấy mang nước đến, Đồng Tiểu Táp buông máy tính ngẩng đầu nhìn cô ta rồi cười.

Nụ cười đó tôi vừa thấy quen thuộc, vừa thấy không quen thuộc. Đồng Tiểu Táp cũng từng cười như vậy với tôi, nhưng rõ ràng, trước mặt Lâm Sa nụ cười của anh càng thoải mái hơn.

Tôi bị sự ghen tuông đập vào mặt, hoặc là, đã từng có trong nháy mắt. Trước mặt Lâm Sa Đồng Tiểu Táp cũng có vẻ mặt hồn nhiên như vậy, thậm chí còn dùng cả giọng nói chân thành hơn.

"Lâm Sa, anh thích em. Làm bạn gái anh nhé."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Tín Nhiệm

Tiếng ho khan của Đồng Tiểu Táp khiến tôi chú ý, tôi tạm thời quên mất cơn ghen tuông mà đẩy cửa vào thật nhanh. Nhưng Lâm Sa nhanh hơn tôi một bước, cô ấy đã đến bên cạnh anh.

"Không sao chứ?" Lâm Sa đỡ Đồng Tiểu Táp, nhẹ nhàng vỗ lên lưng anh với gương mặt lo lắng tốt độ.

"Anh không sao." Mím cười đáp lại, nói một câu, giọng nói rõ ràng đã thay đổi cao độ, "Thảm Lam -- "

Đồng Tiểu Táp đã thấy tôi, anh nhất định đã thấu những gì trong lòng tôi rồi.

Từ góc độ của tôi vừa vận nhìn thấy tư thế thân mật của Lâm Sa với Đồng Tiểu Táp, tôi ném hết trái cây xuống đất, quay người chạy ra ngoài. Đồng Tiểu Táp vừa gọi tên tôi vừa muốn đuổi theo, có thể là Lâm Sa đã ngăn anh lại.

"Em đi."

Bọn họ nói gì tôi đều nghe rõ, tôi có thể cảm nhận được sự tín nhiệm Đồng Tiểu Táp dành cho Lâm Sa, Lâm Sa đuổi kịp tôi ngay tại cửa thang máy.

Tôi lúng túng quay người.

"Thảm Lam cô đừng hiểu lầm, vừa nãy thực ra tôi chỉ cùng Đồng Tiểu Táp phân tích đối thủ thi đấu lần này thôi, chúng tôi không có gì cả." Lâm Sa giải thích.

"Không sao, chỉ là tôi có chút chuyện, tôi đi trước. Hai người tiếp tục đi."

"Có thể đừng đi theo tôi không."

Nói câu đó xong tôi liền hối hận, thật ra thì tôi biết Lâm Sa không có ác ý gì với tôi, nhưng trong lòng tôi đã dán nhãn tình địch lên người cô ấy, Lâm Sa và Đồng Tiểu Táp có nhiều quá khứ với nhau như vậy, thậm chí đến bây giờ, bọn họ chụm đầu đàm luận với nhau tôi cũng không có cách nào chen vào.

"Hay là tôi đi, cô vào chăm anh ấy đi."

"Không cần đâu."

Tôi xoay người chuẩn bị xuống lầu, có lẽ vì bước vội quá mà bước đầu tiên tôi xém chút nữa bị hụt, may mà Lâm Sa kéo tôi lại, nhưng ngay khi cô ấy kéo tôi, bản thân cô ấy cũng đứng không vững.

Lâm Sa ngã trên mặt đất. Cả cảnh này, đều đúng lúc được Gary chứng kiến, (Shai) anh ta đi nhanh tới, dùng sức đẩy tôi sau đó khom người đỡ Lâm Sa dậy, "Lâm Sa chị có làm sao không, có phải là cô không?"

"Không phải, cậu đừng có nói nhảm"

Sau khi đỡ Lâm Sa dậy cậu ta lại quay người nhìn tôi, lần này, anh ta đã dùng sự chán ghét tốt độ để nhìn tôi, mà ngay khi tôi chuẩn bị bỏ đi thì cậu ta dùng sức nắm chặt cổ tay tôi.

"Buông tay!"

Đồng Tiểu Táp đã đi theo ra ngoài, nhưng vì anh còn chưa khỏe nên đi rất chậm.

Gary vốn dĩ không nghe lời anh, tiếp tục dùng sức siết chặt tay tôi, ép tôi đến bên đầu hành lang.

"Gary cậu buông ra đi, Thảm Lam đi với tôi." Cuối cùng vẫn là Lâm Sa chắn trước mặt tôi, nếu không tôi cho rằng Gary sẽ đẩy tôi từ trên hành lang này xuống.

"Có phải cậu không nghe lời tôi nữa phải không?"

Gary vừa buông tay ra, Đồng Tiểu Táp chạy đến bên cạnh tôi, khoát tay lên vai tôi.

Gary nhìn Đồng Tiểu Táp nói, "Cô ấy vừa đẩy Lâm Sa!"

"Thảm Lam là bạn gái tôi, nếu như có lần sau, tôi tuyệt đối không bỏ qua."

Nói xong câu đó, Đồng Tiểu Táp liền kéo tay đưa tôi về lại phòng bệnh. Lâm Sa và Gary không đi theo, Đồng Tiểu Táp kéo cổ tay tôi đến trước mặt anh, "Thế nào, đau không?"

Anh thối nhe nhệ.

"Không sao, thật ra thì lúc này -- "

Tôi vừa định giải thích, Đồng Tiểu Táp lại nói trước, "Thật ra anh với Lâm Sa không có gì, lúc em đến bọn anh đang nói chuyện tranh tài lần này. Gary cũng phũ phàng quá, trùng hợp là lúc em đến cậu ấy đã đi xuống mua đồ ăn." Đồng Tiểu Táp nâng cằm tôi lên, anh thờ dãi nói, "Em không nên thù ghét gì cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Cố Ý

"Anh có ý gì?" Tôi đẩy Đồng Tiểu Táp ra, "Anh cảm thấy mới vừa này là em cố ý đẩy cô ấy?"

Lần này, Đồng Tiểu Táp im lặng. Thật ra tôi nên sớm nghĩ đến, đến bây giờ anh vẫn là Đồng Tiểu Táp đối tốt với tôi, còn ở trước mặt anh, tôi lại là người tùy tiện lại còn phách lối. Đồng Tiểu Táp cũng giống Gary vậy, sau khi nhìn thấy tình cảnh đó, như một lẽ đương nhiên cho rằng tôi vì ghen tuông mà cố ý đẩy Lâm Sa.

Tôi không nghĩ đến chuyện câu huyết như vậy lại đang diễn ra sò sò trong cuộc sống tôi. Mà sự thật là bị hiểu lầm và không được tin tưởng, thật sự rất khó chịu.

Ngay cả không không khí cũng tĩnh lặng lại.

Lúc này Lâm Sa đã quay lại, Gary chưa đến. Cô ấy thấy tôi và Đồng Tiểu Táp trong tình trạng như vậy thì mở lời nói, "Lúc này là em vô tình bị ngã, em đã giải thích với Gary rồi. Hai người -- "

"Không cần lòng tốt của cô." Tôi đẩy Lâm Sa rồi đi ra cửa.

"Thảm Lam em cần quấy gì chứ!"

"Anh dựa vào đâu mà gọi em như vậy." Đồng Tiểu Táp bỗng nhiên thay đổi tông giọng khiến tôi cảm thấy rất tủi thân, "Sau này em không quay lại nữa, hai người muốn nói chuyện gì cả ngày thì cứ nói với nhau, mấy trò chơi em không biết sau này hai người cứ chơi cùng nhau."

Tôi không ngờ rằng, Đồng Tiểu Táp lại không đáp lại bất cứ lời nào, cứ như thể đang ngầm đồng ý, giống như đây chính là kết quả mà anh mong muốn.

Đúng lúc này, điện thoại tôi reo lên, tôi liếc màn hình, là Ngải Lị gọi đến.

Tôi cố ý nghe điện thoại trước mặt bọn họ, nói rất lớn tiếng, "Minh tới ngay, tối nay không về."

Đồng Tiểu Táp đi đến trước mặt tôi.

"Em lại đi gặp đàn ông?"

Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì trước đó, mà trả lời lại rất nhanh, "Đúng vậy, có điều là không liên quan đến anh." Đồng Tiểu Táp đột nhiên lùi về sau một bước, cười tự giễu, "Gary nói không sai, có phải Thảm Lam em luôn lừa dối anh không? (-s-hai) Ngày ấy sau khi từ bệnh viện về, buổi tối em ra ngoài đúng không? Cả đêm em ở chung với ai? Bây giờ em lại muốn đi gặp anh ta đúng không?"

Trong nháy mắt, toàn bộ niềm tin giữa tôi và Đồng Tiểu Táp vỡ tan tành.

"Đúng vậy, họ nói đúng, cho nên anh vốn dĩ không muốn tin lời em nói."

Sau khi rời phòng bệnh tôi lại khóc, khóc rất thê thảm, bởi vì Đồng Tiểu Táp không đuổi theo tôi, cho nên tôi cũng không lo lắng cho anh.

Khi Ngải Lị chạy đến, tôi đã khóc sung hai mắt.

Cô ấy vừa mắng tôi vừa nói phải đi tìm Đồng Tiểu Táp tính sổ. Tôi ngăn cô ấy, "Không cần."

"Cậu trở nên dễ bị bắt nạt từ khi nào thế?"

Tôi lắc đầu, "Không có ai bắt nạt mình cả."

Lâm Sa không bắt nạt tôi, Đồng Tiểu Táp cũng không, toàn bộ đều là hiểu lầm, một hiểu lầm đặc biệt buồn cười, nhưng tôi không muốn giải thích. Tôi nói chuyện xảy ra ở cầu thang cho Ngải Lị nghe.

Cô ấy đi ra cười một cách hồn nhiên, "Thẩm Lam, cậu không chọc mình đấy chứ? Mấy người đóng phim gì vậy? Đúng là chuyện tình tay ba đầy cầu huyết."

"Đúng vậy, mình cảm thấy mình thật kém cỏi."

Nói qua nói lại, tôi lại bắt đầu khóc. Lần này, so với lúc bị Lộ Phi bỏ rơi thì tôi khóc còn dữ dội hơn, có thể là cuối cùng tôi đã phóng thích toàn bộ khổ sở và uất ức bấy lâu nay đổ ra ngoài hết một lượt. Ngải Lị vỗ về tôi từ đầu đến cuối, khi cô ấy lau nước mắt cho tôi, tôi lại nghĩ đến hình ảnh Đồng Tiểu Táp từng ngồi bên cạnh nói tôi đừng khóc, thế là tôi lại khóc càng nhiều hơn.

Một lát sau, điện thoại trên tay tôi bắt đầu vang lên, không cần nhìn tôi cũng biết là Đồng Tiểu Táp, tôi nhấn nút từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 44: Giữ Lại

Ngải Lị dở dành tôi đi dọc theo bờ sông rất lâu, cho đến khi trời đen kịt, tôi mới nhớ ra con sông này vốn dĩ không có điểm cuối. Ánh đèn nê ông chiếu sáng đập vào mắt tôi, có lẽ do nước mắt quá nhiều, những hình ảnh khúc xạ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần khiến hình ảnh xinh đẹp cũng trở nên nhurc mắt.

"Thẩm Lam, đáng vẻ buồn thảm của cậu bây giờ thật khó chấp nhận được."

Ngải Lị kéo tay tôi đến ngồi xuống bên cạnh bờ sông, ngày trước mỗi lần gây gổ cùng Lộ Phi mọi thứ đều như vậy, khóc đến mình mảy mòi như, sau đó đến bờ sông cùng Ngải Lị, cuối cùng Lộ Phi tìm được tôi rất nhanh, sau đó hoảng loạn nói lời xin lỗi.

Tôi với Ngải Lị cùng nhau cười nhạo cậu ta. Khi đó quả thật rất cảm động.

Có thể Đồng Tiểu Táp không tìm được tôi, giống như tôi không biết quá khứ của anh và Lâm Sa vậy, hóa ra chúng tôi ngay cả những chuyện thân quen cũng chưa nói với nhau. Thế nên anh không tin tôi, cũng là điều đương nhiên.

Nghĩ vậy, tôi có hơi buồn cười.

"Ngải Lị, chúng ta về thôi!"

"Về?"

"Ừ." Tôi gật đầu, "Mình đi dọn đồ, cậu sẽ thu nhặt mình chứ?"

Ngải Lị vỗ vai tôi, tôi tìm thấy trong mắt cô ấy chút thương hại và đau lòng, thế là tôi dựa vào vai cô ấy lại bắt đầu một trận khóc tí tê.

Khi chúng tôi trở về căn nhà không có ai, trong phòng khách tối om, chỉ còn lại ánh đèn chột lóe trên năm cái máy tính. Tôi nhớ đến cái hình dán nhỏ trên máy tính của Đồng Tiểu Táp, rốt cuộc cũng hiểu lý do trong đó.

Ngải Lị dùng sức nắm tay tôi, "Có mình ở đây."

"Ừ." Tôi gật gù, một tháng bên nhau đầy sóng gió nói tiếp vẫn khiến tôi chọn cách biết khó mà lui.

Lúc thu dọn đồ đạc tôi nhận ra hành lý của mình trở nên rất nhiều, rất nhiều đồ đều do Đồng Tiểu Táp mua cho tôi, cảnh tượng chúng tôi cùng nhau đi dạo phố hiện lên trong đầu tôi, khi đó tôi tùy hứng như vậy khó trách Đồng Tiểu Táp lại nghĩ tôi đẩy Lâm Sa. Tôi định nói gì đó, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay bị ai đó nhẹ nhàng kéo lại, nhiệt độ cơ thể lạnh lạnh, là Đồng Tiểu Táp. Tôi tự cười chính cái suy nghĩ đùng chạm nhạy cảm của anh với tôi.

"Thẩm Lam."

"Sao anh lại về đây?" Tôi xoay người cười châm biếm, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, nhưng lại dùng thái độ cứng rắn kéo giãn khoảng cách giữa chúng tôi. Khi rút cánh tay về, tôi nhìn thấy hàng lông mày của Đồng Tiểu Táp giật giật.

"Xin lỗi, Lâm Sa nói với anh rồi, là anh trách lầm em. Anh -- "

"Không sao."

Tôi hào phóng tha thứ, sau đó xoay người tiếp tục thu dọn đồ đạc, tôi chỉ mở một ngọn đèn bàn nhỏ, trong phòng rất mờ ảo, tôi không biết Đồng Tiểu Táp có thấy tôi đã nhét những thứ anh cho tôi vào hay không.

Sau khi kéo khóa rương hành lý lại, tôi thấy Đồng Tiểu Táp vẫn đứng yên tại chỗ.

Sự sàu sảo trong mắt anh hiện rõ, đó cũng là biểu cảm khi lần đầu tiên tôi gặp anh trong căn nhà này, anh siết chặt từng ngón tay, môi nhếch lên.

"Thẩm Lam, đừng đi."

Nghe được câu nói ấy, tôi đã kéo rương hành lý đến trước cửa phòng. Tôi đột nhiên nghĩ đến vết thương trên người Đồng Tiểu Táp, không tự chủ mà bước chân chột chậm lại.

Tôi cho rằng mình không chú ý, vì vậy Đồng Tiểu Táp có cơ hội đuổi theo kịp, sau đó ôm tôi từ phía sau. Tôi muốn né tránh, nhưng tầng mồ hôi rịn ra trên người anh khiến tôi cảm thấy anh đang chịu đựng cơn đau.

Có lẽ chuyện đến nước này lại là một sự chuyển biến mới. Tiếc là một cơn gió không lớn lắm thổi ủa vào, cánh cửa phòng vệ sinh khép hờ sau lưng chúng tôi bị thổi tung.

Cả tôi và Đồng Tiểu Táp đồng thời quay đầu, nhìn đến giá treo, chính là cái áo khoác của Dư Thiên mà ngày hôm đó tôi trùm trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Trở Về

Có lẽ chuyện đến nước này lại là một sự chuyển biến mới. Tiếc là một cơn gió không lớn lắm thổi ủa vào, cánh cửa phòng vệ sinh khép hờ sau lưng chúng tôi bị thổi tung.

Cả tôi và Đồng Tiểu Táp đồng thời quay đầu, nhìn đến giá treo, chính là cái áo khoác của Dư Thiên mà ngày hôm đó tôi trùm trên người mình.

Tất cả mọi chuyện đều được định sẵn.

Ngày ấy tôi đến quán bar tìm Dư Thiên, sau đó mặc quần áo của anh ta mà về, rồi đột nhiên nhận được cuộc gọi của Đồng Tiểu Táp, sự căm ghét của Gary và những điều không thể giải thích được. Cuối cùng, Đồng Tiểu Táp ở bệnh viện lên án tôi những chuyện ấy.

Từ khi Đồng Tiểu Táp buông lỏng cái ôm, tôi không muốn giải thích gì nữa.

Tôi kéo rương hành lý nhanh chóng đi xuống lầu, lần này Đồng Tiểu Táp ngăn người ra một lúc lâu rồi mới nhớ đến việc đuổi theo tôi. Nhưng anh bị Ngải Lị ngăn lại.

Thật ra thì tôi đã đoán được rằng cô ấy nói với Đồng Tiểu Táp chúng tôi đã quay về, mặc dù cô ấy luôn miệng nói không ủng hộ tôi với Đồng Tiểu Táp sống chung, đến sau cùng vẫn mềm lòng, bây giờ chắc cô ấy cũng cảm thấy thất vọng viết đầy trên mặt tôi.

Thực tế là Đồng Tiểu Táp không làm gì sai cả, chẳng qua là tôi nghe nói anh từng theo đuổi Lâm Sa liền trở nên nhạy cảm không muốn nghe muốn nói bất cứ điều gì với anh, thậm chí là nhìn thấy nhau. Tất cả mọi chuyện chỉ có thể dùng ba chữ không thích hợp để giải thích.

Ngải Lị mang đến áo khoác của Dư Thiên, sau đó nhanh chóng kéo tôi ra ngoài.

Chỉ trong một cái chớp mắt, tôi không nhìn được mà quay đầu nhìn Đồng Tiểu Táp, khi ấy anh đang cúi đầu, cho nên chắc anh không biết tôi cũng khổ sở như anh.

Anh cũng nhất định không biết, cái tôi cần chỉ là một lý do để ở lại, một sự tin tưởng.

Hôm đó tôi bỏ đi mà không nói lời nào, dọc đường đi cả tôi và Ngải Lị bị bầu không khí buồn phiền bao trùm nặng nề, tôi phát hiện mình không thể kiên

cường như lời nói dối, như thế thì càng hoang đường hơn. Đêm hôm đó tôi khóc ướt cả gối, vì Đồng Tiểu Táp, vì Lộ Phi, vì tình yêu và lòng tin là hai con dao sắc bén.

Khi tôi mang cặp mắt sung thâm quầng xuất hiện trước mặt Dư Thiên, biểu cảm trên mặt anh ta cứng đờ. Tôi mang sandwich và cà phê cho anh ta giống như trước, còn có cả cái áo khoác kia.

Nếu như Dư Thiên cũng mất ngủ cả đêm giống như tôi, tôi tin nguyên nhân là do tôi nguyên rủa lặp đi lặp lại lời nguyên rủa cái áo khoác của anh ta.

Nhưng Dư Thiên tựa như cảm món đồ gì đó cho tôi. Là cái cây nhỏ chết trước đó. Dư Thiên nói phải cứu sống nó, thật ra thì chỉ là đến tiệm chăm sóc hoa nhờ người ta tìm cái cây giống y hệt rồi bỏ vào chậu bằng thủy tinh.

Trước năm hai mươi ba tuổi tất cả hoa hòe đều bị Lộ Phi ném ra ngoài cửa, còn bây giờ, bọn họ lại đến dồn dập. Cách đồ dành của Dư Thiên này thật quá rõ ràng.

Tôi không dám nhận phần lễ vật này, mà bày nó trên bàn làm việc của Dư Thiên.

Khi tôi đang trong khoảng thời gian chán nản nhất, lại gặp được Trương Mật, cô ta đến công ty với thân phận thí sinh. Ở trước bàn làm việc của Dư Thiên, cô ta kinh ngạc vui mừng phát hiện gương mặt tôi rõ ràng tan vỡ, sau đó lộ ra nụ cười của người thắng cuộc.

"Thẩm Lam, lâu rồi không gặp."

Dư Thiên đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì, anh ta chỉ dùng ánh mắt kỳ quái quan sát hai người chúng tôi, sau đó kêu tôi đi chuẩn bị cà phê lấy có đi ra ngoài.

Tôi đương nhiên sẽ không nói cho Dư Thiên biết quan hệ giữa tôi và Trương Mật.

Dư Thiên và Trương Mật bắt tay hoan nghênh cô ta gia nhập công ty chúng tôi, trong một khoảnh khắc kia tôi gần như có thể thấy cuộc sống trong tương lai của mình không thể quay về trạng thái yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 46: Lương Thiện

Trương Mật dù sao cũng được mạ một lớp vàng từ Mĩ trở về, hơn nữa cha cô ta có quan hệ khá tốt, cho nên khi cô ấy vừa vào công ty đã ngồi ngang hàng với Dư Thiên, mà trước khi cô ta tìm được trợ lý thích hợp, Dư Thiên không thể làm gì khác ngoài việc đem tôi cho cô ta mượn một cách không tình nguyện.

Tôi nghĩ, nếu như Trương Mật dùng thân phận này để nói chuyện với tôi, tôi cũng nhất định sẽ lợi dụng cơ hội này để phát tiết nhưng điều không vừa lòng.

Dư Thiên chia sẻ phần lớn công việc với tôi, không thể không thừa nhận anh ta ở phương diện này quả thật là có thiên phú, tôi cần mấy giờ mới có thể sửa lại tài liệu thì anh ta chỉ cần mười mấy phút là có thể chính xác phân loại sau đó thuận lợi tìm phần tài liệu mình cần.

Mà hết thấy chuyện này đều bị Trương Mật nhìn thấu, vậy là công việc của tôi càng lúc càng nhiều.

Tôi thật sự không hiểu, tại sao Trương Mật đã thành công cướp Lộ Phi khỏi tay tôi mà giờ còn không ngừng nhắm vào tôi. Sau khi Trương Mật vào công ty không lâu, tôi dần dần nghe được vài tin đồn.

Nữ chính là tôi, nam chính là Dư Thiên.

Vốn dĩ là vào một lần Trương Mật nhờ tôi pha cà phê giúp cô ấy, tôi vô tình thấy Lộ Phi đến đón cô ấy mà tự làm phông tay mình, đúng lúc ấy Dư Thiên đi ngang qua, anh ta nhanh chóng kéo tay tôi.

Sau đó, ngậm lấy.

Không sai, cái động tác hết sức mập mờ, Dư Thiên cố ý, tôi không chỉ hung hăng đẩy anh ta ra, mà mấy ngày sau đó còn cự tuyệt nói chuyện với anh ta. Song tất cả những chuyện này qua lời miêu tả của Trương Mật, đã hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Trong công ty có không ít đồng nghiệp nữ mắt nhắm đến Dư Thiên, thế là tôi bị gắn nhãn GREEN TAE BITCH. Lý do là vì tôi quyến rũ người đàn ông trong lòng họ.

Dư Thiên hoàn toàn không biết gì về chuyện này, mỗi ngày cứ tiếp tục suy nghĩ các biện pháp giống như biểu lộ về ấy náy với tôi.

Sau thời gian yên lặng lâu dài, chúng tôi cùng nhau quyết định, cho nhau thêm một khoảng thời gian. Kỳ hạn chính là sau khi cuộc tranh tài của Đồng Tiểu Táp kết thúc.

Sự thật, tôi rất nhớ anh, chỉ có điều là càng ngày càng đến gần cuộc tranh tài, Đồng Tiểu Táp cần thời gian lớn để luyện tập và nghỉ ngơi. Bởi vì lần đó anh cố chấp rời bệnh viện đã ảnh hưởng đến khả năng hồi phục, bác sĩ chỉ đồng ý cho anh xuất viện trước ngày tranh tài một ngày.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ Đồng Tiểu Táp đều gọi điện cho tôi, chúng tôi nói vài chuyện vui vẻ, sau đó ăn ý chọn cách không nhìn thấy mặt nhau. Giọng nói mềm mại của anh truyền đến bên tai tôi, mỗi câu chúc ngủ ngon đều là lời an ủi lớn nhất đối với tôi.

Thời gian thoát đến tháng mười, rốt cuộc cũng tuyên bố kết thúc mùa hè. Những đợt gió lạnh thấu xương cùng lá rơi đầy mặt đất báo hiệu cho chúng tôi biết, gần sắp hết một năm rồi.

Tôi mua len sợi sau đó chụp tấm hình gửi cho Đồng Tiểu Táp, tôi nói với anh, tôi sẽ đích thân đan một cái khăn quàng cho anh xem như lễ vật nếu anh tranh được giải vô địch.

Còn Đồng Tiểu Táp mỗi ngày đều nhắc nhở tôi ở trong điện thoại phải đi ngủ sớm, anh không nói chuyện của anh với Lâm Sa với tôi, chỉ là một lần rồi lại một lần nghiêm túc nói với tôi, trong lòng anh chỉ có mỗi mình tôi.

Cuối cùng Lâm Sa nói hết mọi chuyện với tôi. Khi còn học trung học Đồng Tiểu Táp cũng rất bướng bỉnh, đã đánh cược với người ta theo đuổi Lâm Sa, trò chơi diễn ra được một nửa thì Đồng Tiểu Táp nhận thua.

Tôi có thể nhìn ra Lâm Sa là một cô gái lương thiện.

Nếu như ban đầu tôi và Lộ Phi có thể chọn cách hòa hợp như vậy, thì chúng tôi sẽ không mất một người bạn lớn lên cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47: Âm Mưu

Khi tôi chuẩn bị khoe với Đồng Tiểu Táp cái khăn quàng mình đan được ba xen-ti-mét, một đám mây đen bi kịch bay tới phía tôi. Bọn họ không ngừng tụ họp, rồi lại tụ họp, cuối cùng họp thành một vòng xoáy người màu đen to lớn, dốc sức nuốt chửng tôi.

Trong vòng xoáy điên cuồng ấy, tôi nhìn ra được một gương mặt quen thuộc.

* * *

Đó là một ngày chủ nhật vô cùng long trọng, sáng sớm tôi đã bị điện thoại từ công ty đánh thức, bên ngoài cửa sổ là đàn quạ đen kết thành hàng, bọn chúng đang song ca mủi mĩ bài ca bi thương. Còn tôi chính là nhân vật chính, chỉ có điều khi ấy, tôi hoàn toàn không hay biết chuyện sắp xảy ra.

Trương Mật gọi điện thoại đến, cô ta nói bằng giọng phách lối, "Bây giờ đến công ty ngay, tôi cần sắp xếp một vài văn kiện."

Tôi gần như có thể thấy vẻ mặt đắc ý của Trương Mật ở bên kia điện thoại, từ ngày cô ta đến công ty tôi đã có thêm thói quen phải làm thêm giờ mà không biết tại sao. Rồi mỗi ngày đều phải làm việc đến tận khuya nên đó chính là nguyên nhân khiến tôi không thể đến thăm Đồng Tiểu Táp được. Dư Thiên nhiều lần ra hiệu ngầm nếu tôi cần giúp đỡ thì cứ mở miệng nhờ vả, tôi đều từ chối tất cả. Bởi vì người đó là Trương Mật, bất luận cô ta có nhắm vào tôi mà hành hạ thế nào, tôi cũng không nhận thua.

Điều khiến tôi bất ngờ là, ở bên ngoài văn phòng tôi gặp được Lộ Phi, trên tay cậu ta cầm bữa sáng, tôi đoán là mua cho Trương Mật. Tôi nhìn cậu ta cười một cái rồi nói chào buổi sáng. Lộ Phi từng nói tôi là kẻ phản nghịch với anh, còn bây giờ cuối cùng tôi có thể bình thản đối mặt với cậu ta.

Tôi không còn Tôi đã không còn đoán được lúc này cậu ta có đau lòng hay không.

Chúng tôi cùng đi đến trước cửa thang máy, khi tôi ấn nút thang máy thì cậu ta kinh ngạc hỏi tôi, "Em làm ở công ty này à?"

"Phải, Trương Mật là cấp trên của em." Nói câu ấy, tôi không hề có ý châm chọc, chỉ có điều dùng chất giọng che giấu sự độ lượng của mình, "Bây giờ bọn em gặp mặt nhau rất tốt."

Sau câu nói dối của tôi, Lộ Phi ngoại trừ im lặng, thì không nói gì khác.

Khi thang máy dừng lại, cậu ta đi phía sau cách tôi một khoảng xa rồi mới vào công ty. Cảnh tượng ấy khiến tôi khẽ thở dài vì cảm thấy khó hiểu. Thế là tôi cũng chờ anh từ phòng làm việc của Trương Mật đi ra rồi mới vào.

Lúc gõ cửa tôi đang suy nghĩ xem tôi phải đối mặt với những khó khăn gì, thì Trương Mật không thèm nhìn tôi cứ thế ném một chồng tài liệu bằng tiếng Anh đến trước mặt tôi.

"Dịch mấy thứ này ra tiếng Trung, trước khi tan làm thì nộp cho tôi."

"Tôi biết rồi, còn có chuyện gì khác không?"

Trương Mật ngẩng đầu, "Lấy hoa hồng bạn trai tôi vừa tặng cắm vào lọ."

"Được rồi."

Lúc tôi và Lộ Phi cùng đến thì trong tay cậu ta vốn dĩ không có hoa, mà vào khoảng thời gian này cửa hàng hoa cũng không có khả năng mở cửa, Trương Mật vì muốn kích động tôi mà bắt đầu lừa mình dối người, tôi không biết có nên thương hại cô ấy không.

Sau khi cắm hoa vào lọ tôi quay lại phòng làm việc, dịch tài liệu từ tiếng Anh sang tiếng Trung không hề khó khăn, nhưng vấn đề chính là, một phần có đến mấy chục trang, chỉnh sửa toàn bộ e rằng đến sáng mai mới xong.

Mà lúc này đột nhiên Dư Thiên gọi điện cho tôi, tôi nói qua loa mấy câu lấy lệ với anh ta, khi chuẩn bị ngắt máy, trong phòng làm việc vang lên tiếng máy bay riêng, Dư Thiên nghe ra đó là tiếng máy bay riêng của công ty.

"Cô đang ở công ty?"

"Ừ, tăng ca."

"Cô chạm mặt Trương Mật?"

"Dư tổng đang nói gì vậy, đó là bạn cùng phòng của tôi đấy." Tôi nói ra ba chữ bạn cùng phòng mà răng phải cắn chặt lại, chuyện tôi không hợp với Trương Mật thật ra thì cũng không cần phải giấu giếm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48: Mối Nguy

Những lời đồn đại trong công ty Dư Thiên đã sớm nghe được, tôi biết anh ta chọn cách im lặng không giải thích nhưng thật ra là đang bảo vệ tôi, thậm chí vào khoảng thời gian này anh ta còn cố ý tỏ ra lạnh nhạt với tôi trước mặt người khác. Tin đồn không đánh đã tan, cuối cùng tôi không còn là tiêu điểm của dư luận nữa.

Dư Thiên hỏi, "Vậy bây giờ cô đang ở đâu?"

"Biên dịch mấy thứ tài liệu tiếng Anh đang muốn lấy cái mạng nhỏ của tôi đây, nếu như người trợ lý trẻ đẹp của anh có chết vào tối nay, xin anh đừng quá bất ngờ."

Dư Thiên bị tôi chọc cười, nhưng tôi lại không có tâm trạng để cười.

"Có phải cô ấy nói tối nay phải dùng họp đồng đó không?"

"Sao anh biết?"

"Mở máy tính lên, năm phút sau kiểm tra hộp thư."

Nói xong câu ấy, Dư Thiên tự nhiên cúp điện thoại. Tôi rất có lòng tin ở anh ta, vào khoảng thời gian này, điều anh ta thích nhất chính là giải quyết mấy thể loại khó khăn từ Trương Mật vì tôi, nhân tiện biểu diễn tài năng hơn người của anh ta. Dư Thiên hình như muốn nói cho tôi biết rằng anh ta leo lên được vị trí như ngày hôm nay không phải nhờ vào khuôn mặt.

Quả nhiên, khi tôi refresh lại hộp thư đến, thấy thư của Dư Thiên send đến, tài liệu đính kèm chính là phần tài liệu Trương Mật yêu cầu tôi biên dịch. Tôi nên sớm biết rằng cô ta không thể đánh lừa chỉ vì một mình tôi được, bất ngờ là Dư Thiên lại có phần tài liệu này.

Trong thư hồi âm tôi hỏi anh ta, "Ở đâu anh có?"

"Tôi giải mã máy tính Trương Mật."

"Ha!"

Dur Thiên gửi đến một biểu cảm cười trách móc, hoàn toàn không hợp với hình tượng của anh ta.

"Đây là bí mật của chúng ta.""Yên tâm, tôi tuyệt đối không bán đứng ông chủ."

Trên thực tế Dur Thiên không hề lấy cắp từ máy tính của Trương Mật, chẳng qua là cấp trên trong công ty gửi một vài tài liệu lưu trữ trong mạng internet dùng chung. Dur Thiên có quyền truy cập còn tôi thì không.

Tôi không đưa tài liệu ấy ngay cho Trương Mật, mà vẫn ở lại phòng làm việc. Để giết thời gian tôi bắt đầu nói chuyện phiếm với Lâm Cách, uy hiếp dụ dỗ cậu ta gửi vài tấm hình của Đồng Tiểu Táp qua cho tôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy ảnh, tôi cảm thấy một cảm giác nhớ nhung dai dẳng, mấy ngày nay chúng tôi không gọi điện cũng không gọi video với nhau, tôi sợ anh sẽ nhìn ra sự nhớ nhung của tôi mà không yên tâm. Ngải Lị hỏi tại sao tôi lại trở nên đeo bám người ta đến vậy.

Tôi suy nghĩ hồi lâu, kết quả ngay cả bản thân mình cũng không rõ.

Chắc là hết thảy mọi chuyện thực sự là sự sắp đặt của Thượng đế, dần dần tôi phát hiện tình cảm của mình dành cho Đồng Tiểu Táp hoàn toàn không tỉ lệ với thời gian, sau mỗi lần cãi vã đến cao trào tôi như được giác ngộ. Có lẽ, đó không phải là chuyện xấu, ít nhất tôi cũng nhìn thấu trái tim mình.

Đến khi trời tối, Trương Mật lại gọi cho tôi.

Sau mười phút, tôi mang tài liệu đã đi in xuất hiện trước mặt Trương Mật, cô ta tùy tiện lật vài trang đã biết chính là phần tài liệu cô ấy đã biên dịch trước đó.

Thật ra thì tôi đã chuẩn bị tiếp tục bị cô ta gây phiền phức, nhưng Trương Mật không làm vậy, cô ta chỉ đề cho một đồng nghiệp nam khác tan làm sớm, sau đó nói với tôi, "Hôm nay cô đi ký hợp đồng với tôi."

"Tôi?"

Tôi bất ngờ, nhưng vẫn tỏ vẻ vì đã không còn lựa chọn nào khác, toàn bộ công ty chỉ còn lại hai người là tôi và Trương Mật.

Đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, làm trợ lý nhất là trợ lý nữ trên căn bản chính là phụ trách việc đỡ rượu, lúc cần thiết còn phải bán đứng hạ sắc. Mà công việc của tôi trước giờ chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ. Dur Thiên luôn quan tâm đến tôi, hơn nữa một mình anh ta dư sức kí được hợp đồng, đi theo anh ta cũng không sợ phải đỡ rượu.

Nhưng bây giờ, khi Trương Mật nói muốn tôi đi cùng cô ta, tôi bỗng cảm nhận được một luồng khí nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 49: Bắt Đầu

"Sao, không dám đi?"

"Bây giờ tôi tan làm rồi." Nói xong tôi liền xoay người chuẩn bị ra ngoài.

"Xem ra cô thực sự sợ tôi."

Câu nói ấy không sai, kẻ địch thường hiểu bạn rõ hơn chính bản thân bạn, Trương Mật đã tìm ra nhược điểm của tôi.

Trong phòng bao của hội sở, trước khi gặp khách hàng tôi gửi cho Đồng Tiểu Táp một tin nhắn, vốn dĩ tôi đồng ý xé chiều sẽ vào thăm anh, bởi vì ngày mai Đồng Tiểu Táp xuất viện, sau đó anh sẽ bay thẳng đến Hàn Quốc cùng đồng đội và Lâm Sa để tranh giải. Cuộc thi diễn ra trong vòng gần một tháng, nếu như hôm nay không gặp mặt, lần gặp tiếp theo thì phải đợi đến khi giải đấu kết thúc. Vì không muốn Đồng Tiểu Táp lo lắng, tôi mượn cớ nó Ngải Lị bị bệnh phải chăm sóc cô ấy không thể đi được.

Rất lâu sau đó Đồng Tiểu Táp mới trả lời lại, anh nói, Thẩm Lam, có phải em không thể tha thứ cho anh không.

"Dĩ nhiên không phải,"

Tin nhắn chưa được gửi đi, điện thoại trên tay tôi bị Trương Mật cướp mất, tôi không muốn phí sức cãi nhau với cô ta, nhưng nghĩ đến Đồng Tiểu Táp có thể bị tổn thương thì lòng tôi rất khó chịu.

"Uống ly này rồi tôi trả điện thoại lại cho cô."

Tôi nhận lấy ly rượu uống cạn trong một hơi, rượu vừa được mở đặt trước mặt tôi, cái tình tiết bỏ thuốc vào rượu gì đó chỉ có trên phim, Trương Mật chỉ muốn cho tôi say mà thôi. Nhưng quả thật cô ta không hiểu tôi, khi tâm trạng tôi tồi tệ từ lượng rất kém, uống một ly đã thấy khó chịu như sắp chết đến nơi, khi tâm trạng tốt thì trên căn bản uống ngàn ly cũng không say.

Lấy lại điện thoại di động, tôi gửi cho Đồng Tiểu Táp một cái tin.

"Đồ ngốc, đừng nghĩ bậy, em rất nhớ anh, thật đấy. Tối em đến thăm anh."

Sau khi tin nhắn được gửi đi thì bên ngoài cửa phòng bao có người mở cửa đi vào, đối phương toàn là đàn ông, khi bọn họ ngồi xuống Trương Mật liền kêu mấy cô gái vào.

Đây chính là nói chuyện làm ăn, Dư Thiên đã cho tôi biết qua tình huống này, mà tôi ngoại trừ việc tiếp tục uống rượu ra thì anh ta không uy hiếp thêm gì cả.

"Lão tổng chúng tôi có chút việc đến tối mới đến được." Đối phương giải thích.

"Ồ, không sao cả, chúng ta từ từ nói chuyện." Trương Mật cười cười trả lời, sau đó không quan tâm đến đối phương đang chơi oẳn tù tì cùng cô gái trong lòng mà mang tài liệu ra bắt đầu giải thích.

Trương Mật như vậy tôi chưa từng thấy qua, bắt đầu có chút khâm phục trong lòng, không uống vài năm uống mực nước ngoài, cô ta không giống với người của mấy năm trước.

Trương Mật toàn gọi rượu mạnh, bọn họ uống mấy chén liền say, hành động sau đó không còn nghiêm túc như lúc đầu nữa, tôi bị một người đàn ông trong số đó kéo qua rót cho nửa bình rượu nhỏ, Trương Mật thoáng lộ ra biểu cảm đắc thắng vui mừng hưởng thụ.

Tôi mắng cô ta trong lòng vô số lần.

"Tôi đi rửa tay."

Rời khỏi phòng bao tôi tìm phục vụ gọi một ly trà giải rượu lớn, tự đánh giá cao bản thân mình, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi những thứ rượu Trương Mật gọi là vì đối tác hay là vì tôi.

Khi đó tôi đã muốn chạy trốn, nhưng nghĩ lại để một mình Trương Mật trong đó thì không hay cho lắm. Chuyện sau đó chứng minh sự quan tâm của tôi chỉ là dư thừa và tự chuốc đau khổ vào mình.

Ở cửa phòng tôi gặp được một người khách hàng trong số đó, anh ta say khướt nhìn về phía tôi.

"Ha ha, cô quay lại rồi, mau vào đi, còn mỗi mình cô là chưa tới đỉnh thôi đấy."

Dạ dày của tôi cồn cào, tay chân cơ bản không thể dùng được chút sức lực nào. Khi tôi bị kéo trở lại phòng bao, rất nhiều chuyện đã bắt đầu thay đổi.

Tần nhẩn, mực cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 50: Là Yêu Hay Là . . .

Dư Thiên từng nói với tôi, thời gian nói chuyện làm ăn sắc rượu chỉ là nền, nếu quả thật có thể dùng những thứ này để giải quyết, vậy thì đối phương tuyệt đối không có khả năng ngồi đối diện với anh ta. Cho nên, anh ta an bài tất cả mọi chuyện đều là đến giới hạn thì ngưng.

Vì vậy tôi không tài nào hiểu nổi cách làm hiện tại của Trương Mật, nếu như cô ta chỉ vì muốn đùa cợt tôi cũng không thể dùng thủ đoạn ngây thơ như vậy với bạn học thời trung học của mình được.

Người khách kéo tôi vào phòng bao mặc dù đã uống say, nhưng khi tôi đẩy anh ta ra rồi giải thích thân phận của mình thì anh ta lập tức lùi về sau một bước rồi nói xin lỗi. Chuyện lo lắng trước đó không hề xảy ra.

Thế là, khi trong góc phòng bao truyền đến một âm thanh, tôi rút cuộc cũng biết dụng ý của Trương Mật.

"Thẩm tổng, đến đây uống một ly."

"Ha ha, được, vậy anh chờ mà theo kịp tôi đi nhé."

Hai cơ thể thân mật sát nhau thì ra là như vậy, ly rượu chất màu đỏ tươi trong tay bọn họ tàn ra mùi tanh kinh khủng, từng chút từng chút đã từng là tín ngưỡng xâm chiếm tôi.

Trương Mật đã thành công, tôi nghĩ về chuyện không lâu trước đây, khi tôi tận mắt nhìn thấy cô ta và Lộ Phi xuất hiện cùng nhau trước mặt tôi vào đêm hôm ấy, mẹ tôi và tôi nằm trong chăn, bà ấy nghĩ hết cách để an ủi tôi.

Bà ấy nói, "Lam Lam con phải tin rằng, trên thế giới này vẫn còn đàn ông tốt."

Tôi không chắc về sự khẳng định của mẹ, từ đàn ông tốt phát ra từ miệng bà ấy, người đàn ông tôi từng bái suốt hai mươi ba năm qua, bây giờ đang ở cùng một người phụ nữ đáng tuổi con gái mình diễn ra vở kịch dung tục nhất.

Người bố thân ái nhất của tôi, khi ông dùng xe chạy bốn vòng đi biểu đạt cái gọi là tình yêu kiên định hơn cả tiền của, có lẽ đã bắt đầu lưu luyến với người đàn bà trẻ tuổi.

Bây giờ ông ấy trong mắt tôi, chỉ là một người có ham muốn nguyên thủy. Ham muốn đã chiếm giữ linh hồn của động vật giống đực.

Hơi lạnh thổi đến trên người tôi, tôi không tránh được con run rẩy.

"Thảm Lam rút cuộc cô cũng quay lại rồi." Trương Mật cố ý gọi lớn tên tôi.

Mà lúc này, "Thảm tông" cuối cùng kinh hoàng đẩy người phụ nữ trên người ông ta nhìn về phía tôi. Ông ta chia tay về phía tôi bị tôi gạt ra.

"Lam Lam -- "

"Lam Lam con nghe ba giải thích -- "

Tôi cảm ly rượu, cuối cùng không tạt vào người ông ta, khi chạy ra khỏi phòng bao, tôi mơ hồ nghe được tiếng cười đắc ý đầy thẳng lời thuộc về Trương Mật, cô ta tàn nhẫn chúc mừng chuyện thành công giết chết tôi.

Bên ngoài hội sở trời đang mưa, những hạt mưa mỏng đan vào nhau, tôi chạy rất nhanh, tôi cho rằng chỉ cần chạy thật nhanh là có thể thoát khỏi con ác mộng này. Bỗng nhiên chiếc xe dừng lại kèm theo âm thanh nhắc nhở nhục mạ của tài xế cũng như đang cười câu chuyện chân thực đang diễn ra.

Tôi ở phía bên kia đường lớn nhìn bố tôi, ông không đuổi kịp tôi. Tôi nhìn ông cười, rất tàn nhẫn rất tuyệt vọng.

Trong nháy mắt ấy tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện khi còn bé, ngày đó tiền lương của phó giáo sư hơi ít, mỗi tuần ông thường dành ra hai tiếng ra ngoài chơi cùng tôi, những người bạn nhỏ khác cũng rất hâm mộ tôi. Ông vẫn luôn là anh hùng trong lòng tôi. Bố tôi là đẹp trai nhất, cao lớn nhất, thông minh nhất.

Ông còn nói sau này sẽ tìm cho con gái một người bạn trai tốt nhất, tôi nói muốn một người giống ông vậy.

Bây giờ ông già rồi, ông không còn đuổi kịp tôi mỗi lần tôi chạy loạn khắp nơi như khi tôi còn bé.

Mưa càng lúc càng lớn, tôi đi lang thang trên đường lớn không có đích đến, điện thoại tôi reo, nửa năm nay bố tôi chưa từng gọi cho tôi. Tôi cho rằng ông ta tìm thật nhiều lý do, tôi cho rằng ông ta bẽ bội nhiều việc. Còn bây giờ tôi cảm thấy, bắt đầu từ nhiều năm trước, tôi cũng đã bị vứt bỏ rồi.

Tôi không có cách nào tiếp nhận bố tôi. Đường ray sự thật này, khi tất cả những sự thật này đè xuống trên người người tôi, tôi cảm nhận được sự sợ hãi khủng hoảng, thậm chí là vô vọng.

Tôi chật vật không chịu nổi đứng trong màn mưa, cúi đầu nhìn người ướt đầm dề. Điện thoại di động trong tay tôi còn ướt thê thảm hơn, cuối cùng nó không vang lên nữa, lại cũng không có người tìm tôi.

Đến khi không khí ẩm áp bao trùm quanh người tôi, tôi nhận ra mình đã đứng trước cửa phòng bệnh của Đồng Tiểu Táp. Dường như dọc đường đi rất nhiều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, ý tá trẻ tuổi ngoài cửa rồi rít hỏi tôi có cần giúp gì không, còn tôi nhìn những gương mặt xinh đẹp giống như cảm nhận được loại vi khuẩn kinh khủng, hốt hoảng chạy đi.

Trong đầu tôi đều là gương mặt của Trương Mật, mặt của bố tôi, những cô gái trong phòng bao, bọn họ vụn vụn dữ dội, đang chuẩn bị giết chết tôi.

Bọn họ nói, Thảm Lam, cô đi chết đi. Trên thế giới này không có ai yêu thương cô cả.

Tôi đứng ngẩn ngơ một chỗ hồi lâu, tôi nhìn Đồng Tiểu Táp cầm trên tay mô hình không lâu trước đó tôi kêu Lâm Cảnh chuyển cho anh, trên mặt anh tràn đầy nụ cười hạnh phúc và ấm áp. Một lát sau, anh bắt đầu nhìn điện thoại di động, giống như anh gọi một dãy số nào đó, nhưng không có ai nhận, thế là anh bắt đầu cau mày. Cách lộp thùy tính, tôi muốn dùng ngón tay mình vuốt lên nếp nhăn ở mi tâm của anh.

Nhưng mà, vào lúc đó, tôi lại cạn kiệt sức lực ngã trước cửa.

Trước lúc ngất xỉu, tôi thấy Đồng Tiểu Táp quay đầu lại, sau đó chạy đến thật nhanh bên cạnh, anh dịu dàng ôm lấy tôi, đầy mắt đầy mắt tôi nhìn mênh mông vô bờ bến đau thương và đau lòng.

"Thẩm Lam, em sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Đồng Tiểu Táp vội vàng hỏi tôi. Tôi nắm tay anh nhắm mắt lại.

Tôi tỉnh lại lần nữa rất nhanh, hơi ẩm trong hốc mắt hòa với làn hơi mù mịt trong phòng tắm làm thành một, Đồng Tiểu Táp ở bên cạnh tôi thờ dài, anh chau mày ôm tôi đến bên cạnh phòng tắm, sau đó đưa tay ra thử nước.

Tôi nhìn ngón tay thon dài của anh ngâm trong nước trong veo, ngón tay thon dài dịu dàng khép lại. Chàng trai trẻ tuổi tràn đầy lực hấp dẫn trước mặt tôi với tầm nhìn rất tốt, đã lâu rồi tôi không nhìn anh gần đến như vậy, tôi không có dũng khí và niềm tin rằng có phải anh sẽ luôn tốt với tôi như vậy hay không.

Mồ hôi từ trên trán Đồng Tiểu Táp rỉ ra, tôi theo bản năng đưa tay ra, anh nắm lấy cổ tay tôi, "Cho anh biết có chuyện gì đang xảy ra được không?"

Tôi lại bắt đầu khóc, tâm tư tôi tệ không hề báo trước khiến Đồng Tiểu Táp khẩn trương hơn, anh dịu dàng ôm lấy tôi, đầu tôi bị đè trong lòng ngực khô ráo ấm áp của anh, nơi đó tràn ngập mùi hương của anh.

"Anh ở đây." Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, sau đó đảm bảo.

"Ừm."

Tôi bị ôm vào trong bồn tắm, quần áo từng thứ trút khỏi cơ thể, Đồng Tiểu Táp đương nhiên biết chuyện tôi đau lòng, trách tôi khi không có anh ở bên cạnh thì không biết chăm sóc bản thân mình.

Tôi đã quên mất lúng túng, dù toàn thân trần trụi. Khóa thân trước mặt anh, tôi chỉ tham lam nắm chặt lấy tay anh.

"Anh sẽ không đi đâu."

Nước mắt không kiềm nén nổi lăn dài xuống, ngay khi Đồng Tiểu Táp cúi đầu xuống, tôi bỗng đưa tay ra ôm lấy cổ anh sau đó liều lĩnh đến gần hôn lên môi anh.

Mùi vị quen thuộc đã lâu, Đồng Tiểu Táp đáp trả lại tôi rất nhanh, rằng môi chúng tôi quấy đảo lẫn nhau, tôi thậm chí còn nếm được mùi máu tanh, tôi tiếp tục cắn môi anh, như vậy mới khiến cho tôi cảm thấy chân thực.

Đồng Tiểu Táp ôm tôi ra khỏi bồn tắm, sau đó dùng khăn tắm quấn tôi lại, một vài vị trí trên cơ thể không thể tránh sự đụng chạm, mặt Đồng Tiểu Táp đột nhiên đỏ bừng lên.

Tôi cười khanh khách, đưa tay ra, tùy tiện quẹt vào người anh.

"Đừng có phá."

Đồng Tiểu Táp để tôi nằm trên chuàng, "Ngoan ngoan ở đây chờ anh, anh đi mua chút đồ ăn cho em."

Tôi lắc đầu, khi Đồng Tiểu Táp xoay người tôi kéo vạt áo của anh lại. Tôi nghĩ dáng vẻ của tôi lúc đó rất đáng thương, Đồng Tiểu Táp quay đầu nhìn tôi, anh thờ dài, "Không sao, anh không đi."

Hai người chúng tôi nằm eo hẹp trên cái giường nhỏ giống như lần trước, tôi như con mèo chiu rúc vào lòng ngực Đồng Tiểu Táp. Ngay khi cơ thể của tôi càng ngày càng mềm mại, tôi cũng cảm thấy một vị trí trên người Đồng Tiểu Táp bởi vì sự đụng chạm của tôi mà trở nên cứng rắn.

Anh nín thở không nói lời nào, chỉ ôm tôi chặt hơn một chút.

Tôi hít một hơi, đẩy mình ra khỏi lòng ngực của anh, chống người nhìn anh từ trên cao xuống, khăn tắm đã sớm tuột ra. Không khí lạnh lẽo khiến hô hấp của tôi càng thêm dồn dập.

Ngón tay của tôi dừng trên nút quần áo của Đồng Tiểu Táp, anh mặc quần áo bệnh viện mà cũng đẹp đến như vậy, xương quai xanh tinh tế cùng cơ thịt trắng nõn. Da như ẩn như hiện.

"Thẩm Lam-- "

Giọng nói của Đồng Tiểu Táp rõ ràng khàn đi. Tôi tiếp tục động tác của mình, mãi cho đến khi anh giống như tôi, trần trụi. Trần trụi, không còn lại chút gì.

Tôi to gan đưa tay ra nắm lấy anh, không có nguyên nhân không có mục đích gì. Loại hành động này đại khái gọi là có bản lĩnh.

Vào một khoảnh khắc cuối cùng đó, Đồng Tiểu Táp nắm lấy bả vai tôi, vị trí của chúng tôi bị đổi cho nhau, tôi nhìn anh ánh mắt thâm tình, nhưng không phân biệt được đó là tình yêu hay là ham muốn. Mong mỏi.

Một mùi hormone nồng nặc lan tỏa khắp phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Dừng Cơ Thể Nói Yêu Em

Đồng Tiểu Táp nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, hít một hơi sâu, xác nhận lại thêm một lần với tôi, "Có được không?"

Tôi nhanh chóng mà điên cuồng ngẩng đầu dây dưa với miệng của anh, dùng hàng động ngây thơ để trả lời. Tôi nhìn ánh mắt tràn ngập hơi ẩm ướt của Đồng Tiểu Táp, anh lấy tay nâng eo tôi lên, vụng về tách cơ thể tôi ra. Trong suốt quá trình đó, tôi nhìn chăm chăm vào trần nhà, tầm mắt chỉ tập trung vào một điểm cuối cùng tạo thành một chấm đen nhỏ.

Cùng lúc đó, cuối cùng Đồng Tiểu Táp dùng sức mạnh không thể nào chống cự nổi xông thẳng vào cơ thể của tôi. Gương mặt của chúng tôi, toàn bộ gương mặt của chúng tôi sát lại với nhau, còn trái tim, chỗ lõm sâu trước đó tựa như chưa từng có đau đớn trong đó.

Cho đến bây giờ tôi chưa từng nghĩ rằng Đồng Tiểu Táp trong cơ thể gầy yếu ấy lại ẩn chứa nhiều sức mạnh đến như vậy, anh đang dùng cơ thể trẻ trung để "yêu" tôi, lặp đi lặp lại bất kể bước chạy nước rút đầy chướng ngại tựa như sự ảm áp giữa mùa đông lạnh lẽo. Tôi chạm vào gương mặt anh, thấy ánh mắt đẹp đẽ tỏa sáng của anh.

"Thẩm Lam, anh yêu em "

Đồng Tiểu Táp cúi đầu hôn tôi. Anh gánh hết mọi gánh nặng của tôi, dịu dàng đến nhường ấy, hơi thở nóng bỏng, anh chính là thứ tốt đẹp nhất đối với tôi cho đến bây giờ mà tôi cảm thấy mình không đủ tư cách sánh đôi cùng. Anh thật sự yêu tôi sao?

Vào thời khắc chúng tôi điên cuồng nhất, tay tôi vô tình chạm được cái máy báo động bên cạnh giường bệnh. Âm thanh từ cái máy vang dội cả phòng bệnh.

Đồng Tiểu Táp nhanh chóng ôm lấy tôi, chúng tôi từ giường bệnh quay lại phòng tắm lần nữa, anh khóa trái cửa lại, lại dùng tay ôm chặt lấy tôi để lưng tôi dán vào lớp gạch sứ lạnh như băng. Cơ thể chúng tôi lại dính lấy nhau, nóng bỏng cùng nóng bỏng quấn lấy nhau.

"Lúc này anh nhấn máy báo động à? Có chuyện gì không?" Giọng nói của y tá truyền vào, không gian kín đột nhiên xuất hiện thêm một người, chuyện này khiến tôi cảm giác được trái tim mình đập rộn lên, mà khi hai cơ thể đang liều mạng càng làm cho tôi không kiềm chế được mà phát ra một vài âm thanh. Đồng Tiểu Táp kịp thời che miệng tôi lại, nhưng vì động tác ấy, chúng tôi tiếp xúc sâu hơn.

Anh ngược đầu, ấn đường nhũ chặt hơn, "Không có gì, xin lỗi vì tôi bấm nhầm máy báo động."

"Hình như tôi nghe thấy tiếng gì đó, anh chắc chắn mình không sao chứ? Đồng Tiểu Táp?"

"Không sao thật mà. Xin lỗi, tôi đang tắm." Đồng Tiểu Táp khi nói dối gò má lại đỏ ửng lên, yết hầu không ngừng trượt lên trượt xuống, hoặc đó là do anh vận động kịch liệt quá mức.

Theo tiếng đóng cửa, chúng tôi xác nhận y tá đã rời đi. Cuối cùng Đồng Tiểu Táp thả tay ra, tôi trượt từ trên người anh xuống, ngồi xổm dưới đất thở không ngừng.

"Thẩm Lam, anh xin lỗi, anh -- "

Đồng Tiểu Táp đỡ tôi từ dưới lên, tôi đột nhiên cảm thấy con dao ánh sáng kinh khủng tập trung vào phần đầu, cảm giác trống rỗng ấy không quá đáng sợ, tôi dùng sức ôm cổ Đồng Tiểu Táp để anh có thể tiến vào tôi lần nữa.

Ánh đèn vàng nhạt trong phòng tắm ảm áp dao động, làm tăng thêm hơi lạnh trên cơ thể tôi. Khoảnh khắc điên cuồng nhất, tôi ngẩng đầu nhìn bóng mình trong gương. Người phụ nữ tóc tai bù xù, bờ vai thon gầy, toàn thân toát ra một tín hiệu rời rạc.

"Anh yêu em "

"Anh yêu em "

"Anh yêu em "

Trong suốt quá trình ấy Đồng Tiểu Táp nói với tôi ba chữ này nhiều nhất. Anh vuốt tóc tôi, lặp đi lặp lại nụ hôn, "Anh không để em chịu khổ đâu, anh sẽ không để em phải thất vọng đâu."

Tôi dùng sức cong khoe môi lên, ra sức phối hợp để khoảnh khắc này có thể trở nên hoàn mỹ không tỳ vết. Sau khi Đồng Tiểu Táp lau khô hàng nước mắt của tôi, chúng tôi lại quay trở về giường bệnh.

Sự đụng chạm dịu dàng vẫn tiếp diễn, trên cơ thể chúng tôi để lại rất nhiều chứng cứ "yêu" nhau. Tựa như anh muốn trung hòa toàn bộ đau khổ trong cơ

thể tôi, sau đó lượm lặt những thứ đáng ghét ném ra ngoài, để yêu thương có thể lấp đầy tất cả.

Tôi dùng nước mắt và khả năng cao nhất có thể để đáp trả lại.

Khoảnh khắc ấy kết thúc, một dòng chất lỏng đậm đặc mà dịu dàng êm đềm chảy vào trong cơ thể tôi, bọn chúng đều có mạng sống, Đồng Tiểu Táp sờ bụng tôi rồi thì thầm bên tai, "Thắm Lam, anh thực sự hi vọng em mang thai con của chúng ta, anh rất ích kỉ, anh chỉ muốn em yêu một mình anh, anh chỉ muốn em mãi mãi ở bên cạnh anh, vĩnh viễn cũng chỉ có anh, chỉ như vậy thôi."

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, trước khi chìm vào giấc ngủ không quên ôm tôi vào lòng ngực, ngực anh càng trở nên ấm áp, giọt mồ hôi vô tình rỉ ra dán vào người tôi, anh hôn khẽ mắt ướt át của tôi. Phần thể lương trong lòng tôi giống như tạm thời bị hòa tan đi phần nào.

Ở trong ngực Đồng Tiểu Táp, cuối cùng tôi cũng được ngủ yên, tôi cho rằng cái đêm mưa tràn đầy khủng hoảng và tuyệt vọng ấy sẽ nuốt chửng mình, may mà có chút ánh sáng cứu vớt tôi.

Đồng Tiểu Táp, là ánh sáng của đời tôi.

Tôi tỉnh dậy vì một cơn gió rét, tiết trời đầu thu trở nên lạnh lẽo, ngọn nguồn của cơn gió là do Lâm Sa mở cửa mà ra. Khi mở mắt, tôi thấy cô ấy đứng trước giường bệnh. Cả tôi và Đồng Tiểu Táp đồng thời thức dậy, khi anh dùng sức ấn tôi từ trong ngực anh xuống, khi anh cẩn thận lấy chăn quấn tôi lại, tôi nhìn thấy trong ánh mắt của Lâm Sa đau thương cuộn cuộn.

Cảnh này, vô tình đâm vào cô ấy, nhưng cô ấy che giấu khá tốt, khi Đồng Tiểu Táp ngẩng đầu lên Lâm Sa lại giương ra một nụ cười tự tin.

"Lâm Sa, em có thể ra ngoài một lát không?"

"À, được. Em xin lỗi --"

Lâm Sa vội vã xoay người, bước chân vấp vീu của cô ấy để lộ tâm trạng của cô ấy, tiếc rằng khi ấy Đồng Tiểu Táp còn đang kiểm tra ánh mắt của tôi, anh đang xác nhận tôi không cảm thấy buồn bực.

"Xin lỗi, tôi hôm qua mệt quá." Đồng Tiểu Táp hôn lên trán tôi một cái, sau đó chân thành nói câu xin lỗi mà không có chút giả tạo nào.

Bởi vì câu nói ấy mà gò má tôi nóng lên.

Đồng Tiểu Táp bật cười, anh nhất định rất vui vẻ vì khiến tôi có phản ứng nho nhỏ như vậy. Tôi lại bị ôm vào phòng tắm, buổi sáng tươi mát khiến những lúng túng trước đó lại quay về trong đại não của chúng tôi lần nữa. Nhưng không có lựa chọn nào khác, Đồng Tiểu Táp mở vòi hoa sen tí mỉ cọ rửa cơ thể tôi.

Ánh mắt của anh nóng bỏng cả cơ thể tôi.

"Chờ anh quay về được không?"

Trán chúng tôi chạm vào nhau, Đồng Tiểu Táp nhỏ giọng hỏi dò, bởi vì cái gật đầu của tôi, anh ôm tôi chặt thêm. Chúng tôi chen chúc trong cái bồn tắm nhỏ, cọ rửa thân thể lẫn nhau, trên cổ anh bị tôi để lại một vài dấu vết, tôi cúi đầu xin lỗi, bởi vì Đồng Tiểu Táp không có kiểu quần áo nào để che giấu những dấu vết này, mà thời tiết như thế này không thể nào mang khăn choàng để che giấu được.

Thế là, khi chúng tôi thay quần áo trở lại phòng bệnh thì không lâu sau đó, toàn bộ thành viên của LTS đã tập trung một chỗ, Lâm Cánh là người đầu tiên chỉ ra dấu vết trên cổ Đồng Tiểu Táp.

Tiểu Châu và Lương Tử hòa theo nói đùa với cậu ta. Lâm Sa cười nhàn nhạt, Gary dùng ánh mắt độc ác lặn lòng nhìn tôi chằm chằm.

Đồng Tiểu Táp tuyên bố, "Thắm Lam là bạn gái tôi."

Đây chắc hẳn là thời khắc nhiệt liệt ấm áp, nhưng vì Gary dốc sức đập cửa nên trở nên vô cùng lúng túng. Trên thực tế, tôi đã biết nguyên nhân Gary coi mình như kẻ thù không đội trời chung.

Cậu ta thích Lâm Sa, có vô số lần ân cần và cả ánh mắt đau lòng đã làm bại lộ. Tôi không thể không bội phục tình yêu vĩ đại mà Gary dành cho Lâm Sa, cho nên cậu ta mới tức giận với việc tình địch của mình qua lại với người con gái khác mà tức giận oán hận cô ta.

Tôi tin rằng nếu cho Gary một cơ hội, anh ta nhất định không chút do dự mà gia nhập vào đạo quân để tiêu diệt tôi, chỉ vì anh ta yêu mến công chúa, người mà anh ta thích tác thành cho nhất.

LTS đến, trừ việc chứng minh Đồng Tiểu Táp có thể xuất viện, cũng đại diện cho việc hôm nay bọn họ phải đến Hàn Quốc tranh giải, tôi không thể không đổi mặt với chia cách. Mặc dù Đồng Tiểu Táp không ngừng xin lỗi, nhưng anh phải vì bản thân mình và vì trách nhiệm với nhiều người. Khi thu dọn hành lý, Đồng Tiểu Táp nói khẽ bên tai tôi, "Xin lỗi Thắm Lam, anh sẽ bù đắp cho em."

"Không cần đâu." Tôi lắc đầu, cẩn thận xếp áo sơ mi củ anh vào, đến khi thi đấu anh sẽ mặc bộ quần áo này chứ? Tiếc rằng tôi không kịp đan xong cái khăn choàng kia.

Tôi lấy quần áo của Đồng Tiểu Táp phối hợp từng món với nhau sau đó xếp gọn vào trong hành lý, Đồng Tiểu Táp ôm tôi từ phía sau, anh tựa cằm vào hóm vai tôi.

"Cảm ơn em đã đối xử tốt với anh như vậy."

Rõ ràng rằng cho đến giờ, đều là anh đối xử tốt với tôi. Tôi cảm kích kéo tay Đồng Tiểu Táp, "Em sẽ xem anh thi đấu trực tiếp trên ti vi."

"Ừ. Anh sẽ mang cúp về tặng em."

Khi rời phòng bệnh đi mua nước uống, tôi vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa Lâm Sa và Gary, đó cũng không hẳn là một đoạn hội thoại hoàn chỉnh, tôi chỉ nghe được Gary kích động nói, "Tại sao không nói với anh ấy? Cô định lúc nào mới nói cho anh ấy biết!"

Lâm Sa dùng sức hất tay Gary ra, "Vĩnh viễn sẽ không nói ra."

Tôi không dám đến gần, càng không định làm một người thiếu văn hóa đi nghe trộm người ta trò chuyện, nhưng tôi không khống chế được tình tò mò của mình, dù là trên đường đi đến sân bay, Gary cố ý dùng sức lấy rương hành lý đập xuống đất dằn mặt tôi, tiếng vang ngọt ngào mà tức giận.

Tôi nghe nói, bị người mình thích chán ghét, là một chuyện cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 52: Nơi Nào Cũng Có

Nhân cơ hội mấy người con trai đi ký gửi hành lý tôi lên chạy vào nhà vệ sinh chỉnh sửa quần áo.

Đúng vậy, bởi vì sau khi nhìn thấy bóng lưng của mấy người bọn họ tôi cảm thấy mình không được trẻ trung cho lắm, không giống như Lâm Sa, cô ấy mặc trên người bộ quần áo mà tôi của năm mười tám tuổi không dám thách thức với chúng, hơn nữa cô ấy và Đồng Tiểu Táp giống như là đầu thai cùng nhau vào kiếp thứ hai.

Trời đất tạo một đôi, không có từ nào có thể hình dung ra được.

Còn trên người tôi, là một bộ quần áo màu đen chán nản, thậm chí sau lúc hong đồ cho khô, còn vương lại mùi bùn đất khiến người ta xấu hổ.

"Mặc của tôi này."

Lâm Sa xuất hiện sau lưng tôi, tôi nhìn vào gương bắt gặp gương mặt đáng yêu xinh xắn của cô ấy, thật chẳng hợp với tính cách điềm tĩnh dịu dàng chút nào.

Sua khi tôi thay quần áo đi ra, Lâm Sa nói, "Đồng Tiểu Táp nhờ tôi mang đến."

"Cảm ơn cô."

"Không có gì, lần trước tôi khiến hai người hiểu lầm, đáng lẽ tôi nên giải thích."

Sự rộng lượng của Lâm Sa khiến tôi xấu hổ vô cùng, đúng thật là tôi cũng vì chuyện ấy mà cảm thấy tủi thân, nhưng Lâm Sa so với tôi thì càng vô tội hơn. Tôi phiền muộn mím chặt môi.

"Thảm Lam," Lâm Sa nhìn tôi, "Thật ra, tôi có chuyện muốn cô đồng ý với tôi."

"__"

Tôi ngây người một lúc, sau đó gật đầu.

Mười phút sau, tôi và Lâm Sa quay lại đứng trước mặt nhóm con trai, Đồng Tiểu Táp dùng ánh mắt khen ngợi để nhìn tôi. Trên mặt tôi, chỉ là đã lấy lại thần thái của ngày trước, tôi không hi vọng Đồng Tiểu Táp lo lắng quá nhiều về tôi. Còn anh tựa hồ hiểu được rằng tạm thời tôi không muốn nhắc lại chuyện hôm qua với anh.

Thế là ở trước mặt mọi người anh nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi, chẳng khác nào đang tuyên bố quyền sở hữu, nói cách khác thì là dùng hành động để chứng minh vị trí của tôi trong lòng anh, mà đối tượng bị cảnh cáo chính là mấy cậu em bằng cách dùng giọng nói hờ hững phát ra tiếng cười lạnh nhạt.

Ngay cả bản thân tôi cũng không lớn gan hay rộng rãi đến như vậy được, tôi cẩn thận đẩy cánh tay Đồng Tiểu Táp ra.

Đối với động tác này của tôi, đám người Lâm Cảnh lại quy ra rằng do tôi ngại.

Bởi thế, do ba người bọn họ giật dây dưới, Đồng Tiểu Táp không kiêng dè gửi cho tôi một nụ hôn, thậm chí, nụ hôn ấy còn hơi mãnh liệt, tôi vô tình nhìn thấy khoe môi của anh bị tôi cắn vào tới quai. Anh đem theo hương vị thông qua ký hiệu gắn trên người tôi, đó là biểu hiện của cảm giác thiếu vắng sự an toàn.

"Nếu như em có chuyện gì muốn nói cho anh biết, anh lúc nào cũng lắng nghe em."

Tôi biết anh vẫn còn giữ trong lòng chuyện tôi giấu giếm anh lần trước, nếu như một ngày nào đó người đàn ông tôi yêu gặp tình huống khó khăn vào thời điểm nào đó và muốn tự mình đối mặt, tôi cũng sẽ bày vẽ đau lòng khổ sở ra ngoài.

"Em biết rồi, anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe."

Vào khoảnh khắc chia tay cuối cùng, Đồng Tiểu Táp quay người lại dùng ánh mắt cuồng nhiệt nóng rực nhìn tôi, anh dùng ánh mắt nặn ra ba chữ "Anh yêu em", lướt qua không khí, nhẹ nhàng truyền đến trước mặt tôi, lại dùng sức rót vào trái tim tôi.

Không cần nghi ngờ vì lý do gì tôi lại tự tị thậm chí là tự kỷ như vậy, bởi vì ánh mắt ấy gần như khiến tôi bật khóc. Tôi kìm nén niềm xúc động muốn khóc xuống, dùng nụ cười mệt mỏi biểu hiện lại, "Em biết."

Em biết, nhưng em không như thế.

Sau khi bóng dáng Đồng Tiểu Táp biến mất ở hàng T3, tâm trí của tôi lại quay về trạng thái trống rỗng.

Tôi ngẫm nghĩ, sau đó ước chừng chắc anh đang chen chúc trên cái xe điện nhỏ, bước từng bước trên hành trình rời xa tôi. Anh sẽ còn quay trở lại, chỉ là tôi đã có dự cảm nhớ nhung bất tận, chia tay Đồng Tiểu Táp, khiến tôi cảm giác được sự lo lắng thậm chí là khủng hoảng như lúc trước.

Giống như khoảng thời gian đi công tác lần trước, tôi ngửa đầu nhìn ánh mặt trời chói lóa cả mắt, không thể nhận ra rốt cuộc Đồng Tiểu Táp đang ở trên cái máy bay nào, một mình tự đưa tay vẫy chào tạm biệt.

Sau khi rời khỏi sảnh chờ, vẻ kiên cường giả tạo trên người tôi biến mất không tăm tích, hoặc nói là, bọn chúng bắt đầu đình công, rơi bùm bùm trên mặt đất, ném vụn vỡ rồi tung rối mù, còn tôi thì không ló lảng đi bắt bọn chúng lại nữa.

Ở phía sau có người cổ tình, một chiếc xe Lexus dừng trước mặt tôi.

Dư Thiên hạ cửa kính xuống, ló ra.

Đây chính là lần đầu tiên tôi thấy anh ta hạ cửa kính xuống, liền xác nhận người cấp trên này dựa vào cách ăn mặc thượng cấp thực sự không phải là loại thô hào không có đầu óc, nhìn anh ta càng giống một người điển trai đóng trong phim FBI, nếu không thì tại sao có thể mỗi lần đều có thể gặp nhau ở những chỗ không ngờ đến được như thế này.

Tôi lộ vẻ nghi hoặc ra ngoài mặt, Dư Thiên bày ra nụ cười tươi rói, "Được rồi, tôi thừa nhận, tôi thực sự tìm thám tử tự theo dõi cô."

Kiểu đùa như vậy thực sự khiến tôi nín khóc mà mỉm cười. Chẳng qua là hình ảnh hoang đường ở trong hội sở ngày hôm ấy thực sự có sức sát thương đối mặt với một việc tôi không cần phụ trách và một người tôi quan tâm, tôi cũng không cần phải giả tạo.

Tôi không phải là tiểu yêu tinh gì đó, nhưng rõ ràng cơ thể càng thành thật hơn một chút, miệng thì nói không có chuyện gì, chân đã muốn nhũn mềm ra. Cơ hồ như mỗi lần gặp mưa tôi đều bệnh nặng vài ngày. Mà lần này sau khi vận động thân mật xong, Đồng Tiểu Táp hiểu nhầm sức nóng khác thường trên người tôi, thế là lần thứ hai tôi hôn mê, là ngay trước mặt Dư Thiên.

Tơ mắt nhìn anh ta ôm tôi vào trong xe, trong đại não hiện ra hình ảnh phát hiện mình sắp bị người ta chém giết, tôi sử dụng một chút sức lực cuối cùng, cho Dư Thiên một cái tát.

Không hiểu ra sao cả.

Trong cơn mộng mị vì sự kích động của bạn thân mà hành động lịch sự biến mất nên cảm thấy hối hận, cũng giống như trong giấc mơ nhìn thấy bóng dáng bạn rợn của Dư Thiên, anh ta lấy túi nước đá đặt trên trán tôi, lại dùng một cái khăn lông quấn tôi lại chẳng khác nào cái bánh chưng.

Cuối cùng, trong khoang miệng tôi cảm nhận được mùi thuốc tây cùng mùi thuốc đông y.

"Cô có bị ngốc không vậy hả? Cứ luôn ngậm thuốc như vậy không thấy mệt à?"

Tôi thuận theo lời tố cáo công bằng bất đắc dĩ của Dư Thiên mà tỉnh lại, nói thêm mấy câu chắc chắn, không hề giả vờ ngủ. Khi mở mắt ra, tôi nhìn thấy hai má bị sưng của Dư Thiên, giờ phút này thoạt nhìn anh ta càng thêm ngốc nghếch.

Theo như Dư Thiên nói, gương mặt của anh ta không phải vì một cái tát của tôi mà bị sưng, nhưng không hẳn là không có chuyện gì.

Anh ta chìa tay đếm những thứ khiến anh ta bị dị ứng.

Hắn lầm bầm nói ra một loạt danh từ, tôi chưa bao giờ biết bị dị ứng lại là chuyện đáng sợ đến như vậy, Dư Thiên chắc đã bỏ qua rất nhiều mỹ vị ngon lành.

"Vậy là, trên người anh có một vết sẹo do phẫu thuật ấy, không phải là do nguyên nhân này đấy chứ?"

"Có lúc cô cũng thông minh đấy."

Tôi né tránh cánh tay biểu thị sự khen ngợi của Dư Thiên, sau khi bị ánh mắt của Đồng Tiểu Táp dán lên người, tôi không có ý định tiếp xúc quá thân với người đàn ông khác. Tiếp tục sống bên cạnh Trương Mật, lo lắng về cái quá khứ chưa qua được bao lâu của mình sẽ bị nghiền nát thành tro bụi.

Cánh môi mỏng của Dư Thiên nhếch lên thành một vòng cười tự giễu. So với gương mặt của anh ta thì vừa buồn cười lại vừa đáng thương.

Tôi không có ý định trách móc mà nhanh chóng bật dậy khỏi giường đi theo anh ta, thứ ngăn cản tôi chính là cái mền, có lẽ là hắn đã quấn cái mền trùm kín người tôi. Ở lớp ngoài cùng, chính là áo của anh ta.

Người này tự yêu bản thân đến điên cuồng.

Dư Thiên kết hợp trị liệu giữa Trung Quốc và phương Tây, thế nhưng thần kỳ là tôi không còn đau đầu nữa, nhiệt độ cơ thể cũng khôi phục lại như bình thường. Tôi đổi giày, xách ba lô lên, thu gom hết tất cả đồ đạc vặt vãnh của mình, nhưng có nhiều thứ không thuộc về tôi. Trong suốt cả quá trình này, Dư Thiên không làm gì để ngăn cản tôi cả, ngoại trừ việc bỏ lại một vài thứ say sưa, anh ta luôn biểu hiện là người có chức quyền, chỉ việc anh ta không ngừng đối xử tốt với tôi mà cả khối phụ nữ mong muốn được đối xử như vậy. Chuyện cảm động.

Khi tôi mở cửa ra, tôi phát hiện Dư Thiên vẫn đi theo sau lưng tôi. Thế là tôi quay người, hít một hơi rồi nói, "Tôi sẽ gửi thư từ chức đến hộp thư của anh."

Lạch cạch --

Một tiếng vang mạnh mẽ. Nhưng tiếng vang ấy không phải là do tôi đóng cửa, mà là Dư Thiên, lần thứ ba anh ta đứng thẳng trước mặt tôi mà ngã quỵ xuống.

"Cô không cần phải diễn đâu, cận thận gương mặt của cô bị té thành cái bánh mì roti!"

"Tôi phải từ chức tôi phải về nhà, thế nên anh đừng giữ tôi lại."

Được rồi, những lời ấy chỉ chứng minh tôi thật sự quá tự luyện. Dư Thiên té xỉu, không phải diễn kịch. Chờ đến khi xe cứu thương đến, tôi thấy khỏe miệng anh ta sùi bọt.

Tôi sợ.

Lần này tôi nói với bác sĩ chuyện Dư Thiên bị dị ứng thức ăn, anh ta được chữa trị đúng cách. Vị bác sĩ lớn tuổi trên mặt đầy kinh nghiệm thâm niên nói với tôi, "May mà cô kịp thời gọi xe cứu thương và biết rõ bệnh tình của cậu ấy."

Ý là, Dư Thiên suýt chút nữa chết.

Trong đầu tôi xuất hiện cảnh một chàng trai anh tuấn trẻ tuổi nằm trong lồng thủy tinh bị mọi người vây lại xung quanh than vãn, một đám phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc lễ phục màu đen diêm dúa vung tay trước di ảnh của Dư Thiên, biến tang lễ của anh ta thành một trò đùa dai dẳng.

"Chẳng lẽ cô đang nghĩ đến chuyện sau khi tôi chết đi?"

Con hồ ly này, thật khôn khéo. Tôi chợt dạ đi đến trước mặt rót cho anh ta một ly nước, thiếu chút nữa tôi đã trở thành hung thủ giết người, tôi quyết định tạm thời nhẫn nhượng anh ta.

"Mỗi lần bị dị ứng anh đều thành ra nghiêm trọng như vậy à?"

"Dĩ nhiên."

"Vậy mà còn không đến bệnh viện ngay."

"Tôi biết cô sẽ đưa tôi đến."

Tôi đặt cái ly sang một bên, bắt đầu nổi giận. Có thể sau đó tôi suy nghĩ đã hiểu ra ngay, đây không phải là khổ nhục kế của Dư Thiên, mà anh ta dùng quá nhiều tinh thần tập trung vào chuyện chăm sóc quan tâm đến tôi.

Anh ta sợ tôi tự trách bản thân mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Cùng Mang Bệnh Mồ Côi

Vấn đề của Dư Thiên không xem là nghiêm trọng, sau khi được kịp thời chữa trị thích hợp, bác sĩ thông báo anh có thể về nhà, nhưng anh ta phải chú ý tránh ăn uống những món nguy hiểm.

Tôi nghĩ chắc anh ta nói ra nguyên nhân bị dị ứng, nên vị bác sĩ kia mới dùng ánh mắt lờ mờ nguyền rủa gần đỡ để nhìn tôi, "Bạn gái cậu cũng cầu thả quá đấy."

Vân vân --

Tôi còn chưa kịp giải thích đã bị Dư Thiên kéo khỏi bệnh viện.

Cho đến khi chúng tôi ngồi vào xe taxi, tôi vì không giải thích được mà tròn tròn mắt nhìn Dư Thiên, "Tôi muốn xuống xe!"

"Cô thật là không có lương tâm."

"Tôi đã từ chức." Rõ ràng quá rồi mà, tôi cạn kiệt sức lực cãi lại cái quyết tâm vốn dĩ không dao động được của Dư Thiên, bộ dạng của anh ta chẳng giống như bệnh nhân yếu ớt vừa chạy trốn khỏi lòng bàn tay của tử thần, mà anh ta vốn dĩ giống tử thần hơn.

Anh ta dùng ánh mắt giễu cợt ác độc quét qua người tôi, "Nếu như cô không quan tâm đến tiền lương ba tháng và cả tháng này thì tôi sẽ ký tất cả giấy tờ theo lời vậy."

Tôi ngẩn ngơ, những thứ này đều là vấn đề tôi chưa từng nghĩ đến, dẫu sao thì mỗi phút mỗi giây trên người tôi đều không thể sinh ra tiền Buff vàng. Tôi không hề nghĩ ngờ rằng sau khi mình và Dư Thiên mỗi người một ngã mình sẽ bị đòi nợ, giống như tôi đã nhìn thấy cảnh nhà Ngải Lị phá sản sơn đỏ cả cánh cửa.

Dư Thiên hài lòng nhìn tôi dần dần thu hồi dáng vẻ gai góc, anh ta đổi sang tông giọng dịu dàng lại mập mờ, "Thật ra thì tôi không yên tâm thả cô ra bên ngoài chiêu phong dẫn điệp (*). Cô ở bên cạnh tôi sẽ an toàn hơn."

(*) Chiêu phong dẫn điệp: thu hút ong bướm, phép ẩn dụ dùng để nói về việc thu hút sự chú ý của người khác.

"Anh cũng tự cao quá đấy, hơn nữa những chuyện đó là chuyện mà một người bạn trai nên quan tâm."

Tôi xoa hai bên thái dương, câu nói của Dư Thiên nhắc tôi chuyện tối ngày hôm qua, nếu như Trương Mật gạt tôi ra khỏi cuộc chơi không phải vì muốn xem cuộc vui mà là đang dự tính để tôi trở thành nữ chính, tôi cũng tựa như khó thoát khỏi tai kiếp. Đây chính là cam kết an toàn của Dư Thiên.

"Sau này trong thời gian làm việc cô cứ đi theo tôi là được rồi."

Anh ta tựa như nhìn thấu mọi chuyện.

"Xin lỗi Thẩm Lam, cả ngày hôm qua tôi không gọi điện cho cô được, sau đó tôi đến tìm Trương Mật. Cô ấy nói cô không sao nhưng tôi không yên tâm nên đã đi tìm cô suốt đêm, kết quả thì cô biết rồi đó, tôi gặp cô ở sân bay chỉ là một bất ngờ, có thể giữa chúng ta thực sự có chút duyên phận nào đó chăng?"

Dư Thiên rất hiếm khi, chắc là cho đến bây giờ chưa từng nói chuyện nghiêm túc như vậy với tôi. Giọng nói chân thành của anh ta khiến tôi vì cảm giác mình ngông cuồng mà không có đất dung thân.

Thế là, tôi thành khẩn biểu đạt lòng cảm kích của mình.

"Cảm ơn anh."

"Coi như tôi là cấp trên cần phải bảo vệ thật tốt trợ lý nhỏ của mình."

Dư Thiên tự nhiên chia tay ra, an ủi vỗ vai tôi.

Nhất thời nhận được sự quan tâm của Dư Thiên nên đầu óc tôi bị mê hoặc, một lần nữa theo anh ta quay vào trong căn hộ. Lý do là vì anh ta cần được chăm sóc.

Còn tôi thì từ nhỏ đã không biết cách từ chối khi người khác nhờ giúp đỡ, huống hồ bây giờ đã xếp Dư Thiên vào phạm vi nhân vật an toàn rồi.

Cảm giác quay lại căn hộ của Dư Thiên lần này bút rứt hơn so với lần trước, Dư Thiên còn tự nhiên kéo hết rèm cửa cùng cửa sổ ra, anh ta không thích ánh sáng quá chói mà.

Vào lần đầu tiên tôi đến thăm anh ta, Dư Thiên đã trả lời thế này, "Chẳng lẽ cô muốn tia tử ngoại với bụi bẩn thậm chí là khói mù chạy đến hôn cô à?"

Dur Thiên kéo ghế ra, ngồi xuống trước bàn làm việc của anh ta, bắt đầu động tác đánh máy cứng nhắc. Dáng vẻ ấy khiến tôi nghi ngờ anh ta là một người viết tiểu thuyết chứ không phải là giám đốc của công ty xây cất hạng mục. Thực tế thì từ trước đến nay tôi chưa từng thấy anh ta về bàn về, thậm chí lúc ở trên công trường mang cái nón bảo hiểm buồn cười và đôi ủng cao su đi mưa cũng giữ cho bản thân mình được chỉnh tề, nhất là gương mặt đó, mãi mãi đẹp trai từng chi tiết nhỏ nhất.

"Thẩm Lam cô biết không, dáng vẻ ngây ngô bây giờ của cô giống hệt con gà." Dur Thiên nhìn tôi ngây ngẩn đứng ở cạnh tủ đựng giày suốt năm phút đồng hồ, giễu cợt nói.

Tôi vì một cái chữ nhạy cảm nghiêm trọng và không ưa, tức giận cãi lại, "Là ngơ như ngỗng cái! Là ngỗng cái!"

"Cô làm thế nào để chứng minh mình là ngỗng cái?"

"_ _ _"

Tôi cuối cùng thất bại, đầu võ mồm với Dur Thiên, nghiêm túc mà nói thì bị anh ta dùng ngôn ngữ vặn lại ngôn ngữ, tâm trạng của tôi lại cực kỳ thoải mái. Dur Thiên cũng thông minh biết lợi dụng thời gian này để kịp thời tán dương. "Cô phải cười nhiều mới trở nên đáng yêu được, nếu như có chuyện buồn phiền trong lòng, tôi không ngại làm thùng rác của cô đâu."

"Vậy chắc tôi phải nhờ anh bỏ Trương Mật vào bao, sau đó đem quảng cáo ấy đi."

"Cô thực sự nghĩ vậy à?"

"Anh nên đi phơi nắng nhiều hơn đấy." Tôi chuyển đề tài, sau đó chạy vào phòng bếp. Đối với chuyện chăm sóc người bệnh, tôi chỉ hiểu thành chuyện đơn giản là dứt cho họ no là được rồi.

Gom góp đồ ăn ít ỏi trong tủ lạnh nhà Dur Thiên chế biến thành một món ăn. Đến bây giờ tôi không biết anh ta lại nghiêm túc phê bình thức ăn như vậy, mà sau khi tôi phát hiện màu sắc của món ăn cũng nhàm chán tột độ, tôi mới nhớ đến khi ấy Dur Thiên mắc chứng dị ứng thức ăn. Cho tới bây giờ anh ta chỉ uống cà phê đen, đó là bởi vì sữa bò cũng là một trong số những nguyên nhân khiến anh ta dị ứng.

"Sinh tôi ra không lâu, bố mẹ dứt sữa cho tôi, tôi suýt chút nữa thì chết. Sau đó họ biết tôi mắc chứng dị ứng với thức ăn. Một đứa trẻ sơ sinh mà lại có nhiều thứ không thể ăn uống như vậy, có thể nói là rất khó sống sót. Cho nên tôi đã bị vứt bỏ."

"Dur Thiên."

Đến bây giờ tôi cũng không nghĩ đến anh ta lại là cô nhi, hơn nữa còn bị người thân vứt bỏ.

"Được rồi, tôi không muốn cô tội nghiệp tôi. Tôi cho cô hai mươi phút để chuẩn bị cơm trưa."

"Ừ." Tôi gật đầu, trong khoảnh khắc đó, tôi gần như tìm được một sự đồng cảm nào đó với Dur Thiên, đó là cảm giác bị người thân vứt bỏ, tôi nghĩ chắc anh ta cảm nhận điều đó rõ ràng hơn tôi rất nhiều.

Thiên chút nữa tôi đã đem chuyện ngày hôm qua nói cho Dur Thiên nghe, những chuyện mà tôi không muốn nói với Đồng Tiểu Táp.

Dur Thiên trở về phòng thay một bộ sơ mi trắng, nhìn anh ta sạch sẽ tươi mới khác thường như vậy, cũng thoải mái hơn một chút. Khi anh ta ngồi vào bàn làm việc một lần nữa, chau mày uống cà phê, thật ra thì anh ta không thích thứ mùi ấy, nhưng phải mượn cà phê để trấn tĩnh tinh thần.

"Anh chờ một chút." Tôi chạy đến trước mặt Dur Thiên, giữ cổ tay anh ta lại. Động tác của hai chúng tôi chợt lúng túng vài giây. Sau đó tôi buông tay ra, Dur Thiên buông cái ly trong tay xuống.

"Anh khoan hãy uống, chờ tôi một lát."

Tôi chạy xuống dưới lầu 711 mua một hộp sữa đậu, tôi nhớ vài năm gần đây chất lượng sữa bò xảy ra vấn đề, Ngải Lị đều dùng sữa đậu thay thế cà phê.

Ngay cả loại đậu óc có cấu tạo tinh vi như của Dur Thiên cũng không nghĩ đến cách này, khi tôi đem sữa đậu cà phê về cho anh ta, anh ta rất ngạc nhiên, lắc đầu mỉm cười.

"Anh thử cái này xem, nói không chừng uống rất ngon đấy."

"Vậy sao cô không thử trước đi?"

Cuối cùng Dur Thiên vẫn uống ly cà phê kia, kể đó chuyên tâm vào công việc, còn tôi tốn nửa tiếng đồng hồ mới chế biến xong chế phẩm từ đậu và thịt trâu làm thành một chén canh thuốc mỹ vị.

Trong việc sắp xếp trình bày món ăn thì tôi quả thật có thiên phú, Lộ Phi thường xuyên nói tôi là người trời sinh ra để làm thức ăn ngon mắt, đáng tiếc số lần cậu ta có thể thưởng thức món ăn tôi nấu chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Và đó là nguyên nhân tôi thử làm bánh bích quy.

Dur Thiên là người đàn ông thứ tư có vinh hạnh được ăn món tôi tự tay nấu, trước đó có bố tôi, ba người trước đó, một người là bố tôi, một người là bạn trai tôi, và một người là bạn trai cũ của tôi.

Hiển nhiên là Dur Thiên không biết mình có nhiều vinh hạnh đến thế, mặc dù anh ta không có chọn lựa, nhưng khi uống anh biểu cảm của anh ta từ đầu đến cuối đều trầm tĩnh ung dung. Chỉ đến khi uống xong hóp cuối cùng anh ta đột nhiên nói, "Sau này cơm trưa và cơm tối của tôi đều do cô phụ trách."

Tôi thực sự bất ngờ, lập tức phản đối, "Tôi không phải nữ tỳ của anh."

"Đùa à, đàn ông không đành lòng để người phụ nữ mình thích quanh quẩn trong bếp, nhìn cách cô cắt thức ăn cũng biết cô rất ít khi xuống bếp rồi."

Tôi không nói thêm lời nào nữa.

Một lát sau, Dur Thiên thu gom chén đĩa, tôi vẫn ngồi trên bàn ăn.

"Sao? Giận? Không vui?"

Tôi chỉ là muốn bùng nổ với rất nhiều chuyện mà thôi, bao gồm chuyện với Lộ Phi, tôi gần như quá tuyệt tình, so với những điều tốt lành cậu ta từng làm cho tôi. Đối với Đồng Tiểu Táp cũng vậy, nguyên nhân chính có lẽ là vì tôi không biết yêu thực sự thế nào cho đúng.

Nhớ đến Đồng Tiểu Táp, tôi nhìn đồng hồ lúc này chắc anh đã đến khách sạn. Tôi lấy điện thoại từ trong túi ra, nhưng rõ ràng, không thể mở máy.

"Phải dùng điện thoại?"

"Ừ." Tôi gật đầu.

"Gọi cho bạn trai à?"

"Ừ." Tôi không muốn giấu giếm.

Thật ra thì tôi bất ngờ vì Dur Thiên chỉ cần trực tiếp đưa điện thoại cho tôi là được rồi, nhưng anh ta lại không làm vậy, mà lục tung mọi thứ để tìm một cái điện thoại cũ hai năm về trước đưa cho tôi.

"Cô dùng tạm cái này đi."

Vì vậy, tôi không dám tò mò quá nhiều, có một cái điện thoại như vậy cũng không cần quá khách sáo mà từ chối. Ngược lại tôi lấy thẻ điện thoại ra rất nhanh bấm số di động của Đồng Tiểu Táp, anh nhận điện thoại của tôi hết như chờ tôi là người đầu tiên.

Cho đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy đây là chuyện rất ảm áp, mặc dù đơn giản, nhưng Đồng Tiểu Táp mãi mãi không để tôi phải đợi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 54

Ngài Lị không ngại hình tượng mà kêu gào ra ngoài miệng, tôi gần như có thể nghe được tiếng cười lạnh khủng bố của Dur Thiên. Đối với tôi mà nói, khi Dur Thiên trong trạng thái không còn tốt lành thì chẳng khác bọn khủng bố là bao nhiêu, nhưng tôi tin khả năng của Ngài Lị sẽ cảm hóa được anh ta.

Sau toàn bộ chuyện thân mật và vĩ đại mà tôi nhận định mọi thứ đều tốt lành ấy, tôi ngồi trong căn phòng trống, một lần nữa rơi vào khoảng không vô đáy.

Tôi chỉ không muốn bày ra vẻ mặt thảm thương yếu đuối trước mặt Dur Thiên nữa, tôi chỉ không muốn Đồng Tiểu Táp lo lắng cho tôi vào thời điểm quan trọng như thế này.

Dần dần, trong phòng khách truyền đến một vài tiếng cười, tôi có thể tưởng tượng ra được cảnh ấy, tựa như Dur Thiên và Ngài Lị nói chuyện rất hợp nhau.

Khi tôi nhẹ nhàng bước ra ngoài lấy một cốc nước, trong phòng khách đã không còn bóng người, tôi nhìn thấy giày của Dur Thiên xếp ngay ngắn đặt trước cửa.

Tôi nở nụ cười với thành quả mình tạo ra, nhưng trong lòng tôi lại có một phần đang khóc lóc thảm thương.

Sau khi quay về phòng không lâu, cái điện thoại mới mua phát ra tiếng nhạc chuông. Đó là một dãy số mà vài năm qua tôi đã quá quen thuộc.

Tôi do dự một lúc, rồi vẫn nhận cuộc gọi ấy.

Giọng của của Lộ Phi thực sự rất vội vàng gấp rút, cậu ta nói, "Thẩm Lam, em đang ở nhà Ngải Lị phải không, anh đến đón em. Trương Mật nói muốn đi tìm mẹ em, anh không ngăn cô ấy được --- "

Àm. Điện thoại rơi xuống mặt đất.

Tôi nên sớm nhận ra tình hình không hề đơn giản như vậy, khi tôi trở thành con đà điểu rút cổ trốn tránh, thì Trương Mật vẫn đang tìm cách khiến tôi không còn đường sống nữa.

"Sao thế?" Dư Thiên bê chén trà giải rượu từ trong bếp đi ra, đôi mắt đỏ ngầu hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, nhặt điện thoại lên gọi cho mẹ tôi, gọi vào số bàn, quả nhiên không ai nhận.

Ở trước cửa tiểu khu tôi gặp Lộ Phi cũng vừa đến, trên mặt cậu ta có vài vết xước, vết thương trên khóe miệng còn rướm máu, bầu mắt mang rõ hai quầng thâm, nhưng tôi không có thời gian để chú tâm đến những thứ đó.

Đúng lúc ấy, Dư Thiên lại dừng xe bên cạnh tôi.

"Lên xe, tôi đưa cô đi."

Tôi và Lộ Phi người trước kẻ sau lên xe, từ trong kính chiếu hậu tôi nhận ra được ánh mắt thân thiết của cậu ta. Tôi quay đầu không nhìn lại cậu ta.

Còn Dư Thiên lại đặt tay lên vai tôi an ủi, sau đó khởi động xe.

"Không sao đâu, đừng sợ." Những lời trước đây vốn dĩ thuộc về Lộ Phi nay lại được Dư Thiên nói thay, trên thực tế thì cả hai người họ đều không thích hợp để nói những lời này. Tôi vùi đầu vào hai bàn tay, tiếp tục làm hành động trốn tránh của đà điểu. Khi tôi bắt đầu khóc, Dư Thiên chìa một cánh tay ra khẳng khái kéo cổ tay tôi, lực không quá mạnh cũng không quá yếu.

Tôi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đẩy Dư Thiên ra rồi ngẩng đầu nặn ra một nụ cười. "Tôi không sao."

Dư Thiên lái xe rất nhanh, trên đường cao tốc, ba người chúng tôi đều hiểu chuyện nên trầm lặng không nói gì, những hạt sương đêm đọng trên mặt kính, giống như một khuôn mặt mơ hồ mà lại kinh sợ.

Khi sắp đến gần nhà tôi, mẹ tôi rút cuộc cũng nhận điện thoại.

Tôi dùng chất giọng như sắp khóc hỏi mẹ, "Mẹ, mẹ làm gì mà không nghe điện thoại?"

"À..., hôm nay mẹ có chút việc phải ra ngoài, vừa mới về."

Rõ ràng đã quá mười hai giờ khuya, ngữ điệu khi nói ra ngoài đột xuất của mẹ rất quái lạ.

"Con sao thế Lam Lam? Có phải có chuyện gì rồi không? Giọng con sao lại lạ thế?"

Biết rằng Trương Mật vẫn chưa đến nhà tôi, cuối cùng tôi cũng an tâm được một chút. "Không có gì, con chỉ nhớ mẹ thôi. Mẹ ngủ sớm đi."

"Lam Lam -- "

Khi tôi định cúp điện thoại, lại nghe giọng của mẹ tôi, tôi sợ trước sự phá hoại của Trương Mật tôi sẽ nói hết sự tình cho mẹ tôi biết mất.

Cho dù có khả năng là Trương Mật chưa đến, tôi cũng phải nhanh hơn cô ấy mấy bước, đi ngăn cản toàn bộ âm mưu của cô ấy.

"Ồn không?" Dư Thiên hỏi tôi.

"Ừm, tạm thời thì không có gì. Cảm ơn anh." Tôi quay đầu đi, Lộ Phi vẫn cứ chăm chăm nhìn tôi, thế là ánh mắt của chúng tôi dễ dàng bắt gặp nhau.

"Lộ Phi, em cũng cảm ơn anh."

"Anh -- "

Môi Lộ Phi khẽ động, nhưng giọng nói lại cực kỳ khô khốc. Qua rất lâu, cậu ta không thể phát ra một âm tiết đầy đủ. Giữa chúng tôi thật sự không còn giống như trước, trở nên rất khách sáo, không thân thuộc.

Đã từng là người thân thuộc như thế, cuối cùng cũng chính thức bước trên đoạn đường thành người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Bí Mật

Bên trong xe trở nên yên tĩnh lạ thường, chúng tôi ngẫm hiểu điều gì đang xảy ra nên không nói gì.

Khi tôi đứng ở trước cửa nhà, tôi phải cố gắng rất lâu để giữ bàn tay mình thôi run rẩy, Dư Thiên nhủ mảy, dễ dàng lấy chùm chìa khóa trên tay tôi rồi mở cánh cửa lớn ra.

"Vào thôi." Giọng nói trầm ổn của anh ta cứ như đang mời tôi vào nhà anh ta vậy.

Tôi gật đầu tỏ lòng biết ơn, sau đó nhanh chân đi vào phòng mẹ tôi. Đối với người thân trong nhà tôi không có thói quen gõ cửa phòng, đúng là --

"Anh làm gì thế?" Tôi quay đầu nhìn Dư Thiên vì anh ta đột nhiên dùng sức kéo cánh tay tôi lại.

"Bác ấy chắc đã ngủ rồi, lúc này mà quấy rầy thì không ổn lắm đâu." Anh ta trả lời nhàn nhạt.

Có lẽ do Dư Thiên nói quá có lý, hoặc là vì tôi quá lo lắng, thế nên mới không xem xét thời gian, bây giờ mà đột ngột xông vào ngược lại chỉ khiến mẹ tôi sinh nghi.

Tôi và Dư Thiên đồng thời xiay người cùng lúc với nhau, nhìn về Lộ Phi đang đứng ở cửa, dưới ánh đèn mặt cậu ta càng thêm phần trắng nhợt và mệt mỏi.

"Anh về thăm nhà một lát, nói không chừng -- "

Nói không chừng nguyên nhân Trương Mật chưa đến nhà tôi là vì đến nhà Lộ Phi trước, cũng có khả năng cô ta trở về nhà cô ta trước.

Tôi không nói thêm cái gì nữa, không có lời đối trả nín giữ lại hay lời cảm ơn, chỉ là cái thờ dài ấy đã từng được tôi định nghĩa là khí chất của chàng thiên sứ trẻ cũng như là sự chăm sóc của một chàng trai, bây giờ cậu ta lại có vẻ yếu ớt.

Trong khoảng thời gian lơ đãng chúng tôi đã bỏ qua ấy, cậu ta nhất định không khá hơn tôi bao nhiêu, cái cảm giác đau thương trong lòng vẫn không có cách nào bỏ qua được.

"Ngủ không được thì đưa tôi ra ngoài đi dạo, đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này." Dư Thiên đột nhiên mở miệng nói sau lưng tôi.

"Vậy cũng được." Nếu Trương Mật không đến thì sau này chắc cô ấy không có khả năng đến nữa.

Khi bước qua cửa tôi bỗng nhớ điện thoại mình vừa để xuống bàn trà, thế là quay người lại lấy, tôi nhìn thấy Dư Thiên đang chăm chăm vào tủ giày.

"Sao thế?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Không có gì." Dư Thiên trả lời rất nhanh, nhân tiện đi đến bên cạnh lấy điện thoại rồi kéo tôi đi thẳng ra khỏi cửa, anh ta khóa chặt cửa rồi trả chìa khóa lại cho tôi.

Tôi và Dư Thiên đi trên con đường trống trải, chỉ có ánh đèn đường cô đơn làm bạn, lưng của anh ta rất thẳng, tôi nghĩ anh ta mà mặc thêm cái áo khoác màu đen nữa thì giống hệt một FBI. Lúc này một cơn gió thổi qua, tôi hắt hơi một cái. Dư Thiên quay lại cời áo khoác choàng lên người tôi.

Động tác ấy của anh ta, khiến tôi cảm thấy rất buồn khổ.

Từ năm mười lăm tuổi, mỗi một mùa hè hay mùa đông, Lộ Phi đã cùng tôi đi qua khắp các con phố lớn nhỏ ở thành phố này, cậu ta thích lấy áo động phục hoặc là áo bành tô trùm lên người tôi, khi ấy tôi kinh ngạc phát hiện cậu ta không mang theo mùi mồ hôi dơ bẩn như mấy cậu nam sinh khác thường có sau khi chơi đá bóng.

Tôi nở nụ cười tiêu điều lạnh lùng, cảm giác cánh còn người mất chậm chậm đến.

"Đi thôi?" Dư Thiên nhắc nhở. Tôi bước nhanh vài bước sóng vai cùng anh ta.

Trời sáng rất nhanh, chúng tôi ngồi cạnh bờ sông, gần như là cùng lúc, di động của tôi vang lên. Chỉ có thể là Đồng Tiểu Táp.

"Hửm?" Tôi ngạc nhiên vì sớm như vậy mà anh đã gọi rồi.

Đương nhiên, Đồng Tiểu Táp cũng cực kì kinh ngạc vì không ngờ tôi lại nhận máy nhanh đến vậy.

"Anh không ngủ được, cứ nhìn dãy số của em mà ngẩn người, không cẩn thận liền bám vào, anh nghĩ em không nhận ấy chứ."

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Dư Thiên, anh ta hiểu ý của tôi nên từ từ đứng dậy khỏi ghế, nhẹ nhàng nhún vai, sau đó đi hướng ngược lại để tránh tôi một khoảng.

"Vậy tại sao anh lại không ngủ được?"

"Bởi vì anh nhớ em rồi."

Có thể do lúc này không khí quá mức trầm trọng và quá im ắng, nên vào lúc này không kịp thích ứng với sự ám áp mà Đồng Tiểu Táp mang đến, nước mắt chảy tràn ra.

"Em sao thế Thẩm Lam? Em khóc à?"

"Không có." Tôi trả lời bằng giọng khàn khàn, lời nói dối sụp đổ, nhớ đến lời nhờ vả trước đó của Lâm Sa, tôi lau sạch nước mắt, "Em không sao, đồ ngốc nhà anh mới sáng sớm đã làm em cảm động rồi, không khóc mới lạ. Thật ra thì em cũng nhớ anh rồi."

Bây giờ tôi không nói dối, vì đối với những hồi ức thanh xuân đau thương từng có với Lộ Phi, tôi nghĩ đến Đồng Tiểu Táp nhiều hơn, nhớ đến vòng ôm ấm áp ân cần của anh, nhớ đến ánh mắt nóng rực có thể so với hệ thống cấp nước nóng.

Cho dù là nói thế, nước mắt tôi vẫn càng lúc càng ào ạt, Đồng Tiểu Táp ở đầu dây bên kia tay chân luống cuống an ủi tôi, hình như tôi nghe thấy tiếng ly thủy tinh bị vỡ tan tành ở bên kia, lúc ấy tôi còn không kịp định sẽ nói hết mọi chuyện vừa phát sinh nói cho anh nghe, những chuyện trong quá khứ, sự tồn tại của Trương Mật còn đáng sợ hơn cả quả táo độc mà mẹ hoàng hậu cầm đến, mà hiện tại, cô ta vẫn đang tiếp tục truy sát tôi.

Thế là, cuối cùng Đồng Tiểu Táp nói, "Anh quay về với em."

"Không được." Chỉ khi nhắc đến vấn đề này tôi mới bình tĩnh. Cứ nghĩ đến việc đến bây giờ tôi không hoàn toàn ủng hộ việc làm của Đồng Tiểu Táp, nhưng Lâm Sa nói không sai, tôi có thể nghi ngờ những dãy số trong máy tính không có sự sống, nhưng không thể nghi ngờ tình yêu của người đàn ông của tôi.

"Không sao cả, thực ra thì đã giải quyết được nhiều lắm rồi. Anh không cần lo lắng cho em, anh xem, chẳng phải em gặp chuyện buồn phiền gì cũng nói với anh sao?" Sự thật đúng là như vậy.

Qua một lúc lâu sau, ở phía Đồng Tiểu Táp dần trở nên ồn ào, tiếng cười của đám con trai, trong sự hỗn loạn ấy còn cả giọng nói dịu dàng của Lâm Sa.

"Anh nên đi nhanh đi, không cần lo lắng cho em như vậy đâu, nếu anh cứ vậy, em cũng không thể yên tâm được.""Vậy được rồi."

"Đồng Tiểu Táp, em rất nhớ anh." Dùng câu nói ấy để kết thúc, tôi kịp chế tiếng tim mình đang đập nhanh hơn rồi cúp điện thoại.

Một câu thổ lộ thất bại như vậy đối với tôi mà nói, đã là bước đột phá lớn. Nhưng mà --

Tôi quay đầu nhìn qua Dư Thiên không biết từ lúc nào đã vô thanh vô động đứng sau lưng tôi.

"Anh thế này thật quá vô lễ." Một trận gió lớn lại thổi đến, nước mắt trên mặt khiến tôi đau buốt.

"Xin lỗi." Dư Thiên cười cười đi đến, đưa cho tôi một sữa đậu nành nóng, "Tôi không ngờ cô gọi cuộc điện thoại này lại gần cả tiếng đồng hồ."

Khi Dư Thiên ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi gần như cảm nhận được hơi lạnh từ người anh ta phát ra, khi mà nhiệt độ vào buổi sáng chỉ có vài độ, lại thêm luồng khí lạnh bên cạnh bờ sông, trên người Dư Thiên chỉ mặc mỗi bộ quần áo đơn giản, Điều này khiến tôi không còn tiếp tục tùy hứng hay có ý trách móc.

"Về nhà cô thôi, tôi không muốn mình biến thành pho tượng đá."

Câu nói của Dư Thiên khiến tôi nhớ đến truyền thuyết Huyền Tiêu bị đóng băng (*), xét đến một góc độ nào đó, anh ta thực sự có vài phần giống với Huyền Tiêu, nghiêm cẩn, mạnh mẽ, hơn nữa còn là Boss cuối. Mà khi tôi nói cũng áp lực trong lòng ra cho Đồng Tiểu Táp nghe, tâm trạng cũng tươi mới hơn nhiều.

(*) Một game nhập vai của Trung Quốc, Huyền Tiêu là boss cuối cùng.

Tôi gửi cho Dư Thiên một nụ cười đầm ấm giống hệt mấy hôm trước.

Ngoài dự đoán của tôi, khi chúng tôi quay về dưới lầu nhà tôi một lần nữa, trước mặt tôi xuất hiện một cảnh rất giống kịch. Là Trương Mật và Lộ Phi.

Mà hai người họ đang làm động tác, gọi là hôn môi.

Tôi nhìn thấy Lộ Phi ôm chặt Trương Mật trong lòng, Trương Mật mới đầu còn từ chối, sau đó dần dần ngoan ngoãn như nai tơ. Tầm nhìn của tôi trở nên mơ hồ, nhưng tôi thà tin rằng đó là do không khí lạnh vào buổi sáng ủa vào hốc mắt tôi.

"Chuyện này chắc chỉ là hiểu lầm thôi."

"Ừ." Tôi nhìn vào mắt Dư Thiên, "Nói không chừng Lộ Phi vì cứu tôi mà hiến thân giống như nữ ma đầu, không phải sao?"

Có đôi khi, trong lúc vô tình mà nói ra vài câu trào phúng, cuối cùng lại trở thành câu thuyết minh chứng thực cho sự việc đang xảy ra.

Trước khi bị Lộ Phi và Trương Mật phát hiện, Dư Thiên nắm chặt tay tôi trốn ra sau cây đại thụ. Tôi hất tay anh ta ra. "Lúc nãy anh đã nghe được gì rồi?"

Khóe miệng Dư Thiên khẽ nhếch lên, "Nên giải thích thế nào nhỉ? Thật không khéo léo gì cả, thực ra cô nghĩ tôi không nghe được gì, nhưng tôi đã nghe được toàn bộ. Nhưng mà cô yên tâm, tôi không phải người nhiều chuyện như vậy đâu. Thú thật thì, cuộc sống của chúng ta không gặp nhau bao nhiêu, nên cô không cần lo lắng. Ý của tôi là -- "

"Đi thôi."

Đây là lần đầu tiên Dư Thiên đi theo sau tôi, thậm chí tại thành phố hoàn toàn xa lạ với anh ta, trước đó hẳn đều đi trước mặt tôi, Dư Thiên như vậy khiến tôi không quen. Thế là tôi dừng bước, hiển nhiên là Dư Thiên không nhận thức được điều này, cũng có khả năng là anh ta cố ý, khoảng cách an toàn ban đầu đột nhiên bị kéo lại gấp bội lần.

Tôi ngừng đầu, "Thật ra thì, anh cứ về trước đi. Tôi sợ đưa anh về mẹ tôi lại hỏi nhiều chuyện."

"Cô chắc không?"

"Ừ."

Tôi gật đầu, Dư Thiên nhìn ra sau lưng tôi. Tôi ý thức được gì đó, sau đó nhìn mẹ tôi đứng ở cửa, mỗi lần tôi về nhà mẹ đều ra mở cửa cho tôi.

Bà ấy nói, tiếng bước chân của mẹ mình sao lại có thể không nhận ra.

Vì thế, trong mắt mẹ tôi, cơ thể của tôi và Dư Thiên gần như sát chặt lại với nhau. Năm phút đồng hồ sau đó, chúng tôi cùng ngồi trên ghế sofa.

"Dư Thiên khá hiểu điều khi tạo niềm vui với trường bối, hẳn gọi một câu bác này bác kia, sau đó đột nhiên lòi từ sau lưng ra một hộp mỹ phẩm được đóng gói tỉ mỉ.

"Anh mua lúc nào?" Tôi cực kì ngạc nhiên.

"Vừa nãy mua bữa sáng cho cô tiện thể mua luôn."

Đương nhiên, những lời này của Dư Thiên càng khiến cho mẹ tôi hài lòng, sau khi nghĩ sai về mối quan hệ không đơn thuần của tôi với Dư Thiên, càng tiến thêm một bước đưa anh ta trở thành người con rể được chọn.

Trước kia Lộ Phi chăm sóc tôi cẩn thận như thế, mẹ tôi cũng tạm thời xóa bỏ ân oán với mẹ cậu ta.

"Mẹ, thật ra tui con -- "

"Thật ra thì cháu là giám đốc công ty Thẩm Lam đang làm việc, chúng cháu đi họp qua đây, cô ấy nói muốn đến thăm bác, nên cháu đưa cô ấy ghé qua."

Dư Thiên giải thích lý do, thế là mẹ tôi viện cớ kêu tôi đi gọt hoa quả.

Khi đứng ở cửa phòng bếp nhìn Dư Thiên, anh ta gửi cho tôi ánh mắt không cần quá lo lắng, nhưng khi tôi đem mâm đựng trái cây ra, Dư Thiên và mẹ tôi nói chuyện cực kỳ vui vẻ.

Đúng là so với dáng vẻ ở văn phòng của Dư Thiên, tôi thả dể cho anh ta vui vẻ trò chuyện với mẹ tôi như bây giờ. Ít nhất như vậy thì mẹ tôi không lo lắng khi tôi lẩn lộn bên ngoài mà ngày đêm muốn tôi quay về.

Quả thật, tôi thật sự không biết, mẹ tôi một chút cũng không muốn tôi quay về.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 56: Ngôi Sao Sáng

Mùa thu, đã hoàn toàn bao phủ xuống, bên đường luôn có đầy lá rơi, khi dẫm lên phát ra muôn vàn âm thanh vỡ vụn. Sau mỗi một trận mưa lớn, bầu trời cũng theo thế mà trở nên tiêu điều thê lương.

Khi tôi bung một cốc sô cô la vẫn còn bốc hơi nước ngồi trước máy tính xem tường thuật trực tiếp Đồng Tiểu Tập tranh giải đấu, Ngải Lị như ma như quỷ xuất hiện sau lưng tôi, đầu tiên cô ấy thờ dài một cái, sau đó ném cho tôi ánh mắt như kiểu tiền điện tháng này chắc lại lên nữa rồi.

Không khí vốn dĩ ấm áp lại hưng phấn hơn chút điểm, tình cảm tốt đẹp giữa tôi và Ngải Lị nhờ thế mà được dịp bùng nổ, cảm giác bị bắt chẹt trước đó còn khiến trái tim tôi cảm nhận được sự trống trải.

Con người cần thời gian để vực dậy, ngay khi tôi quyết định phản chấn lại lần nữa, Ngải Lị trở thành người bảo vệ kiên vững nhất bên cạnh tôi.

Đương nhiên, Dư Thiên cũng thường xuyên viện cớ để gặp tôi. Nhưng nói trắng ra, tôi cho rằng anh ta đến vì được ăn cơm chùa, khi thời tiết dần trở lạnh, trên bàn ăn của tôi và Ngải Lị quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy món lẩu, mà ăn lẩu đương nhiên cần có nhiều người ăn mới ngon. Qua lại thường xuyên, Dư Thiên chính thức trở thành người thứ ba trong nhóm tôi và Ngải Lị, anh ta thậm chí còn có một đôi dép riêng, hơn nữa còn mặt dày tự xưng mình là lam nhan(*) của chúng tôi.

(*) Lam nhan: là cách gọi của người Trung Quốc, để chỉ những người thân thiết trong gia đình; có thể là bạn bè, người thân... Đây thường là cách gọi của phụ nữ với phụ nữ, hoặc là nam với nam; là từ ranh giới giữa tình yêu và tình bạn... (Nguồn: baike.baidu.com)

Thế là tôi và Ngải Lị không hẹn mà cùng nhau liếc mắt nhìn anh ta.

"Anh không phải là Gay đấy chứ?"

Dư Thiên cười khô khan, "Hai người ăn ý thật."

Vào lúc đó, tôi cảm giác rất ấm áp, mặc dù kế hoạch tác hợp Dư Thiên và Ngải Lị bị phá sản, thế nhưng làm một người không phải làm việc suốt 12 tiếng hay nằm cuộn mình trong một xó xỉnh nào đó ở phòng khách và trò chuyện qua video với bạn trai rồi những nhéo thút thường như vậy, tôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Ngoài 12 tiếng làm việc ra, tôi hoàn toàn phó thác bản thân mình cho cái giường lớn mới mua.

Ngải Lị định nghĩa hành động này của tôi là sự chán chường, nhất là không che giấu biểu cảm trước mặt cô ấy và Dư Thiên khi trò chuyện với Đồng Tiểu Tập, sau mỗi lần kết thúc, chúng tôi sẽ hôn lên màn hình tạm biệt nhau.

Sau đó, khi vừa cúp điện thoại, tôi nghe Ngải Lị xúc động bí thảm.

"Thẩm Lam, cậu biết gì không? Hành động lúc này của cậu khiến mình nhớ đến Amy."

"Amy là ai?" Dư Thiên đặt cốc cà phê sữa đậu xuống, đầy hứng thú nhìn chằm chằm cánh tay của tôi, "Em gái cô?" Anh ta quay đầu nhìn Ngải Lị.

Tôi cười lớn.

Ngải Lị sầm mặt lấy tạp chí đập xuống bàn trà nhỏ.

Ban đầu đặt tên giúp Amy, chúng tôi không nghĩ nhiều đến thế, thậm chí Ngải Lị còn nghĩ đặt một con thú cưng tên giống mình là chuyện khá thú vị.

Cho nên, Amy thật là là một con chó cái, một con chó xinh đẹp màu trắng thuộc loại chó quý.

Đó là một đoạn kí ức, hồi ức hỗn loạn.

Nói một cách đơn giản, bốn năm trước khi tôi và Ngải Lị còn là sinh viên năm nhất mặt đầy phấn chấn, chúng tôi lên nuôi Amy trong phòng trọ, không lâu sau đó cơ thể Amy xảy ra nhiều thay đổi hết sức kì quái, bọn tôi ôm nó đến bệnh viện thú y, bác sĩ nam điển trai nói, "Nó cần được yêu thương."

Thế là, tôi và Ngải Lị cho Amy một buổi xem mắt. Buổi coi mắt ngày hôm ấy bị gọi là một lần sảy chân để hận nghìn đời, đối phương là một con chó quý màu xám tro kiểu ngao. Khi chúng tôi biết tình hình trước mặt, Ngải Lị đã bị con chó màu xám tro --

Tóm lại, khi đó Ngải Lị nhìn tôi đầy thống khổ, "Mình không ngờ rằng xem mắt lại như vậy!"

Còn bây giờ, Ngải Lị lấy Amy để miêu tả tôi, cô ấy dùng ánh mắt nói cho tôi biết, "Mình cảm thấy, mình tốn công mất sức nuôi một con cù cái trắng lại bị heo cuồn đi!"

Nói chính xác hơn, là cô ấy đang chấp nhận sự thật rằng tôi và Đồng Tiểu Tập qua lại với nhau, Ngải Lị vẫn thỉnh thoảng khen ngợi Dư Thiên trước mặt tôi, cô ấy hi vọng một ngày nào đó tôi sẽ hồi tâm chuyển ý quay về đường ngay ngay nẻo chính. Cho dù tôi đem những chuyện phong lưu của Dư Thiên rồi thêm mắm dặm muối vào sau đó nói với Ngải Lị, cô ấy vẫn cứ nhìn nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định không lay chuyển được.

"Chờ chút Thẩm Lam, cô đừng ngây ngẩn như thế, Amy rốt cuộc là ai?"

Tôi nhìn Ngải Lị đầy an ủi, quay đầu nhìn Dư Thiên nói, "Amy chính là một đoạn kí ức tươi đẹp của chúng tôi."

Sau lần xem mắt ấy, Amy và chú cho quý hiếm màu xám tro ấy không tạo ra sinh mạng nhỏ nào đó, ngược lại là chủ nhân của chúng nó, Ngài Lị và bác sĩ thú y bắt đầu tình yêu không thể giải thích được.

Sau đó thì sao? Sau khi bác sĩ thú y ấy và Ngài Lị chia tay, anh ta lên mạng Amy đi, đưa cho vị hôn thê mới của anh ta. Sự trả thù của đàn ông thật đáng sợ.

Thời gian ăn điểm tâm như thế mà trôi qua rất nhanh, khi Ngài Lị đi chuẩn bị cơm tối, tôi mở điện thoại ra lần nữa, xem video Đồng Tiểu Táp tranh tài đây si mê.

Trước kia tôi không phát hiện, nhưng bây giờ càng xem càng cảm thấy đáng về của anh khi chơi game thực sự rất cuốn hút, tôi thích cách anh mỉm một góc môi khi cười, không tự chủ được mà bật cười theo.

Dư Thiên đi đến bên cạnh ngồi xuống, "Cứ như vậy mà thích anh ta?"

"Ừ -- "

Là sự khẳng định, nhưng không hẳn là khẳng định. Nhưng sau khi trận đấu kết thúc và anh ra ngoài nhận một cuộc phỏng vấn ngắn, tôi thấy Đồng Tiểu Táp bị một vài cô gái hâm mộ kéo lại chụp hình chung, tâm trạng tôi tụt thấp hẳn. Ít nhất trên cả cuộc đời của tôi chưa bao giờ hiểu sự ghen tuông, cho dù là sự khiêu khích triền miên suốt hai năm của Trương Mật, tôi cũng chỉ cảm thấy chuyện bị cướp bạn trai từ trong tay chỉ là chuyện để lấy le. Chẳng qua là, trên người Đồng Tiểu Táp, có một loại cảm giác muốn chiếm làm của riêng mà tôi không thể giải thích được.

Cũng vào lúc đó, Đồng Tiểu Táp vừa vận gọi điện cho tôi nhắc tôi ăn cơm, khi đó chắc hẳn tôi cười rất ngốc nghếch, hoặc là rất say mê.

Tôi không chú ý đến Dư Thiên ngồi bên cạnh, trong ánh mắt u ám của anh ta phát ra một vài tia khí độc, sâu sắc giễu cợt.

Ngài Lị đẩy xe thức ăn ra và nhìn thấy biểu cảm ngu si của tôi, thế là cô ấy đi đến bên cạnh điện thoại của tôi rồi hét lớn "Chúng tôi muốn ăn cơm", sau đó cướp lấy điện thoại của tôi, cường chế ngắt máy.

Tôi oán giận trợn mắt nhìn Ngài Lị một cái, "Cậu có biết cái gọi là tú sắc khả san (*) không? Anh ấy bây giờ chính là thức ăn tinh thần của mình!"

(*) Tú sắc khả san: Có nghĩa là cái đẹp nhìn thấy là no.

"Có phải không?" Ngài Lị nhìn tôi đầy khinh bỉ, trở lại bên cạnh bàn ăn bắt đầu chuẩn bị lẩu.

Tôi chậm chạp đi đến, khoảng thời gian này vẫn cứ thế, tôi mượn lý do tâm trạng không tốt để được làm một đứa trẻ to xác, Ngài Lị vì muốn giúp tôi được nghỉ ngơi, cô ấy vừa bao dung vừa nói mấy lời ác độc để giúp đỡ tôi. Cuối cùng tôi nhìn cô ấy bằng ánh mắt chán thành, "Ngài Lị, mình tìm thấy tình thương của mẹ ở trên người cậu."

Tôi tin, mình làm Ngài Lị tức chết rất nhiều lần. Vào những lúc này, Dư Thiên giữ chức vụ hòa giải hoặc là chất xúc tác hoặc là dầu bôi trơn, tóm lại là có sự tồn tại của anh ta, thời gian vui vẻ của chúng tôi lại nhiều hơn một chút.

Lúc ăn cơm tối, tôi lấy một cốc bia rót vào hõng, bộ dạng có chút phát rồ, nhưng Dư Thiên và Ngài Lị không ngăn cản tôi. Tôi uống say thì bắt đầu rót cho Dư Thiên, tôi quên mất Dư Thiên dị ứng với rượu. Mà Dư Thiên, tôi cảm thấy anh ta có ý.

Anh ta cười híp mắt nhìn tôi, sau đó đưa móng vuốt đầy tội ác ra lau khôe miệng cho tôi, rồi đưa ngón tay mình vào miệng mút.

Hình ảnh ấy, khiến tôi và Ngài Lị trợn mắt há mồm. Tôi gần như muốn tát một thau nước lạnh để cảnh tỉnh Dư Thiên mau khôi phục thần trí, có thể thấy anh ta thực sự cần rờ, còn đưa tay về phía Ngài Lị, Ngài Lị kịp thời tránh ra.

Dư Thiên nắm lấy không khí, híp mắt cười lên.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà sự vô sỉ của anh ta không nhắm vào tôi, nếu như không phải anh ta cố ý thì tốt. Một giây sau, anh ta nằm gục trên bàn.

Tôi và Ngài Lị mắt rất nhiều sức mới có thể đem anh ta đến ghế sofa, bình thường nhìn anh ta gầy gò rần chắc, không ngờ xương lại nặng đến vậy.

Sau đó, khi Dư Thiên thần trí không tỉnh táo hươ tay múa chân cời áo sơ mi rồi áo lót cổ chữ V ra, chúng tôi cuối cùng cũng thán phục.

Đây chính là mặc quần áo thì lộ vẻ gầy gò, cời ra thì có thịt trong truyền thuyết.

Ngay cả đi bộ cũng than phiền quá mệt mỏi, cả ngày chỉ biết ra lệnh cho tôi bụng trà rót nước, không ngờ vóc người lại tốt đến vậy.

"Thẩm Lam, bây giờ cậu theo đuổi vẫn còn kịp đấy, cậu xem cơ bắp của anh ta đi, ôm vào chắc chắn rất thoải mái." Ngài Lị say đắm nhìn nhìn cơ thể Dư Thiên rồi đề nghị với tôi.

Tôi ợ một hơi rượu hết sức thô lỗ, "Ha ha, cậu không phải nói là ai nhìn chường mắt mới giao cho mình à!"

"Cậu không thấy anh ta giống vậy à?" Ngài Lị nhìn tôi an bài chuyện gặp mặt của cô ấy với Dư Thiên mà canh cánh trong lòng.

Nếu như Dư Thiên biết tôi và cô ấy đang bình luận thậm chí xếp anh ta vào tổ chức chướng mắt, anh ta nhất định sẽ nhảy đồng khỏi ghế sofa vì tức giận.

Sau khoảng khắc ồn ào ngắn ngủi, tôi quay về phòng xem video của Đồng Tiểu Táp, tôi nhớ Lâm Cảnh từng nói, câu lạc bộ của bọn họ chuẩn bị đem LTS điện ảnh giới của nhóm ngôi sao sáng giá, vì vậy thành viên của LTS cũng phổ biến đáng đáp so với những đối thủ tranh tài thì anh đẹp trai hơn rất nhiều lần.

Đĩ nhiên, trình độ của bọn họ cũng được hoan nghênh tỉ lệ thuận với độ đẹp trai. Ở vòng này, ngoại trừ kĩ thuật ra thỉnh thoảng cũng phải nhờ vào gương mặt.

Tôi bất ngờ phát hiện, ông hoàng nổi tiếng của LTS lại chính là Gary, trong trận tranh tài này anh ta giữ vị trí đánh rùng (vị trí quan trọng trong Lol), lúc cần thiết anh ta carry toàn cục, vì thế hào quang luôn tập trung trên người anh ta. Còn Đồng Tiểu Táp chỉ mang vẻ mặt vô hại và thân phận người đội trường yên lặng đứng trong hàng ngũ ở vị trí không bắt mắt cho lắm.

Thế là tôi cảm thấy vừa vui lại vừa ích kỉ, có thể sau trận tranh tài này Đồng Tiểu Táp sẽ giải nghệ, về cơ bản mà nói là về hưu điện ảnh sao sáng làm chủ mấy trò chơi trực tuyến, lúc này cần phải tỏa sáng, giống như diễn viên ca hát đóng kịch vậy, nếu như trong tương lai tôi không thể tiếp tục đi cùng Đồng Tiểu Táp nữa, thì người con gái hâm mộ anh sẽ càng ngày càng nhiều.

Mãi mãi ăn mấy lời giấm chua như vậy, có một ngày chắc tôi sẽ trúng độc chết mất.

Quay lại phòng khách tôi thấy Ngải Lị đã dọn phòng bếp sạch sẽ, thứ duy nhất không bị dọn dẹp chính là Dư Thiên, anh ta vẫn nằm ngang trên ghế sofa, hai cái chân dài không chút kiêng dè giang ra.

Thật muốn phạm tội, vì cơ bắp rắn chắc trên người anh ta.

Tôi cảm cái chần chập lên người anh ta, đúng lúc cúi đầu thì Dư Thiên mở mắt ra. Anh ta vuốt mặt nhìn tôi, tôi cảm thấy cả lúc thờ anh ta cũng đặc biệt hấp dẫn.

"Tôi đi đây."

"Hử?"

Dư Thiên trần nửa người đi ra đến cửa, chợt nhớ ra gì đó liền xoay người quay lại cầm áo sơ mi khoác lên người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Ngôi Sao Sáng (Tt)

Trước khi chấp nhận cuộc gọi video của Đồng Tiểu Táp, tôi soi gương sờ mó hồi lâu, đáng tiếc là vẫn bị anh phát hiện đôi gò má ửng hồng của tôi.

"Em lại uống rượu rồi." Anh trách mắng vừa buồn chán vừa thương tiếc.

Tôi bị hồ nước dịu dàng trong mắt làm cho điên đảo thần hồn, sau đó còn cố ý bày ra bộ dạng đáng thương tội nghiệp, "Trời lạnh quá, còn nữa, em rất nhớ anh đấy."

Quả nhiên, chiêu này của tôi khiến Đồng Tiểu Táp ăn không nổi. Anh ngại ngùng nở một nụ cười rồi chấp nhận bại trận.

"Đồng Tiểu Táp." Tôi kéo kéo góc chăn, nhìn chằm chằm vào màn hình để ngắm anh.

"Ừm."

"Hôm nay em xem một đoạn phỏng vấn của anh, thấy có một đám con gái vây quanh anh."

Trong không khí bắt đầu bốc mùi giấm chua của Trần Giang, mỗi lần nhớ đến những cô gái người Hàn Quốc lôi kéo Đồng Tiểu Táp để chụp ảnh chung, tôi chỉ hận vì lúc ấy không đi cùng anh, sáu đốm dán trên người anh mấy cái nhãn.

"Ghen à?" Đồng Tiểu Táp cười hỏi, hai lúm đồng tiền hấp dẫn trên mặt lộ ra.

Tôi mím môi, đứng là Đồng Tiểu Táp vào hoàn cảnh nào cũng có thể phát ra hào quang của chàng thiếu niên anh tuấn, nhưng gần đây tôi mới cảm nhận được điều đó, cũng bởi vì tính cách sâu thẳm khi anh ở trong đội chiến đấu, tuy nhiên fan nam lại không nhiều lắm, ngược lại thì con gái ưu ái lại khá nhiều.

“Thành thật khai báo đi, rằng anh không cố ý.”

“Đương nhiên là không, anh đâu có thích bọn họ.”

“Ồ, vậy anh thích ai?” Tôi cố ý hỏi.

“Cô ấy tên Thẩm Lam, tôi nguyện ý yêu cô ấy cả đời.”

Di Động của tôi lung lay như sắp rớt, ánh mắt chua xót.

“Vẫn còn thêm một tuần nữa anh mới về được.”

“Ừm.” Tôi đè nén yếu tố bi thương trong giọng nói, rất nhiều khi cuộc trò chuyện của tôi và Đồng Tiểu Táp không tìm được đề tài quan trọng, cuộc sống của chúng tôi hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng tôi sẵn lòng nhìn anh, bởi vì tôi thích cảm giác bị tình yêu quây quanh mình.

Anh giống như, suối nước nóng Izu, ánh mặt trời tháng ba. Sự ấm áp khiến tôi mê mẩn.

Bởi vì ngày hôm sau là trận tranh tài cuối cùng, trận đấu này được xem là trận chung kết với tiền thưởng không chỉ là mười ngàn đô la, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thì vẫn là tương lai của Đồng Tiểu Táp. Thế nên chúng tôi cúp điện thoại sớm hơn so với bình thường, tôi nói mình nhất định sẽ xem anh trên kênh trực tiếp rồi cổ vũ khích lệ anh.

Anh nói, anh sẽ đáp ứng như lời tôi mong muốn.

Sau khi ngắt máy, tôi lại rúc vào trong chăn lần nữa, con buồn ngủ giống như cuồng phong cuốn đến.

Một đêm không mộng mị cũng là do tôi gần đây hữu ý vô ý say rượu, tôi chỉ nghĩ rằng mình muốn cố gắng mất đi cảm giác nào đó trong một phần thần kinh, như thế tôi sẽ không nhớ đến chuyện của bố tôi nữa. Khi chuyện ấy qua đi, ông đi tìm tôi rất nhiều lần, cũng hỏi Ngải Lị về tình trạng của tôi. Ngải Lị không biết bố tôi đã làm gì khiến tôi trở thành đứa đại nghịch bất đạo đến như vậy, thế là cô ấy vừa trách móc đồng thời cũng bảo vệ tôi.

Chuyện đó không thể bị thời gian gột rửa đi được.

Mỗi ngày đều như thế, tôi đều để điện thoại ở chỗ rất gần, cho dù Đồng Tiểu Táp dặn mãi, tôi vẫn không bỏ được thói xấu này, tôi chỉ tham lam một cái tin nhắn bị anh gọi vào mỗi sáng sớm, cảm giác ấy thực sự rất lãng mạn.

Nhưng đối với nhiều người khác không nghĩ đến, mấy giờ sau đó, giấc mộng thiếu nữ ngọt ngào của tôi trở thành ác mộng.

Khi điện thoại của Đồng Tiểu Táp gọi đến, tôi vội vã tỉnh dậy, thế nhưng yết hầu của tôi không chịu sự điều khiển của đại não, phát ra vài tiếng lảm bảm hấp dẫn thường xuyên bị anh nói là thần ngâm lảm bảm, tôi nói không hề rụt rè.

“Sớm thế, bảo bối của em.”

Tôi không biết mình học những lời này từ đâu, nhưng mỗi lần tôi nói những lời này đều có thể tưởng tượng ra được bộ dạng máu mũi phun trào của Đồng Tiểu Táp, đối với chàng trai mà tôi thích, tôi thích thú nhất là việc trêu chọc anh, tôi thích anh trước mặt tôi không giữ được hình tượng của bản thân.

Ánh nắng mặt trời tươi sáng như thế này, hai người trẻ yêu nhau vượt qua hai mũi giờ, đang bị xao động bởi hai nhịp điệu tiết tấu tương đồng. Đây gọi là thanh xuân hay là tình yêu hay là dục vọng.

Chúng tôi có một nghìn bài chỉ một nhịp điệu chủ đề không có trọng tâm, ví dụ như nói rất nhớ nhau, nói rất thích nhau. Ngải Lị gọi điều này là ân ái nở hoa.

Cô ấy rộng rãi lược bớt không muốn nghe nửa câu sau của chúng tôi.

Mà tôi kỳ thực cũng rất thích cái loại nửa mê nửa tỉnh thế này của Đồng Tiểu Táp, giọng nói lười biếng lại kêu gọi, nhất là lúc miệng lưỡi anh khô hanh lại.

Mùi hormone nồng nặc cùng tình yêu của chúng tôi đồng thời lên men.

“Ừ, mệt mỏi quá.”

Trong đoạn đối thoại của tôi và Đồng Tiểu Táp, đột nhiên xuất hiện giọng nói cực kỳ không hài lòng của người thứ ba, chính xác mà nói là giọng nói của người đàn ông thứ ba.

Kể đó tôi cảm giác thất lưng của mình bị một cánh tay dài không chút kiêng nể ôm lấy. Dư Thiên lại dùng sức kéo tôi lại, tôi cảm thấy mình bị biến thành một món đồ chơi, sau lưng tôi là một đứa trẻ to lớn mà tà ác.

Vào khoảnh khắc này, tôi bỗng bình tĩnh đến lạ, càng cố thêm tài nói dối.

Tôi vừa cảm cái gối vô tình úp lên mặt Dư Thiên, vừa chuẩn bị chặn để che anh ta lại. Đồng thời tôi phát ra âm thanh giống hệt anh ta.

Toàn bộ chuyện này, phải làm cùng nhau mới có thể lừa được Đồng Tiểu Táp. Chỉ cần anh đồng ý tin tôi.

Việc anh ta làm, tôi bất chướng ý hệt, càng khiến anh quan tâm hỏi han tôi có phải bị cảm hay không ngủ đủ giấc hay không. Tôi không biết rằng anh thực sự không nhận ra điều khác thường hay là do anh chưa tỉnh ngủ nên năng lực phân biệt bị giảm sút.

Tóm lại, đó là kết quả mà tôi mong chờ.

Sau khi vội vàng tìm có cúp điện thoại, tôi xốc chân chờ Dur Thiên hấp hối. Trên người anh ta đầy đủ quần áo, phủ trên người là tấm choàng lông ngày hôm qua tôi trùm cho anh ta, tôi cho rằng, chắc anh ta mộng du đến đây.

Sự thật là, khi tôi tàn nhẫn kéo mi mắt và râu ria lồm chồm khiến Dur Thiên tỉnh lại, anh ta cũng giải thích như thế.

“Xin lỗi, tôi thực sự không biết. Bên ngoài hơi lạnh, cho nên -- nhưng tôi thực sự không làm chuyện gì trái với đạo đức.”

Dur Thiên thành tâm giải thích, ngồi trên ghế sofa tôi run sợ cả người, chính xác, tôi quên mở điều hòa cho anh ta rồi. Cuối mùa thu vào mùa đông là mùa ác liệt nhất, nhất là đối với người ta lớn lại sợ lạnh như Dur Thiên.

Nếu anh ta thực sự không có ý tốt, mục tiêu cũng chỉ có thể là Ngải Lị, ít nhất thì tôi lý giải thế này, khoảng cách giữa phòng tôi và phòng khách tương đối gần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 58: Thiệp Mời

"Thôi được rồi, không cần giải thích." Tôi phát phát tay tỏ ý dừng hành động mưu tính trước của Dur Thiên.

Vậy mà Dur Thiên vẫn mặt dày ngồi bên cạnh tôi, anh ta có lẽ đã quen với cách sống chung trước đây nên không cảm thấy có bất kì cảm giác mất tự nhiên nào khi đưa tay cánh tay đặt sau lưng ghế dựa tôi đang ngồi.

"Tôi tin cô sẽ không đuổi tôi ra ngoài, hơn nữa sau này chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau, đúng không. Thẩm Lam?"

Đối diện với Dur Thiên mặt dày cấn từng chữ trầm bổng và nụ cười hờn hờ, tôi thề tôi sẽ không dùng sữa bò hắt đầy mặt anh ta để thể hiện dịu dàng hiền hậu của tôi.

Tôi thực sự hối hận vì ngày hôm qua không đem Dur Thiên dâng cho vị đại thẩm thể trạng cường tráng sát vách ăn, tên yêu nghiệt này lại phá hỏng ngày lành cảnh đẹp của tôi và Đồng Tiểu Táp, thậm chí suýt chút nữa hại tôi bị hiểu lầm. Đương nhiên, rất lâu sau đó tôi nghĩ lại cảnh này luôn cảm thấy mình ngây thơ tự tin quá đáng, trên thế giới này không có tường nào gió không lọt qua được, huống hồ Dur Thiên vốn dĩ là lỗ than tổ ong!

Tôi tin cô sẽ không nhẫn tâm đến vậy, bạn cùng phòng của tôi." Dur Thiên lại cầu xin tôi một lần nữa, nụ cười đúng là tự luyện cực hạn.

Câu Dur Thiên vừa nói ra khiến tôi rùng mình dữ dội hơn. Tôi nghĩ chắc chắn anh ta không phải vì miếng cơm chùa mà chọn cách nói như mưu sát tôi.

Đúng lúc Ngải Lị từ phòng cô ấy đi ra. Thời gian còn sớm, chỉ là cô ấy vừa tháo lô quần tóc ra, đặc biệt quyến rũ. Mùi hương trên người cô ấy hoàn toàn khác hẳn so với mùi mùi nồng trong phòng khách.

"Sáng sớm chưa đi làm mà ăn mặc như thế là chuẩn bị quyến rũ ai à?"

Tôi vừa nói, liếc mắt nhìn Dur Thiên. Tốt nhất bây giờ bọn họ nên co giò bỏ chạy, như vậy thì sau này tôi không còn bất kì nỗi lo nào nữa.

Dur Thiên sững sờ hai giây, sau đó đứng lên, quan sát giữa tôi và Ngải Lị mấy lượt, rồi thờ dãi nhìn tôi đầy thương hại.

Phải, chỉ dựa vào điều này thôi là tôi cũng biết sự nghi ngờ việc Dur Thiên nửa đêm mò lên giường tôi là do anh ta bị ma xui quỷ khiến. Anh ta trực tiếp dùng hành động để nói với tôi, tôi hoài nghi một cách trầm trọng về phẩm mĩ của anh ta rồi.

Có thể là sau tất cả những chuyện này, Ngải Lị không hay biết gì cả. Cô ấy vừa đùa nghịch với mái tóc quần của mình, vừa mở tủ lạnh lấy ra hộp sữa tươi tiết trùng có thể giết chết Dur Thiên.

"Hôm qua hai người ngủ chung?"

Ngoài dự đoán, khi tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn thì thấy mặt Dur Thiên đỏ như trái cà chua. Có nhầm không? Anh ta đỏ mặt.

Tôi nói một cách trượng nghĩa, "Này, anh đừng có bày ra vẻ mặt như đang ngẫm thừa nhận như thế không?"

"Xin lỗi."

"Được rồi được rồi, lời hai người vừa nói tôi nghe hết rồi." Ngải Lị đặt ly sữa xuống. "Anh." Cô ấy chỉ Dư Thiên, "Sau này đừng đến nhà của tôi nữa. Anh là một người đàn ông mà suốt ngày ra ra vào vào nhà của phụ nữ thì không thích hợp cho lắm, hơn nữa Thẩm Lam có bạn trai rồi."

Tính từ lúc tôi quen biết Ngải Lị cho đến nay, chúng tôi gần như tuyệt giao với nhau cả tháng trời, thậm chí khi đi du lịch đến nửa đường cũng mỗi người một ngã, nhưng khi tôi đối diện với phiền phức, cô ấy sẽ biến hình thành nữ hiệp, cả lập trường và sự trưởng thành đều kiên định như thế.

Đĩ nhiên, khi Ngải Lị gặp điều phiền muộn tôi cũng sẽ đứng lên như vậy, chỉ là cho đến bây giờ tôi vẫn chưa có cơ hội.

Dư Thiên bỗng nhiên không nghĩ đến chuyện sau khi được tôi tha thứ lại bị địch thân Ngải Lị đột ngột hạ lệnh trục khách, cụ thể, chỉ khi đối mặt với tôi anh ta mới có thể vô sỉ càng thêm vô sỉ. Vậy là, sau khi Ngải Lị vừa dứt lời, Dư Thiên đã thu bàn tay về rồi đứng dậy khỏi ghế.

Cơ thể cao lớn của anh ta trùm lấy tôi, ánh nắng một buổi sáng mùa đông hoàn toàn bị anh ta biến thành một mảng bóng tối.

Tôi thậm chí nghe được tiếng thở dài nhẹ nhàng của anh ta. Cho đến khi anh ta đóng cửa bỏ đi, tiếng thở dài ấy tựa như vẫn còn quanh quẩn bên tai tôi.

Tồn tại với thân phận là bạn thân, thời thời khắc khắc Dư Thiên bị tôi và Ngải Lị chèn ép, một lần nữa lại bị quăng đi. Anh ta vốn dĩ rất khó chịu, nhưng người đàn ông hai mươi bảy tuổi không vì thế mà khóc. Chỉ là bạn có chút nhớ nhung đôi mắt như ánh sương mù ấy thôi.

"Thẩm Lam!" Ngải Lị nâng tông giọng hằm hừ gọi tên tôi.

Tôi gần như rụt cổ nhìn cô ấy. Ngải Lị như thế quả thực nguy hiểm, tôi không ngờ cô ấy biết dùng gối ôm chụp vào mặt tôi.

"Cậu có thể tỉnh táo lại không hả? Một người đàn ông treo lên giường cậu mà cậu còn mềm lòng cái *beep* ấy! Có phải lần sau anh ta tạo ra đứa nhỏ cho cậu rồi cậu còn mang bỏ túi đưa cho người ta không?"

Tôi không dám đáp lại, càng không dám nói cho Ngải Lị biết thực ra tôi và Đồng Tiểu Táp cũng lái như thế mà đến với nhau.

"Bắt đầu từ ngày mai, cậu nên đi tìm việc làm dùm mình, sau đó trở nên như người bình thường. Bất kể trước đây có xảy ra chuyện gì, thì bây giờ cũng đã một tháng rồi. Trừ phi cậu chuẩn bị ném mình vùi vào trong đất! Hoặc là cậu quăng cái cậu Đồng Tiểu Táp để tìm người đàn ông có thể nuôi cậu, ngược lại như vậy mình mới cảm thấy Dư Thiên thật sự không tệ."

Khi Ngải Lị dai dẳng dùng ngôn ngữ công kích tôi, tôi bỗng cảm thấy, bụng hơi đau, rất rất đau, nước mắt theo đó không cầm cự nổi mà chảy xuống.

Tôi không cảm thấy khổ sở vì những lời nói của Ngải Lị, mà vì phải làm một người trưởng thành, nằm ở nhà chán chường suốt một tháng trời đúng là chuyện quá sức thể lương.

Ngải Lị đóng sầm cửa trước khi đi, để lại câu nói chí phải sau cùng cho tôi.

"Thẩm Lam, cậu phải biết. Một năm cậu rơi nước mắt vì người đàn ông của mình sẽ đông tích thành hận không thể đem cậu ngâm vào miệng, nhưng lại là lời nói mỗi ngày một lần, ha ha."

Tiếng đóng cửa vang lớn khiến cho thần trí tôi tỉnh táo lại một chút, sau đó ảo não vào phòng vệ sinh.

Tôi hít sâu một hơi, khi quay lại phòng khách, điện thoại di động kêu reo kinh khủng. Sở dĩ kinh khủng như thế, là vì cách hơn một thước tôi nhìn thấy màn hình hiện ra hình ảnh của Dư Thiên.

Hơn nữa còn là tấm ảnh tôi chụp lên, tôi không biết vào lúc nào và ai đã lấy tấm ảnh này làm hình nền liên lạc.

Ngải Lị chắc chắn không nhầm chán đến thế, Dư Thiên thì càng không thể nào.

Tôi thực sự không thể nghĩ ra, trong điện thoại Dư Thiên đem đến cho tôi một cái tin đáng sợ. Tôi suyt chút nữa nghẹt thở. Khi tôi ép bản thân bình tĩnh đi đến nhận cuộc gọi, giọng nói lo lắng của Dư Thiên truyền đến. Tôi còn cho rằng, hai chữ nóng này không hợp với anh ta, trừ cái ngày bão bùng ấy ra, tất cả mọi công việc anh ta đều sắp xếp gọn gàng ngay ngắn, anh ta không có cơ hội cảm nhận sự áp lực.

Nhưng sau khi nghe giọng tôi, giọng nói anh ta lại khôi phục lại trạng thái tỉnh táo.

"Thật ra thì tôi rất rất xin lỗi cô."

"Ừ, tôi nhận."

Ý tôi là, nếu như không có chuyện gì khác, Dư Thiên có thể cúp máy, có vẻ như anh ta giả vờ không hiểu.

"Xin lỗi."

"Không cần phải thế, tôi biết anh không cố ý."

"Vây, Thẩm Lam, cô có định đi làm lại không?"

Lần này, tôi cảm nhận được điều bất trắc, trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng suy nghĩ của Dư Thiên và Ngải Lị lại giống nhau đến vậy.

"Tôi nghĩ cô nên tiếp tục công việc, vậy thì cuộc sống của cô mới ổn định một chút. Hơn nữa chắc cô cũng biết, bây giờ lí lịch của cô chắc chắn không dễ xin việc trong thời gian ngắn được."

"Tôi có thể cân nhắc vài ngày không."

Dư Thiên nói rất đúng, trừ những hiểu lầm phát sinh giữa chúng tôi ra, thì anh ta nhất định là một người cấp trên tốt nhất tôi có thể gặp. Chỉ có điều là ngày mai Đồng Tiểu Táp sẽ trở về sau cuộc tranh tài, tôi nghĩ mình có thể thương lượng chuyện công việc với anh.

Đương nhiên, nói đúng ra thì là do tôi sợ hãi, cũng là do sự uy hiếp lớn nhất, thật ra thì vẫn là Trương Mật.

Dư Thiên tựa như nhìn thấu ý nghĩ của tôi.

"Nếu như cơ lo lắng Trương Mật tìm cô kiếm chuyện, vậy thì thời gian này cô có thể yên tâm."

"Sao lại nói thế?"

Anh ta im lặng vài giây, sau đó chậm rãi mở miệng, "Đây cũng là một trong những lý do tôi gọi điện cho cô, tôi vừa đến công ty thì nhận được thông báo nghỉ phép của Trương Mật, phía trên đã sắp xếp người khác xuống."

"Nghỉ phép?" Tôi có chút không thể tin được, chẳng lẽ Trương Mật đến công ty này chỉ để đối phó với tôi, bây giờ cô ta đạt được mục đích thì bỏ đi?

"Tôi nghe nói, " Dư Thiên áp a áp ứng, rõ ràng không phải tác phong xưa nay của anh ta.

"Anh nói đi!"

Tôi cần phải biết đáp án này, tôi sợ Trương Mật lại bày ra quỷ kế gì đó, lần đó sau khi trở về Lộ Phi đã gọi điện nói với tôi rằng Trương Mật sẽ không gây phiền phức cho tôi nữa, nhưng tôi luôn cảm thấy chuyện này sẽ không được giải quyết đơn giản như thế.

"Cô thực sự muốn biết?" Trong giọng nói của Dư Thiên mang theo chút thương hại.

"Ừ."

"Tôi nghĩ chuyện này, cô cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, có thể -- "

Lúc đó tôi tưởng rằng, Trương Mật đột ngột xin nghỉ phép nói không chừng có liên quan đến Lộ Phi. Ví dụ như Lộ Phi mắc phải bệnh nan y, ví dụ như Lộ Phi xảy ra tai nạn giao thông. Nếu là trước đây, tôi còn tưởng tượng rằng có lẽ Lộ Phi vì biết bản thân bị bệnh nên mới lừa tôi giống như phim Hàn quốc vậy.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất khó khăn.

Nhưng sự thật là, Lộ Phi chuyện gì cũng không có. Tôi thậm chí ngay lập tức chúc mừng cậu ta, bởi vì, cậu ta được làm bố!

Dư Thiên nói, "Nguyên nhân Trương Mật xin nghỉ, là vì cô ấy mang thai, cô ấy xin một năm nghỉ thai sản. Hơn nữa nửa tháng sau cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ, cô ấy gửi cho cô tấm thiệp cưới. Tôi nghĩ, tốt nhất cô nên chuẩn bị tinh thần."

Điện thoại của tôi rơi trên mặt đất, đồng thời, tiếng chuông cửa khàn khàn vang lên. Âm thanh ấy cào cào trong lòng tôi, tôi không biết phải làm thế nào.

Giọng nói của Dư Thiên truyền từ dưới sàn nhà đến.

Tôi căng cứng cơ thể bước từng bước đi đến trước cửa, ngay khi tôi mở cửa, Ngải Lị xuất hiện trước mặt tôi. Cô ấy phát hiện cô ấy đi ra ngoài chưa đến nửa tiếng thì nước mắt trên mặt tôi trở nên nhiều hơn.

Nhưng Ngải Lị không trách mắng gì tôi, chúng tôi ngồi trên ghế tựa vào nhau như hai người chị em thân tình.

"Được rồi không phải sợ, cho dù chuyện gì xảy ra mình cũng bên cạnh cậu, được không?"

Ngải Lị an ủi tôi, cho dù trong lòng cô ấy cho rằng tôi là một đứa căn bản không xứng đáng khóc vì bạn trai cũ mà là một chuyện tình rất low (*).

(*) Mọi từ tiếng Anh trong truyện đều do tác giả viết.

Thế nhưng, cô ấy cũng biết.

Lộ Phi, đầu sao cũng cùng tôi trải qua 22 năm đời người, kỉ niệm giữa chúng tôi nhiều đến nỗi dùng cả nửa đời sau đếm cũng không hết. Cậu ta sẽ mãi mãi chiếm đóng một số không gian trong lòng tôi. Mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 59: Hướng Về Cả Thế Giới Mà Tổ Tình

Tôi và Ngải Lị ôm lấy nhau mà an ủi.

Nhưng nói đúng hơn, Ngải Lị không có gì cần tôi an ủi, nếu như không phải là nói có lý, đây chẳng qua chỉ là một chút hối hận.

Ngải Lị nói, cô ấy hối hận vì không sớm kéo Lộ Phi khỏi tôi sớm hơn, cậu ta chính là một con sói, hay là một con sói đáng khinh.

Tôi lắc đầu, mặc dù tôi muốn nói thiếu chút nữa đã để cho Ngải Lị trút một bạt tai lên mặt tôi, tôi định nói nhưng lại thôi.

"Lộ Phi không phải vậy đâu, thật ra cậu ta rất hiền lành, còn có chút hèn yếu. Từ nhỏ cậu ta đã bị mẹ quản, bị tôi khinh thường. Tôi đã sớm nghĩ đến chuyện mẹ cậu ta không cho phép bọn mình bên nhau, mình chắc chắn đã đầu hàng trước cậu ta, thế nhưng mình không ngờ rằng đến cuối cùng lại là Trương Mật. Đồi bại là mình, nếu có một người con trai tự sát vì mình, hẳn là mình cũng không thể yên lòng thoải mái chung sống với ai đó được. Nhưng mà Ngải Lị à, cậu biết gì không? Điều khiến mình đau khổ nhất là, hai người họ cứ thế mà hạnh phúc quá nhanh, mình thừa nhận rằng mình nhỏ mọn, mình ghen tị, ngày ấy nhìn thấy Lộ Phi đứng dưới nhà cậu ta và ôm Trương Mật, mình chỉ hận không thể chạy đến tách hai người họ ra. Cho dù mình đã không còn yêu cậu ta nhưng lại muốn cùng sống chết với hai người đó.

Còn bây giờ thì sao? Mình cho rằng mình đã giẫm lên chuyện của bọn họ chà đạp dưới chân thì Trương Mật lại mang thai con của Lộ Phi. Lộ Phi làm bố, đứa con trai từ nhỏ lớn lên cùng mình, cậu ta còn nhỏ hơn mình một tuổi đấy, bây giờ phải làm bố. Sau này cậu ta nhất định sẽ rất rất yêu đứa con của cậu ta, nhiều hơn cả yêu mình.

Mình vẫn luôn có suy nghĩ ích kỉ, mình không yêu Lộ Phi, có thể chỉ là cậu ta yêu mình. Cho nên khi nghĩ đến cảnh cậu ta yêu đứa con của cậu ta với Trương Mật, thậm chí một ngày nào đó còn thật lòng yêu Trương Mật. Mình cảm thấy quá kinh khủng, kinh khủng hơn chính là mình, vốn dĩ mình chính là người tự ti lại hay đổ lỗi, trên người mình còn di truyền của bố mình, mình mới là vết nhơ xấu xí nhất không đáng để yêu."

Ngải Lị ẩn vai tôi, khiến tôi quay đầu, cô ấy nhìn tôi nói, "Thẩm Lam, cậu không sai, đổ lỗi vốn dĩ là bản tính trời sinh của người phụ nữ. Thật ra thì mình cũng từng ghen tị với cậu, cho dù cậu có làm bao nhiêu điều tồi tệ thì Lộ Phi vẫn cứ theo sau cậu thu dọn mọi chuyện. Cậu có biết cậu ta tốt với cậu thế nào không? Mình có thể nói cho cậu biết, ước chừng bốn năm này mình thấy mình biết nhiều điều hơn so với cậu. Cho nên bất kể là trước đây hay là bây giờ, mình không hy vọng cậu qua lại với Lộ Phi hay Đồng Tiểu Táp bởi nguyên nhân là vì mình sợ cậu bỏ quên mình. Mặc dù mình rất mong cậu có được hạnh phúc, vậy còn cậu? Cậu thật sự hi vọng Lộ Phi cả đời này treo trên người cậu sao, khi cậu đã không còn yêu cậu ta hoặc là cho đến bây giờ cậu không đủ yêu cậu ta, cậu chấp nhận vì cậu ta mà đau khổ cả đời sao?"

Đúng thế, tôi không bỏ được. Đối với chuyện khổ sở thế này, tôi cần rất nhiều thời gian để có thể tiêu hóa được sự thật.

Tôi bắt đầu khóc lớn, ý chí dần dần tan ra, Ngải Lị dùng cơ thể mỏng manh ôm tôi vào lòng. Chúng tôi dựa sát vào nhau, vào thời khắc tôi chán nản nhất, thượng đế lại cho tôi một phần tôi mong đợi từ lâu, chỉ là lễ vật đến nhầm thời gian.

Vào lúc hai giờ, đồng hồ báo thức tôi đặt trước một ngày bắt đầu kêu réo rất. Trận chung kết tranh tài của Đồng Tiểu Táp vào lúc ba giờ, hai giờ bắt đầu buổi phỏng vấn các tuyển thủ dự thi.

Khi tôi cẩn thận mân mê cái đồng hồ báo thức, tôi còn đang nghĩ mấy cái người Hàn Quốc nhiệt tình các thể loại cầu huyết như thế này sẽ biến cuộc phỏng vấn với Đồng Tiểu Táp thành thể loại gì đây? Hoặc là, những thứ ánh sáng chói lóa kia giống như tăng thêm độ lọc cho ống kính để thu được hình ảnh càng đẹp mắt cho Đồng Tiểu Táp. Nhìn anh so với ngôi sao giải trí kia có phần dễ nhìn hơn, thật ra thì tôi cũng không hi vọng có quá nhiều người thích anh. Chỉ một mình tôi là đủ rồi.

Còn bây giờ, tôi có chút cường lại việc tiếp xúc với máy tính. Cho dù anh vốn không thấy được tôi, tôi cũng không có cách nào khi mình đang khóc thầm vì một người đàn ông khác mà lại nhìn anh.

Ngải Lị thờ dài một hơi rồi đem máy tính của tôi ra đặt trước mặt hai chúng tôi, cô ấy nhanh chóng tìm được trang web truyền hình trực tiếp trận tranh tài. Đối thủ của LTS chính là một nhóm đội Hàn quốc, hơn nữa chiến đội kia ba năm liên tiếp đều giành hạng nhất. Mà LTS xuất hiện trên võ đài với tư cách là người mới, ngoài trừ khuôn mặt đẹp trai ngoài dự liệu ra, thì bọn họ là đội có tuổi trung bình cao nhất trong tất cả các đội tham gia.

Nói cách khác, họ tồn tại như bình hoa vậy, những người ấy chưa từng nhìn qua những cố gắng của Đồng Tiểu Táp, nên hoàn toàn không tôn trọng họ.

Mà chủ đề phỏng vấn là do câu lạc bộ sắp đặt từ trước lệch với đề tài của cuộc thi đấu. Những nội dung khác thật ra thì cũng không nghe lọt cũng không nhìn nổi, mãi đến khi ống kính lia đến Đồng Tiểu Táp, tôi nhìn anh mỉm cười nhận lấy micro.

Anh nói, anh phải nhân cơ hội này bày tỏ tình cảm với người con gái anh thích.

"Cô ấy rất đơn giản, mặc dù cô ấy luôn cảm thấy mình rất xấu, nhưng tôi lại cảm thấy thật ra thì như vậy mới là điểm lương thiện nhất của cô ấy. Cô ấy rất cố chấp, nhưng thực tế thì cô ấy vốn dĩ không nhẫn tâm làm tổn thương bất cứ ai. Tôi đã từng hiểu lầm cô ấy, đó là chuyện tôi hối hận nhất, tôi nghĩ tôi không tin tưởng nhất định đã làm tổn thương cô ấy sâu sắc, cô ấy thật ra là một cô gái không có cảm giác an toàn, cho dù mỗi buổi tối chúng tôi đều trò chuyện qua điện thoại với nhau, nhưng khi nói chúc ngủ ngon chúng tôi luôn muốn tôi ngắt máy trước. Tôi biết làm thế mới khiến cô ấy an tâm, nhưng thực ra thì mỗi lần như vậy tôi đều giả vờ ngủ, sau đó nhân cơ hội nghe tiếng thở trầm ổn của cô ấy, tựa như cô ấy đang ở bên cạnh tôi vậy. Đến bây giờ tôi chưa từng nghĩ, tôi sẽ nhớ một người đến thế, đối với tôi mà nói, cuộc thi đấu này rất quan trọng, bởi vì chỉ khi đứng ở vị trí này tôi mới có thể nói với cả thế giới, bảo đảm với cô ấy trước cả thế giới, để cô ấy biết tôi yêu cô ấy rất nhiều, chỉ yêu mỗi một mình cô ấy.

Năm mười bảy tuổi tôi tiếp xúc với trò chơi, tôi từng cho rằng cả đời tôi sẽ chỉ tìm được cảm giác thỏa mãn khi giành được thắng lợi trong nháy mắt, nhưng bây giờ tôi thay đổi rồi. Cho dù là hôm nay, mục đích mà tôi muốn chiến thắng trận thi đấu này là vì trách nhiệm phải gánh vác của một người đàn ông. Tôi rất yêu cô ấy, tôi phải dựa vào bản thân mình để cho cô ấy một cuộc sống an ổn."

Phen tỏ tình này của Đồng Tiểu Táp, nằm ngoài dự tính của mọi người, quản lý câu lạc bộ đứng bên cạnh anh muốn can mấy lần, nhưng nhóm phòng vẫn trực tiếp không muốn làm vậy, thậm chí họ còn kéo dài thêm thời gian cho Đồng Tiểu Táp.

Sau khi Đồng Tiểu Táp buông micro xuống, ký giả đặt câu hỏi, "Vậy bây giờ có thể gọi điện trực tiếp để bày tỏ với cô bạn gái ấy không?"

Đồng Tiểu Táp chỉ cười xấu hổ.

Ký giả lại tiếp tục hỏi, "Hoặc là lúc này cô ấy cũng có rất nhiều lời muốn nói với cậu, nói không chừng đây chính là câu khích lệ tốt nhất cho trận đấu sắp tới của cậu."

"Vậy à." Đồng Tiểu Táp nhận lấy điện thoại di động ký giả đưa tới.

Anh cúi đầu thuần thục bấm số của tôi, điện thoại di động của tôi bắt đầu kêu vang. Cũng đúng lúc ấy, chuông cửa cũng vang lên lần nữa. Tôi biết điều gì đang đợi tôi.

Máy tính vẫn còn đang truyền hình trực tiếp, Ngải Lị tựa như cảm điện thoại tôi muốn nhận, nhưng tôi chỉ bịt tai trốn tránh.

"Thẩm Lam, cậu có biết hậu quả của việc cậu đáng trốn tránh là gì không?"

Thực ra, điện thoại di động chỉ vang đến nửa chừng. Biểu cảm của Đồng Tiểu Táp trên hình nhợt đi nhiều, người chủ trì bắt đầu thúc giục, Lâm Cảnh cướp lấy micro, "Có thể bây giờ chị ấy đang đi làm."

Ký giả nói, "Bạn gái không phải thời gian này nên xem truyền hình trực tiếp để cổ vũ cho cậu sao?"

Tình huống lập tức trở nên lúng túng. Vì hóa giải bầu không khí, nhân viên làm việc bố trí cho đội viên LTS nghỉ ngơi, bắt đầu phỏng vấn một đội Hàn Quốc khác. Khi ngón tay tôi run rẩy chuẩn bị lấy điện thoại về, mọi thứ đã không còn kịp nữa.

Tôi rất hối hận.

Chuông ngoài cửa vẫn phát ra tiếng ồn như trước. Ngải Lị cuối cùng mất kiên nhẫn ra mở cửa nhận lấy phong thư lớn.

Màu xanh đen bọc bên ngoài, bên trong chắc là tấm thiệp mời màu đỏ sậm.

Ngải Lị ném phong thư lên cái bàn trà nhỏ trước mặt tôi, sau đó thờ dãi một tiếng rồi bỏ đi. Tôi vẫn không có cách nào ngăn bản thân mình mở phong bì lớn ấy ra. Ở trong là một tấm thiệp cưới tinh xảo cùng một phiếu bánh.

Lộ Phi thực sự muốn kết hôn với Trương Mật rồi, tôi cũng thực sự rút lui khi Đồng Tiểu Táp tỏ tình với tôi trước toàn thể giới rồi.

Tất cả mọi chuyện không phải là mơ.

Không kịp hối hận, không có cơ hội để làm lại.

Tôi cắt thiệp mời sau đó cầm điện thoại bắt đầu gọi cho Đồng Tiểu Táp, lần này tôi bấm dãy số của anh, nhưng điện thoại đã tắt nguồn, tôi lại gọi cho Lâm Cảnh, vẫn tắt máy như vậy.

Dần dần, mong mỏi càng trở nên nhỏ bé. Còn thời gian, nó vẫn vững vàng bước chân đi về phía trước. Hình ảnh trên màn hình thay đổi lần nữa, hai nhóm tham gia chung kết đã đi lên võ đài lớn.

Dưới ánh đèn lóa mắt, tôi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt đầy thất vọng của Đồng Tiểu Táp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Giao Hẹn

Trận đấu bắt đầu.

Trên màn hình lúc này đã chuyển sang hình ảnh thi đấu trên máy tính, bắt đầu phân tích đội hình của hai đội, tuy LTS thành lập năm năm nhưng ban đầu chỉ có Đồng Tiểu Táp và Gary, ba người còn lại mới gia nhập vài tháng trước, tất cả các đội đều ngầm hiểu rằng họ không thể sánh với đội đã giành quán quân ba năm liền.

Mà thi đấu trên sân khách cũng là một bất lợi, vào trận đầu tiên anh hùng đã bị BAN, đối thủ quyết tâm BAN người anh hùng mà Đồng Tiểu Táp và Gary quen chơi nhất, khán phòng lập tức truyền đến tiếng vỗ tay reo hò.

Tôi thấy Đồng Tiểu Táp dùng sức cau hàng lông mày lại.

Bình luận trên mạng đập vào mắt tôi, gần như không có ai xem trọng LTS. Thế nhưng, tiến triển trong vòng đầu đầu tiên của cuộc tranh giải đều nằm trong dự đoán của họ, suốt cả màn mở đầu đều làm theo sự khống chế của đối phương, cho dù một đứa không biết gì như tôi đây cũng nhìn ra được sự khấn trương của Đồng Tiểu Táp.

Trong trò chơi hóa thân của anh là một chàng trai tóc vàng, tôi thấy chàng trai ấy lại quay về thác hồi sinh một lần nữa, một lần rồi lại thêm một lần bị áp đảo.

Đội Hàn Quốc đã nhìn ra Đồng Tiểu Táp chính là người trụ cột của đội, bọn họ tập trung áp chế anh. Cứ như vậy, chưa đầy 20 phút thì vòng đầu đầu tiên kết thúc với kết quả LTS thua. LTS không những thua, mà điểm số còn cách khá xa, dư luận càng nghiêng về một phía, trên khán đài người xem đa số là người Hàn Quốc, Đồng Tiểu Táp cúi đầu trong tiếng reo hò.

Trận đấu thứ hai gần như là đồng kết cục với trận thứ nhất, LTS vẫn như trước đó, chưa đến 20 phút đã tuyên bố thất bại. Đài truyền hình Trung Quốc là bên duy nhất không đồng quan điểm cũng bắt đầu tỏ ra nghi hoặc với LTS, trực tiếp bình luận trên trang những người yêu trò chơi này bày tỏ sự thất vọng.

Tôi lại lôi điện thoại ra, đúng là giống như lúc này, điện thoại Đồng Tiểu Táp không mở. Sau đó tôi gọi cho Lâm Sa.

"Thẩm Lam?"

"Tôi đây!" Giọng tôi hơi khàn khàn.

"Cô sao thế, lúc này sao lại không nghe máy? Bây giờ mấy người Đồng Tiểu Táp không thể trò chuyện với bên ngoài được."

"Tôi, thực sự xin lỗi."

Khi người dẫn chương trình đề cho Đồng Tiểu Táp gọi điện cho tôi thì đầu óc tôi liền trống rỗng, đến bây giờ, tôi vẫn không có cách nào tạo ra những phản ứng đúng đắn.

"Nhớ cô vũ cho anh ấy."

Lâm Sa nói ra những lời này khi tôi còn chưa rõ tình hình, nhưng mà, ở trong điện thoại tôi nghe cô ấy dùng sức gọi lớn tên Đồng Tiểu Táp. Tôi đoán Lâm Sa dùng cách này để giúp tôi trò chuyện cùng Đồng Tiểu Táp.

Tôi dùng rất rất nhiều sức hét lớn một tiếng cổ lên, nhưng tôi không biết liệu anh có nghe được hay không.

Mười phút sau, trận đấu thứ ba bắt đầu, toàn bộ có năm trận, hai trận trước liên tục bị thua nên trận này chính là mấu chốt của LTS, nếu như vẫn tiếp tục thua thì cuộc tranh tài sẽ kết thúc.

Trận đấu này, áp lực đè lên người họ rất lớn, Đồng Tiểu Táp cúi đầu từ đầu đến cuối, tôi chưa từng thấy anh như thế bao giờ, trước đây khi luyện tập anh đều mang theo nụ cười.

Trái tim tôi đập càng lúc càng nhanh, chỉ là so với hai trận đấu trước của LTS thì bây giờ ngay khi bắt đầu LTS đã chiếm được ưu thế, bình luận viên vẫn xem thường với tình huống như trước đó, Đồng Tiểu Táp xông vào vào trong đoàn chiến và giết được ba người. Tuy tôi xem không hiểu gì, nhưng tôi biết Đồng Tiểu Táp vẫn ở nguyên tại nơi đó, điều này khiến tôi an tâm rất nhiều.

Đến đoạn gần kết của trận thứ ba, ưu thế của LTS dần dần rõ ràng, Đồng Tiểu Táp cũng trở thành trung tâm của đội hình dẫn dắt LTS lấy được chiến thắng ở vòng thứ ba.

Khi trò chơi kết thúc, máy quay lại lia đến LTS một lần nữa, biểu cảm trên mặt Đồng Tiểu Táp cuối cùng cũng thoải mái hơn nhiều, anh đứng lên cùng Gary vỗ tay chúc mừng.

Kết quả của trận thứ tư, LTS thua.

Kết quả như thế không ngoài dự đoán của phần lớn người xem, có thể giành chiến thắng một vòng với quán quân thế giới đã không phải là chuyện gì dễ dàng. Thế nhưng ngay lúc ánh đèn đều chiếu vào tất cả thành viên của đội chiến thắng, LTS lặng lẽ theo sân khấu đi xuống một góc. Trên sân thi đấu vẫn còn đang tung hô chiến thắng. Mãi cho đến sau phần trao giải, tôi vẫn không tìm thấy nụ cười khế trên môi Đồng Tiểu Táp.

"Kết thúc rồi?" Ngải Li ngồi xuống cạnh tôi.

"Ừ." Tôi gật đầu.

Tôi lấy điện thoại gọi cho Đồng Tiểu Táp, tóm lại là sau khi vang lên ba tiếng thì điện thoại được kết nối, chỉ là bên kia cực kì yên tĩnh, thậm chí nghe được cả tiếng thở rất nhẹ của Đồng Tiểu Táp.

"Em vừa -- "

Tôi vừa mở miệng, đã bị Đồng Tiểu Táp ngắt lời.

"Không sao cả, bây giờ anh còn có chút chuyện, tối anh gọi lại cho em."

Anh không cho tôi cơ hội nói tiếp đã vội cúp điện thoại, mỗi lần đều như thế, bất kể tôi làm cái gì Đồng Tiểu Táp đều nói không có gì với tôi. Thế nên ngay khi anh vừa cúp điện thoại, tôi khổ sở khôn xiết.

Sau khi kết thúc truyền hình trực tiếp lễ trao giải là bài tin tức sau cuộc tranh tài, biểu hiện của Đồng Tiểu Táp trước và sau cuộc tranh tài hoàn toàn trái ngược với nhau. Gary trở thành phát ngôn chính của LTS, còn Đồng Tiểu Táp cho dù bị đặt câu hỏi rất ít thì anh cũng chỉ cúi đầu lộ ra nụ cười bối rối.

Người dẫn chương trình lúc này hỏi Đồng Tiểu Táp, "Biểu hiện mất trình độ như lúc này có liên quan đến chuyện bày tỏ tình cảm trước đó không? Hay là, có phải cô gái kia đã ảnh hưởng đến tâm trạng thi đấu của cậu?"

"Không phải vậy." Đồng Tiểu Táp cau mày lắc đầu.

Gary nói, "Tôi cho rằng biểu hiện vừa rồi của anh ấy rất xuất sắc, mọi người đều có thể thấy được chiến thắng ở trận thứ ba đều do sự dẫn dắt của Đồng Tiểu Táp mà có. Bất cứ thành viên nhà nghề nào của LTS cũng không vì vấn đề riêng mà ảnh hưởng đến khả năng thi đấu."

"Xin lỗi về chuyện ấy, không biết có thể nói một chút cảm nghĩ của anh sau khi tỏ tình thất bại không?" Người dẫn chương trình tiếp tục truy hỏi.

Giám đốc câu lạc bộ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, "Xin lỗi, những chuyện liên quan đến vấn đề tình cảm của thành viên trong nhóm chúng tôi tạm thời không chấp nhận phỏng vấn, LTS bây giờ phải về khách sạn tham gia tiệc mừng, hoan nghênh mọi người cùng tham gia."

Sau khi LTS rời khỏi sân thi đấu, tôi cũng tắt máy tính, thế nhưng ngày hôm đó mãi đến tối tôi vẫn không thể kết nối được với điện thoại của Đồng Tiểu Táp.

Tôi không gọi cho người khác để tìm anh.

Nếu như anh thực sự trách tôi, thì chuyện đó cũng phải thôi.

Mặc dù không thể nói chuyện với Đồng Tiểu Táp, tôi vẫn chú ý quan tâm đến tin tức của LTS, sau khi bộc lộ quan điểm chính thức trên sân đấu trận chung kết, người yêu mến trò chơi này cũng dành nhiều sự chú ý cho LTS, nhất là Đồng Tiểu Táp và Gary, sự bày tỏ của Đồng Tiểu Táp lại dẫn đến rất nhiều suy đoán.

Trong đó có một thứ thu hút nhất, kèm theo đó là tấm ảnh của Lâm Sa, là bức ảnh cô ấy đứng ở khán đài đầu tiên đưa điện thoại gọi lớn tên Đồng Tiểu Táp, ngoài ra còn lộ ra ảnh Đồng Tiểu Táp ở sân bay lấy hành lý giúp Lâm Sa.

Đa số mọi người suy đoán Lâm Sa chính là đối tượng bày tỏ của Đồng Tiểu Táp, cũng có người đến xem cảm thấy biểu hiện sau cùng của Đồng Tiểu Táp không được tốt.

Thêm vào đó còn có một bức ảnh truyền hình trực tiếp tiệc ăn mừng của LTS.

Lâm Sa và LTS cùng đứng giữa sân thi đấu, cô ấy được xem như là thành viên ban đầu của LTS, đang lúc nhiều người suy đoán về mối quan hệ giữa cô ấy và Đồng Tiểu Táp, Lâm Sa giải thích rằng hai người chẳng qua chỉ là bạn bình thường, hơn nữa còn nói rằng mình là chị của Lâm Cảnh, cho nên lần này mới đi cùng LTS để cổ vũ.

So với Lâm Sa, Đồng Tiểu Táp từ đầu đến cuối đều không mở miệng giải thích.

Cho dù như vậy, vẫn có rất nhiều người chú ý đến mối quan hệ của Lâm Sa và Đồng Tiểu Táp, rất nhiều tấm ảnh hai người họ đứng chung được bình luận bên dưới chỗ dễ nhìn thấy nhất.

Đêm hôm đó, tôi vẫn không nhận được điện thoại của Đồng Tiểu Táp. Thói quen mỗi ngày đều được nghe anh chúc ngủ ngon, quả nhiên hôm nay không có nên tôi bị mất ngủ. Có lẽ tiệc ăn mừng vẫn chưa kết thúc, có lẽ Đồng Tiểu Táp thực sự không nhớ nói chuyện với tôi.

Khi gần mười hai giờ, Lâm Sa gọi điện thoại đến. Tôi cầm điện thoại do dự một lúc lâu rồi mới nhận cuộc gọi.

"Là tôi, Lâm Sa."

"Ừ, tôi biết, tôi -- "

"Tiểu Táp uống khá nhiều, mấy người Lâm Cánh mới vừa vất vả lắm mới đem anh ấy về phòng được."

"Xin lỗi, cũng là lỗi của tôi." Rốt cuộc tôi cũng biết nguyên nhân tại sao Đồng Tiểu Táp không gọi điện đến.

"Chuyện này vốn dĩ không thể trách cô. Buổi chiều phỏng vấn tôi cũng ở đây, tôi tin rằng cô không muốn nhận cuộc điện thoại ấy đúng không? Câu lạc bộ bên này không cho phép Đồng Tiểu Táp nói ra chuyện có bạn gái, cho nên ngay khi Đồng Tiểu Táp nói những lời đó giám đốc đã nói lời phản đối với tổ chế tác, ký giả kia cũng hi quan tâm đến hiệu quả của tiết mục nên mới cho hai người thời gian ngắn như vậy. Điện thoại di động lúc bị lấy về đã tắt nguồn luôn, tôi nghĩ kết quả như thế chính là thứ mà họ mong muốn. Bây giờ Tiểu Táp nghĩ không thông, tôi tin rằng anh ấy sẽ nghĩ thông suốt nhanh thôi, cô cũng đừng buồn quá được không?"

"Lâm Sa, cảm ơn cô. Tôi không nghĩ tới lúc này cô lại an ủi tôi. Nhưng mà, tôi thật sự xin lỗi Đồng Tiểu Táp, nếu như anh ấy trách hay ghét tôi. Tôi cũng không một câu oán hận."

Lâm Sa thở dài một hơi, "Tiểu Táp không làm vậy đâu, thế nhưng Thẩm Lam à, cô còn nhớ chuyện tôi nói trước đó với cô không? Tôi biết là quá đáng, nhưng bây giờ thua rồi, tôi nghĩ cô cần suy nghĩ nghiêm túc rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 61: Vụt Mất

"Ừm, tôi sẽ suy nghĩ kĩ càng."

Ngắt cuộc gọi với Lâm Sa, tôi vui mừng vào trong chăn. Tôi bỗng nghĩ, vốn dĩ tình cảnh này có thể khiến tình cảm càng ngày càng sâu đậm, một tháng trước còn có thể không chút nghĩ ngợi gì mà cam kết, đến bây giờ lại bắt đầu do dự.

Tôi rơi vào một vòng luẩn quẩn tự mình tạo ra, Đồng Tiểu Táp vẫn không gọi điện đến, điện thoại di động từ một khối kim loại lạnh giá bị tôi giữ chặt thành ấm áp.

Sau đó, khối kim loại tựa như mang theo bốn chữ lớn, tự làm tự chịu.

Không biết qua bao nhiêu giờ, khi tôi cuối cùng mở mắt không nổi và chọn cách đi ngủ, thì tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập.

Tôi vuốt mặt phát hiện hóa ra trời đã sáng, sau đó khoác đại một bộ quần áo chạy ra phòng khách nghe điện thoại.

Thế là tôi nghe được tiếng con khi liều mạng gào lớn tiếng, "Thẩm Lam, chị làm gì thế hả, sao di động lại tắt máy, sao lâu như vậy chị mới nhận điện thoại?"

"Chờ một chút." Tôi tiếp tục vuốt mặt, lần này là Lâm Cánh gọi đến, chút hy vọng trong lòng tôi tan biến thành mây khói.

Tôi về phòng cảm sặc điện thoại, sau đó nói vào điện thoại, "Hết pin, tôi quên mất. Có chuyện gì không?"

"Có chuyện gì?" Giọng của Lâm Cánh càng gấp gấp hơn, tôi đoán cậu ta giận tôi là vì chuyện cái điện thoại, "Chị không nhớ hôm nay bọn em về sao? Không cần nói em cũng biết giờ này chị chưa ra khỏi cửa."

"Tôi," thần trí của tôi tỉnh táo ngay lập tức, "Các cậu đang ở đâu?"

"Sân bay." Lâm Cánh nhả ra hai chữ đó, kèm theo một tiếng thở dài.

Tôi quăng điện thoại, xem chút nữa mặc quần áo ngủ lao ra khỏi cửa, may mà Lâm Cánh hét lớn trong điện thoại, "Sân bay Nhân Xuyên."

"Cảm ơn cậu Lâm Cánh."

Nói thế thì chỉ còn hơn hai tiếng đồng hồ, thế nhưng giao thông thành phố vào sáu giờ sáng thì kẹt xe vốn dĩ không thể chờ mong bất kì điều gì.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nhà Ngái Lị rồi mất vài phút để bắt taxi, sau đó dùng một loạt câu khẩn cầu cùng câu mệnh lệnh nói, "Xin anh

đưa tôi đến sân bay, càng nhanh càng tốt."

Cả đoạn đường ấy, không được xem là thuận lợi, sương mù buổi sớm khiến chúng tôi giống như xuyên vào mê cung, tuy nhiên đường đi khá ngay thẳng, ngay khi xe vừa chạy đến trước sảnh lớn, bởi vì không nhìn thấy đường nên xe đâm vào bậc thềm. Cả xe chấn động một trận, sau đó quay nghiêng đến 45 độ.

Khi tôi đưa tiền cho lái xe, ông ta nói, "Thùng lốp rồi."

Tôi chỉ lấy thêm vài tờ tiền đưa cho ông ta, không ngờ rằng lốp xe bị lủng rồi. Vừa mới thoát khỏi tình huống suýt chút nữa bị lật xe, tôi kéo tay áo nhìn đến một màu đen lớn trên cánh tay.

Sau khi vượt qua đoạn đường khó khăn hiểm trở, điều may mắn duy nhất là tôi không bị trễ giờ.

Tôi đứng ở chỗ cửa máy bay xuống, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của nhóm Đồng Tiểu Táp, chỉ có điều là Đồng Tiểu Táp dọc đường đi đều cúi đầu, thế nhưng, ngay khi tôi quay đầu, bắt gặp Gary đã phát hiện ra mình, anh ta hí hóp mắt lại, cho dù còn cách hơn cả trăm thước nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự căm ghét sâu sắc, anh ta quay sang nói gì đó với chàng trai mặc đồ thể thao bên cạnh sau đó lại nhìn tôi đầy trào phúng, rồi đi đến trước mặt Đồng Tiểu Táp, thẳng thừng chắn tầm nhìn của tôi.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, tôi còn đang suy nghĩ phải chào đón anh thế nào.

"Cô là Thẩm Lam?"

"Ừm." Tôi gật đầu, là chàng trai mặc đồ thể thao lúc này, những người khác đều đã đi lấy hành lý kí gửi, chỉ có một mình người này đi đến.

Mặc đồ kiểu này, tôi không thể nào liên tưởng anh ta có chút gì giống với các nhân viên bảo vệ.

Nhưng mà tôi không để ý rằng trên đời này còn có một kiểu nghề nghiệp khác, nghiêm túc mà nói, anh chàng mang đồ thể thao là đồng nghiệp của tôi, sau này tôi mới biết anh ta được mời đến để làm trợ lý cho cậu lạc bộ LTS, cho nên ngay khi anh ta kéo tôi vào một góc và nói tôi không cần phải đứng đợi như thế, trong đầu tôi vẫn còn mụ mị.

Sau khi bị anh ta túm kéo sang một bên, cửa đón khách càng lúc càng chật kín người, tuy lần này LTS không giành được quán quân, nhưng đạt được vị trí á quân cũng mang đến cho họ một phần fan.

LTS, thật sự biến thành minh tinh rồi. Ngoại trừ các fan mang quà theo thì còn có vài phóng viên, nhưng ngay khi họ bắt đầu đưa đủ loại máy móc để chụp ảnh, một góc vốn dĩ yên tĩnh liền trở nên càng lúc càng náo nhiệt, rất nhiều người không am hiểu gì về nhóm LTS cũng cho rằng có Đại minh tinh nào đó xuất hiện ở đây.

Hình ảnh trước mắt hết như một vở kịch, giống hệt như trên ti vi, những điều này khiến anh chàng quản lý bên cạnh tôi cảm thấy bất ngờ.

"Chờ một lát chúng ta ra ngoài gặp bọn họ, bây giờ mà quá đó thì phiền lắm." Anh ta nhắc nhở tôi.

"Được." Tôi gật gù đầu, tiếp tục nán lại chờ đợi.

Đúng là khi LTS xuất hiện lần nữa, bên cạnh bọn họ tựa như có rất nhiều nhân viên làm công tác giữ trật tự sân bay, cho dù như thế, bọn họ vẫn bị đám đông bao vây chặt kín.

Nhìn bên ngoài, hoàn toàn trái ngược so với một tháng trước, LTS bây giờ đã sáng bùng lên. Rất nhiều người đều vì chuyện nhóm của bọn họ đến Hàn Quốc mà lập thành một nhóm hâm mộ.

Trong khi bị tầng tầng lớp lớp bao quanh, tôi nhìn thấy Đồng Tiểu Táp, anh vốn đang nhìn vào ống kính mỉm cười vài cái sau đó ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi, tôi chuẩn bị đáp lại anh thì bị tên trợ lý kia cản lại.

"Cô không thấy bên kia có rất nhiều phóng viên à?"

"Nhưng mà," Tôi không kịp phản bác, đám người ở cửa đón khách đã không thấy nữa. LTS bị vây quanh, giống như một đội quân lớn di chuyển đến.

Tôi bỏ qua anh chàng quản lý ấy rồi vội vàng đi theo, nhưng không dám đến quá gần. Tiếp tục đi về phía trước thì đám người ấy thưa dần, thế nhưng đám phóng viên thì không chịu rời đi. Thế là nhân viên công tác dẫn bọn họ đi lối đi chuyên biệt, khi tôi muốn cùng đi chung thì đã đuổi theo không kịp nữa rồi.

Đi theo đến bãi đỗ xe, xe của họ đã rời đi, tôi nhìn thấy bóng lưng của Đồng Tiểu Táp qua khung cửa.

Tôi gọi điện thoại cho Lâm Cảnh, cậu ta nghe máy rất nhanh, sau đó nhỏ giọng nói, "Sao lại không đến? Không phải lúc này em nhắc chị rồi sao? Em chuyển máy cho lão đại, chị nói với anh ấy đi. Tâm trạng lão đại không được tốt cho lắm."

"Ừ, cảm ơn cậu."

Vài giây sau, đầu dây bên kia vẫn không có tiếng gì, chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt, tiếng cười nói trong xe cũng dần trở nên yên lặng.

Dũng khí trong tôi trỗi dậy khiến tôi mở miệng nói trước.

"Đồng Tiểu Táp, là anh à?"

"Ừm."

"Thật ra, em -- "

Tôi định nói với Đồng Tiểu Táp rằng tôi đang ở bãi đỗ xe, thì đầu dây bên kia không biết có ai đó gọi tên Đồng Tiểu Táp nói rằng bây giờ anh phải nhận một cuộc phỏng vấn và thời gian chuẩn bị rất gấp gáp đề cho nhóm đưa ra vấn đề, sau khi anh đồng ý thì hỏi tôi, "Có chuyện gì không?"

Giọng điệu nhạt nhẽo, tôi ngây ra một lúc vì cảm thấy không theo kịp.

"Bây giờ anh hơi bận -- "

"Em không sao."

Tôi lật đặt cúp điện thoại, phía Đồng Tiểu Táp hình như nói thêm gì đó nhưng tôi không thể nghe được. Có lẽ tôi vẫn không quen được với cảm giác bị người khác xem thường.

Mười phút sau, tôi lên taxi, cũng giống như lúc đi, một thân một mình. Sự chờ mong bị cảm giác mất mát to lớn thay thế, bên ngoài cửa sổ vẫn là màn sương mù giăng kín thành phố, tôi đang nghĩ có phải Đồng Tiểu Táp cũng đang ngắm cảnh giống như tôi không? Có phải anh cũng có cảm giác thất vọng khi không nhìn thấy tôi không?

Tôi không cố gọi điện lại lần nữa, Lâm Cảnh hay Đồng Tiểu Táp cũng không gọi đến, dọc đường đi cực kì yên tĩnh. Trong radio phát một bài hát rất cũ:

Vì lời hứa của anh (em)

vào lúc em (anh) tuyệt vọng nhất

đều chịu đựng mà không bật khóc

Trong bầu trời bão táp

nhìn anh (em) đi xa

Em (anh) bất giác bị tổn thương

"Cô gái, đến nơi rồi," Tài xế nhắc tôi phải xuống xe rồi.

"Ừm, cảm ơn chú." Tôi mở ví tiền ra mới phát hiện có chút phiền phức, khi đi bởi vì xe gặp vấn đề nên tôi lấy hết tiền ra ngoài, bây giờ trong ví chỉ còn chút tiền lẻ.

"Có lỗi quá, cháu gọi điện kêu bạn mang tiền xuống."

Tuy bác tài không làm khó tôi, nhưng đương nhiên đối với hành vi không mang tiền mà còn gọi xe thì có chút bất mãn, bác tài quay kiếng xe xuống bắt đầu hút thuốc.

Tôi lo lắng gọi điện cho Ngải Lị, điện thoại vẫn không có ai nhận, lúc này chỉ sợ cô ấy không chịu rời khỏi giường, như thế này thì tôi không tin mình có thể dùng cách bình thường của nhân loại để đánh thức cô ấy dậy được.

Ngay khi tôi tuyệt vọng định hỏi bác tài có thể theo tôi lên nhà lấy tiền không, thì cửa kính bên cạnh có người gõ vài cái, tôi quay qua thấy mặt của Dư Thiên.

Sau khi Dư Thiên trả tiền thay tôi, tôi cực kỳ bất ngờ suy nghĩ làm sao anh ta có thể đột ngột xuất hiện ở đây thế này.

"Cô quên rằng xe của tôi vẫn ở chỗ này à?"

Tôi bừng tỉnh ngộ ra, "Không ngờ anh lại sang đây, cảm ơn."

"Giận dữ gì với bạn cùng phòng à?"

Câu nói đùa như thế của Dư Thiên, tâm trạng tôi vốn dĩ mù mịt tựa như trở nên sáng suốt.

"Sáng sớm cô đi đâu thế? Lại còn mặc ít như vậy?" Dư Thiên vừa hỏi vừa kéo cổ tay áo tôi.

Lúc này va chạm ở trên xe không tính là nghiêm trọng, nhưng bị nắm như vậy thì vẫn cảm thấy đau khiến tôi cau mày rứt tay về, động tác này ngược lại

còn làm cho Dư Thiên chú ý nhiều hơn.

Anh ta thẳng thừng kéo tay tôi qua rồi xắn tay áo tôi lên cao. Hơn hai tiếng trôi qua, chỗ xanh xao ban đầu sưng lên càng rõ hơn.

"Sao lại thế này?"

"Không sao cả." Tôi rút tay về, "Thời tiết xấu, lái xe không nhìn rõ đường nên vừa nãy đụng một cái."

"Lên lầu đi, bôi thuốc vào nếu không lại nghiêm trọng hơn."

"Ừ. Tôi lên đây."

Tôi xoay người đi nhưng phát hiện Dư Thiên vẫn ở sau lưng tôi, "Anh còn có việc gì à?"

"Chìa khóa của tôi còn ở trên nhà cô."

Có một lần Dư Thiên say khướt không thể lái xe mà còn đến bãi đỗ xe, mỗi lần anh ta ở nhà Ngải Lị uống say tôi đều xấu chìa khóa của anh ta đi.

"Ừ, lên đi."

Tôi và Dư Thiên một trước một sau đi vào. Rất nhiều khi, chúng tôi biết trước chuyện ngoài ý muốn luôn bất chợt phát sinh, ví dụ như, bất kể thế nào tôi vẫn không tưởng tượng được rằng đứng cách đó không xa sau tôi và Dư Thiên còn có một người khác. Anh ta đang nghĩ rất nhiều cách mâu thuẫn để làm rõ chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 63: Xin Lỗi

"Thẩm Lam." Dư Thiên đột nhiên gọi tên tôi.

Tôi quay đầu lại, "Chuyện gì?"

Dư Thiên hắng giọng, bày ra nụ cười ảm áp, "Nhìn cô không được vui."

"Không có." Tôi vừa nói, vừa kéo ngăn kéo lấy chìa khóa xe của Dư Thiên ra.

Dư Thiên đón lấy chìa khóa rồi thay dép và ngồi xuống ghế sofa, "Đừng nói với tôi rằng sáng nay cô ra ngoài tập thể dục đấy nhé, còn cả vết thương trên tay cô là thế nào?"

Tôi nhún mày sau đó kéo tay áo xuống, "Tôi thực sự không sao, không phải anh còn bận gì à?"

Dư Thiên dường như có khả năng miễn nhiễm với tất cả câu lệnh đuổi khách, anh ta liếc mắt tìm một một tư thế thoải mái rồi kéo tấm chăn mỏng trên ghế sofa cuộn mình lại.

Trước khi tôi mở miệng, anh ta thành khẩn nhìn tôi, "Hôm qua làm việc cả đêm, mệt quá lái xe không nổi."

Anh ta nhìn rất trầm tĩnh lại còn có chút mệt mỏi chẳng giống như đang nói dối, hơn nữa thời gian trôi qua chưa được vài phút, Dư Thiên giống như đã thực sự ngủ rồi vậy.

Đúng lúc này, Ngải Lị lảng lảng xuất hiện au lưng tôi mà không phát ra tiếng động nào, trên tay cô ấy còn cầm hai cái nút nhét tai vừa mới tháo xuống, dùng ánh mắt có thể giết được người mà nhìn tôi.

Có thể sẽ giống như trước kia, Ngải Lị không quá thẳng thừng đuổi Dư Thiên ra ngoài, mà lại "thuyết" cho tôi một bài, dĩ nhiên bài "thuyết" ngày hôm nay của cô ấy đã ngưng lại khi nhìn thấy vết thương trên tay tôi.

Sau đó, Ngải Lị vừa lấy rượu thuốc và dùng sức chà xát lên cánh tay tôi, vừa gọi điện cho Lâm Cảnh.

Tôi ngồi bên cạnh cô ấy, đầu cúi thấp.

"Ý cậu là Thẩm Lam không đến sân bay?"

Ngải Lị liếc tôi một cái, sau đó nói vào điện thoại với Lâm Cảnh, "Đi gấp quý đi!"

Cô ấy nhanh chóng cúp máy rồi ném điện thoại lên cái bàn trà, Dư Thiên bị đánh thức, anh ta vuốt mắt nhìn qua, nhìn chúng tôi cười một cái sau đó quay đầu lại, tiếp tục ngủ.

“Buổi sáng cậu đi đâu làm gì?” Trước mặt Lâm Cánh, Ngải Lị kiên quyết bảo vệ tôi, nhưng khi cúp điện thoại, cô ấy bắt đầu tra hỏi tôi.

“Đến sân bay.”

“Cậu đừng nói rằng mấy người gặp mặt rồi bọn họ không nhận ra cậu? Sau đó cậu chạy đuổi theo rất lâu vẫn không gặp? Có phải vết thương trên tay cậu là do chạy ra sân bay nên xảy ra tai nạn giao thông không?”

Tôi nhìn Ngải Lị, thờ dãi một hồi, “Nếu mình nói sự thật chính là vậy, có phải cậu định treo ngược mình lên giá phơi quần áo không?”

Ngải Lị nói, “Mình tin cậu”

Nghe được mấy chữ này, cả cơ thể tôi trở nên cứng ngắt, nếu như cả một buổi sáng khiến lời nói của tôi trở nên mông lung hay đến cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn, thì chỉ một câu tín nhiệm của Ngải Lị đã khiến cho hốc mắt tôi chưa xót. Nhưng không muốn cô ấy cười nhạo, tôi mím chặt môi gửi cho Ngải Lị một cái ôm chặt.

Đến lúc này, Dư Thiên đột nhiên ngồi bật dậy khỏi ghế sofa nói một câu, “Tôi cũng tin cô.”

Tôi và Ngải Lị tròn mắt há mồm

Dư Thiên buông tay, “Thật ra thì tôi không nghe hai người nói gì trước đó cả, nhưng nếu có phiền phức gì có thể nói với tôi. Tất nhiên, bây giờ cũng có thể chấp nhận. Tôi cảm thấy rằng tôi dịu dàng hơn Ngải Lị nhiều.”

Tôi thừa nhận, Dư Thiên vừa khiến trái tim băng giá của tôi thoáng ấm áp lại, điều càng làm cho tôi không có lý do gì đuổi anh ta đi, thậm chí Ngải Lị còn nói một câu khó giải thích được, “Hoan nghênh anh sau này thường xuyên đến làm khách.”

Tôi thiếu chút nữa té xỉu.

Dư Thiên đứng dậy đi vào phòng bếp. Mười phút sau anh ta mang ra hai ly sữa yến mạch cùng một tô mì.

Cảnh tượng ba người ngồi quanh bàn ăn, ở thời khắc này, tôi và Ngải Lị luôn hợp ý nhau vì cảm thấy buồn phiền Dư Thiên. Đối với món ăn vật yêu thích của người ta mà nói, không có cách nào mà từ nhỏ đã không biết đó chính là sô cô la và bánh ngọt. Thậm chí có một lần, Dư Thiên trong lúc say rượu nói một câu khó hiểu, “Hai người biết không? Tôi vẫn không biết khi gọi hai tiếng ba mẹ thì có cảm giác thế nào, hai từ ấy với tôi giống như là gọi đức vua và hoàng hậu vậy, vừa xa lạ lại vừa buồn cười.”

Câu nói ấy tiêu tốn hẳn một túi khăn giấy của chúng tôi.

Còn bây giờ, sau khi chúng tôi ăn bữa sáng xong, Dư Thiên bụng chén đĩa trở lại phòng bếp, tôi và Ngải Lị vẫn ở trên ghế sofa đa cảm. s- Tôi đang suy nghĩ lý do để gọi cho Đồng Tiểu Táp, nhưng tôi nghĩ rất lâu cũng không có tiến triển gì, trước nay toàn là anh chủ động tìm tôi.

Tôi sợ sự lạnh lùng đến một cách đột ngột của anh.

Dường như Ngải Lị đã giúp tôi gọi cuộc điện thoại này rồi, khi tôi xoay người nhanh chóng căn cô ấy, thì dãy số đã được gọi đi, bởi vậy lòng tôi tràn đầy mong đợi nghe từng tiếng tút dài vang lên.

Qua rất lâu, tôi đặt điện thoại xuống.

“Thế nào?” Ngải Lị chau mày hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, “Không ai nhận.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã quên đi cái tính khí kiêu căng phách lối không biết trời cao đất rộng, tôi hết lần này đến lần khác gọi cho Đồng Tiểu Táp, cho đến khi kết nối được mới thôi.

Thế nhưng, anh không nói lời nào. Đối với tôi nghe được tiếng thở của anh cũng cảm thấy đau khổ sở.

“Nếu như không có chuyện gì thì anh cúp máy đây.” Đây là câu nói đầu tiên của Đồng Tiểu Táp.

“Không được.”

“Hử?”

“Anh đang ở đâu? Em có thể đến gặp anh không?”

Đồng Tiểu Táp im lặng rất lâu không trả lời, ngay khi tôi chuẩn bị nói câu không có chuyện gì, anh nói, “Ở nhà.”

“Em đến ngay.” Tôi gần như lập tức mừng đến chảy nước mắt, nhưng tôi kiềm nén cảm xúc kích động ấy xuống, miễn cưỡng bật cười.

Dư Thiên từ phòng bếp đi ra, khi thấy tôi cầm túi xách vội vã chạy ra ngoài. Anh ta cau mày nhìn tôi, “Đi đâu?”

“Tôi có việc gấp, phải ra ngoài đây!”

Nói xong, tôi chạy thục mạng ra ngoài.

Tôi rất muốn gặp Đồng Tiểu Táp, nhớ quá rồi, cái nhớ nhưng ấy gần như lấn át hết mọi thứ. sHaI4-1-9 lqdBởi vì tôi muốn anh, cũng vì tôi muốn nói xin lỗi anh, cũng vì tôi rất khó chịu. Tôi biết chỉ khi ở bên cạnh anh, bị thương của tôi mới có thể biến mất.

Từ nhà Ngải Lị đến nhà Đồng Tiểu Táp không xa, mà tôi khi dọn đi không trả lại chìa khóa cho anh, cho nên khi tôi đột nhiên mở cửa xuất hiện trước mặt anh, Đồng Tiểu Táp rất ngạc nhiên.

Cùng chung niềm kinh ngạc ấy còn có những người trong nhóm LTS và cả Lâm Sa, trong nhà có rất nhiều người, anh chàng trợ lý lúc sáng cũng ở đây, còn có một người đàn ông ba mươi mấy tuổi nhìn có vẻ như là giám đốc. Tôi đang dùng sức ôm chặt Đồng Tiểu Táp thì phát hiện ra những người khác.

Nhưng đối diện với cái ôm của tôi, phản ứng của Đồng Tiểu Táp hết sức cứng nhắc, hai tay anh rũ xuống, không hề ôm lại tôi như trước đây.

Khi tôi định rời khỏi lồng ngực Đồng Tiểu Táp, anh mới đè vai tôi rồi xoay người giới thiệu, “Đây là bạn gái tôi.”

Tôi lúng túng nhìn họ, giống như mất đi khả năng nói chuyện. Tất thấy mọi người kể cả Lâm Cánh đều dùng thái độ lạnh lùng đáp trả lại tôi, bọn họ vờ như chưa có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục ngồi xuống trò chuyện với nhau.

Chỉ có Lâm Sa đi đến nói nhỏ với Đồng Tiểu Táp, “Anh đưa Thẩm Lam lên lầu đi.”

Đồng Tiểu Táp liếc nhìn Lâm Sa một lát, rồi gật đầu. Thế nhưng khi Đồng Tiểu Táp đi phía trước dẫn tôi lên lầu, một lần anh cũng không quay đầu lại.

Sau khi vào phòng anh để tôi ngồi xuống, rồi đi đến cửa lầu nữa.

“Đồng Tiểu Táp.”

Lúc này anh mới quay đầu.

“Xin lỗi.” Tôi cúi đầu nói đầy ân hận, nghĩ kĩ lại thì trước đây cho dù thế nào tôi cũng không nói ra những lời này.

Đồng Tiểu Táp ngậm ngẩn, sau đó đến bên cạnh tôi, khẽ mắt anh ươn ướt, “Không sao cả.”

Tôi không biết như vậy có được xem là tha thứ hay không, nhưng giữa chúng tôi giống như có một khoảng cách vô hình, tôi rất nhớ dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng khoan dung trước đây của anh.

“Anh giận, không muốn đề ý đến em nữa sao?”

“Không có.” Đồng Tiểu Táp rũ mắt trả lời, ngón tay anh dần siết chặt lại, mỗi lần trái tim anh gặp mâu thuẫn đều sẽ làm như thế.

“Nếu như anh không muốn nhìn thấy em, thì em đi vậy.”

Nói xong tôi bật dậy đi về phía cửa, tôi cho rằng anh sẽ giữ tôi lại, nhưng cuối cùng tôi chỉ nghe được một câu, “Đi cẩn thận.”

Tôi bị cảm giác thất bại sâu sắc chặn ở cổ họng.

Và sự thật, khi tôi rời khỏi gian phòng đó, từ trên cầu thang chạy xuống, lại bị một đám người nhìn soi mói cho đến khi tôi rời đi, hốc mắt tôi sớm đã mập mờ sóng nước.

Đồng Tiểu Táp thừa nhận không muốn nhìn thấy tôi, lúc này chắc chắn anh không muốn nhìn thấy tôi, cho nên cho dù tôi quật cường hay quay đầu lại, sau lưng không thấy bóng ai.

Tôi không đợi được thang máy vì vậy chạy vào cầu thang bộ, sau đó ở một khúc cua tôi vô dụng bị té xuống. Lần này có lý do chính đáng để khóc rồi, đầu gối trầy trụa một mảng, máu chảy ra ngoài một ít. Tôi ngồi trên đất khóc lớn tiếng.

Không biết đã khóc trong bao lâu, tôi cảm nhận được trên vai mình có thêm một lớp áo.

“Đừng khóc.”

“Thẩm Lam, đừng khóc.”

Đồng Tiểu Táp đi vòng qua trước mặt ôm lấy tôi, tôi giống như sợ bị bỏ rơi nên lấy tay vòng qua cổ anh và vùi mặt vào lồng ngực anh, tiếp tục khóc.

Shai419. Tôi muốn dùng nước mắt thấm ướt áo anh, để anh biết tôi thực sự khổ sở. Tôi không biết tỏ ra yếu kém như thế này có thể khiến cho anh hiểu rằng thật ra thì tôi không tùy hứng như vẻ ngoài, thật ra thì tôi rất cần anh.

“Đừng khóc, đừng buồn. Anh ở đây.” Đồng Tiểu Táp an ủi tôi.

Chúng tôi quay lại trong phòng, tôi cảm nhận được có rất nhiều cặp mắt đang xoáy vào lưng tôi nên tôi sát vào Đồng Tiểu Táp hơn. Tôi không biết phải làm gì để đối mặt với những người đó.

Vào đến phòng anh đặt tôi lên giường, cho dù thế nào cũng không muốn buông tay, Đồng Tiểu Táp không thể làm gì khác đành phải nhẹ nhàng đỡ tôi, “Anh không đi đâu, anh bồi thuốc giúp em, gốc thể nào mà lại ngã xuống thế này?”

Tôi ôm chặt lấy anh, khóc lớn hơn.

“Sao anh không để ý đến em, em còn nghĩ rằng anh không thích em.”

“Anh làm gì không thích em. Anh thích em.”

“Sáng nay em đến sân bay, nhưng anh không nhìn thấy em, em bị một đám người bao quanh nên phải nghĩ cách lách qua, thế nhưng khi em đuổi theo đến nơi thì không thấy anh đâu. Em chạy theo xe của nhóm anh còn gọi điện cho anh -- “

Khi nghe đến mấy điều này, lồng ngực Đồng Tiểu Táp đột nhiên đập mạnh một cái, anh ôm mặt tôi chau mày rất chặt.

“Xin lỗi Thẩm Lam, tại anh không tốt. Xin lỗi, thực sự xin lỗi -- “

Ánh mắt anh trở nên giống tôi, ướt nhẹp.

“Đừng khóc Thẩm Lam, đều tại anh không đúng, anh không nên hờ hững với em, anh không nên không nhận điện thoại của em. Xin lỗi. Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 64: Không Rãnh Rỗi

Tôi đã thấy Thẩm Lam khóc rất rất nhiều lần, đầu vùi vào trong chăn, tiếng khóc lớn thê thảm. Còn lúc này, lần đầu tiên tôi thấy em thất vọng như vậy, về tôi.

Thế là, tôi cẩn thận tiến lại gần, đứng sau lưng em một lúc lâu mới dám lấy áo khoác lên vai em. Tôi nhìn thấy em ôm đầu, trên gương mặt ướt đẫm một khoảng, hàng mi cong cong còn nín giữ vài giọt nước, cổ tay em trắng xước một chút vết máu, tôi hốt hoảng ôm lấy em quay lại chỗ chúng tôi từng ở cùng nhau.

Đã từng như thế, chỉ sau khi Thẩm Lam bước vào tôi mới cảm thấy nơi đó là nhà, thế nhưng tôi tựa như không giữ được em, hết lần này đến lần khác bắt đầu trốn tránh, bắt đầu cự tuyệt em trước sự lạnh lùng để bảo vệ mình.

"Đừng khóc. Đừng khóc."

Tôi không biết như vậy có phải là cách để em cảm thấy an toàn chút ít, song khi Thẩm Lam ôm chặt lấy cổ tôi, tôi cảm nhận đó không phải là cảm giác khi đạt được thành tựu, mà là một cảm giác đau khổ sâu sắc và tự trách. Tôi đã cho rằng tôi có thể dùng mọi sức lực để đối xử tốt với em, đáng tiếc là tôi không làm được, tôi đã làm tổn thương em.

Trong dự đoán, khi những người khác thấy tôi ôm Thẩm Lam quay về, bọn họ riu rít ném qua ánh mắt phẫn nộ. Tôi biết bọn họ không phải là không thích Thẩm Lam, họ chỉ không thích chúng tôi ở cạnh nhau, ngay cả Lâm Cảnh cũng nói Thẩm Lam là một cô gái quá tự cao, ở cạnh cô ấy có lẽ tôi sẽ rất cực khổ, có lẽ cái tôi mất đi sẽ rất nhiều, thậm chí đến cuối cùng có thể rằng không còn gì cả.

Nhưng tôi, vẫn yêu em

Tôi nhớ lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của em, đầu óc tôi trống rỗng, có thể nhìn ra rõ ràng em rất khó chịu nhưng vẫn giả vờ kiên cường đi lướt qua người tôi.

Lần thứ hai, em khóc rất thê lương, em nói em trách tôi, em hận tôi.

Cô gái đầy những góc cạnh này đã đi vào tâm trí tôi, hoặc cũng có thể bởi vì những gai góc phóng khoáng ấy của em khiến tôi ghi khắc sâu sắc trong lòng làm thành kí hiệu. Có lẽ thích là không cần lý do, một ngày nào đó bùng tình, tôi phát hiện có em trong giấc mơ, suốt mấy ngày chiến tranh lạnh

không nói lời nào, tôi phát hiện tôi bắt đầu yên lặng chú ý đến mọi thứ của em rồi.

Nếu như mọi người không hiểu Thẩm Lam, vậy thì sẽ cảm thấy cô gái này vốn dĩ không cần phải đến quan tâm, chung quy em vẫn có thể tìm được cách thích hợp để bản thân mình ở trước mặt người khác làm cây độc bất phạm, vì vậy, em vô tình để lộ ra vẻ mặt yếu đuối của mình, đều trở thành nguyên nhân khiến tôi động tâm vào khoảnh khắc đầu tiên.

Tôi không muốn gặp lại dáng vẻ hàng lông mày nhú chặt lại của em, tôi không muốn em phải vì người khác mà đau khổ hay vui vẻ, có lẽ tôi không thể so đo tình yêu bỏ ra hỏi đáp em, thế mà tôi còn tham lam hy vọng mọi hy vọng ái ố của Thẩm Lam chỉ xoay quanh mỗi mình tôi.

"Tại sao anh lại không để ý đến em, em còn nghĩ rằng anh không yêu em." Thẩm Lam ôm lấy tôi, dùng lực để nước mắt cọ vào người tôi, em tỏ vẻ đáng thương hỏi, giống như là động vật nhỏ bị bỏ rơi vậy.

"Anh không hề không thích em. Anh thích em."

Nói đúng hơn, tôi chưa từng dừng lại sự yêu mến đối với Thẩm Lam. Chỉ là khi đối mặt với người tôi yêu, tôi lại thiếu can đảm. Tôi đã từng rất trông mong sự hỏi đáp của em, nhưng tôi không có tự tin rằng em sẽ yêu tôi. Tôi sợ em chỉ xem tôi là một bến cảng tạm thời, tôi sợ mọi sự lệ thuộc mà em dựa vào tôi chỉ do tôi tốt với em mà thôi.

Thế nên, tôi cố tình không để ý đến em, cố tình vờ như không nhìn thấy em ở sân bay, tôi suy xét hàng trăm hàng vạn lần nhưng chỉ cảm thấy thực sự thì em không phải là không để tâm mà là tôi không thể. Hóa ra, sự quan tâm của em không hề giống với của tôi. Điều buồn cười là, tôi cố ý để em bỏ đi trong đau khổ, tôi muốn tìm một lý do lớn lao nào đó để nổi giận rồi nói hết mọi sự với em. Tôi mong đợi em sẽ đảm bảo với tôi rằng em sẽ tránh xa tất cả đàn ông ngoại trừ tôi.

Bây giờ suy nghĩ lại, những ý nghĩ ích kỷ ấy thật buồn cười, thì ra tôi là một người tệ đến thế.

Tôi thậm chí dốc hết tất cả để đối tốt với em, chỉ mang theo một hi vọng ích kỷ rằng em sẽ xem tôi như một thói quen, một thói quen mà em không thể từ bỏ, từ thói quen ấy mà thực lòng yêu anh.

Tôi nhìn Thẩm Lam, nhưng không dám nói ra ý nghĩ hèn hạ của tôi.

Tôi cứ ôm Thẩm Lam, cho đến khi em ngủ gục trong ngực tôi, tay em vẫn siết chặt lấy cổ áo tôi không chịu buông. Tôi nhẹ nhàng tách từng ngón tay em ra, đặt em nằm thẳng trên giường, lấy một ít rượu thuốc giúp em xử lý vết thương. Khi tôi vừa định cởi quần áo của em ra, phát hiện em mặc rất ít quần áo mặc chạy ra ngoài dù trời lạnh như thế này, thật ra thì bên trong vẻ ngoài kiên cường và tự cao tự đại của em vốn chỉ là một tấm lòng yếu ớt. Tôi cần phải bảo vệ em, như vậy mới là điều đúng đắn.

"Đồng Tiểu Táp..."

Tôi ở đó, nghe thấy Thẩm Lam gọi tên mình, tôi vội vàng đến bên cạnh em, có lẽ em vẫn chưa tỉnh hẳn chẳng qua là nhắm chặt mắt gọi tên tôi, dáng vẻ em nhú chặt chân mày, giống như đang gặp một cơn ác mộng dài vậy. Tôi vén chăn ôm em vào trong ngực mình, lúc ấy em mới dần bình tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lam tựa như ngủ rất ngon, còn tôi lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Sắc trời dần tối lại, điện thoại di động của Thẩm Lam ở trên bàn bắt đầu phát ra tiếng nhạc liên tục, tôi bước qua cầm điện thoại em lên, nhìn vào màn hình.

* * * * *

Giữa cơn mộng mị, tôi cảm giác Đồng Tiểu Táp ở bên cạnh mình, anh cẩn thận bôi thuốc giúp tôi, nước thuốc lạnh lạnh chạm vào vết thương có hơi đau nhói, mà tôi vì muốn duy trì hình ảnh âm áp này nên không dám tỉnh lại. Tôi sợ Đồng Tiểu Táp sẽ tức giận, quay lại bộ dạng lạnh nhạt trước đó. Tôi cũng không biết từ lúc nào mình lại không có khí chất như vậy, thậm chí tôi hi vọng mình ngã nghiêm trọng hơn một chút, tôi có thể hưởng thụ cảm giác được anh cưng chiều.

Cơn gió lạnh từ cửa sổ ùa vào, bờ vai tôi không tự chủ được mà run rẩy một cái, thế là Đồng Tiểu Táp đi đóng cửa sổ rồi quay lại với tôi, sau khi đắp chăn ngay ngắn cho tôi thì thở dài một hơi, tôi vẫn không dám mở mắt ra nhìn. Sau đó anh cúi đầu xuống, nhẹ hôn lên gò má tôi.

Trong khoảnh khắc ấy, lòng tôi sáng bừng như mùa xuân đến.

Tỉnh dậy, là vào buổi sáng ngày thứ hai, tôi cho rằng Đồng Tiểu Táp sẽ ngủ chung một phòng với tôi, lần đó sau khi dọn đi thì phòng tôi ở trước đó đã trống không, cho nên Đồng Tiểu Táp đưa tôi về phòng anh. Có lẽ là anh không ở chỗ này.

Tôi ôm chăn cảm nhận cảm giác mát mát, cánh cửa bị mở ra, Đồng Tiểu Táp mỉm cười đi đến ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi làm bộ dạng đáng thương nhìn anh, ánh mắt khó hiểu bắt đầu ề ề. Anh chưa mở miệng đã bị tôi ôm chặt. "Trước đây em không biết, nếu như có một ngày nào đó anh không để ý đến em, em sẽ khổ sở như vậy."

"Ngốc, sao anh lại không quan tâm em. Anh xin lỗi, tha thứ cho anh được không?"

Tôi lắc đầu, "Anh không có lỗi gì cả."

Đồng Tiểu Táp lặng lẽ nhìn tôi, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Anh muốn bữa sáng ăn gì, em làm cho anh." Tôi định bật dậy khỏi giường, kết quả do dùng nhiều sức quá khiến đầu gối hơi đau suốt chút nữa ngã xuống.

"Có ổn không?" Đồng Tiểu Táp cau mày khăn trương nhìn tôi.

Nhưng tôi bật cười, "Vây anh ôm em xuống dưới nhé."

"Ừ."

Tôi tựa như tìm được cảm giác khi gặp Đồng Tiểu Táp lần đầu trong căn nhà này, lần đó tôi bị trật khớp anh cũng chăm sóc một cách nghiêm túc và cẩn thận như vậy. Khi ấy tôi còn không có thói quen để người khác đỡ mình, bây giờ rõ ràng chân tôi chẳng bị đau, nhưng vẫn cố ý để anh ôm mình đi xuống.

"Có cần đến bệnh viện khám không? Còn đau không, chờ một lát anh bôi thuốc cho em, anh đi làm bữa sáng, em muốn ăn gì?"

"Không cần, anh cứ ôm em đi như vậy là được rồi."

Khi đến lầu một, tôi phát hiện trong phòng khách có chút bất đồng, không thể nói là ở đâu, nhưng cảm giác có gì đó khác với trước, nhìn kĩ mới phát hiện hóa ra mấy cái bàn kê máy tính đều không thấy đâu. Trước cửa còn có hai rương hành lý lớn.

Tôi suy đoán chuyện gì có thể xảy ra, ngay khi tôi định mở miệng hỏi Đồng Tiểu Táp, Lâm Cảnh lại kéo một cái cặp đi xuống. Cậu ta đi qua chúng tôi vài bước rồi dừng lại, sau đó nói với Đồng Tiểu Táp, "Lão đại, tôi đi đây."

Tôi đột nhiên rất khó chịu, thật ra thì tôi biết Lâm Cảnh nhỏ hơn Đồng Tiểu Táp, mặc dù ở trường bỏ túi tôi là giáo viên còn cậu ta là học trò, tôi lớn hơn cậu ta mấy tuổi nhưng cũng xem nhau là bạn, còn bây giờ tôi phát hiện sau khi biến thành bạn gái trong mắt Đồng Tiểu Táp, sự tồn tại của tôi như biến thành sự bài xích, thậm chí ngay cả Lâm Cảnh cũng không nói chuyện với tôi.

"Lâm Cảnh."

Tôi gọi tên cậu ta, nhưng cậu ta vẫn đi về phía trước không dừng bước, mãi cho đến khi tiếng cửa nặng nề đóng lại.

"Đừng nghĩ nhiều thế, cậu ta muốn dọn đến trường học ở, năm nay cậu ta lớp mười hai rồi. Trừ Lâm Cảnh ra, Lương Tử và Tiểu Châu sau cuộc tranh tài cũng giải ngũ, cho nên về sau chỗ này không phải là chỗ luyện tập nữa."

Nói cách khác, LTS chỉ còn lại Đồng Tiểu Táp và Gary.

"Vây còn anh? Sau này anh...?"

"Trước mắt khoan nói những chuyện này, em muốn ăn gì? Anh làm." Đồng Tiểu Táp nói đầy ân cần, đặt tôi ngồi lên ghế sa lon rồi quay sang rót nước cho tôi.

"Ừm," Tôi gật đầu một cái, "Gì cũng được, anh làm gì em cũng thích ăn."

"Đồng Tiểu Táp," khi anh xoay người, tôi đột nhiên gọi tên anh.

Đồng Tiểu Táp hơi ngẩn ra, xoay người lại, "Thế nào?"

Mặt tôi nóng bừng lên, "Anh có thể đến đây một lát không."

"Hử?" Trong mắt anh đầy nghi vấn nhưng vẫn đi đến.

"Có thể cúi người xuống được không?" Tôi đoán Đồng Tiểu Táp đang nghĩ đến chuyện tôi chuẩn bị làm.

Khi anh cúi người khiến tôi bối rối mặt đầy lo lắng, tôi ngẩng đầu, hôn lên môi anh.

Mùi vị vẫn thánh mát như thế. Chúng tôi ôm nhau rất chặt, Đồng Tiểu Táp nhanh chóng đè bờ vai tôi rồi ngẩng đầu lên, anh nhìn tôi thật sâu, sau đó cúi đầu dùng nụ hôn phong tỏa khoang miệng tôi lần nữa.

Hơi nóng của chúng tôi từ hòa quyện vào với nhau, lớp râu lún phún chưa kịp cạo sạch của anh chà xát vào mặt tôi nhưng tôi không hề cảm thấy khó chịu. Nhịp tim đập của anh, cùng hòa nhịp với trái tim tôi.

Sự đầy dẫy ngọt ngào như thế này, khiến tôi cảm nhận được cái gọi là choáng váng trong hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Em Yêu Anh

Khi Đồng Tiểu Táp đi nấu cơm, tôi khập khiễng đứng dậy khỏi ghế sofa, tôi chưa đi đến bên cạnh, anh đã quay đầu nhìn tôi đầy trách móc, sau đó bỏ đồ trên tay xuống, đi qua đê vai tôi.

"Ngồi ở đây."

Anh kéo cái ghế ở bàn ăn rồi ấn tôi ngồi xuống, tôi vô cùng hạnh phúc ngắm nhìn thân hình cao lớn của anh bận rộn trong bếp nấu đồ ăn cho tôi. Một tháng không gặp, dường như anh gầy đi một chút nhưng vẫn cao như thế, thậm chí động tác xào thức ăn của anh cũng khiến tôi mê muội.

Chàng trai này đẹp đến rụng rời, mà giờ phút này anh lại đang xắn tay áo dịu dàng chăm sóc tôi hết lần này đến lần khác.

Nghĩ đến đây, trái tim tôi chợt ấm lên.

Khi tôi ngẩn người nhìn bóng lưng của Đồng Tiểu Táp, điện thoại của tôi vang lên liên tục, sau đó tôi mới nhìn đến nó đang nằm trong góc ghế sofa, chắc là trước đó đã vô tình rơi ở đây.

Đồng Tiểu Táp dừng tay lại, tôi nói, "Không sao đâu, em tự lấy được."

Vậy là anh chỉ buồn rầu ừ một tiếng.

Dur Thiên gọi đến, cầm điện thoại rồi liếc nhìn hình liên hệ của anh ta trên màn hình, giọng nói tự nhiên trở nên bất thiện.

"Bạn cùng phòng thân mến, có chuyện gì không?" Nếu như trước đó không phải anh ta tự xưng như vậy, tôi nhất định không dám trêu ghẹo anh ta.

Dur Thiên cười một cái, "Đi đâu đến giờ vẫn chưa về? Tôi và Ngải Lệ đang đợi cô về cùng ăn cơm."

"Ồ," Tôi lên quay đầu nhìn Đồng Tiểu Táp một cái, "Hôm nay tôi không về."

"Ừ, vậy có cần tôi đi đón cô không?" Giọng Dur Thiên nhạt nhẽo như không có gì để quan tâm.

"Không cần." Tôi mím môi nói khẽ. "Có lẽ tôi không về nữa đâu."

"Đi gặp bạn trai?"

"Ừm." Vừa nói xong, tôi liền đỏ mặt.

"Hèn gì, buổi chiều tôi gọi điện mà cô không nhận."

"Được rồi được rồi, anh làm gì thì làm đi, bây giờ tôi còn nhiều việc lắm."

"À, vậy cũng tốt. Chúc hai người buổi tối vui vẻ."

Dứt lời, Dur Thiên cúp máy, âm thanh máy bận truyền đến. Khi tôi quay đầu lại nhìn Đồng Tiểu Táp thì phát hiện anh đứng ngẩn ra đó, đưa ngón tay lên trước mặt.

Tôi quăng điện thoại chạy đến nhìn ngón tay anh vô tình cắt trúng. Tôi kéo tay anh ngâm vào miệng.

Biểu cảm của Đồng Tiểu Táp trở nên cứng ngắc, "Ai dạy em làm như vậy?"

Tôi đỏ mặt vội động tác mình vừa làm, vội vàng buông tay Đồng Tiểu Táp ra, "Không ai cả." Khi còn bé, tay tôi bị thương mẹ tôi cũng thường làm như vậy, bà nói như vậy có thể khử trùng.

Đồng Tiểu Táp đưa ngón tay lên trước mặt lần nữa, "Khi còn nhỏ anh họ của anh cũng làm như thế."

"Thật không, đúng là trùng hợp thật." Tôi lúng túng đổi đề tài, "Tay bị thương rồi, không cần nấu cơm nữa, chúng ta ra ngoài ăn nhé?"

"Ừ, vậy cũng được."

Đầu gối tôi vốn chẳng bị đau, thế nên tôi cầm điện thoại chạy lên lầu thay quần áo. Vào đến phòng tôi mới nhớ ra một chuyện, phải xóa tấm ảnh của Dur Thiên đi, sau đó lấy hình người nhện làm ảnh liên lạc của Dur Thiên.

Đổi xong liên hệ trên điện thoại, tôi mở tủ quần áo của Đồng Tiểu Táp ra, rương hành lý của anh đặt dưới đáy tủ, trong ngăn kéo chỉ có vài bộ quần áo nhưng vẫn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Mùi hương ấy tôi rất quen thuộc, tôi đã từng cùng Ngải Lị đi dạo rất nhiều cửa hàng bách hóa mới tìm được tấm băng nước giặt quần áo, trên người Lâm Sa cũng có mùi hương như vậy, cho đến bây giờ cô ấy không dùng nước hoa nên mùi nước xả vải càng rõ ràng hơn.

Nghĩ đến chuyện suốt một tháng nay ngày nào Lâm Sa cũng giặt quần áo giúp Đồng Tiểu Táp, chăm sóc anh, tôi lại bắt đầu ghen tị. Cho dù tôi biết rằng giữa Lâm Sa và Đồng Tiểu Táp không nảy sinh chuyện gì, nhưng không thể rộng lượng đối với việc bạn trai của mình sống chung với người con gái khác.

Tôi nghĩ đến chuyện một tháng trước Lâm Sa đã nói với tôi.

Đồng Tiểu Táp có thỏa thuận khá tốt với câu lạc bộ, nếu như lần này anh không thể giành được vị trí vô địch thế giới như lời hứa, như vậy thì năm sau anh sẽ bị chuyển sang câu lạc bộ Trung Quốc. Điều đó có nghĩa là anh sẽ ở Hàn Quốc đúng một năm, ngoại trừ những lần chuẩn bị cho cuộc thi ra, còn phải làm phát ngôn đại diện, trở thành ngôi sao thực sự. Anh sắp từ một chàng trai chỉ biết chơi game thành một người có tiền đồ vô tận.

Anh và tôi sẽ xa nhau suốt cả một năm, sau đó chúng tôi sẽ bước trên con đường sinh hoạt hoàn toàn khác nhau, khiến khoảng cách giữa chúng tôi càng lúc càng xa. Mà tất cả những chuyện này, đều là quyết định của Đồng Tiểu Táp trước khi quen tôi, Lâm Sa lo lắng, Đồng Tiểu Táp sẽ lại vì tôi mà bỏ qua cơ hội này.

Hơn nữa, hợp đồng này với anh mà nói không chỉ là cơ hội, mà còn là một sự ràng buộc. Nếu không nắm bắt và thực hiện cơ hội này, anh không những không nắm được cơ hội phát triển tốt mà có thể bị câu lạc bộ chèn ép, thẳng thừng loại bỏ khiến anh mai danh ảm đạm.

Chuyện này tôi không đề cập với Đồng Tiểu Táp, có lẽ anh đã có quyết định từ bỏ rồi. Lúc trước tôi đồng ý với Lâm Sa sẽ không ngăn cản Đồng Tiểu Táp, tôi cũng không ngờ rằng mình lại dựa dẫm vào anh nhiều đến thế.

Khoảnh khắc này, tôi cảm nhận được sự mâu thuẫn và đau khổ mà trước nay chưa từng có, tôi không nên trói buộc anh.

"Còn chưa xong sao?" Đồng Tiểu Táp đẩy cửa đi vào.

Tôi ngẩng ra một lúc, "Không, em đến ngay đây."

"Sau này không được mặc ít quần áo mà ra ngoài như vậy nữa." Đồng Tiểu Táp vừa nói vừa lục trong tủ quần áo lôi ra một cái áo khoác rồi choàng lên người tôi, sau đó dịu dàng ôm lấy tôi để đầu tôi dựa vào ngực anh.

"Đi đường nhớ phải cẩn thận. Ngốc ạ, nếu nhớ anh thì cứ nói thẳng ra, tức giận mắng nhiếc anh. Nếu em có gì không vui, bất kể là chuyện gì đều nói cho anh biết, được không? Anh không muốn em chịu tổn thương, anh đau lắm."

"Sao lại kích động như vậy hả." Tôi cười cười, đẩy vai anh để đứng thẳng người dậy, hôn một cái lên má anh, "Vậy anh có phải nên tin tưởng em tuyệt đối không, sau này phải luôn quan tâm đến em nhé?"

"Ừm, anh nhất định."

Anh cười, khóe môi cong lên vô cùng ngọt ngào, chúng tôi cứ dựa vào nhau như thế mà đi ra ngoài, là bộ dạng của cặp tình nhân hạnh phúc, lại lập đi tựa như một cặp sinh đôi.

"Sau này chúng ta sẽ như vậy à?" Tôi tựa đầu lên vai Đồng Tiểu Táp, lẩm bẩm hỏi, anh không trả lời, chỉ dùng sức ôm lấy tôi. Tôi chỉ nhìn thấy trong đáy mắt anh dường như có một tầng sương mù sâu nặng che phủ.

Chúng tôi đến một quán cà phê nhỏ gần đó, mỗi lần Đồng Tiểu Táp đi ăn cùng tôi anh đều gọi những món mà tôi thích. Anh cúi đầu nghiêm túc xem xét thực đơn, còn tôi chỉ biết nhìn anh say đắm.

"Như vậy được không?" Đồng Tiểu Táp đưa thực đơn cho tôi.

"Ừm, anh chọn món gì em cũng theo." Tôi không nói thêm gì, người phục vụ đứng kế bên nhìn chúng tôi ân ái như vậy chỉ bày ra nụ cười tươi.

Trong cả bữa tối chúng tôi trò chuyện câu được câu mất, Đồng Tiểu Táp là người bạn trai cực kì tốt, anh ngồi đối diện tôi, một người với thái độ lịch sự, có đôi khi lại như mặt trời đáng yêu, anh dùng khăn ăn lau khóe miệng dính thức ăn khiến tôi càng mê muội anh hơn, rồi lại xử lý hết phần ớt xanh và cà rốt mà tôi ghét nhất.

Khi đắm chìm trong hạnh phúc con người ta thường có xu hướng bỏ qua những điều nhỏ nhặt, ví dụ như mỗi lần tôi cúi đầu, trên mặt Đồng Tiểu Táp lại mang theo sự ưu thương.

"Chúng ta sang kia nhé?" Rồi khỏi quán cà phê, tôi kéo tay Đồng Tiểu Táp.

Anh vừa giúp tôi chỉnh lại áo khoác vừa nói, "Anh đưa em về nhà."

"Hử?" Tôi ngẩng ra một lúc, cực kì bất ngờ.

Thật ra thì tôi còn đang nghĩ rằng cho dù buổi tối chúng tôi không đi dạo ở đâu thì ít nhất cũng quay về chỗ của anh, tôi cũng không còn suy nghĩ mấy chuyện nhĩ đồng gì đó, nhưng ít nhất đối với chuyện yêu đương xa nhau cả tháng trời mà nói, tôi rất muốn nán lại ở cạnh anh lâu một chút.

Đúng như Đồng Tiểu Táp nói, tôi còn phải giữ lại chút xấu hổ, đành phải gật đầu.

"Ừ, bây giờ em vẫn ở nhà Ngải Lị."

"Anh biết." Anh trả lời rất nhanh, giọng điệu cực kì tự nhiên.

"Anh biết?"

"Không có gì, đi thôi." Đồng Tiểu Táp ôm vai tôi kéo đi.

Thời tiết vào buổi tối rất tốt, mây trên trời cũng không có nhiều, tôi chỉ lên trời, nghe nói đêm nay có mưa sao băng, Đồng Tiểu Táp ở bên cạnh gật đầu phụ họa, cuối cùng tôi cũng cảm nhận được rằng anh có tâm sự, quả nhiên khi tôi quay đầu sang anh lại cười rất nhạt, xem như không có gì bất ổn.

Điều đó khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, và tôi đã trách bản thân mình rất nhiều.

Xe taxi dừng trước chung cư Ngải Lị, tôi còn cho rằng Đồng Tiểu Táp sẽ lên trên cùng tôi, nhưng anh chỉ đứng nhìn tôi bước vào thang máy.

"Đến nơi thì gọi cho anh."

"Ừm, anh không lên trên sao?"

"Không được, nhà của phụ nữ, anh lên không tiện cho lắm." Đồng Tiểu Táp nói xong, má hai hơi phồng hồng.

"Vậy buổi tối anh có thể gọi điện cho em, sau đó cùng ngủ được không?"

"Được."

Tôi so sánh hình ảnh Đồng Tiểu Táp ngại ngùng tươi sáng với Dư Thiên, khi tôi vừa mở cửa thay giày thì Dư Thiên đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi.

"Anh chưa về à?"

"Cô không chào đón tôi?"

"Không có," Tôi lắc đầu, "Mà bây giờ đã mấy giờ rồi, anh đừng nghĩ sẽ được ở lại đây nhé."

"Tôi chuẩn bị đi đây." Dư Thiên nói xong liền chỉ chỉ quần áo của anh ta được treo ở ban công, "Lúc này ăn cơm không cẩn thận làm bẩn, phải đợi nó khô tôi mới đi được. Hay là cô cho tôi mượn quần áo?"

Dư Thiên vừa nói, rồi bắt đầu đánh giá quần áo trên người tôi.

"Của bạn trai cô?"

"Đi qua đó ngồi đi."

Tôi đẩy Dư Thiên ra, sau đó lấy điện thoại đi đến bên ban công, Đồng Tiểu Táp quả nhiên đứng dưới lầu, tôi gọi điện thoại rồi vẫy tay với anh.

"Em đến nơi rồi."

"Ừm, em nghỉ ngơi sớm đi."

"Anh không muốn nói chuyện với em sao?" Tôi hơi thất vọng.

"Ngốc, em nghĩ nhiều rồi. Sau khi về anh sẽ gọi cho em."

"Ừ, vậy anh đi cẩn thận."

"Anh biết rồi."

Đồng Tiểu Táp đứng dưới lầu vẫy tay chào tôi.

Tôi lấy di động đặt sát vào mặt, sau đó nói bằng giọng rất khẽ, "Đồng Tiểu Táp, có chuyện mà trước nay em vẫn chưa nói với anh."

"Chuyện gì?"

"Đồng Tiểu Táp, em đã yêu anh rồi. Đồng Tiểu Táp, em yêu anh."

Một cơn gió lùa đến, quần áo của Dư Thiên trên sân thượng thiếu chút nữa rơi xuống đất, tôi vội tay giữ lại.

Q.1 - Chương 66: Một Bụng Âm Mưu Của Người Đàn Ông

"Thẩm Lam, chờ anh một chút."

Nói xong, Đồng Tiểu Táp nhanh chóng chạy vào lầu một của căn hộ, mấy phút sau, chuông cửa reo lên.

Tôi từ phòng đi ra vừa đúng lúc Dư Thiên đi đến cửa, tôi chạy đến dùng sức giữ cánh tay anh ta lại sau đó nhỏ giọng kêu anh ta không được lên tiếng, rồi đẩy anh ta vào phòng bếp.

Khi mở cửa, Đồng Tiểu Táp đứng trước mặt tôi, trên trán anh lấm tấm mồ hôi, khóe miệng khẽ mỉm lại có chút hạnh phúc.

Nhưng tôi lại chột dạ. Dư Thiên đang ở ngay trong phòng bếp phía sau tôi, tôi thực sự sợ rằng anh ta sẽ lộ đầu xuất hiện sau cánh cửa, đến lúc này tôi mới ý thức được sự phiền phức khi có một người khác giới thường xuyên đến nhà.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, cho dù là cảm giác đồng cảm hay là cảm giác che chở gì đó, tôi sẽ mặc kệ hết mà ném Dư Thiên ra ngoài.

Tôi và Đồng Tiểu Táp đứng ở cửa một lúc lâu tôi mới nhớ phải để cho anh vào trong, nhưng anh lại xấu hổ, đây là lần đầu tiên Đồng Tiểu Táp đến nhà Ngải Li, tôi liếc nhìn thấy giày của Dư Thiên bày ở trong góc, thế là thẳng thừng kéo anh vào phòng tôi. Sau khi đóng chặt cửa phòng tôi mới yên tâm được một chút.

Nhưng lúc này, Đồng Tiểu Táp lại mở to đôi mắt lấp lánh nhìn tôi, tựa như một là một yêu nữ không chịu để anh yên.

Tôi lúng túng cười một tiếng, đi đến bên cạnh anh, hơi dùng sức đẩy anh, tôi nói, "Anh ngồi xuống đi."

Thế nhưng kết quả, không biết là do tôi dùng nhiều sức hay là Đồng Tiểu Táp lúc này chạy nhanh quá nên thể lực yếu đi, tóm lại là anh bị tôi đẩy nằm trên giường, còn tôi vì mất trọng tâm mà ngã đè trên người anh.

Tôi cho rằng, đây chính là kết thúc. Nhưng khi tôi vuốt tóc, nhúc nhích muốn đứng dậy từ trên người anh, Đồng Tiểu Táp lại dùng rất nhiều sức giữ lấy eo tôi, anh chỉ cần dùng chút sức, vị trí của chúng tôi liền bị đảo ngược. Trong phòng tôi chỉ mở một ngọn đèn bàn, ánh đèn vàng ấm áp chiếu xuống, gò má dần đỏ lên của Đồng Tiểu Táp cũng đặc biệt đáng yêu, yết hầu của anh di chuyển liên tục.

"Thẩm Lam, anh chờ câu nói ấy của em rất lâu rồi."

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm động đến rơi lệ.

Tôi cảm thấy lần đầu tiên mình cảm nhận được tình yêu, khi còn sống chung với Lộ Phi tôi chưa từng nói ra ba chữ tôi yêu anh, có lẽ con người của tôi quá ích kỷ, có lẽ vì tôi cảm thấy ba chữ ấy quá kiêu cách. Có thể ngày vừa lúc này, tôi cuối cùng cũng hiểu rõ khi tôi gặp lại Đồng Tiểu Táp, miệng tôi căn bản không chống đối lại được tâm trí.

"Vậy em nói lại lần nữa được không?" Khóe mắt tôi cay cay hỏi anh.

"Hử?"

"Đồng Tiểu Táp, đồ ngốc, lúc nào cũng đối xử với em tốt như vậy. Em rất rất rất yêu anh. Sau này nếu anh giận dữ mà không để tâm đến em, nếu phải nói ra ba chữ này thì chúng ta liền hòa hợp, được không?"

Đúng thế, liên quan đến chuyện xảy ra trước đó tôi vẫn còn chút sợ hãi, sau lần đầu tiên nhìn thấy tính cách lạnh nhạt và hờ hững của Đồng Tiểu Táp, khi tôi đã rơi vào lưới tình, sự tự tin của tôi chẳng còn bao nhiêu nữa.

"Không có tình huống như vậy đâu."

Đồng Tiểu Táp chống tay xuống giường cúi đầu nhìn tôi đằm thắm, khi đó bầu không khí cực kỳ lãng mạn, hô hấp của chúng tôi cũng trở nên dồn dập, tựa như học sinh trung học yêu nhau lên kút trốn phía sau gốc cây đại thụ hôn tình yêu bé nhỏ của mình vậy, Đồng Tiểu Táp cúi đầu thấp xuống, trái tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đúng lúc ấy, tiếng cửa bị gõ nhẹ nhàng vang lên.

Đồng Tiểu Táp và tôi đều ngẩn ra, chúng tôi tưởng rằng mình nghe nhầm nên lại sáp vào nhau lần nữa, nhưng ngoài cửa lại vang lên. Đồng Tiểu Táp nhăn mặt đứng bật dậy, tôi cũng vội vàng sửa sang quần áo rồi đi đến cửa.

Khi chuẩn bị mở cánh cửa ra, trái tim tôi đập rộn ràng, sau khi quay về tôi không thấy Ngải Lị đâu, chắc hẳn cô ấy đã đi ngủ, người gõ cửa chẳng lẽ là --

Lúc tôi còn đang do dự, Đồng Tiểu Táp dùng ánh mắt kinh ngạc và mâu thuẫn nhìn tôi. Đúng lúc này, nắm cửa đã bị người ở bên ngoài mở ra.

Tôi hít một hơi sâu, cầu nguyện.

"Có phải mình đến không đúng lúc không?"

Ngải Lị đứng giữa tôi và Đồng Tiểu Táp, trên mặt là nụ cười cay nghiệt. Nhưng khi tôi nhìn qua khe cửa thấy cửa phòng bếp đã được mở ra, tôi nhìn cô ấy bằng ánh mắt hết sức căm kích.

Sau đó, Ngải Lị đi đến bên cạnh Đồng Tiểu Táp, cô ấy ghé vào tai anh nói câu gì đó, mặt Đồng Tiểu Táp hoàn toàn đỏ lựng lên, lần này không phải là do ửng, mà là đỏ gấc.

Đúng cách một khoảng mà tôi còn cảm thấy gò má của anh nhất định đang rất nóng.

"Hai người đừng đứng đây mà căng thẳng như vậy. Nếu tôi mà không đến sớm một chút thì nơi này đã bị phá hoại ta thành mất rồi."

Thế là tôi đoán được điều Ngải Lị vừa nói. Chúng tôi quen nhau lâu nên ăn ý nhau, hay là vì cô ấy ủng hộ chuyện của tôi và Đồng Tiểu Táp nên mới làm chuyện cảm động như vậy.

Ngải Lị đẩy Đồng Tiểu Táp về phía tôi. Sau khi anh đứng cạnh tôi, cánh tay bám lấy eo tôi một cách rất tự nhiên, rồi nói thầm bên tai tôi, "Chúng ta về nhà."

Lần này, đổi lại thành tôi là người đỏ mặt. Ngải Lị ở phía đối diện đã ôm bụng bật cười, cô ấy dùng giọng nói như đã trải qua sa trường mà nói, "Hai người bây giờ đang đóng vai học sinh tiểu học đây à? Không phải đang ở trong bệnh viện đây chứ?"

Tôi suýt chút nữa ngất xỉu, Đồng Tiểu Táp phải xả thân, anh nói, "Chúng tôi về trước, lần sau mời cô ăn cơm."

Tôi đắc ý giang hai tay hưởng thụ sự cưng chiều của bạn trai, Đồng Tiểu Táp dùng áo khoác bọc lấy tôi, rồi lấy một đồng khăn quàng và mũ len choàng lên người tôi nhằm chọc tức Ngải Lị.

Cứ như vậy, hai mươi phút sau trên đường xuất hiện một cô gái được trang trí như cây thông giáng sinh đi cạnh một chàng đẹp trai.

Anh chàng đẹp trai vì mắc quá ít nên khi gió rét lùa qua đã rung mình một cái, thế là cây thông giáng sinh hóa thành con gấu không đuôi ôm lấy anh.

"Đồng Tiểu Táp, anh cảm thấy hạnh phúc không?" Qua lớp khăn dày, giọng của tôi trở nên rất nhỏ.

"Ừm, rất hạnh phúc."

Tôi nhớ tôi từng xem một bộ phim điện ảnh, đối với tôi mà nói đó là một bi kịch, nam nữ chính sau khi chia tay, nữ chính đã viết trên bảng đen một câu, "Anh có từng hạnh phúc không?"

Nam chính trả lời ở phía sau, "Đã từng rất hạnh phúc."

Bộ phim ấy tôi đã xem qua rất nhiều lần, mỗi lần thấy hai câu ấy đều khóc đến sưng cả mắt, thậm chí còn than thở với Ngải Lị.

Tôi vụng về xoay người, bởi vì mang bao tay bằng len nên bàn tay trở nên rất lớn, tôi đưa tay sờ gò má Đồng Tiểu Táp, tôi phải dùng sức kiểm mữ chân mới có thể đến gần anh, "Chúng ta bây giờ hay sau này cũng phải hạnh phúc nhé!"

Anh trả lời, "Em sẽ khiến em hạnh phúc hơn bất cứ ai."

Tôi và Đồng Tiểu Táp cùng nhau đồng đánh đi về nhà, tôi ở bên cạnh anh bưng bình tung tăng, còn thì ngoài việc bày ra nụ cười dịu dàng ảm áp thì còn lại đều ở sát bên sẵn sàng bảo vệ tôi mấy lần suýt ngã từ trên bậc thang xuống.

Khi về đến nhà thì tôi cũng sức cùng lực kiệt, những hình ảnh xuất hiện trong đầu Ngải Lị đương nhiên chúng tôi không thể thực hiện được, nhưng tôi vẫn đẩy Đồng Tiểu Táp vào phòng tắm, tự tay (cầm vật đàn ông) giúp anh tắm, mỗi lần nhìn thấy hình ảnh quần bách và xấu hổ cộng thêm hình dáng môi lưỡi khô khốc thì lòng tôi sẽ thấm thoát mái.

Hai chúng tôi nằm trên giường cùng nhau, anh bị tôi lột sạch sẽ, còn tôi chỉ mặc mỗi áo thun của anh không biết sống chết cứ thế dán vào người anh, sau khi tìm được một tư thế thoải mái thì bình yên chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì tư thế này, ngày hôm sau tỉnh dậy tôi nhìn thấy đầy tia máu đỏ hiện trong mắt Đồng Tiểu Táp, tôi nhìn mà cảm thấy cực kì đau lòng.

Khi đang ăn điểm tâm thì Ngải Lị gọi đến, lúc nhận điện thoại tôi còn tưởng cô ấy chuẩn bị nhiều chuyện, nhưng giọng Ngải Lị ở đầu bên kia lại nghiêm túc đến lạ, "Thẩm Lam cậu nghe cho rõ đây, lát nữa Đồng Tiểu Táp sẽ đến câu lạc bộ, sau khi anh ta đi mình sẽ đến tìm cậu. Cậu không hôn thì đừng có mà trốn chạy, nghe rõ không?"

Tôi nghĩ rằng Ngải Lị vì không muốn để cho Đồng Tiểu Táp nghe được nên giọng cô ấy mới nhỏ như vậy, nhưng mà khí thế thì không nhỏ chút nào. Tôi đại khái cũng đoán được ý cô ấy muốn nói cùng tôi, thật ra thì Ngải Lị không đến tìm tôi thì tôi cũng tìm cô ấy thương lượng, qua mấy ngày Dư Thiên không có động tĩnh gì, càng ngày càng không có manh mối, tôi thậm chí còn cảm thấy anh ta giống như đang cố ý che tạo ra thứ gì đó vậy.

Sau khi cúp điện thoại, tôi thấy Đồng Tiểu Táp đang nhìn tôi sững sờ, vì vậy tôi giờ điện thoại lên ý bảo Ngải Lị vừa gọi đến.

Anh nhú chân mày lại rồi nói lời xin lỗi.

"Có gì mà anh phải xin lỗi. Ngải Lị hẹn em ra phố đi dạo."

"Ừm, có muốn anh đưa em đi qua đó không, lát nữa anh còn có cuộc họp với câu lạc bộ!" Đồng Tiểu Táp vừa hỏi vừa rót cho tôi một cốc sữa.

"Ừ, cũng được."

Tôi gọi lại cho Ngải Lị nói về sự sắp xếp của chúng tôi, thế là ăn sáng xong tôi đi cùng Đồng Tiểu Táp ra khỏi cửa, sau khi xác nhận người tôi gặp là Ngải Lị, anh gần như thở phào nhẹ nhõm, nói không còn nhiều thời gian, tan họp sẽ đến tìm tôi.

Tôi bảo anh cứ đi làm việc đi tôi không sao.

Sau khi Đồng Tiểu Táp rời khỏi, Ngải Lị lập tức thay đổi sắc mặt, kéo tôi vào xó xĩnh của một quán cà phê.

"Minh cảm thấy anh ta đã nhìn ra được gì đó."

Chuyện đó, anh là Đồng Tiểu Táp, tôi và Ngải Lị có ý nghĩ đó, có thể giải thích sự sợ hãi của tôi như thế này ngược lại chỉ khiến mọi chuyện trở nên vụng về, hoặc là sau này bỏ Dư Thiên vào danh sách đen thì có thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Cậu có biết tại sao hôm qua mình đột nhiên gõ cửa phòng không?"

"Ừm." Tôi gật đầu một cái.

"Chuyện là, Dư Thiên, trước đó mình cho rằng anh ta muốn theo đuổi cậu, nhưng bây giờ mình cảm thấy mục đích của anh ta không hề đơn giản như vậy. Tôi hôm qua anh ta nhất quyết ở lại chờ cậu, còn cố ý làm quần áo của bản thân bị dơ, sau đó mình thấy anh ta vào phòng cậu. Lúc ấy mình không để ý, nhưng sau đó đúng lúc mình đi ra, thấy anh ta đứng ở cửa phòng cậu gõ cửa. Biểu cảm của anh ta lúc ấy, mình không biết phải hình dung như thế nào. Người này quả thật quá đáng sợ, Thẩm Lam, cậu nghĩ kĩ lại xem, có phải cậu gây thù gì với người ta không? Chẳng lẽ Dư Thiên chính là biến thân của Trương Mật?"

Nửa câu đầu của Ngải Lị tôi còn hơi nghi ngờ, nửa câu sau, tôi hoàn toàn bị làm cho sặc nước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 67: Cấp Cứu

Nửa câu đầu của Ngải Lị tôi còn hơi nghi ngờ, nửa câu sau, tôi hoàn toàn bị làm cho sặc nước.

Tôi rút ra hai tờ khăn giấy lau khóe miệng, giả vờ không để tâm đến, "Không khoa trương như vậy chứ, chắc cậu nhạy cảm quá rồi."

Dư Thiên, quả thật trên người anh ta có rất nhiều chuyện khiến tôi nghi ngờ, đối với tôi trời phạt không bằng âm mưu người tính, huống hồ bây giờ Ngải Lị còn nói ra những lời này, tôi nhất thời không kịp tiếp nhận mặt tính cách này của anh ta.

"Thật ra thì con người anh ta chẳng qua là ngày trước đã giúp mình việc ở công ty rất nhiều, hơn nữa anh ta còn từng gây khó dễ với mình, tóm lại là anh ta không thể làm thích mình, càng không thể nào cố ý chình đồn mình như vậy. Mình nghĩ chắc anh ta uống nhiều quá rồi, hoặc là nhầm phòng của mình là phòng của cậu." Tôi khuấy cốc cà phê, cảm giác trên đỉnh đầu đang bị vật gì đó sắc nhọn làm đau, tôi ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy Ngải Lị ánh mắt cao quý lạnh lùng của cô ấy từng chút từng chút bắt tôi ra.

Giống như từ lúc bắt đầu quen biết nhau, bạn học xung quanh tôi chỉ thích dùng một kiểu câu đêe63 hình dung về mối quan hệ của tôi và Ngải Lị.

"Cậu ấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép."

"Ngải Lị đối với cậu chính là giận không thèm tranh cãi."

Còn bây giờ, tôi dám chắc rằng nếu như không phải là tôi đặc biệt hẹn cô ấy gặp mặt ở nơi công cộng, vậy thì chắc tôi không còn giữ được nữa rồi.

Hai tay tôi chấp lại trước ngực, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Mhai3 Lị, "Vậy bây giờ mình phải làm sao, mình cũng không thể mang dao grom đến nhà Dư Thiên mà hét lên hỏi rằng Dư Thiên anh có ý đồ âm mưu gây rối gì tôi đừng không? Nói không chừng mình lại bị đưa vào viện tâm thần, ngộ nhờ Dư Thiên là một tên biến thái, có khi ngày hôm sau xác mình lại bị vứt đầu đường! Ngải Lị, mình biết cậu không mong mình thành như vậy đúng không --?"

Chuyện này thì tôi, trời sinh đã mang khí thể hùng hồn, nhưng khi gặp chuyện thì lại mang tinh thần của đà điểu, còn bây giờ, Ngải Lị vẫn cố chấp moi đầu tôi từ trong đồng cát ra.

Từ quán cà phê đi ra, tóc tôi rối bời, Ngải Lị ở bên cạnh thì lại có thần thái sáng láng, thật ra thì từ đầu đến cuối cô ấy không hề đụng đến tóc tôi, thậm chí ngay cả lúc tôi chủ động bắt chuyện cô ấy vẫn không phản ứng lại. Tôi vừa giải thích vừa tự làm rối tóc mình.

Chúng tôi đứng bên đường đợi xe, trước khi lên xe còn liếc nhau một cái, Ngải Lị thờ dãi sửa tóc giúp tôi, sau khi lấy lại vẻ bình thường thì nói địa chỉ công ty của Dư Thiên cho bác tài xê.

Từ ngày bị Trương Mật ngấm ngầm mưu tính hãm hại, tôi không thường xuyên đi qua con đường này nữa, sau khi nghe tên con đường ấy tôi phải mất rất lâu mới nhớ ra đó là chỗ nào, khi muốn đổi ý, thì xe đã dừng lại. Tôi không có cơ hội giãy giụa đã bị Ngải Lị kéo vào văn phòng.

Công ty nhỏ cũng tốt, mấy bậc tam cấp ở văn phòng vốn dĩ không có khách thường xuyên ghé thăm nên người ra vào cũng chẳng bao nhiêu, từ chỗ đậu xe đến văn phòng của Dư Thiên, tất cả chỉ dùng hết năm phút mà thôi.

Còn Dư Thiên, anh ta không bắt ngờ khi chúng tôi đến, anh ta tự mình đi rót cà phê, khi bung đến trước mặt tôi và Ngải Lị thì nói, "Xin lỗi, chỗ của tôi không có sữa bò."

Giọng nói vừa trầm vừa thương xót ấy, đã khiến tôi và Ngải Lị bị trúng thương vô số lần.

Nhưng lúc này, Ngải Lị dùng sức đặt mạng ly cà phê xuống, vài giọt cà phê bắn ra tập văn kiện của Dư Thiên, tờ giấy A4 trắng tinh bị dính mấy vết bẩn nhìn rất rõ ràng.

Dư Thiên nhú mày một cái, từ biểu cảm trên mặt có thể nhìn ra anh ta đang rất khó chịu, nếu một tháng trước tôi mà làm như vậy, sợ rằng đã bị xách cổ ném từ tầng ba xuống rồi.

"Tâm trạng không tốt à?" Trong giọng nói của Dư Thiên lộ ra chút buồn bực, nhưng ít ra so với lúc trước thì đã khác khi nhiều lắm rồi.

Ngải Lị không trả lời, mà nhìn tôi một cái, ruột gan tôi trở nên chua chát.

Tôi hấn giọng một cái, cố làm vẻ trấn tĩnh mà nói, "Lão -- Dư Thiên, hôm nay chúng tôi đến đây là hi vọng, sau này anh đừng đến nhà Ngải Lị nữa, không tiện cho lắm. Còn một chuyện nữa, tôi đã bỏ số điện thoại của anh, weixin, MSN, email bỏ hết rồi -- chuyện này, anh hiểu chứ hả?"

Những chuyện này, đều là khi trên đường đến đây Ngải Lị đã nhìn tôi chăm chăm và hạ lệnh xuống, chính tôi phải chủ động hoàn tất, khi đối mặt với Dư Thiên tôi có chút chột dạ, đầu sao anh ta cũng đã giúp tôi mấy lần.

"Còn nữa," Ngải Lị tiếp lời tôi, "Những thứ này đều là đồ của anh." Vừa nói, cô ấy vừa mở cái túi lớn đỏ trắng xanh vẫn luôn mang bên người ra.

Có một dạo tôi còn cho rằng đó là cái túi chứa thần khí, rồi lại hoài nghi lời nói Ngải Lị khi mà mỗi năm cô ấy lại có một đôi gắng tay với thương hiệu lớn không hiểu ở đâu mà có.

Còn bây giờ, cô ấy dùng dùng tức giận đem đồ trong túi đồ ra trước mặt Dư Thiên, tôi mới hiểu chân tướng.

Một đôi dép, sữa rửa mặt của đàn ông, nước súc miệng, bàn chải đánh răng, dao cạo râu.

Trong lúc vô tình, Dư Thiên đã từng chút xây dựng cơ đồ ở nhà Ngải Lị.

Ngải Lị cười nhạo một tiếng, cuối cùng ném túi đồ thẳng vào mặt Dư Thiên, không kiêng nể. Cái túi lớn cọ vào da mặt Dư Thiên, anh cũng chẳng quan tâm, chỉ nhíu chặt chân mày hơn, tôi có thể nhận ra sự tức giận ẩn chứa bên trong anh ta. Anh ta đứng dậy khỏi ghế của mình, nhưng tôi đã nhanh hơn trước một bước, đứng ngăn trước mặt Ngải Lị.

Một khắc sau, cà phê ầm ập chảy từ trên đầu tôi xuống.

Dư Thiên bình thường hòa nhã lịch sự lại phong độ, khiến anh ta trở nên như vậy thì chỉ có thể là khi tâm trạng anh ta cực kì tồi tệ.

Tôi đưa tay quệt cà phê trên mặt mình, chuẩn bị chiến đấu.

"Sau này tốt nhất là anh đừng làm phiền bọn tôi nữa, đừng cho rằng tôi giúp anh làm việc lâu như vậy có nghĩa là tôi không có đầu óc, anh cực khổ để leo lên vị trí này, anh dùng chuyện riêng nhắm vào những động thái nhỏ của Trương Mật tôi cũng rất rõ ràng. Tôi có thể khiến anh trở thành người không đáng một đồng, anh nên hiểu điều đó."

Dư Thiên cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt đầy vẻ châm biếm và chế giễu. Anh ta không nói thêm gì nữa, còn tôi thì kéo Ngải Lị về, sau đó cô ấy lấy khăn giấy lau mặt giúp tôi.

"Không sao đâu, không bị bỏng đâu mà lo." Tôi kéo Ngải Lị ra ngoài, đồng thời quay đầu nói với Dư Thiên, "Xin lỗi nhé, có thể anh cảm thấy con người của tôi không có lương tâm, nhưng lương tâm của tôi chỉ dành cho người tôi quan tâm. Chúng ta căn bản không thể làm bạn được nữa." "Chờ một chút." Cuối cùng Dư Thiên cũng mở miệng, "Trong phòng thay đồ có một bộ quần áo, chắc là hợp với cô."

Ngải Lị dùng bước chân, thẳng thừng kéo tôi quay vào nhà vệ sinh chuyên dụng trong phòng làm việc của Dư Thiên. Sau khi đi vào cô ấy ngay cả cửa cũng không thèm khóa.

"Cậu không sợ anh ta có chiêu trò gì à?"

"Vậy cậu cứ như vậy mà đi ra ngoài à?"

Tôi lắc đầu một cái, mở vòi nước bắt đầu rửa mặt, mùi cà phê khô khốc không còn đơn thuần phát ra mùi hương nữa mà là mùi của đau khổ, dính ở trên mặt vừa ướt át vừa bẩn thật đúng là không thoải mái, tôi rửa sạch mặt và tóc rồi quay đầu nhìn Ngải Lị.

"Vậy mình thực sự phải mặc quần áo anh ta mua?" Cả người tôi cũng bắn hết rồi.

"Dĩ nhiên là không." Ngải Lị rất tự nhiên lôi trong túi xách ra bộ đồ thể thao.

"Cậu đã có dự tính trước!"

"Nếu không thì mình có thể phản ứng chậm hơn cậu sao? Thẩm Lam, cậu phải tin mình, quần áo của mình không thích hợp có thể nhét vào túi." Ngải Lị thành khẩn nhìn tôi, cô ấy diễn cao siêu một chút thì không giống như đang nói dối.

"Vậy làm sao cậu biết anh ấy sẽ hất cà phê lên cậu?"

"Mình không biết." Ngải Lị cười cười trả lời, "Đứng ra thì, cậu không phát hiện tay mình đã đặt sẵn trên ly, mình đoán anh ta nhìn thấu ý nghĩ của mình nên chuẩn bị ra tay trước, nhưng anh ta không ngờ cậu sẽ đỡ cho mình."

"Cho nên kế hoạch mà cậu vẽ ra là, khi anh ta hất vào cậu thì mình chắn lại, sau đó Dư Thiên sẽ bắn phát súng bắt đầu trận chiến trước đúng không?" Ngải Lị làm bất cứ chuyện gì tôi cũng không nổi giận, bao gồm cả chuyện tính toán nhỏ nhặt này, tôi biết tất cả mọi chuyện cô ấy làm đều vì muốn tốt cho tôi.

"Xem như cậu thông minh." Ngải Lị mở tủ quần áo tìm được bộ đồ mà Dư Thiên nói, rồi nói tiếp, "Xem ra mục đích của anh ta đơn thuần hơn mình tưởng, bộ quần áo này chắc chắn là anh ta chuẩn bị tặng cho cậu, còn có thể đấy, muốn nhìn qua không?"

"Không được." Tôi đứng trước mặt Ngải Lị bắt đầu cởi quần áo, chắc Dư Thiên cũng không nhàm chán đến mức lắp máy quay ở phòng vệ sinh trong phòng mình chứ.

Sau khi thay quần áo xong tôi định lập tức rời khỏi nơi này, chuyện với Dư Thiên cũng xem như đã giải quyết xong, chuyện phát triển đến mức này thì với tính cách của anh ta nhất định sẽ vạch rõ ranh giới với chúng tôi, nhưng không thể ngờ rằng, tôi vừa mới đi ra, Dư Thiên đã chặn lại.

"Thẩm Lam, cô theo tôi qua đây một lát, tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Tôi không có gì để nói." Tôi né tránh Dư Thiên, đúng lúc điện thoại của tôi vang lên, là một số máy lạ nhưng có mã vùng giống như khu mẹ tôi sống.

"Tôi nhận nghe, "Alo, xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi cô có phải là con gái của Trần Đình Chi không?"

"Là tôi, có chuyện gì không?"

"Chuyện là như vậy, mẹ cô bị thương khá nặng đang cấp cứu trong bệnh viện của chúng tôi, bây giờ cô -- "

Đùng một tiếng, điện thoại trên tay tôi rơi xuống đất, muốn cúi xuống nhặt nhưng cả người tôi đang phát run.

"Tôi đưa cô qua đó, Dư Thiên đứng bên cạnh lớn tiếng nói, "Còn không đi!"

Tôi hoàn hồn lại thì Ngải Lị đã nắm tay tôi đuổi theo bước chân của Dư Thiên, cô ấy không nghe rõ nội dung đối thoại trong điện thoại, nhưng biểu cảm lúc ấy của tôi đã chứng minh chuyện này rất quan trọng.

Còn Dư Thiên lại biết rất rõ ràng chuyện đang xảy ra. Bây giờ để anh ta đưa đến bệnh viện là cách tiết kiệm thời gian hiệu quả nhất, bất luận trước đó giữa chúng ta xảy ra chuyện gì đều bỏ hết qua một bên.

Sau khi lên xe tôi ép bản thân phải bình tĩnh rồi gọi điện cho bệnh viện lần nữa, giọng tôi như đang bước trên mây hỏi, "Bác sĩ, tình trạng của mẹ cháu thế nào rồi? Bà ấy không gặp nguy hiểm gì chứ, bà ấy không có chuyện gì đúng không, cháu đang chạy qua đó nhanh nhất có thể đây."

"Chuyện này chúng tôi bây giờ vẫn chưa thể xác nhận được, bệnh nhân bị đâm ba nhát do vào bụng rất nghiêm trọng."

"Sao có thể như thế?" Tôi hét lớn, từ nhỏ tôi đã biết mẹ tôi và tôi đều có nhóm máu hiếm.

"Tạm thời cháu cứ yên tâm, chàng trai đưa bệnh nhân vào bệnh viện đang truyền máu cho bệnh nhân."

Tôi ngây ngẩn, Dư Thiên nhắc nhở tôi, "Là Lộ Phi cho tôi biết, cậu ta muốn tôi đưa cô qua đó."

Lộ Phi cũng cùng nhóm máu với chúng tôi, hoặc đây chính là duyên phận, hồi mới yêu nhau chúng tôi cũng đã hỏi gia đình của mình để biết có phải chúng tôi bị bẻ nhầm hay là có quan hệ máu mủ khiến chuyện yêu đương này trở nên cầu huyết hay không, cuối cùng chúng tôi cũng biết đây chỉ là duyên phận và sự trùng hợp mà thôi.

Còn bây giờ, tại sao Lộ Phi lại ở chung với mẹ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 68: Anh Họ Của Anh, Dư Thiên

Dọc đường đi tốc độ xe của Dư Thiên nhanh dị thường, bên ngoài cửa xe chỉ chỉ là một mảng mờ mịt, cả thành phố này đang bị sương mù bao phủ.

Ngài Lì ôm tôi ngồi ở hàng ghế sau, cho dù mở máy sưởi nhưng tôi vẫn không ngừng run rẩy.

Điện thoại từ phía bệnh viện lại gọi đến, bọn họ nói mẹ tôi rất nguy kịch, họ còn nói có vài thứ nhất định phải do người thân kí tên. Điện thoại di động của tôi lại rớt xuống lần nữa, sau đó Ngài Lì ngắt lên giúp tôi, cả cô ấy và tôi đều run rẩy, nước mắt đã ướt đầm gương mặt tôi.

Người cuối cùng gọi điện đến là Lộ Phi, anh yếu ớt nói, "Đừng sợ Thẩm Lam, di không sao rồi."

Tôi không trả lời anh, tôi sợ tất cả mọi chuyện đều là giấc mơ, tôi càng hi vọng hết thảy mọi thứ thật sự chỉ là một giấc mộng, tốt nhất là tôi ngoan ngoãn ở nhà với mẹ, mẹ tôi xảy ra chuyện như này khẳng định có liên quan đến con người điên cuồng Trương Mật ấy. Sau chuyện lần trước, tôi nên ở nhà chăm sóc mẹ mình.

Ngài Lì vỗ nhẹ vai tôi an ủi, "Chuyện này không thể trách cậu."

Khi chúng tôi đến bệnh viện thì trời đã tối, thật ra cũng chỉ là chiều muộn mà thôi, nhưng cả ngày mưa dầm nên sắc trời chẳng khác nào như đang là buổi tối.

Bác sĩ nói chỉ cho phép một người vào phòng bệnh, cả người tôi ngơ ngẩn giống như khúc gỗ vậy, thay bộ đồ vô khuẩn rồi vào phòng bệnh.

Tôi ngần ra một lúc lâu rồi mới đến bên cạnh mẹ tôi, trên người bà cảm rất nhiều ống và máy móc kì quái, tôi muốn nắm tay bà kéo ra ngoài nhưng không biết nên chạm vào đâu.

Thậm chí lúc khóc cũng phải cẩn thận, những con số trên màn hình nhỏ khá ổn định. Tôi gục mặt trước giường bệnh, khóc lóc, "Mẹ, con xin lỗi, đều tại con không đứng, con không nên ngu ngốc như vậy, thật nhanh, sau này con không đi đâu xa nữa đâu. Tôi sẽ ở bên cạnh mẹ một bước cũng không rời, con không bao giờ... khiến mẹ tức giận nữa -- "

Tôi nói rất nhiều, gần như kể hết mọi lỗi lầm từ bé đến giờ để mẹ có thể tỉnh lại, còn cam đoan sau này không làm bà thất vọng. Tôi không biết liệu rằng mẹ mình có nghe được hay không, bác sĩ nói tạm thời mẹ tôi chưa thể tỉnh lại, có lẽ phải mất mấy ngày, cũng có thể là nửa tháng. Sắc mặt bà nhợt nhạt như tờ giấy vậy, khi ngón tay tôi chạm vào vàng trán lạnh ngắt của bà, tôi đã bị hù dọa đến sợ hãi.

Ngày hôm đó tôi đã khóc còn nhiều hơn hai mươi năm trước đây gộp lại.

Bị bác sĩ và y tá cưỡng ép từ phòng bệnh đẩy ra ngoài, tôi nhìn thấy cha mình. Hơn một tháng không gặp gương mặt ông trông già hơn rất nhiều, trước đây ông nhìn cũng còn rất trẻ trung, đến cả Ngài Lì còn luôn miệng hỏi tại sao cha tôi lại đẹp trai đến vậy. Còn bây giờ, trên đầu ông đã xuất hiện rất nhiều tóc bạc.

Cha đứng cách tôi không xa, tôi tròn mắt nhìn ông, trong lòng lúc này chỉ toàn là sự tức giận.

Ông gọi tên tôi, ông nói, "Lam Lam, đừng sợ, có cha ở đây, mẹ con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Tôi càng khóc lớn hơn, sau đó cha tôi ôm lấy tôi, tôi ở trong lồng ngực ông ra sức giãy giụa, nước mắt tôi chảy mãi. Sau đó tôi cảm giác cánh tay mình bị đâm một cái, cả cơ thể hỗn loạn không thể nhìn rõ cảnh tượng trước mặt.

Trong giấc mơ, tôi bị vô số bóng đen theo đuổi, bọn họ bóp cổ tôi, còn dùng con dao sắc bén đâm vào người tôi. Trước mắt tôi là một màu đỏ thẫm, tựa như có thể thấy được những chuyện đã xảy ra với mẹ tôi.

"Mẹ!" Tôi hét lớn rồi tỉnh lại, bất chấp tất cả chớp lấy bàn tay đặt trên trán tôi. Khi còn bé, mẹ tôi thường vuốt tóc tôi để tôi dễ chìm vào giấc ngủ.

"Tỉnh rồi à?"

Giọng nói của Dư Thiên truyền đến, tôi gạt tay anh ta ra.

"Cô sốt rồi, uống thuốc đi." Anh ta vừa nói, vừa cưỡng ép bóp miệng đổ nước và thuốc vào miệng tôi.

Bởi vì đau nên suýt chút nữa tôi đã bật khóc, chỉ là tôi không ngờ đến, Dư Thiên lại lấy một cốc nước ấm rót vào miệng tôi.

"Ngài Lí đang chăm sóc mẹ cô, nên tôi sang đây trông cô."

Lúc ấy, đầu óc tôi không kịp phản ứng để nói lời "Cảm ơn anh" hay là "Anh đi đi".

Mấy giây sau, tôi bật dậy khỏi giường bệnh và bò đến cửa, chỉ có điều tôi chưa kịp mở cửa thì Dư Thiên đã lùi về, hơn nữa còn dùng rất nhiều sức để ấn tôi xuống giường.

"Bây giờ cô chạy đến cũng có làm được gì đâu, cứ ở đây, chờ một lúc để cơ thể cô có sức đi lại vững vàng rồi tôi đưa cô qua đó."

Dư Thiên nói một cách lạnh lùng, giọng anh ta không có chút quan tâm nào, ngược lại chỉ toàn sự giễu cợt, tôi thậm chí còn cho rằng anh ta xuất hiện ở đây chẳng qua là vì muốn cười nhạo tôi, mặc dù mấy giờ trước đích thân anh ta đã đưa tôi đến đây.

Trong vô vàn mối nghi ngờ, tôi rút ra ba từ "bệnh thần kinh" để nói về Dư Thiên. Tôi với anh ta quen biết cùng lắm chỉ vài tháng, trừ ngày hôm nay làm loạn ở phòng làm việc của anh ta ra thì không có mối thù mới hận cũ gì cả, thậm chí tôi còn từng xem anh ta là bạn tốt cơ mà.

Nhưng bây giờ, anh ta không kiềm nén mà quay sang nhìn tôi, tựa như tình bạn trước đây chỉ là đang diễn kịch, bây giờ về nguy trạng của anh ta đã bị phá vỡ nên không cần thiết phải diễn nữa.

"Anh thả ra!" Tôi dùng sức đẩy Dư Thiên, đáng tiếc là không xê dịch được chút nào, ngược lại càng khiến chân mày anh ta nhíu chặt hơn.

Thực sự thì lúc ấy Dư Thiên không có chút ác ý nào với tôi cả, nhưng vì đầu óc của tôi quá hỗn loạn, cho đến khi tôi không có cách nào trốn thoát nữa, chỉ còn miệng lớn tiếng với anh ta, "Tôi phải đi chăm mẹ tôi! Anh bỏ ra, anh là đứa trẻ bị bỏ rơi trong cô nhi viện làm sao hiểu được tâm trạng của tôi lúc này, tôi phải đi chăm mẹ tôi!"

Bởi vì câu nói ấy, Dư Thiên nổi giận thật sự. Giống hệt như cảnh tượng trong giấc mơ, anh ta bóp cổ tôi, còn đập nát cái cốc thủy tinh rồi đưa mảnh vụn lên trước mặt tôi.

Anh ta điên rồi! Nhưng tôi lại bình tĩnh trong nháy mắt, chỉ còn bờ vai run rẩy không thôi.

Cuối cùng, Dư Thiên ném mảnh vỡ xuống sàn, nhưng lại túm cổ áo tôi cảnh cáo, "Cô đoán không sai, Thẩm Lam a, tôi tiếp cận cô là có mục đích, cho nên bây giờ tốt nhất là cô đừng phỏng đoán những gì tôi làm, cũng đừng nói những lời không nên nói."

Tôi bị té mạnh xuống giường, nhìn Dư Thiên nặng nề đóng cánh cửa rồi bỏ đi.

Tôi nghĩ rằng, Dư Thiên lần này đi thật rồi, ít nhất tôi có thời gian để tiêu hóa những lời anh ta vừa nói, hay là tôi nên đến xem mẹ tôi thế nào? Tiếc rằng tôi không kịp thực hiện những hành động này, thì cửa phòng đột ngột mở ra lần nữa.

Dư Thiên xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa, chỉ có mười mấy giây. Tôi nhìn thấy Đồng Tiểu Táp sau lưng Dư Thiên, nhưng lúc ấy, Dư Thiên đã đẩy tôi vào góc tường và hôn lên môi tôi, tay của tôi bị anh ta ghim trên tường. Tôi không thể giãy giụa càng không thể phát ra bất kì âm thanh nào.

Tôi mở to hai mắt nhìn vào đôi mắt đầy thất vọng và tuyệt vọng của Đồng Tiểu Táp, trong khoang miệng của tôi chỉ toàn mùi thuốc lá nồng nặc và thoang thoảng mùi rượu từ Dư Thiên.

Từ góc của Đồng Tiểu Táp nhìn qua, động tác của Dư Thiên rất dịu dàng.

Khi Dư Thiên buông tôi ra, Đồng Tiểu Táp đã chạy khỏi phòng bệnh từ rất lâu rồi, tôi liều mình đuổi theo, khó khăn mới nhìn thấy được anh, có thể không quan tâm đến chuyện tôi gọi anh dù thế nào anh cũng không nghe.

Có lẽ vì khoảng cách giữa chúng tôi quá xa, anh vốn dĩ không nghe được lời tôi nói.

Tôi chạy theo Đồng Tiểu Táp từ bệnh viện ra đến bên ngoài, đến con đường lớn, mãi cho đến khi tôi ngã lăn ra đường thì bóng dáng của anh đã không thấy đâu nữa.

ĐỒNG TIỂU TÁP

Ngày ấy tôi từ chối lời đề nghị của câu lạc bộ, gia nhập vào câu lạc bộ ở Hàn Quốc luôn là niềm mơ ước của tôi, nhưng bây giờ, tôi sẽ vì Thẩm Lam mà cân nhắc và hoạch định lại cuộc sống của mình.

Hai năm sau khi tốt nghiệp đại học, lần đầu tiên tôi rụt rè chuẩn bị bộ sơ yếu lý lịch để đi xin một công việc thông thường, tôi nghĩ về bạn gái của tôi, một phần về tương lai cuộc sống đầy đủ vững chắc của người vợ của tôi.

Đổ hết tất cả những yêu thương đi, để rồi đưa tay chỉ trích tôi.

Tôi vốn cho rằng quyết định ấy sẽ khiến tôi và câu lạc bộ một phân hai tán, không ngờ đến bọn họ biết suy nghĩ của tôi, sau đó chủ động đề nghị cho tôi một công việc trước hết vẫn ở lại LTS tranh giải, bọn họ vẫn trả lương cho tôi như trước để trải cuộc sống.

Đây cũng là một tin tức tốt, đáng tiếc khi tôi chuẩn bị gọi điện thoại cho Thẩm Lam, điện thoại của cô ấy lại tắt máy.

Thế là tôi gọi điện cho Ngải Lị, cô ấy dường như rất gấp rút, chỉ nói với tôi Thẩm Lam đã về nhà em, còn nói là đang ở bệnh viện, cô ấy nói địa chỉ cho tôi rồi cúp máy.

Khi tôi chạy đến bệnh viện, đã nhìn thấy hình ảnh Thẩm Lam và Dư Thiên hôn nhau.

Đúng thế, tôi biết Dư Thiên, hơn nữa còn biết rất lâu rồi. Bởi vì anh ta là anh họ của tôi, tôi vẫn luôn muốn giới thiệu Thẩm Lam cho người tôi quen biết, tôi cũng thường xuyên nhắc đến anh họ mình với em, từ lúc tôi còn rất nhỏ, anh họ đã luôn là tấm gương của tôi. Thanh tích của anh ấy tốt hơn tôi, ở trường cũng có rất nhiều bạn, không giống như tôi chỉ là một đứa hướng nội suốt ngày chỉ biết cắm mặt vào máy tính.

Năm tôi năm tuổi, lần đầu tiên tôi gặp anh ta. Anh ta không có ba mẹ, anh ta gọi ba mẹ tôi bằng mối quan hệ dì cháu.

Khi còn bé tôi bị bắt nạt, anh họ luôn là người chống đỡ cho tôi.

Có một năm nọ, tôi theo anh họ ra ngoài đốt pháo hoa vô tình bị làm cho phỏng, sau đó anh họ bị mẹ tôi bắt nằm trên giường đánh rất lâu, anh ta cũng chỉ cắn răng, không rơi nước mắt cũng không kêu đau. Sau đó anh ta xin lỗi tôi, thế nhưng vết bỏng trên người tôi có lẽ không nặng bằng vết thương trên người anh ta.

Vào khoảng thời gian tôi ham chơi điện tử đến nỗi bỏ bê việc học, là anh ta giúp tôi tham gia trận tranh giải còn khích lệ tôi nhất định phải đỗ được đại học. Dư Thiên không chỉ là anh họ của tôi, trong suy nghĩ của tôi, anh ta tồn tại như một vị thần.

Cho nên, tôi mãi mãi không tin rằng anh ta sẽ lừa dối tôi, dù là một chuyện nhỏ nhặt. Mặc dù tôi biết anh ta chính là người cấp trên đi công tác cùng Thẩm Lam, sáng sớm hôm ấy tôi gọi điện cho Thẩm Lam đã nghe được giọng của Dư Thiên, tôi thấy anh ta và Thẩm Lam cùng đi vào chỗ của em.

Tôi tự nói với chính mình, nhất định là tôi hiểu lầm. Là lỗi của tôi, tôi không nên nghi ngờ.

Chỉ là hình ảnh vừa nãy, giống như tát vào mặt tôi một cái. Một người tôi dùng hết tâm can để yêu và một người là anh họ mà tôi tôn kính như một vị thần lại hôn nhau trước mặt tôi.

Lúc nhỏ đi hàng xóm nhìn chúng tôi chơi chung thì trêu đùa, "Hai đứa nhỏ này thích chơi trò chơi giống nhau đến như vậy, lỡ như cùng thích một cô gái thì làm thế nào nhỉ?"

Tôi nhớ, lúc ấy tôi đã nói, "Nếu như vậy thì cháu sẽ nhường cho anh họ."

Anh ta đã mất đi rất nhiều thứ, nếu như một ngày nào đó giữa hai chúng tôi có người phải chịu tổn thương, tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải chịu đựng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 69: Không Tha Thứ

ĐỒNG TIỂU TẬP.

Nhưng khi tôi thực sự chứng kiến hình ảnh ấy, cả cơ thể tôi đều bị sự đau khổ và thù hận xâm xé.

Tôi thừa nhận, tôi ghen, tôi cũng hận. Đối mặt với người anh họ mà tôi hoàn toàn ngưỡng mộ tôn trọng, tôi không có cách nào trách móc anh ta. Thế là tôi đổ hết mọi sự tức giận phát tiết lên người Thẩm Lam. Em chạy đuổi theo tôi, cho dù không quay đầu lại tôi cũng có thể đoán được bây giờ em nhất định đang khóc rất thương tâm, đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi không thể hoàn thành lời mình hứa.

Đôi lúc, hai chữ tin tưởng nói ra rất dễ dàng, hoặc là tôi đã đánh giá mình quá cao.

Tôi không hề dừng bước khi Thẩm Lam đuổi theo, mặc kệ tất cả cứ thế băng qua đường bắt một chiếc taxi, em đi theo sau chiếc xe một lúc lâu, hết như lần ở sân bay.

Có lẽ tôi thực sự là một người đàn ông nhỏ mọn, nhưng vào khoảnh khắc ấy, tôi không thể giữ được bình tĩnh để nghe em giải thích hay có ý định tha thứ. Tôi chỉ cho rằng mình đã bị lừa dối và bị lừa bịp.

"Làm phiền chú lái nhanh một chút."

Tài xế nhìn tôi, rồi nhìn qua kính chiếu hậu thấy Thẩm Lam đang đuổi theo sau, "Chàng trai, trẻ tuổi gây gỗ cũng không nên nói đi là đi như vậy được."

Tôi không trả lời, tài xế cũng hết cách chỉ có thể tăng tốc xe, sau đó Thẩm Lam không đuổi theo kịp, tôi tựa như vẫn có thể nghe được tiếng khóc khàn khàn của em.

"Chàng trai à, hay là tôi đưa cậu quay về đó, bây giờ để mặc một cô gái trên đường lớn không an toàn đâu, hơn nữa quanh đây xe chạy cũng rất loạn..."

Câu nói sau đó, tôi không nghe rõ, ánh đèn chói mắt chiếu vào mặt tôi, tiếng gọi lớn, tiếng thắng xe, tiếng xe va chạm.

Cả thế giới như chỉ còn lại một màu trắng, cơ thể đau đớn tê liệt, tựa như bị xé ra làm vô số mảnh. Vào giây phút đau đớn nhất ấy, trong đầu tôi xuất hiện gương mặt của Thẩm Lam, em nhìn tôi mỉm cười, nhưng khi tôi cần em nhất em lại quay lưng bỏ đi.

* * *

Đồng Tiểu Táp đi rồi, không có chút lưu luyến nào.

Thế nhưng tôi không trách Đồng Tiểu Táp một chút nào, nếu là tôi, tôi cũng không có cách nào tha thứ hay tin tưởng, tôi thậm chí sẽ hận anh đến chết.

Khi chiếc xe chở anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt tôi, Dư Thiên đứng sau lưng tôi.

Anh ta cúi người đỡ tôi từ dưới đất lên, cả cơ thể tôi run rẩy, giống như trước mặt tôi là thần chết đang giơ lưỡi hái từ thần lên vậy.

Hay là Dư Thiên đáng sợ hơn cả tử thần.

"Chúng ta quay vào thôi." Dư Thiên lâu bầu nói, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, "Thẩm Lam, xin lỗi. Nếu như cô hận tôi..."

Trong khuôn miệng ân hận của hắn toàn là sự thương hại, câu nói xin lỗi ấy có vẻ như rất chân thành.

"Đồ điên!"

Tôi dùng sức đẩy anh ta ra, để bản thân mình ngã trên mặt đất lần nữa, tôi còn cho rằng anh ta sẽ không nể nang gì tôi như trước đây nữa, thế mà anh ta lại nhủi mảy một cái rồi lại đỡ tôi lên. Tôi bị Dư Thiên ôm quay lại phòng bệnh, dọc đường đi tôi rất kích động, vô số ánh mắt xung quanh dò xét chúng tôi. Trên mặt Dư Thiên là mấy vết xước nhỏ do tôi gây ra, anh ta ngoài việc dùng sức để giữ lấy tôi thì không có cử động nào khác.

Tôi gần như điên loạn cào mặt anh ta, thấy trên mặt anh ta có nhiều vết đỏ đỏ tôi cảm thấy lòng mình cũng đau không kém.

Dư Thiên ghé vào tai tôi, hơi thở anh ta phả vào mặt tôi, "Được rồi Thẩm Lam, đừng làm loạn, cô như bây giờ cũng chẳng làm được chuyện gì đâu."

Hơi thở dịu dàng của anh ta dán vào gò má tôi, trong đó tựa như mang theo khí lạnh.

Tôi nhớ đến một câu nói được nghe trước đây: Suốt đời cũng không thể tính toán hay thăm dò tâm tư của một ác ma, mọi chuyện anh ta làm có lẽ chỉ là vì nhằm chán mà thôi.

Nhưng mà tôi, thực sự chưa từng làm gì để Dư Thiên hận thấu xương đến thế.

Cả thế giới này lúc nào cũng thay đổi đến khó hiểu như vậy, một Trương Mật, một Dư Thiên, tại sao cuộc sống của tôi lại xuất hiện một rồi lại thêm một người quý quái, hơn nữa còn không hề báo trước.

Bác sĩ và y tá đến, sau khi tôi bị đè nằm trên giường bệnh, bác sĩ bước qua, tiêm cho tôi một liều thuốc an thần, tôi gào thét không ngừng, nhưng mi mắt càng ngày càng nặng.

Dư Thiên đứng bên cạnh tôi, tôi gần như nghe được tiếng thở nhàn nhạt của anh ta, lại tựa như nghe được anh ta nói, anh ta nói xin lỗi.

Tỉnh lại lần nữa, đã là đêm khuya, không thấy Dư Thiên đâu, mọi thứ trong phòng bệnh hết như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì. Ngải Lị ngồi trước giường bệnh, nhìn bộ dạng chống tay đỡ đầu của cô ấy có vẻ rất mệt mỏi, thấy tôi mở mắt liền đứng dậy đi đến gần.

Ngải Lị rót cho tôi một cốc nước.

"Thẩm Lam, cậu thế nào rồi? Có thấy khó chịu ở đâu không, sao lại đột ngột chạy ra ngoài như thế?"

Chạy ra ngoài?

Tôi nghĩ rất lâu mới nhớ ra chuyện xảy ra trước đó, Đồng Tiểu Táp đâu? Anh đang ở đâu, nhưng ý nghĩ ấy lướt qua rất nhanh, tôi lại nghĩ đến mẹ tôi.

"Ngải Lị, mình phải đi trông mẹ. Bà ấy giờ thế nào rồi? Có nguy hiểm gì không?"

Tôi kích động muốn bật dậy khỏi giường, giọng nói cũng đầy hoảng loạn. Ngải Lị giữ tôi lại.

"Thẩm Lam, cậu tỉnh táo lại chút đi. Cậu cần nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, bây giờ đã hơn ba giờ rồi, bác gái đã có bác trai chăm sóc." Thấy tôi bình tĩnh một chút, Ngải Lị tiếp tục nói, "Buổi chiều có mấy cảnh sát đến, bác trai đi theo mấy người đến cục cảnh sát, mình vẫn ở đây chăm sóc mẹ cậu. Lúc quay lại thì thấy cậu ngủ ở đây, bác sĩ nói cậu chạy ra ngoài, rồi được một người đàn ông ôm trở lại. Là Dư Thiên? Có phải anh ta lại làm chuyện gì với cậu không?"

"Không có gì cả, anh ta không làm gì cả." Tôi chỉ có thể gật gù, nhưng không có cách nào để nói cho Ngải Lị chuyện đã xảy ra trong phòng bệnh hay là chuyện của Đồng Tiểu Táp. "Vậy lúc nào mình có thể sang thăm mẹ?"

"Chờ cậu không còn kích động nữa là được. Phòng chăm sóc đặc biệt chỉ có thể vào được một người, bây giờ cậu nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai mình đưa cậu qua đó. Không cần lo lắng, đi đã qua con nguy hiểm rồi, bác sĩ nói trong vòng ba ngày nữa nếu tỉnh lại thì có thể đưa qua phòng bệnh bình thường rồi."

"Ngải Lị, cậu đừng gạt mình."

"Sao mình lại gạt cậu, đừng sợ Thẩm Lam, cho dù có chuyện gì xảy ra mình đều ở bên cạnh cậu."

"Ừm." Tôi vừa gật đầu, nước mắt lại tuôn ào ạt, Ngải Lị đi đến ôm lấy tôi, tôi tựa vào người cô ấy, cẩn thận không để cho nước mắt chảy vào quần áo cô ấy.

"Ngải Lị." Tôi đột nhiên nghĩ đến chuyện khi mẹ tôi bị thương có Lộ Phi ở bên cạnh, "Cậu có biết, ai làm mẹ mình bị thương không?" Giọng tôi run rẩy hỏi, trong lòng có suy đoán nhưng không dám kết luận, là do tôi quá khủng hoảng, nếu quả thật là Trương Mật, tôi nhất định sẽ oán trách mình, nên mới không dám nghĩ đến cảnh đó. Hơn nữa, bất kể Trương Mật có ghét tôi đến thế nào, cô ấy cũng không dám làm chuyện này.

Ngải Lị thở dài một hơi, "Chuyện này đợi bác gái tỉnh lại rồi nói sau. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là chăm sóc tốt cho bác gái, cậu đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt. Mình đã xin nghỉ ở công ty, mấy ngày tới ở đây giúp cậu."

"Ngải Lị..." Tôi nắm vạt áo của cô ấy.

"Không có chuyện gì đâu, ổn cả thôi."

"Tôi cũng cho rằng, chuyện tình cảm bết nát nhất cũng đã kết thúc rồi."

Sau khi Ngải Lị rời phòng bệnh, tôi cầm điện thoại gọi cho Đồng Tiểu Táp, nhưng anh lại tắt máy, tôi thử gọi về nhà anh, nhưng không có ai nhận.

Kết quả như thế cũng không ngoài dự đoán của tôi, sợ rằng lúc này Đồng Tiểu Táp đang hận tôi đến thấu xương.

Còn bây giờ, tôi gần như không có thời gian để quan tâm đến chuyện tình cảm của mình, mẹ tôi vẫn còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, tôi không thể bỏ hết tất cả để chạy đi tìm anh.

Đêm đó, tôi không thể ngủ được, mỗi lần nhắm mắt lại đều cảm thấy trời đất quay cuồng, cái cảnh máu đỏ tươi đến đáng sợ lướt qua, tôi hốt hoảng dựa vào tường, lại gọi cho Đồng Tiểu Táp.

Kết quả vẫn như trước, những hồi âm thanh báo bận cứ kéo dài từ một nơi xa xôi đen tối như thể nguyên rủa đâm vào màng nhĩ tôi đến đau nhức.

Tôi soạn một tin nhắn rồi gửi đi: Đồng Tiểu Táp, anh đang ở đâu, có phải anh không tin em không, em rất sợ, anh đang ở đâu?

Đồng Tiểu Táp, em xin lỗi, em rất sợ, em rất nhớ anh.

Sau đó, tôi nằm trên giường nhìn bầu trời tối mịt đến khi mắt không thể mở ra được nữa, tiếng cánh cửa bị mở ra khiến cả người tôi căng thẳng đến mức nín thở, cơ thể chết lặng không thể điều khiển được.

Tôi cảm giác có người đang đến gần, sau đó ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của người ấy nhưng tôi không thể tỉnh lại. Người đó nắm bàn tay đang để bên ngoài chăn của tôi.

Qua một lúc lâu, tôi cảm nhận được một chút ướt át trên mu bàn tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 70: Cố Ý Hãm Hại

"Lam Lam, Lam Lam."

Người đàn ông ấy cứ kéo tay tôi, ngoại trừ việc gọi tên tôi liên tục thì không nói thêm gì khác.

Sau khi ba tôi ra khỏi phòng bệnh, tôi mới mở hai mắt ra. Hóa ra tôi và Đồng Tiểu Táp đều giống nhau, chúng tôi tin vào những điều mà mắt thấy, cho nên không đồng ý cho một cơ hội để giải thích.

Qua khung cửa sổ nhỏ tôi nhìn bóng dáng của ba mình đã không còn trẻ nữa, trời trở lạnh nên tay của ông cũng lạnh theo, nhưng không còn nữa... không còn siêu nhân ba không việc gì là không thể làm như trong trí nhớ lúc bé của tôi nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau lúc tôi tỉnh lại thì thấy trên bàn có một cái lồng giữ nhiệt, bên trong là bữa điểm tâm tôi thích ăn nhất. Tôi bung lên xem, nước mắt bỗng rơi xuống.

Tôi xò dép đi ra cửa, quả nhiên ba tôi đang ngồi ở bên ngoài. Ông cúi đầu, khi tôi đi đến trước mặt ông, ông mới ngẩng đầu lên, "Lam Lam," Ba nhìn tôi, giọng nói như bị mắc kẹt trong cổ họng vậy, ông từ từ đứng lên, "Con vào trong ăn chút đồ đi, ba đi trước đây."

"Ba."

Ba tôi dừng bước, xoay người nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tin nổi.

"Ba, chúng ta cùng đi gặp mẹ được không?"

Từ bé đến giờ tôi chưa từng thấy ba khóc, lần này tôi chứng kiến, hai hàng nước mắt rơi xuống trên gương mặt không còn trẻ trung của ông. Ba tôi cời áo khoác ngoài khoác lên người tôi, tôi ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên áo mà không biết cuối cùng cảm xúc của mình là thế nào.

Mẹ tôi vẫn chưa tỉnh lại, trước đó đều là Ngải Lị và ba tôi thay phiên nhau chăm sóc bà ấy, khi chúng tôi đến Ngải Lị vẫn ở bên cạnh giường bệnh, cô ấy thấy tôi và ba tôi đi qua, kéo tay tôi lại, "Thắm Lam..."

"Không sao đâu, mình biết, cậu không cần lo lắng. Cảm ơn cậu Ngải Lị."

"Cậu với mình mà còn phải khách khí nữa à, vậy thì mình đi ngủ một lát, có chuyện gì cậu gọi cho mình nhé!"

"Ừm, mình biết rồi, cậu đi đi."

Sau khi Ngải Lị đi, tôi và ba tôi mới ngồi xuống cạnh giường bệnh. Tôi nắm tay mẹ tôi, bàn tay ấy vẫn còn lạnh khiến đáy lòng tôi dâng lên sự sợ hãi. May mà ba tôi vẫn cứ ở bên cạnh tôi, từ nhỏ tôi luôn cho rằng ba tôi chính là vệ thần của mẹ con tôi, có ông ấy chúng tôi chắc chắn sẽ sống tốt, mãi mãi tốt đẹp.

Thế nhưng cứ đứng ngây ngẩn trong phòng bệnh rất lâu, ba tôi không nói bất kì lời nào, tôi chỉ nghe được giọng thờ dài của ông, ông nhìn bộ dạng của mẹ tôi thì có vẻ rất đau lòng nhưng không giống như trước.

Buổi trưa cảnh sát lại đến, bọn họ nói với ba tôi rằng có tiến triển mới, còn mời ông về đồn một chuyến.

Ba tôi nhìn tôi nói, "Lam Lam, con cứ chăm sóc mẹ đi, ba đi rồi về nhanh thôi."

"Ba, con cũng đi." Tôi nhìn ba tôi nhưng ông không nói lời nào, liền quay sang nói với cảnh sát, "Tôi cũng đi, tôi là con gái của mẹ tôi."

"Được, vậy thì mời cô theo chúng tôi về đồn một chuyến."

Ba tôi thờ dài không nói gì. Ở trên xe, tôi nghe cuộc trò chuyện của họ, hình như nghi phạm đã đến đồn cảnh sát tự thú, vậy có phải là một lát nữa tôi có thể nhìn thấy người đã làm tổn thương mẹ mình. Ba tôi ngồi ở bên cạnh không nói lời nào, trong xe mặc dù có mở máy sưởi nhưng người tôi lại lạnh run, trong lòng cứ cảm thấy có nhiều chuyện không hay sắp xảy ra.

Sau khi đến đồn cảnh sát ba tôi được một viên cảnh sát đưa vào một gian phòng nhỏ, còn tôi bị đưa đến một căn phòng khác làm biên bản.

"Cô là Thắm Lam? Con gái người bị hại?" Cảnh sát hỏi.

"Vâng, tôi là Thắm Lam."

"Bây giờ tôi cần cô phối hợp để ghi lại một vài điều."

"Vâng, không thành vấn đề."

Vấn đề viên cảnh sát nói đến rất bình thường, trong vài câu hỏi ấy tôi không tìm thấy bất kì dấu vết nào, cuối cùng tôi không kịp đợi thêm nữa, hỏi, "Cảnh sát, lúc này ở trên xe tôi nghe hai người nói nghi phạm đã đến đầu thú, có thể nói cho tôi biết không, rốt cuộc ai là người làm mẹ tôi bị thương?"

"Phát hiện này chúng tôi còn đang điều tra, cho nên không tiện nói với cô. Nhưng mà cô cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ..."

"Tôi muốn biết ngay bây giờ, xin ngài."

"Xin lỗi, chuyện này không phù hợp với quy trình." Cảnh sát ấy không chịu tiết lộ gì.

"Vậy ngài có thể nói cho tôi biết, người ấy có phải tên là Trương Mật không?"

Anh ta nhìn tôi một cái, nói, "Không phải." Sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn văn kiện trong tay mà hỏi, "Chỗ này có ghi rằng ba mẹ cô ly hôn sau bốn năm đầu chung sống, cô có biết nguyên nhân không?" "Ly hôn?"

Tôi đứng bật dậy, chuyện này sao có thể, đúng là khi lên đại học tôi ít khi về nhà, nhưng mỗi mùa xuân hay dịp sinh nhật tôi, cho dù tôi không về nhà thì hai người cũng đến thăm tôi, suốt bốn năm qua chưa từng vắng mặt ai.

Vậy mà bây giờ, có người nói với tôi, sau bốn năm đầu chung sống họ đã li dị.

"Cảnh sát, chú không nhầm đấy chứ, tình cảm của ba mẹ tôi khá tốt, sao họ có thể li dị được? Bọn họ không li dị đâu!" Tôi gần như hét lên, bỗng nghĩ đến đêm hôm ấy, những lời nói của tôi khiến tôi chột dạ.

"Cô Thẩm Lam, cô ngồi xuống đi, ý của cô là, cô không hề biết chuyện ba mẹ mình ly hôn?"

Tôi lắc đầu, "Không, không thể nào."

Cảnh sát nhìn thấy tâm trạng không được tốt của tôi liền bảo hôm nay tới đây thôi, kêu tôi ra ngoài đợi một lát, ba tôi mất một lúc nữa mới có thể ra ngoài. Tôi một mình ngồi ngoài hành lang chờ cảnh sát, lần đầu tiên tôi đến chỗ như vậy, trong lòng bồn chồn không thể bình tĩnh được.

Tôi đứng dậy muốn đi tìm người đã làm mẹ mình bị thương, kết quả không đi được mấy bước, ở cầu thang bên cạnh, tôi thấy Lộ Phi. Sắc mặt anh rất nhợt nhạt, môi nứt ra, có mấy chỗ bị rách, cả người cũng mất đi thần thái như trước đây vốn có.

Lộ Phi không ngờ rằng sẽ gặp tôi ở đây, sau một lúc ngẩn người thì cậu ta cúi đầu thấp xuống.

Tôi chạy nhanh đến, dùng sức đẩy vai Lộ Phi, "Sao anh ở đây? Anh tới đây làm gì? Có phải anh đến tự thú với Trương Mật không, nhất định là cô ta làm đúng không, ngày hôm qua anh cũng ở đây, nếu như không phải là Trương Mật thì anh cũng không thể nào ở nhà tôi..."

"Cô buông tay ra!"

Tôi bị Trương Mật từ phía sau nắm lấy, khi quay đầu tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt không thể nào tin nổi, tại sao Trương Mật lại đứng ở đây mà không có chuyện gì, chẳng lẽ không phải cô ta?"

"Trương Mật, em đừng làm loạn!" Lộ Phi lớn tiếng kêu, kéo tôi từ trong tay Trương Mật quay lại, núp sau lưng cậu ta.

Chỉ là động tác của anh rõ ràng càng chọc giận Trương Mật hơn.

Cô ta như phát điên, đẩy tôi và Lộ Phi. Rồi tôi vừa vịn đứng trước mặt Trương Mật và bị cô ta giáng một bạt tai nặng nề lên mặt.

Tôi định trả đũa thì Lộ Phi lại giữ chặt cổ tay tôi. "Thẩm Lam, em đừng như vậy."

"Dựa vào đâu mà tôi không thể làm vậy? Mẹ tôi bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện, rốt cuộc tôi mắc nợ gì mấy người mà hết lần này đến lần khác trêu đùa tôi như vậy? Bây giờ cảm thấy một mình tôi không đủ còn muốn lôi mẹ tôi vào? Lộ Phi, anh có nhớ mẹ tôi trước đây tốt với anh thế nào không, bất kể quan hệ giữa bà ấy và mẹ anh có tệ cỡ nào, bà ấy vẫn yêu thương anh, anh có nhớ không? Chẳng lẽ bây giờ còn muốn lừa tôi, các người định hại chết tôi mới vừa lòng chứ gì!"

"Không có, không phải như vậy đâu Thẩm Lam, em đừng nghĩ như vậy."

Lộ Phi dao động, anh vừa buông tay tôi liền vọt tới trước mặt Trương Mật. Sau lưng Trương Mật chính là cầu thang, lúc ấy đầu óc tôi trống rỗng, tôi giữ lấy vai Trương Mật.

"Chính tôi đâm mẹ cô, cô đi chết đi! Tôi muốn cô đi chết đi!"

"Trương Mật!" Lộ Phi kêu lớn tiếng.

Tất cả đều không thể ngăn cản, tôi dùng sức đẩy Trương Mật xuống cầu thang. Trong khoảnh khắc ấy, tôi hình như thấy cô ấy đang cười.

Tôi rút lên.

"Không sao cả, Thẩm Lam, đừng sợ."

Trương Mật được đưa đến bệnh viện, Lộ Phi không đi theo, cậu ta cứ ở bên cạnh tôi, lúc cảnh sát đến cậu ta đứng lên đầu tiên.

"Lúc này chúng tôi gây gỗ, là tôi đẩy cô ấy xuống."

Tôi nhìn Lộ Phi bằng ánh mắt không thể tin được, cậu ta dùng ánh mắt ý bảo tôi không cần nói gì cả.

Cảnh sát trầm mặc một lát rồi không nói gì, sau đó xoay đầu về phía tôi, "Thẩm Lam, phiền cô theo qua phòng bên này."

"Vâng." Tôi thất thểu gạt đầu.

"Không liên quan đến cô ấy, để cô ấy về đi." Lộ Phi vẫn đứng sau lưng chúng tôi mà nói với theo, cậu ta bị một viên cảnh sát khác đưa đi.

Ở trong phòng, cảnh sát cho tôi xem đoạn ghi hình ở cầu thang vừa này, góc độ ấy rất chuẩn, nhìn rất rõ về mặt tức giận của tôi nhìn vào Trương Mật, là tôi đẩy cô ấy xuống lầu, Trương Mật mang thai, lúc cô ấy được đưa lên cáng để mang đi, dưới đất còn có một vũng máu nhỏ, tôi không biết cô ta như thế nào, cũng không biết cái gì đang đợi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 71: Chân Tướng

Bị giữ ở phòng tạm giam gần hai tiếng đồng hồ, trong đầu tôi chỉ toàn âm thanh của tiếng cửa sắt bị khóa, khi ba tôi và Ngải Lị đến đón tôi, cả người tôi ngồi co ro trong một góc, nước mắt trượt theo cảm rơi xuống nền xi măng.

"Lam Lam, không sao đâu, đừng sợ, có ba ở đây."

Ba tôi đi đến bên cạnh ôm lấy bờ vai tôi, nhưng tôi vẫn run rẩy không ngừng.

"Ba, vừa này cảnh sát nói với con, ba mẹ đã li hôn."

"Lam Lam..."

"Con đi gặp mẹ."

Tôi sợ nếu như Trương Mật có chuyện gì bất trắc, tôi sẽ không có cách nào đến gặp mẹ tôi nữa.

"Được, bây giờ chúng ta đi về."

Ba tôi lái xe đưa chúng tôi về, Ngải Lị ngồi phía sau với tôi, cô ấy kéo tôi sát vào cô ấy nói nhỏ, "Trương Mật không có con, bây giờ Lộ Phi đang chăm sóc cô ấy."

"Ừm." Tôi cứng nhắc gạt đầu.

"Cậu ta nói sẽ tìm cách, nhưng điều cần thiết là..."

"Để mình nhượng bộ đúng không? Ngải Lị, cậu yên tâm, mình sẽ không đấu với cô ấy đâu, hai giờ vừa qua là quá đủ rồi."

Ngải Lị che miệng lại, nước mắt tí tách rơi xuống, còn tôi lại cảm thấy cả người mình căng cứng lại, xe vẫn chạy, một chút nữa là đến gần bệnh viện, càng đến gần tôi càng biết được chân tướng rõ ràng hơn.

Khi đi ngang qua cầu vượt, tôi nhìn ra bên ngoài cửa kính xe, bên lề đường có một nhóm người trẻ mang dụng cụ đứng bên lề đường ca hát. Cái thành phố này gần như đã thay đổi rất nhiều, nhưng ở giao lộ này vẫn luôn có nhóm người trẻ tuổi ca hát, bọn họ cứ đứng đó rồi dần già đi, rồi có một đám người mang theo mơ ước lại đến đó đứng hát nữa.

Khi tôi còn bé, ba và mẹ tôi dẫn tôi tới đây tản bộ, sau đó là Lộ Phi. Còn bây giờ, nhìn lại khung cảnh quen thuộc trong lòng tôi chỉ còn một mảng màu thê lương.

Chúng tôi vừa đến hành lang bệnh viện thì điện thoại di động của ba tôi vang lên, bác sĩ thông báo với ông rằng mẹ tôi đã tỉnh, tình trạng bây giờ rất tốt.

Trong lòng tôi treo vô số tảng đá lớn, cuối cùng cũng rơi xuống một ít.

Ngài Lị dừng lại trước cửa phòng bệnh, "Cậu và bác trai vào trước đi, mình đi mua chút đồ ăn." Cô ấy đứng sau lưng ba tôi nhưng không đi mở cửa.

Tôi hít một hơi, "Ba, con muốn ăn chút cháo, Ngài Lị không biết ở đâu bán."

Ba tôi nhìn tôi một cái, sau đó nặng nề gật đầu, "Nếu có chuyện gì thì gọi cho ba. Ba ở bên ngoài đợi con."

"Vâng, con biết rồi."

Từ một khoảnh khắc do dự của ông ấy, tôi biết bây giờ ông ấy không có cách nào đi gặp mặt mẹ tôi, tôi không biết hai người họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ, bất luận thế nào tôi cũng không thể trách móc hai người thân yêu nhất trên cuộc đời này của mình được.

Cuối cùng, một mình tôi mở cửa đi vào.

Khi mẹ tôi nhìn thấy tôi, chân mày của bà rõ ràng nhíu lại một chút, "Lam... Lam..." Bà ấy rất cố gắng để nói chuyện.

Tôi đi đến ngồi cạnh bà, tôi kéo tay bà áp lên mặt mình, không thốt ra được lời nào.

Cứ như vậy, chúng tôi im lặng nhìn nhau, rất lâu sau tôi mới hỏi, "Mẹ, đợi mẹ lành hẳn chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này."

"Lam Lam, có phải con đã biết chuyện của ba mẹ rồi không?"

Tôi ngán ra một lát, gật đầu một cái, rồi lại lắc, "Con không biết."

"Đừng trách ba con, là mẹ một mực không cho ba con nói cho con biết, cũng là mẹ muốn ly hôn."

"Mẹ..."

"Ba con là người đàn ông tốt, con không thể trách ông ấy. Chuyện trước đây mẹ biết hết cả, sau này con đừng hận ông ấy."

"Con không có, mẹ, chúng ta đi cùng ba được không?"

Tôi không hề muốn biết lý do hai người họ chia cách, chỉ muốn mọi thứ quay lại như lúc trước, cho dù tôi không có chút lòng tin nào.

"Lam Lam..."

Đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, chúng tôi cùng quay đầu nhìn cánh cửa bị đẩy ra, Lộ Phi đi vào.

"Dì."

Tôi ngán người một lúc rồi nhớ đến chuyện xảy ra ở đồn cảnh sát, tôi biết Lộ Phi đặc biệt đến nên tôi chạy ngay ra cửa, "Anh đi ra ngoài!"

Lộ Phi nắm cổ tay tôi, cậu ta không còn đáng vẻ nhu nhược như trước nữa, "Thẩm Lam, chuyện này em không thể bừa bãi được."

Lộ Phi buông tay tôi rồi đi đến bên cạnh mẹ tôi, "Dì, con có chút chuyện muốn nói với dì."

Mẹ tôi nhìn tôi, sắc mặt vốn trắng bệch như tờ giấy giờ lại có thêm chút bất an, "Lam Lam, con ra ngoài đi."

"Con không đi," Tôi đi lại kéo Lộ Phi, "Anh đi nhanh đi!"

"Lam Lam!" Giọng mẹ tôi không lớn hơn lúc này là bao nhưng bà đã dùng rất nhiều sức, bà chống người muốn ngồi khỏi giường, may mà Lộ Phi cản bà lại.

"Thẩm Lam, em cảm thấy khiến dì hàng năm đều vào tù thăm em thì bà ấy sẽ yên tâm sao?"

Khi Lộ Phi nói ra những lời này thì mẹ tôi và tôi đều ngán ra, cuối cùng tôi vẫn phải rời khỏi phòng bệnh và ngồi trước cửa đợi. Hai người ở trong đó nói chuyện rất lâu, lúc Ngài Lị quay lại mang theo mấy phần cháo trắng.

"Là mình nói với Lộ Phi đi đã tỉnh."

Tôi ngáng đầu, hoàn toàn không hiểu ý cô ấy.

"Thẩm Lam, mình nghĩ lát nữa bác gái sẽ nói toàn bộ sự tình với cậu, cậu không thể trách hay hận bà ấy, chuyện đã như vậy. Cậu nghĩ xem từ bé đến lớn cậu có phạm lỗi lầm gì không? Bọn họ đều tha thứ bỏ qua cho cậu, việc bây giờ cậu có thể làm chính là bảo vệ bản thân thật tốt."

Một lát sau, cửa phòng bệnh cuối cùng cũng mở ra, Lộ Phi từ bên trong đi ra, cậu ta đứng trước mặt tôi một lúc. Từ trước đến nay, mỗi lần cậu ta đau khổ nhất đều ôm tôi rất chặt, ép đầu tôi vào ngực cậu ta, nhưng bây giờ, cậu ta thờ dãi đi lướt qua người tôi.

Bóng lưng cậu ta vẫn thẳng tắp như thế, tôi gần như có thể thấy những thứ đè nặng trên vai cậu ta trùng trùng lớp lớp.

Tôi đi vào phòng bệnh ngồi kế bên mẹ, bà kéo tay tôi, bàn tay lạnh như băng của bà bọc lấy những ngón tay của tôi.

"Lam Lam, mẹ muốn nói vài chuyện với con."

"Vâng." Tôi gật đầu một cái.

"Con còn nhớ chứ, mẹ và mẹ của Lộ Phi cùng nhau lớn lên. Khi ấy, chúng ta ở chung cô nhi viện, tuổi tác không hơn kém bao nhiêu, ngoài mẹ và bà ấy còn có hai cậu con trai. Mẹ và ông ấy, ban đầu giống như con và Lộ Phi vậy, chúng ta cùng nhau lớn lên, từ nhỏ đã cảm thấy giống như người thân, mẹ Lộ Phi cũng thế, ba người bọn mẹ từ nhỏ đã là bạn rất thân. Năm ấy tốt nghiệp trung học, cậu trai kia là ba của con bị đổi công tác, người nhà dời đến chỗ khác. Khi đó chúng ta còn nhỏ, mấy tháng sau mới phát hiện một người trong cuộc sống của mình, cứ thế biến mất. Cái cảm giác nhưng nhớ ấy không kéo dài bao lâu thì nhạt dần. Lên Đại học mẹ gặp ba con, chúng ta là bạn rất thân, tình cảm khá tốt, mọi người xung quanh còn cho rằng chúng ta là một đôi, nhưng chúng ta chỉ là bạn mà thôi. Năm tốt nghiệp Đại học, ba con được trường cử sang nước ngoài đi học, sau một năm ông ấy đi, cậu trai đầu tiên ấy trở lại. Mẹ và chàng trai kia, còn có cả mẹ của Lộ Phi nữa, ba người chúng ta đặt một phòng ăn cơm nói chuyện cũ. Sau đó chúng ta uống nhiều, làm chuyện sai trái. Hôn nữa còn bị mẹ Lộ Phi thấy được. Chàng trai đó lúc ấy mới đi công tác về, sau chuyện sai lầm ấy cậu ta nói sẽ chịu trách nhiệm với mẹ, nói muốn sống chung với mẹ. Con cũng biết tình cảm thanh mai trúc mã, chính mẹ không có cách thừa nhận bản thân không có tình cảm với cậu ta. Khi ấy mẹ dao động. Cậu ta nói phải quay về đơn vị xử lý xong một vài chuyện rồi quay lại tìm mẹ. Nhưng là, người quay về trước chính là ba con. Khi đó mẹ học nghiên cứu sinh ở trường, còn là một học sinh, trường học tổ chức kiểm tra sức khỏe thì mẹ phát hiện mình mang thai. Giữa những ồn ào dị nghị của mọi người, ba con đứng ra nhận đứa bé là của ông ấy. Nhà mẹ tạo áp lực rất lớn, vốn dĩ mẹ không muốn kết hôn cùng ba con.

Cuối cùng, mẹ bị cả nhà ép đi đăng ký kết hôn.

Chàng trai lia quả thật quay về tìm mẹ, nhưng lúc ấy ba con và mẹ đã kết hôn rồi. Ba con nói nếu như mẹ không muốn sống với ba con, ông ấy sẽ đi tìm người con trai kia giải thích rõ ràng. Thế nhưng sau đó chưa đến một tháng, cậu ta cũng kết hôn. Có lẽ là do xúc động quá, hoặc là chúng ta vốn không có duyên phận."

"Ý của mẹ là, ba con, không phải là ba ruột?" Giọng tôi phát run.

Mẹ tôi gật đầu một cái, nước mắt chảy xuống má.

"Chúng ta kết hôn được vài tháng thì con ra đời, người con trai kia chết khi vợ đang mang thai. Lúc ấy mẹ đã buông bỏ cậu ta, mẹ và ba con những năm đó tình cảm quả thực rất sâu, nhưng tất cả chỉ là tình thân. Ông ấy đối xử càng tốt với mẹ, trong lòng mẹ lại càng áy náy. Mẹ không ngăn cản con và Lộ Phi, vì trong lòng mẹ còn tiếc nuối. Sau khi con lên Đại học, mẹ biết thời gian cũng hết rồi, đã đưa ra lời ly hôn với ba con. Ông ấy không muốn, còn hỏi mẹ có phải vẫn nhớ chàng trai năm ấy không. Thật ra thì không phải, qua nhiều năm như vậy tình cảm làm gì còn sâu nặng, tình yêu của mẹ, đã dùng hết vào năm đó rồi. Mẹ chỉ không muốn cản ba con quá lâu. Ông ấy cũng hơn bốn mươi rồi, mẹ nghĩ ông ấy nên tìm người ông ấy thương yêu rồi sống nốt phần đời còn lại, ông ấy không còn trẻ nữa. Mẹ xin lỗi ông ấy vì nhiều năm qua."

"Ba đồng ý?"

"Ừm, ông ấy đồng ý ly hôn, nhưng nói chuyện này sau khi con kết hôn mới báo cho con biết, chúng ta quyết định điều quan trọng nhất là chăm sóc con thật tốt, ông ấy thực sự rất thương con. Sau đó, mẹ không biết chuyện ly hôn với ba con là đúng hay sai, mấy năm nay, ba con từ chức ở trường và bắt đầu làm ăn, ông ấy mỗi ngày đều từ chối đi tìm người phụ nữ khác, chuyện lần ấy coi chừng kiên, mẹ tin ba con không làm như thế. Chắc chắn chỉ là hiểu lầm. Trước đó không lâu, ba ruột của con không biết làm thế nào biết chuyện đã đến tìm mẹ. Con còn nhớ ngày mà con đột nhiên về nhà không? Ngày đó ông ta đã đến, mẹ sợ con hiểu lầm nên bảo ông ta trốn vào phòng mẹ. Lúc ấy cùng đi với con và bị ông ta nhìn thấy nhưng mẹ không nói với con, sau đó ông ta đến tìm mẹ, mẹ nhìn ông ta cẩn thận, rất quan tâm đến con. Lam Lam, nếu như con và Lộ Phi không thể sống chung với nhau..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 72: Chân Tướng (2)

"Mẹ đừng nói nữa."

Tôi ngắt lời mẹ, tôi biết bà ấy muốn nói về Dư Thiên, chỉ là tôi có nghĩ thế nào cũng không biết được lý do tại sao Dư Thiên lại giấu giếm để giúp mẹ tôi.

Bà thờ dài rồi đối mặt với tôi, kể đó đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa ra sau tai tôi, chỉ một động tác đơn giản cũng khiến hốc mắt tôi nóng hổi.

"Lam Lam, thật ra thì chuyện này không như con nghĩ đâu, ngày đó mẹ bị thương không phải do Trương Mật làm."

"Mẹ có ý gì?"

Trong lòng tôi sớm đã không có giả định tốt lành gì, "Mẹ, mẹ nói người đó có đáng đáp giống như đàn ông, không phải là..."

"Chính là ba của Trương Mật. Ông ta cũng là ba ruột của con."

Tôi đứng bật dậy khỏi ghế ra sức lắc đầu, "Không thể nào, chuyện này không thể nào."

"Lam Lam, con nghe mẹ nói xong có được không?"

"Con không muốn nghe. Mẹ nói với con tất cả mọi chuyện mẹ vừa nói là lừa con đúng không, con là con gái của ba con, con không phải là con riêng."

"Lam Lam..." Mẹ gọi tên tôi, nước mắt đã chảy xuống.

Lúc này Lộ Phi lại mở cửa đi vào, cậu ta đến cạnh mẹ tôi, "Dì."

"Dì không sao." Mẹ tôi lắc đầu, nhìn tôi.

Lộ Phi đi qua ấn tôi ngồi xuống cạnh mẹ tôi lần nữa.

"Thấm Lam, em trưởng thành chút đi. Chuyện đã xảy ra chúng ta không có cách nào lựa chọn, nhưng bây giờ cơ hội lựa chọn đang ở trong tay em. Ngày mà mẹ em bị thương, chính mẹ Trương Mật đã gây chuyện, anh có thể cam đoan với em khi ấy Trương Mật vẫn luôn ngăn mẹ cô ấy, chính cô ấy cũng bị thương, nhưng cuối cùng không thể can được. Bây giờ mẹ của Trương Mật vẫn còn trong phòng tạm giam, cô ấy nói chỉ cần mẹ em tha thứ cho bà ấy, cô ấy sẽ không tố cáo em."

Tôi nhìn Lộ Phi bằng ánh mắt không thể tin nổi, "Ý anh là, Trương Mật cố ý để em đẩy cô ấy xuống, là vì muốn đánh đổi để cứu mẹ cô ấy?"

Lộ Phi nhắm mắt lại, gạt đầu một cái. Tay tôi vốn đang dùng sức nắm chặt vai cậu ta bỗng cạn kiệt sức lực buông thõng xuống.

Tôi ngồi im thần thờ hồi lâu, sau đó đứng lên, "Tôi không thể để mẹ tôi bị thương mà không được làm sáng tỏ như vậy được, bà ấy suýt chút nữa... tôi không đồng ý đâu!"

Trước khi Lộ Phi kịp phản ứng, tôi đã kịp chạy ra khỏi phòng bệnh, chạy thẳng từ trong bệnh viện ra ngoài đường lớn tôi không dừng bước chân của mình, ngày hôm trước Lộ Phi truyền rất nhiều máu cho mẹ tôi và chưa được nghỉ ngơi, nên cậu ta vốn không đuổi kịp tôi. Tôi đón một chiếc taxi và kêu tài xế đưa mình đến bờ sông.

Tôi ngồi cạnh bờ sông, ngày hôm đó trăng đặc biệt sáng và tròn, tôi nhớ đến ba mình, nhớ đến bộ dạng của ông khi ở trong phòng bao vào ngày ấy. Tôi vẫn còn trách ông, giận ông, đến bây giờ tôi mới biết, hóa ra tôi không hề có tư cách để hận ông.

Từ nhỏ đến lớn, hạnh phúc gia đình đều là ảo tưởng.

Không biết tuyết đã rơi từ lúc nào, một vài bông tuyết nhỏ rơi trên người tôi, tôi đột nhiên nhớ Đồng Tiểu Táp, tôi có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Tôi cứ cảm thấy, bất kể tôi làm gì anh cũng đứng sau lưng tôi, miễn là tôi nói ra, anh sẽ giúp đỡ tôi. Nhưng tôi gọi cho anh mấy lần mà điện thoại cứ tắt máy. Tôi lo lắng anh xảy ra chuyện gì nên gọi cho Lâm Cảnh. Có lẽ do trước đó cậu ta không vui, mỗi lần tôi gọi đến Lâm Cảnh đều nhận từ chối, lần cuối cùng cậu ta không nhận được đành nhận cuộc gọi.

"Chị đừng gọi điện đến nữa. Lão đại không muốn gặp chị."

Khi điện thoại vừa bị ngắt, tuyết đã rơi xuống dày đặc. Tôi đi dọc theo bờ sông, tôi lớn lên ở nơi này, tâm trạng không tốt đều đến đây, con đường này cho dù có nhắm mắt đi thì tôi cũng không sợ lạc, mùa đông mực nước thấp, tôi cứ thế đi đến bờ rìa.

Đã bị ngâm trong nước nhiều năm rất trơn, hơn nữa tuyết vừa tan, tôi bước đi, cơ thể bắt đầu chao đảo. Ngay khi tôi chuẩn bị rơi vào lòng sông thì bị người từ phía sau ôm lại.

Tôi xoay người ôm lấy cổ người đó, dựa đầu vào ngực hắn và khóc lớn, "Đồng Tiểu Táp, Đồng Tiểu Táp. Em biết anh nhất định sẽ đến mà."

Người đó không lên tiếng, chỉ đứng thẳng, cơ thể cứng nhắc lạ thường, đưa tôi tay buông thõng lên, cuối cùng cởi áo khoác và khăn quàng choàng lên người tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn rõ người trước mắt, thì ra là Lộ Phi.

"Xin lỗi."

Đúng vậy, chỉ có mỗi Lộ Phi biết khi tôi không vui sẽ đến nơi này, thất thần đi dọc bờ sông. Cậu ta hay đứng đó, dưới ánh trăng nhợt nhạt trông càng thêm mệt mỏi và yếu ớt, bông tuyết rơi trên đỉnh đầu, trên lông mi cậu ta.

"Về thôi!" Lộ Phi đưa tay lên, sau cùng không đặt tay lên vai tôi mà nắm chặt bàn tay, đi sau lưng cách tôi hai ba thước.

Tôi nói không muốn ngồi xe, Lộ Phi liền đi trước xem đường giúp tôi, vừa đi tôi lại bắt đầu khóc, thời tiết như thế này làm cho những giọt nước mắt rơi xuống cũng có thể đóng băng, Lộ Phi do dự rất lâu rồi đưa ngón tay chạm vào mặt tôi, ngón tay cậu ta quá lạnh, khi chạm vào tôi theo bản năng tránh

né.

Thật ra thì hốc mắt của cậu ta cũng ướt rồi, chớp mũi đỏ lên vì lạnh.

Không biết đi được bao xa, Lộ Phi sau lưng tôi lên tiếng, "Thẩm Lam, em biết không, từ nhỏ anh chỉ thích đi theo sau em, khi ấy em nói anh hết như cái đuôi nhỏ. Thật ra thì anh tình nguyện cả đời này làm cái đuôi nhỏ của em, nhưng lâu dần anh không thể đuôi theo kịp em. Nếu em vui, em sẽ đi xa hơn. Anh cảm thấy mình rất vô dụng."

Tôi nói không phải, Lộ Phi là người tốt, cậu ta quá lương thiện, kết quả chúng tôi tìm hiểu nhau cũng vì tự bản thân mình thôi.

Chúng tôi quay về bệnh viện, dọc đường đi tôi đã suy nghĩ cẩn thận, từ lần đầu tiên tôi gặp Trương Mật, cho đến khi rời xa Lộ Phi mà không một lời từ biệt.

Chuyện này, không thể nói rõ là ai đúng ai sai.

Ở trong bệnh viện, tôi gặp được một người, là mẹ của Lộ Phi. Hiếm khi thấy bà ấy nhìn tôi khác với trước đây như vậy.

Bà ấy đi đến nói với Lộ Phi mấy câu sau đó kêu Lộ Phi đi trước, tôi biết bà ấy muốn nói gì đó với tôi, mẹ tôi cũng gật đầu một cái, thế là tôi ra ngoài cùng bà ấy.

Chúng tôi ngồi trong căn-tin nhỏ ở tầng hai, trên người tôi còn khoác áo của Lộ Phi, đang khi tôi muốn cởi ra thì bà ấy cản, "Đứa nhỏ này sao không biết chăm sóc bản thân thế này, lạnh như vậy thì cứ mặc đi. Lộ Phi là con trai, quan tâm con là chuyện đúng đắn."

"Dì." Trong trí nhớ của tôi, từ nhỏ mẹ Lộ Phi chưa từng dịu dàng như vậy với tôi bao giờ.

"Hai ngày nay đi đã nghĩ rất nhiều, đi vừa biết tin mẹ con xảy ra chuyện là chạy đến ngay, nhưng bà ấy cứ nằm trong phòng hồi sức, đi không dám đi vào. Thẩm Lam à, chắc con biết, hai mươi mấy năm đầu đời người, chúng ta cũng giống con vậy, là những cô gái mới lớn vừa tốt nghiệp, lúc ấy đi đã trách tại sao mẹ con lại kích động đến vậy. Có lúc cứ tưởng là bạn thân, nhưng vì một chút chuyện, dần dần không thể quay đầu được nữa. Trước đây đi không đồng ý chuyện của con và Lộ Phi, còn cố ý nói mấy lời cay nghiệt với con, bây giờ nghĩ lại, nếu như đi không ngăn cản chắc đã không có nhiều chuyện xảy ra như bây giờ. Con cũng biết thằng nhóc Lộ Phi này, từ bé đã thích đi theo con, tính tình lại không mạnh mẽ, người làm mẹ như đi dĩ nhiên hi vọng con trai mình chung sống với người con gái nó thích. Kể từ lúc ấy đi cảm thấy, hai con không thể chung sống với nhau. Rốt cuộc, người tình không bằng trời tính, đi làm nhiều chuyện như vậy vì muốn tốt cho Lộ Phi, kết quả hại chính nó, hại luôn cả mẹ con. Con có biết ngày ấy tại sao Lộ Phi đột nhiên bỏ đi không, tại sao cả nhà đi bỏ ra ngoài hết không? Thực ra thì buổi tối hôm ấy, mẹ Trương Mật tự sát. Bà ấy cũng là vì biết chuyện của mẹ con và ba ruột của con nên mới... Sau đó bà ấy nói hết mọi chuyện ra. Trương Mật và Lộ Phi đều biết, lúc ấy Trương Mật nói phải đi tìm con, Lộ Phi không còn cách nào, chỉ có thể ngày ngày bên cạnh cạnh chừng con bé. Trước giờ đi chưa từng thấy con trai mình khó chịu đến như vậy, Trương Mật không cho nó nhận cuộc gọi từ con, nhưng đi có thể nhìn ra, trong lòng nó không hề dễ chịu chút nào. Nhiều lần nó muốn đi tìm con nói rõ ràng, nhưng Trương Mật uy hiếp, nó chỉ biết trốn trong phòng. Sáng sớm ngày thứ hai đi thấy gương trong phòng nó đều vỡ nát, trên tay nó chỉ toàn là máu. Rồi đi nghĩ, nếu như ngày đó không để Trương Mật vào nhà đi, Lộ Phi chắc sẽ không đau khổ như vậy. Nhưng mà Lộ Phi nói, khiến con hận nó cũng tốt, chỉ cần con sống tốt là được. Nó nói nó nợ con, sau này nghe nói con có bạn trai, không có ngày nào nó ngủ ngon giấc."

"Dì..."

Hóa ra, đây chính là lý do Lộ Phi rời bỏ tôi, tôi vẫn còn hận cậu ta. Tôi hận nhiều người như vậy, bây giờ cuối cùng tôi cũng biết điều ghê tởm vốn dĩ không phải là họ, mà chính là tôi.

Mẹ Lộ Phi lắc đầu, nắm tay tôi, "Thẩm Lam à, đi nói chuyện này không phải là muốn thay Lộ Phi nói, nếu như con và Lộ Phi không còn tình cảm thì không ai có thể miễn cưỡng. Nhưng con hãy suy nghĩ một chút, đứa trẻ này chịu nhiều uất ức như vậy, mẹ con, thật ra thì đi biết năm ấy mẹ con nóng vội quá, chuyện cũng chẳng có gì sai, mẹ con cũng vô tội. Con nghĩ cho Lộ Phi, cho mẹ con một chút, nếu quả thật con phải ngồi tù vì Trương Mật, cả đời con sẽ bị hủy hoại, bọn họ phải chịu nhiều đau khổ. Hơn nữa, tính cách của mẹ con đi hiểu khá rõ, cho dù Trương Mật không làm vậy, bà ấy chắc chắn không làm khó gì mẹ Trương Mật. Trước đây đi đối xử không tốt với con, nhưng lần này con nhất định không được hờ dờ. Con hãy thử tha thứ cho Trương Mật một lần, con bé cũng là đứa trẻ đáng thương, bỏ qua cho con bé, chính là tha thứ cho chính con."

Khi rời nhà ăn, tôi mới phát hiện Lộ Phi vẫn đứng ở bên ngoài nhìn chúng tôi, tôi nhìn cậu ta có vẻ gầy hơn mấy tháng trước khá nhiều, gương mặt điển trai trở nên buồn bã tang thương, hốc mắt càng sâu hơn.

Tôi đi ngang qua người cậu ta, Lộ Phi đột nhiên xoay người ôm tôi vào lòng cậu ta.

"Thẩm Lam, em không thể xảy ra chuyện gì được." Cậu ta nói với giọng rất kích động, chất lỏng ấm áp rơi trên trán tôi.

Tôi hít một hơi, cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy khó chịu trong lòng, chỉ nói, "Tôi sẽ không để bản thân mình có chuyện gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 73: Tôi Muốn Chịu Trách Nhiệm Với Người Ấy

Trương Mật ở cùng bệnh viện với mẹ tôi, chỉ cách mấy tầng thôi, cuối cùng tôi quyết định sáng ngày thứ hai sẽ đi gặp cô ta.

Hai ngày nay chúng tôi đều không nghỉ ngơi, Lộ Phi đưa tôi đến một khách sạn gần bệnh viện sau đó vội vã đi ra ngoài. Tôi đứng trước cửa sổ nhìn bóng cậu ta rời đi, nhìn một chút là nhận ra ngay, tôi chắc chắn cậu ta đến xem Trương Mật.

Con người cậu ta, quả thật là quá mềm lòng.

Khi ấy, tôi nghĩ lại cảnh Trương Mật viết thư tình cho Lộ Phi hết ngày này đến ngày khác, Lộ Phi luôn nói cậu ta không thích Trương Mật, nhưng mỗi lần cô ta giận dỗi khóc lóc, Lộ Phi luôn than thở một chút rồi đi an ủi cô ta. Mỗi lần như thế cậu ta đều ngồi trên khán đài của sân thể dục để an ủi cô ta, Trương Mật khóc lóc ồn ào rồi còn đánh bừa bãi vào người Lộ Phi, cho đến bây giờ cậu ta chưa bao giờ oán hay trách, nhưng khi tan học cậu ta sẽ theo tôi và giải thích Trương Mật chỉ là em gái.

Cậu ta nói, Thẩm Lam, anh biết em nhất định đứng trước cửa sổ nhìn, nên em đừng hiểu lầm.

Khi nói những lời ấy cậu ta cứ cúi đầu, còn tôi thì không đếm xỉa đến cậu ta lấy một câu, tôi xem kịch thế đủ rồi.

Đến lúc này tôi mới biết, Lộ Phi vẫn là Lộ Phi của ngày ấy, Trương Mật vẫn là Trương Mật của ngày ấy, người thay đổi chỉ có mình tôi. Bắt đầu từ nhiều năm trước, tôi chỉ thích làm người đứng xem, tôi lãng phí tình cảm của Lộ Phi, còn gán cho cậu ta vô số tội danh khiến bản thân mình trở thành đứa đứng núi này trông núi nọ.

Kết cục là, người mà tôi yêu, không còn thấy nữa.

Tôi cảm điện thoại, hai ngày nay tôi chỉ mãi ấn gọi số của Đồng Tiểu Táp, nhưng dù thế nào cũng không gọi được, số ở nhà cũng thế, mấy người Lâm Cảnh thì dứt khoát đưa tôi vào danh sách đen.

Tôi ném điện thoại lên giường, chỉ trong một cái nháy mắt giữa con tức giận tôi bỗng muốn dứt khoát hết tất cả, nhưng chưa được vài phút, tôi lại nhớ anh, rõ ràng chỉ mới có mấy tháng mà tình cảm của tôi đã lệ thuộc vào anh. Anh trao cho tôi bao nhiêu lời hứa hẹn, nhưng vào lúc tôi cần nhất thì như bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Hôm ấy, trời mập mờ sáng tôi mới ngủ được, khoảng mấy tiếng sau thì bị tiếng gõ cửa đánh thức. Tôi chỉ mặc một cái áo lót nhỏ chạy ra mở cửa, khi cánh cửa mở ra tôi hoàn toàn thất vọng, không phải Đồng Tiểu Táp. Chỉ còn lại sự lúng túng.

Lộ Phi đứng ở cửa nhìn tôi nặng nề đóng cánh cửa lại, thay quần áo xong tôi mới mở cửa ra lần nữa. Cậu ta không nói gì, chỉ cười một cái rồi đi vào, lấy cháo trong bình giữ nhiệt ra, sau đó vào nhà vệ sinh cầm bàn chải nhai kem đánh răng đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy bàn chải đánh răng, tôi biết Lộ Phi vẫn đứng sau lưng nhìn tôi, chờ khi tôi đi ra, cậu ta đã sắp gọn mền gối.

Hình ảnh ấy, khiến tôi suyết chút nữa bật khóc, cảm giác đã lâu lắm rồi nhưng tôi không cảm thấy xa xôi, chỉ có điều không nắm bắt được.

Tôi ngồi xuống uống cháo, Lộ Phi ở một bên bận rộn, thật ra thì cậu ta chẳng có gì để làm cả, mà vì sợ hai chúng tôi đối mặt sẽ trở nên lúng túng.

Cứ như vậy một lúc lâu sau, tôi không nhận được gọi tên cậu ta, "Lộ Phi."

Cậu ta bỏ đồ trong tay xuống, đi đến cạnh tôi, "Sao? Nóng quá à?" Vừa nói, ngón tay cậu ta đưa qua chạm vào rồi hốt hoảng rút tay lại.

"Không." Tôi lắc đầu, "Không nóng chút nào, anh ngồi xuống đi."

Lộ Phi ngẩn ra, trong mắt toàn nỗi bi thương, "Em đấy, vẫn không biết chăm sóc mình như vậy. Sau này trời trở lạnh đừng mặc mỏng manh như thế ra ngoài, cũng đừng ăn đồ ăn quá nóng hay quá lạnh. Ở khách sạn, phải cẩn thận, trước khi mở cửa phải xem rõ là ai. . ."

Tôi không dám nhìn cậu ta. Cậu ta sau khi ngồi xuống thì buồn bực cúi đầu uống cháo, không lâu sau, Lộ Phi lại đứng lên, "Anh đi xem xem còn thứ gì cần chuẩn bị."

Điện thoại của Lộ Phi kêu đánh thức tôi dậy khỏi không gian nhỏ bé đầy bất an cùng Lộ Phi, cậu ta ra ngoài nghe điện thoại sau đó quay lại nói chúng tôi có thể đi được rồi.

Tôi đứng ở cửa do dự rất lâu sau đó mới rời đi cùng cậu ta. Tôi muốn gọi cho Đồng Tiểu Táp, nhưng nghĩ đến chuyện có thể anh sẽ không nghe máy nên tôi dẹp bỏ ý nghĩ này, tất cả những điều ấy đều được thu vào tầm mắt của Lộ Phi.

Rất lâu sau đó chúng tôi ngồi cạnh nhau và nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy, trên mặt Lộ Phi vẫn còn chút khổ sở, cậu ta nói từ nhỏ tôi là một tiểu ma đầu quá tùy tiện, không ngờ lại bị thu phục nhanh như vậy.

Chúng tôi đi đến cửa bệnh viện thì gặp ba tôi, tôi đoán ông ấy đợi mẹ tôi ngủ rồi mới đến gặp bà. Nhìn con người ấy, tôi bắt đầu thấy khó khăn.

Ngài Lị đi từ phòng bệnh của mẹ tôi lao ra ngoài nắm chặt cánh tay tôi.

"Thẩm Lam, cậu cho mình tỉnh táo một chút. Lát nữa cậu đi thương lượng, cậu nhớ phải nắm quyền chủ động, đừng để con quái vật kia chiếm ưu thế."

Nghe cách Ngải Li gọi Trương Mật là quái vật, mặc dù Lộ Phi không lên tiếng nhưng vẻ mặt vẫn có chút lúng túng. Ngải Li thì không biết nguyên nhân hậu quả thế nào, "Cho dù có mười triệu trước mặt cậu cũng không được mềm lòng, không có gì phải tự trách, bây giờ cậu tiêu diệt một con yêu quái là vì dân trừ hại."

Rõ ràng là, nửa câu sau Ngải Li nói cố tình để Lộ Phi nghe. Đổi lại là tôi nói câu trước không chừng là nói những lời ác độc với cô ấy, còn bây giờ, tôi trợn mắt nhìn Ngải Li để cô ấy không nói nữa. Nhưng trong lòng tôi, vẫn không có cách nào xem nhẹ mạng sống nhỏ từng tồn tại ấy, tôi tự trách, mặc dù oán không nhiều, nhưng vẫn có một cảm giác vô hình, đó là đứa bé cùng tôi lớn lên từ nhỏ.

Lộ Phi không giải thích chuyện này. Xem ra giữa vài người chúng tôi, cậu ta đã thầm chấp nhận đứa bé kia.

Sau khi chào hỏi mẹ tôi Lộ Phi liền đi thăm Trương Mật. Mới đầu tôi còn sợ sự xuất hiện của tôi và Lộ Phi sẽ khiến tâm trạng Trương Mật kích động hơn, nhưng Lộ Phi bảo rằng không có chuyện gì, là Trương Mật kêu cậu ta đến tìm tôi.

Tôi đồng ý thỏa hiệp, quan trọng nhất là vì tôi không muốn ngồi tù, một lý do khác, tôi thực sự không nghĩ rằng Trương Mật vì mẹ cô ta mà hy sinh nhiều đến vậy.

Tôi chưa từng mang thai, nhưng chỉ cần tưởng tượng chuyện biết tin đứa bé của mình chết là điều kinh khủng và đau khổ đến nhường nào.

Trước cửa phòng bệnh, tôi thấy Trương Mật ngồi một mình trên giường, mẹ cô ta vẫn còn trong trại tạm giam, ba cô ta, gần như bắt đầu xảy ra chuyện này thì chưa xuất hiện lần nào.

Lộ Phi đẩy cửa ra, cậu ta đi đến cầm cái chăn khoác lên người Trương Mật, lúc này tôi mới nhìn rõ động tác của Trương Mật, tay cô ta sờ lên bụng mình.

"Anh đưa Thẩm Lam đến rồi."

Trương Mật quay đầu nhìn tôi, vẻ kiêu ngạo từng có đã không còn nữa. Cô ta thậm chí còn nhìn về phía tôi nhếch mép một cái, động tác ấy mặc dù rất miễn cưỡng, nhưng tôi biết đó là một kiểu lấy lòng.

"Em muốn anh ở lại hay ra ngoài?" Lộ Phi cúi đầu hỏi, Trương Mật nhìn ra cửa một lúc, cậu ta gật đầu rồi bỏ đi.

Sau khi Lộ Phi đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, tôi mới bước lại gần ngồi cạnh Trương Mật.

Khoảnh khắc ấy, tôi đột nhiên có một xúc cảm lạ lùng muốn nói câu xin lỗi cô ta. Tôi không dám nói khi tôi đẩy cô ta xuống cầu thang trong lòng tôi không có chút tâm tư gì.

Tôi không ngờ rằng, câu nói đầu tiên của Trương Mật lại là. . .

"Đứa bé không phải của Lộ Phi."

Tôi kinh ngạc lần nữa.

"Anh ấy không chạm vào tôi, một chút cũng không, anh ấy thả làm trâu làm ngựa bên cạnh tôi, nhưng ngay cả hôn tôi anh ấy cũng không muốn."

"Trương Mật. . ."

Tôi lại nghĩ đến một chuyện khác, trước mắt chúng tôi từng là bạn học chung lớp, mối quan hệ cũng xem như là những cô bạn gái, trên người cô ta, còn chảy cùng dòng máu với tôi."

"Chỉ cần chị chịu bỏ qua cho mẹ tôi, cái gì tôi cũng không cần, tôi có thể trả Lộ Phi lại cho chị. Chị còn nhớ ngày mà chúng ta đi bàn chuyện làm ăn chứ?" Tôi ép chị uống nhiều rượu như vậy, còn khiến cho đối tác mời chị nhiều như thế. Thật ra thì lúc ấy tôi không chỉ muốn chị nhìn thấy chuyện của ba chị. Nhưng tôi không ngờ rằng chị lại cứ thế bỏ chạy, để một mình tôi ở đó. Đầu là chuyện tôi làm thì tôi chịu. Sau đó tôi mang thai, bác sĩ nói cơ thể tôi không thích hợp sinh non, lúc ấy tôi cực kì sợ, tôi nghĩ đến việc tìm Lộ Phi rồi nói nguyên nhân, nhưng anh ấy đồng ý tiếp tục chăm sóc tôi. Tôi buộc anh ấy kết hôn cùng tôi, cho nên ba tôi, cũng chính là ba ruột của chị, ông ấy tát tôi một cái. Ông ấy nói tôi cướp bạn trai của chị. Bởi vì câu nói ấy, mẹ tôi mới đến tìm mẹ chị. Tôi và Lộ Phi đi cùng. Tôi không thể ngăn bà ấy. Thẩm Lam, tôi không biết mẹ chị có sai hay không, nhưng chị nghĩ lại xem, mẹ tôi làm sai chuyện gì? Hai mươi mấy năm bà ấy làm một thể thân, còn tôi, từ nhỏ đã không biết cảm giác yêu thương của ba ra làm sao. Khi học trung học, chị biết rõ tôi thích Lộ Phi, chị cũng biết Lộ Phi thích chị. Nhưng tại sao chị không nói cho tôi biết? Từ nhỏ chị bị đau đã được người khác quan tâm, chị vốn dĩ là người ích kỷ không quan tâm cảm nhận của người ta thế nào."

"Vậy cô thấy mẹ tôi sao ở đâu? Nhất đêm ấy thiếu chút nữa là cướp đi mạng của mẹ tôi. Bạn trai tôi, trong một đêm bỗng dưng biến thành bạn trai của người khác. Tôi thừa nhận rằng tôi ích kỷ, nhưng nếu cô không ép Lộ Phi sống chung với cô, thì liệu những chuyện này có xảy ra hay không? Chẳng lẽ cô không ích kỷ như tôi sao?"

Trương Mật đột nhiên trợn mắt hung tợn nhìn tôi, ngay sau đó cô ta bịt tai lại, "Đủ rồi! Tôi không muốn nghe cô nói! Tôi không yêu cầu chị. Thẩm Lam, chị không buông tha mẹ tôi thì tôi và chị mạng đối mạng!"

Tôi thấy cô ta như phát điên, may mà Lộ Phi ở bên ngoài nghe thấy tiếng động nên chạy vào, cậu ta chạy về phía tôi trước, nhưng cậu ta ngừng lại một lúc rồi đi sang cạnh Trương Mật, để mặc cô ta kéo áo cậu ta.

"Ồn rồi, không sao đâu, đừng sợ, mẹ em không sao đâu!" Cậu ta đỡ Trương Mật như đỡ một đứa con nít. Đồng thời dùng ánh mắt xin lỗi nhìn tôi.

Trương Mật ông eo Lộ Phi, khóc lóc hỏi, "Chị ấy nói là em buộc anh phải sống chung với em, Lộ Phi, có phải cho đến bây giờ anh không thích em không?"

Lộ Phi hít một hơi thật sâu, "Không hề, anh thích em."

Sau khi rời phòng bệnh, tôi và Lộ Phi người trước người sau, tôi không nhận được quay lại hỏi cậu ta, "Lộ Phi, có phải Trương Mật. . ." Trương Mật nhìn, có vẻ thần trí không được tỉnh táo, hoặc là nói, cô ta bị điên rồi.

Cậu ta cúi đầu không nói lời nào.

Tôi đi tới giữ vai cậu ta, "Anh vốn dĩ không cần vì cô ta mà làm gì cả, cô ta trở nên như vậy không liên quan gì đến anh, anh chẳng có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm với cô ta."

Lộ Phi phủ bàn tay bọc lấy tay tôi, "Vậy anh phải chịu trách nhiệm với ai đây? Cô ấy không phải là của anh, em nói xem anh nên làm gì đây?"

*Shai: tạm ngưng đăng truyện trong 10 ngày vì lý do cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 74: Bi Kịch Bắt Đầu

Đến cuối cùng tôi vẫn không thể trả lời vấn đề ấy với Lộ Phi, nhưng cậu ta không nói gì cả, chỉ cười một tiếng rồi buông tay.

Lộ Phi để tôi đứng bên ngoài chờ, cậu ta lại quay vào phòng bệnh, một lát sau khi cậu ta đi ra thì báo với tôi rằng, Trương Mật đã đồng ý, chỉ cần mẹ tôi cầu xin mẹ cô ta tha thứ, cô ta sẽ không truy tố tôi.

Nhận được kết quả này, tôi nhẹ nhõm khá nhiều.

Chúng tôi quay về tìm mẹ tôi, rồi gọi điện thoại báo tin này cho ba tôi, ngay cả Ngải Lị không chịu tin Trương Mật đã gọi điện hỏi ý kiến luật sư sau cũng an tâm, mọi chuyện gần như rất thuận lợi, kiếp nạn này dường như đã qua đi rồi.

Và tôi, trong lúc vô tình nhìn thấy nụ cười nhạt trên gương mặt yên tĩnh của Lộ Phi.

Chúng tôi nhận ra chúng tôi đều có tâm sự nên mượn cớ nói muốn nghỉ ngơi để đuổi chúng tôi đi, đúng lúc Ngải Lị nhận được điện thoại gọi trở về công ty giải quyết một vài chuyện, trước khi cô ấy đi còn không quên đứng trước mặt Lộ Phi cảnh cáo cậu ta phải giữ khoảng cách với tôi.

Lộ Phi trầm tĩnh đồng ý với Ngải Lị. Trước kia tôi cảm thấy nụ cười của Lộ Phi rất đẹp, còn bây giờ, nụ cười của cậu ta có chút khó khăn, cảm giác bị thương bao quanh chúng tôi tạo thành một vòng tròn nhỏ, không ai có thể chạy thoát, người khác cũng không thể đi vào.

Ngày hôm đó, tôi tựa như có cảm giác với những chuyện sắp xảy ra sau đó, khi Lộ Phi đưa tôi về khách sạn và chuẩn bị rời đi, tôi đột nhiên gọi cậu ta lại, "Lộ Phi, đi dạo với em một lát."

Cậu ta dừng bước, một lát sau mới cứng nhắc xoay người lại, trông đầy mắt chỉ toàn sự kinh ngạc, cũng có một chút mong đợi.

Sự mong đợi ấy sắp biến thành nụ cười bất đắc dĩ.

Tôi nói, "Lâu rồi không quay lại, có lẽ sau này em sẽ không về nữa."

Có lẽ, cũng đã lâu lắm rồi tôi không được gặp Lộ Phi, cậu ta luôn nói cậu ta nợ tôi, nhưng tôi cảm thấy tôi nợ cậu ta nhiều hơn. Chúng tôi từng bị giam trong một cái lồng nhỏ mang tên tình yêu, sau đó tôi trốn thoát và tự nhốt mình vào một cái lồng khác. Vậy mà cậu ta vẫn luôn chờ tôi, còn tôi lại không có cách nào quay về.

Hoặc là, rất nhiều năm sau đó, chúng tôi hoàn toàn trưởng thành, còn có thể cùng nhau nhớ lại quãng thời gian khi bé thơ ấy.

Buổi chiều hôm ấy bọn tôi đi dạo rất lâu, không có đích đến rõ ràng, chẳng qua là đi trong lòng cái thành phố quen thuộc này, hết mọi chỗ, tựa như mỗi xó xỉnh nào cũng có dấu chân của chúng tôi. Cậu ta luôn để tôi đi bên phải cậu ta, khi đi tàu điện ngầm cậu ta cùng dùng toàn bộ cơ thể đứng phía trước

tạo thành một không gian nhỏ bảo vệ tôi, chỉ có điều vòng tròn nhỏ ấy không còn giống như trước nữa, chúng tôi phải kiêng dè khi dựa vào nhau như thế.

Cuối cùng, chúng tôi cùng nhau đi đến bờ sông, khi tôi tùy hứng cời giầy muốn xuống nghịch nước thì Lộ Phi lần đầu tiên kích động ngăn tôi lại.

Hốc mắt cậu ta tựa như vẫn luôn ẩm ướt, cậu ta nói tôi cứ như thế thì làm sao cậu ta yên tâm được.

Tôi cố ý cười lớn tiếng dựa vào vai Lộ Phi, hết như lúc mười mấy tuổi, khi ấy tình cảm của chúng tôi đặc biệt đơn giản, cái tựa vai với cảm giác vui vẻ, "Xin lỗi, em hiểu lầm anh rồi."

"Còn cần phải nói xin lỗi với anh à?"

"Nếu không nói thì em rất khó chịu, trong lòng đầy nỗi hoảng sợ."

"Vậy anh tha thứ cho em. Nhưng sau này em không cần nói xin lỗi với người khác, anh thích cái vẻ kiêu ngạo của em."

"Em đồng ý." Tôi gật đầu một cái, đứng thẳng thân bên cạnh Lộ Phi, chúng tôi lại đi đến gần bờ sông tìm một băng ghế ngồi. Thời tiết có hơi lạnh, nhưng chúng tôi vẫn nên cách nhau một khoảng.

"Chắc là em rất thích anh chàng kia nhỉ?"

Lộ Phi đột nhiên mở miệng hỏi, tôi biết cậu ta đang nói đến Đồng Tiểu Táp.

Nhắc đến Đồng Tiểu Táp lòng tôi có chút đau nhói, nhưng cảm giác hạnh phúc lại nhiều hơn, tôi cảm thấy quen anh là một món quà hạnh phúc, tôi cho rằng mình là như vậy trong tình huống này là không đúng, chờ tôi xử lý hết chuyện bên này xong sẽ quay về giải thích với anh, tất cả chuyện này đều không phải là vấn đề khó khăn.

"Trước đây anh cảm thấy thích một người, chính là cùng cô ấy sống thật vui vẻ, hy vọng mỗi ngày đều không rời xa nhau. Sau đó anh mới biết, hóa ra thích không chỉ là vui vẻ, mà còn có đau khổ." Lộ Phi chỉ vào vị trí tim mình, "Hóa ra nơi này sẽ rất đau, anh chỉ mong có thể dịu xuống được một chút. Thẩm Lam, trên thế gian này nhất định có rất nhiều người mong em được hạnh phúc, anh mãi mãi là một người trong số đó, anh sẽ chúc phúc cho em."

Khi còn học trung học chúng tôi đã từng thề, nói những chuyện không đâu rồi bật thốt lên, động chuyện một chút là hứa trọn đời trọn kiếp, lúc ấy tôi buộc Lộ Phi thề phải là anh em tốt cả đời của tôi, tôi còn nói sau này tôi kết hôn cậu ta phải làm phụ rể cho mình, rồi làm cha nuôi của con tôi, bọn tôi đến lúc già cũng không thiếu được phần của cậu ta.

Thời điểm ấy Lộ Phi luôn đồng ý tất cả. Cho đến bây giờ cậu ta chưa từng yêu cầu tôi làm gì.

Nhớ lại khoảng thời gian ấy, đó là một câu chuyện đặc biệt dài dằng dặc, thì ra khi chúng tôi quyết định đường ai nấy đi, câu chuyện vẫn chưa kết thúc, sau khi tất cả hiểu lầm được giải thích rõ là lúc sang chương mới.

Tôi và Lộ Phi, đã có một cái kết. Mặc dù không được xem là happy ending gì đó, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Kể từ sau ngày hôm đó tôi không gặp lại Lộ Phi trong vài ngày, tôi vẫn đến thăm mẹ tôi mỗi ngày, trừ mỗi buổi tối gọi điện cho Ngải Lị một tiếng đồng hồ để cùng cô tình chị em thân thiết ra, thì cuộc sống của tôi trở nên rất nhàm chán, thời tiết cũng theo đó mà càng ngày càng lạnh.

Một nguyên nhân khác là tôi không thể liên lạc được với Đồng Tiểu Táp.

Tôi trở lại căn nhà trọ của anh lần nữa, nhưng đồ vật bên trong đã bị lấy sạch, mặc dù tạm thời không có khách trọ, vậy mà Đồng Tiểu Táp dọn sạch không dư thừa một thứ gì, có vài thứ chúng tôi từng mua trong một lần nào đó lại bị ném rải rác trong phòng khách, trong đó còn có cái khăn len tôi đan chưa xong.

Tôi nhớ cái ngày mà tôi bị Đồng Tiểu Táp cưỡng ép cho xem nửa cái khăn đan được, trong mắt anh đầy sự kinh ngạc nhưng lại giống như rất hạnh phúc.

Anh nói sau này ngày nào anh cũng mang theo cái khăn này, cho dù là mùa hè.

Tôi cười nhạo bảo anh ngốc, anh nói tôi mới là đồ ngốc. Nụ hôn sau đó của chúng tôi rất ngọt ngào, còn bây giờ tất cả những dây dưa ấy tựa như không xa, tôi vẫn cho rằng mình cho thể đuổi theo bước chân anh lần nữa, nhưng không thể xem nhẹ sự đau khổ trong lòng.

Lộ Phi nói không sai, khi thực sự thích một người, không chỉ có hạnh phúc, mà còn có đau đớn. Sự hờ hững của Đồng Tiểu Táp, khiến lòng tôi vỡ nát thành từng mảnh.

Ra khỏi nhà trọ tôi tìm đến trường của Lâm Cảnh, tôi đứng trước trường cố ý đợi cậu ta, kết quả khi cậu ta nhìn thấy tôi thì trên mặt chỉ toàn sự chán ghét không có chút che giấu.

Cho dù trước hay sau trận tranh tài bị thua thì cậu ta cũng chỉ giận dữ tôi mà thôi, còn lần này đã thực sự biến tôi thành kẻ thù rồi.

Tôi đuổi theo cậu ta qua mấy giao lộ, cuối cùng cậu ta cũng dừng bước quay lại nói với tôi, "Sau này chị đừng tìm lạo đại nữa, anh ấy không muốn gặp chị, chúng tôi cũng không muốn gặp lại chị."

Đúng lúc ấy có một chiếc xe tải chạy qua, Lâm Cảnh chạy qua đường xe chạy, tôi bị ngã ở phía bên kia.

Sau đó, tôi được Ngải Lị đưa về, ngày đó tuyết rơi suốt đêm, tôi vẫn đứng gần trường của Lâm Cảnh, mãi đến khi bản thân biến thành người tuyết, đến lúc nhận được điện thoại của Ngải Lị thì đầu tôi rất đau, sau đó cô ấy mắng tôi, tôi mới nói ra mình đang ở đâu.

Trên đường trở về tôi không được thoải mái, Ngải Lị ngồi bên cạnh tức giận, ánh mắt cũng dần thay đổi, cô ấy xòe tay đưa lên trán tôi.

"Cậu bị sốt đến vậy mà không biết à?"

Tôi lắc đầu một cái, thực sự là không còn tỉnh táo cũng không còn cảm giác rằng bản thân đang không được thoải mái, chỉ là khi tôi định mở miệng nói không có chuyện gì thì bỗng nhiên muốn nôn, chúng tôi vẫn đang ngồi trên xe taxi, tôi vừa cúi đầu, đã nôn đầy trong xe.

Kết quả là, tôi và Ngải Lị bị đuổi xuống xe.

Băng tuyết tràn ngập, Ngải Lị ôm tôi cũng lạnh phát run, qua một lúc lâu chúng tôi mới gọi được chiếc xe thứ hai, vừa lên xe không lâu đầu óc tôi không còn rõ ràng nữa, không biết là mình đã ngất hay là xỉu.

Khi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường bệnh, trong lòng còn nghĩ mình có duyên với bệnh viện thật, người thân kẻ địch của tôi đều ở trong này mấy ngày, đến bây giờ lại là phiên của tôi.

Tôi ngồi dựa vào tường một lúc mới nhìn thấy Ngải Lị đi vào.

Chân mày cô ấy nhíu rất chặt, ánh mắt nhìn tôi có vẻ như rất tức giận, nếu như không phải là chắc chắn mình đang nằm trong bệnh viện, tôi cảm thấy cô ấy nhất định xông lên cho tôi vài cú đấm.

"Cậu sao thế, mặt mũi khó coi đến vậy?" Tôi che giấu nỗi buồn man mác mà cười hỏi cô ấy.

Ngải Lị đến bên cạnh nhìn sâu vào mắt tôi, sau đó đưa cho tôi một tờ phiếu xét nghiệm, cô ấy không nói gì, ngồi xuống cạnh tôi.

Khi tôi nhận lấy nó, đầu tiên là ngây ngẩn, sau đó đáy lòng bật cười ảm áp.

"Bây giờ cậu còn có tâm trạng mà cười?" Ngải Lị bị tôi làm cho tức giận muốn nổi điên.

Tôi siết tờ giấy xét nghiệm trong tay, cảm giác ấy giống như tôi đang ở trong thung lũng lại có một chuyển biến lớn.

Ngay khi tôi đang chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc xa lạ, chuông điện thoại của Ngải Lị reo, chúng tôi nhìn nhau vô hình trái tim bắt đầu đập rộn ràng, cô ấy vẫn nghe điện thoại. Tôi thấy Ngải Lị mặt trắng bệch như tờ giấy, tay cô ấy run rẩy, sau đó điện thoại rơi trên mặt đất, tôi nhìn sang phát hiện Lộ Phi gọi đến.

"Sao thế?" Trong lòng tôi có dự cảm chẳng lành, nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười hỏi.

Ngải Lị không nói lời nào.

"Cậu đừng đùa với mình đấy, mình đang là bệnh nhân..."

"Thẩm Lam," Ngải Lị ngắt lời tôi, "Lúc này Lộ Phi gọi điện nói với mình..."

"Nói gì với cậu?"

"Cậu ta nói, nửa tiếng trước, mẹ Trương Mật ở trong phòng tạm giam phát bệnh tim, cậu ta nói," Hốc mắt Ngải Lị đỏ hoe, "Mẹ Trương Mật..."

Mẹ Trương Mật, qua đời rồi.

Tôi hận bà ấy vì làm mẹ tôi bị thương, sau khi nghe câu chuyện Trương Mật kể tôi tin bà ấy cũng là một người đáng thương.

Nhưng bây giờ, bà ấy chết như vậy đã vẽ ra hàng loạt câu bi kịch, với tôi mà nói, đúng là một tấn bi kịch khác sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Đã Lâu Không Gặp

(Hai năm sau)

Mùa đông ở thành phố N rất lạnh, cái lạnh ấy không chỉ tấp vào da mặt, mà còn thấu tận xương tủy.

Còn tôi, vì phải đi phỏng vấn ở một công ty nhỏ, từ năm giờ sáng đã phải mặc váy ngắn chen chúc bôn ba trong thành phố với hệ thống giao thông tắc nghẽn.

Giám đốc phỏng vấn lịch sự trả lại hồ sơ cho tôi.

"Xin lỗi, cô Thẩm Lam, chúng tôi tạm thời..."

"Tôi hiểu mà."

Ban đầu tôi ôm một đồng tâm trạng đến vùng đất này cũng không có ký ức đặc biệt nào cả, nguyên nhân rất đơn giản, nơi này đủ xa, tôi lại cảm thấy có chút thân thuộc.

Kết quả là, luôn nhắc tôi nhớ đến Lỗ Tấn.

Nói một cách chính xác, là một vài câu thơ trong bài thơ tôi từng học ở trung học, đường cùng. Bây giờ chắc tôi đã đắm vào tường sừng cả mặt mũi.

Trong mắt người xa lạ, tôi không có chút may mắn tự mình biết mình, càng sống lâu càng không chịu cúi đầu trước thực tế.

Mấy tháng trước, tôi đeo ba lô cầm tay ba tôi, nói đúng ra thì ông ấy cho tôi một khoản tiền để tôi có thể bắt xe đến chỗ này. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi xe lửa, buổi tối tôi nằm trên một cái giường nhỏ hẹp, trong điện thoại báo nhận rất nhiều tin nhắn.

Lộ Phi chúc tôi mọi sự suôn sẻ, Ngải Lị mắng tôi không biết điều rồi bảo tôi quay về đi. Mẹ tôi dặn dò tôi vài chuyện sinh hoạt. Ba tôi nói ông mãi mãi là chỗ dựa cuối cùng của tôi.

Tôi vừa đọc, hai mắt đã ướt nhoe.

Mấy năm qua tôi gần như đã hình thành thói quen khóc một mình, mỗi lần nhìn vào gương tôi đều trông thấy một cô gái với gương mặt đầy vẻ lo lắng, trên gương mặt ấy cũng đã dần lưu lại vết tích của thời gian, chỉ là sâu trong cơ thể này hay là trong lòng. Tôi cảm thấy mình đang bất chúc sinh tồn như một người máy.

Nhiều lần tôi khóc trong mơ và giật mình tỉnh dậy, cuối cùng tôi vẫn lấy cớ để tiếp tục sống tiếp, chuyện chạy trốn đương nhiên mang đến cho tôi vô số ký ức về thành phố ấy. Vì vậy, lòng vòng quanh cơ thể nào tôi lại đến thành phố N.

Chỉ là dần dần, tôi phát hiện tôi không thích nơi này, chỗ này chỉ có một hai cửa hàng bách hóa lớn, mỗi lần đi qua tôi đều nhớ đến một chàng trai trẻ tuổi, cậu ta từng cố chấp đi theo tôi, hào phóng cả thẻ thanh toán giúp tôi, cậu ta mang nụ cười ấm áp nói với tôi, cô muốn gì tôi cũng cho cô.

Tôi còn nhớ những việc nhỏ nhặt không đáng kể khác, nhưng không thể nào nhớ mặt của người ấy, thậm chí tên của người ấy cũng cố tình quên mất.

Nhớ lại những chuyện này, mắt tôi lại dâng lên hai tầng mây mù. May mà tiếng còi báo đến trạm kéo tôi về với thực tại.

Sau khi phỏng vấn thất bại tôi quay về nhà trọ ngủ một mạch đến lúc trời tối sầm, khi màn đêm buông xuống tôi bò dậy đeo trang sức lên người rồi đi ra cửa.

Mục đích của lần này rất đơn thuần, chẳng khác đi phỏng vấn là bao, nhân gian thường gọi là đi xem mắt.

Đối phương là một người đàn ông ba mươi tuổi, có nhà có xe, có một công việc không trên không dưới ai, là một người đàn ông trên mức tiêu chuẩn. Lần đầu tiên mẹ tôi gửi hình ảnh ta thì tôi có chút mâu thuẫn, nhưng vì để cho bà an tâm, tôi vẫn trò chuyện với anh ta suốt hơn một tháng trời.

Thế là, chúng tôi quyết định gặp mặt một lần.

Có lẽ gặp một lần rồi thôi, có lẽ xin ý kiến phê bình sẽ chính thức xác định mối quan hệ. Tôi đã đến độ tuổi cần nói chuyện cưới gả, còn người con trai kia qua mấy lần trò chuyện chỉ với mỗi mình tôi trước nay chưa có một lần từ chối khéo léo.

Địa điểm gặp mặt đầu tiên là ở một nhà hàng riêng gần khu ăn uống, để tỏ phép lịch sự tôi đặc biệt ăn diện cho bản thân, dưới ánh đèn tôi còn cho rằng như vậy có hơi chói một chút.

Còn Trình Vĩ, cũng chính là người đàn ông có tướng mạo bắt mắt, câu nói đầu tiên cũng không có chút keo kiệt nào, "Cô đẹp hơn so với trong hình."

Tôi nói, cảm ơn.

Anh ta đứng dậy kéo ghế giúp tôi, chúng tôi thường trò chuyện nhưng đề tài vô vị với nhau, ví dụ như bản tin gần đây, ví dụ như cuộc sống yêu thích, ví dụ như, yêu cầu đối với nửa kia.

Tất cả đều diễn ra một cách rất hình thức hóa, bước chuyển biến là lúc sắp kết thúc bữa ăn tối.

Lúc ấy có một người phục vụ đi qua vô tình đụng vào người tôi, kem trên tay cọ vào mặt tôi, thế là Trình Vĩ chia tay lau khôe môi giúp tôi.

Hành động này đối với lần đầu tiên gặp mặt nói thế nào thì cũng có hơi mạo muội, với người có phản ứng chậm như tôi mà tim cũng nhảy lên vài cái. Đến khi Trình Vĩ lúng túng nói xin lỗi tôi, tôi cười nói không sao cả.

Sau đó, chúng tôi cùng nhau đi xem phim.

Anh ta đưa tôi về nhà trọ, khi đi ngang qua một quán rượu anh ta nói, "Không ngờ rằng hôm nay họ lại diễn ở đây." "Hử?" Tôi nghe không hiểu ý của anh ta.

Trình Vĩ cười một tiếng, "Hồi còn học trung học tôi rất thích ban nhạc này."

"Vậy thì bây giờ cũng đã mười mấy năm rồi... Xin lỗi, tôi..."

"Cô nói không sai, quả thật là mười mấy năm rồi. Thẩm Lam, cô cảm thấy tôi thế nào? Chúng ta ở cạnh nhau chắc không nhầm chán đâu nhỉ?"

"Hà?"

Lần này tôi cố ý giả vờ ngu ngơ, đã gặp mặt rồi, bây giờ chính là lúc quyết định có tiếp tục qua lại hay không. Thực tế thì tôi không có chút cảm giác gì với Trình Vĩ, nhưng tôi vẫn nương theo cảm xúc của hoàn cảnh mà trả lời, "Nếu trùng hợp như vậy thì chúng ta vào nghe một lát đi."

Ngày hôm sau tôi và Trình Vĩ bắt đầu qua lại không gần không xa, giữa chúng tôi không hề thân mật nhưng vẫn đội lên đầu cái danh nghĩa bạn trai bạn gái, mẹ tôi khá hài lòng với chuyện này, như vậy tôi cũng cảm thấy mình đã hoàn thành được kì vọng.

Sau một tháng qua lại, quan hệ của chúng tôi vẫn ở mức bạn bè trai gái bình thường không hơn không kém, khi anh ta nắm tay tôi thì toàn thân tôi cứng ngắc, lần đầu tiên sau khi anh ta hôn tôi, tôi đã về nhà đánh răng rất nhiều lần.

Tôi bắt đầu khủng hoảng, cũng bắt đầu tìm một lý do thích hợp để chia tay.

Khi Trình Vĩ gọi điện hẹn gặp tôi, tôi lại vừa bị một công ty từ chối, anh ta nói, "Thẩm Lam, tối nay ban nhạc ấy lại biểu diễn, chúng ta cùng đi xem nhé?"

"Ừm, vậy em đợi anh ở quán cà phê gần công ty anh."

"Được, tan làm anh đến đón em."

"Ừ, anh làm việc tiếp đi."

Trình Vĩ rất thích đến quán rượu, đối với những nhóm nhạc hay những ca sĩ trong giới underground anh ta đều nắm khá rõ, tôi mặc dù không hứng thú lắm nhưng mỗi lần như thế đều không từ chối lời mời, và mặc dù gặp nhau ở quán rượu, đến tận bây giờ anh ta đều không uống rượu cũng không để cho tôi uống rượu, bởi vì một chuyện nhỏ nhoi này, tôi chưa từng nghi ngờ gì anh ta.

Dĩ nhiên, hôm nay tôi quyết định thẳng thắn nói chia tay với anh ta.

Ở quán cà phê ăn không ngồi rồi mấy tiếng đồng hồ sau Trình Vĩ mới xuất hiện trước mặt tôi.

"Xin lỗi, lại để em phải chờ anh." Anh ta lúc nào cũng diễn dịch bốn chữ phong độ lịch sự rất tốt.

Tôi lắc đầu cười nói, "Không có gì, chúng ta đi thôi."

Khi ấy Trình Vĩ có chút lúng túng, vì thái độ hết sức điềm tĩnh tôi dành cho anh ta. Vì vậy khi anh ta nắm tay tôi, tôi đã có hết sức để biểu hiện của bản thân được tỉnh táo.

Sau khi ăn tối chúng tôi đến quán rượu, lúc ấy trời đã tối, nhưng mà phía xa xa tôi thấy một đám người vây quanh cái gì đó.

"Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Trình Vĩ đậu xe ven đường hỏi.

"Chắc không đâu, chúng ta qua đó xem thế nào." Một mặt tôi không muốn để Trình Vĩ mất hứng, mặt khác quán rượu luôn có một vài ngôi sao nhỏ ghé đến, trường hợp thế này tôi đã từng gặp qua, chỉ có điều lần này khoa trương quá, hơn nữa một chút tin tức trước đó cũng chẳng có.

Bởi vì ban ngày đi phỏng vấn nên tôi ăn mặc rất mỏng manh, sau khi xuống xe Trình Vĩ liền cởi áo khoác choàng lên người tôi, tôi nhìn thấy anh ta cũng chỉ có một lớp áo sơ mi thì hơi ngượng.

Không ngờ rằng Trình Vĩ cười cười rồi kéo tôi vào ngực, "Như vậy thì cả hai đều không lạnh."

Tôi lúng túng nói xin lỗi rồi đẩy anh ta ra, thế mà Trình Vĩ lại ôm tôi chặt hơn.

Lúc đi đến trước cửa quán rượu tôi cuối cùng cũng nhìn rõ mặt người con trai bị đám đông vây kín. Anh ta nhìn rất trẻ, màu tóc vẫn giữ màu đen, mặt

cũng không có chút thay đổi nào, vóc người cao gầy phối hợp với nụ cười trong mắt, không chệch vào đâu được, đúng vậy.

Anh ta cư xử với nhóm người vây quanh mình không có chút nào gọi là kiêu kì, nhưng lại không có cách nào biết được đến cuối cùng là cái gì.

Trình Vĩ đứng vào lúc này hỏi tôi, "Em biết cậu ta?"

Tôi lắc đầu một cái, "Không, chỉ là thấy qua trên mạng."

Khi đi qua tôi còn lén quay đầu nhìn lần nữa, vừa hay người kia cũng ngẩng đầu nhìn về phía tôi. Tôi chuẩn bị trốn tránh nhưng lại phát hiện, anh không nhìn thấy tôi.

Rất nhanh sau đó anh lại cúi đầu, ký tên mình lên máy tính mà người ta đưa đến, Đồng Tiểu Táp

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Xa Lạ

Lúc chúng tôi đi vào thì chương trình đã bắt đầu rồi, Trình Vĩ chọn một góc kín đáo, lúc ngồi xuống anh ta gọi một chai rượu hiếm.

Anh ta nói: "Em không ngại chứ?"

"Không quan trọng."

Tôi bình bình đạm đạm trả lời, trên thực tế là có vẻ rất lo lắng.

Sau khi ngồi xuống không lâu tôi thấy Đồng Tiểu Táp cũng đi vào, dường như bên cạnh anh còn đứng một cô gái, bọn họ đi không tính là quá gần, chỉ là lúc đi ngang qua nơi có nhiều người thì Đồng Tiểu Táp ở phía sau che chở cho cô ta, anh còn có thể quay đầu dịu dàng mỉm cười với cô ta.

"Sao ngăn người thế? Có phải không thoải mái hay không, nếu không anh sẽ đưa em trở về đi thôi?" Trình Vĩ ngồi vào bên cạnh tôi, nắm lấy tay của tôi.

Tôi ngồi tại chỗ, rất nhanh cứng ngắc lắc đầu: "Không có, em không sao." Vì chứng minh mình thật sự không có việc gì, tôi tự mình rót một ly rượu lớn, uống một hơi cạn sạch.

Trình Vĩ dường như rất ngạc nhiên: "Lần đầu tiên anh thấy em uống rượu."

Tôi mỉm cười, lần này ra ngoài vốn là tính muốn nói chuyện chia tay với Trình Vĩ, nhưng đột nhiên đầu óc bắt đầu không chịu chi phối, tôi không biết phải nói thế nào.

Khi ban nhạc nghỉ ngơi, Đồng Tiểu Táp được người chủ trì mời lên sân khấu, người chủ trì giới thiệu rằng đây là ngôi sao game nổi tiếng nhất. Ở trong nước, Đồng Tiểu Táp là người đầu tiên trở thành thành ngôi sao game là thần tượng của ngàn người trẻ tuổi, thậm chí bây giờ rất nhiều người đều không chơi trò chơi nhưng cũng biết anh.

Trên sân khấu anh cao lớn thon dài, trên mặt mang theo nụ cười, giống như một pho tượng tinh xảo xinh đẹp. Thoạt nhìn anh không có thay đổi gì so với một năm trước, nếu như nhất định phải nói ra một chút khác nhau, thì nhìn anh sáng hơn ánh mặt trời.

Tôi nghĩ rằng, tôi có thể quên Đồng Tiểu Táp. Trên thực tế, tôi đã sai rồi, tôi hoàn toàn cũng không dám nhìn anh.

"Em đi toilet một chút." Tôi đứng lên từ vị trí và nhìn Trình Vĩ xin lỗi, sau đó vội vã chạy đi.

Ở trong phòng vệ sinh tránh rất lâu sau đó, tôi xác định Đồng Tiểu Táp đã từ sân khấu rời đi mới trở lại vị trí vừa rồi, Trình Vĩ vẫn chăm chú xem chương trình, thậm chí lúc tôi ngồi xuống anh ta cũng không để ý đến tôi.

Tôi không có đặc biệt đi gọi anh ta, nhìn thấy chai rượu trước mắt, tôi cảm thấy trái tim tan vỡ từng hồi, vì vậy rót tràn đầy một ly.

Vào lúc này Trình Vĩ xoay đầu lại.

"Thẩm Lam, em....."

"Chương trình rất hay, cho nên muốn uống nhiều một chút. Anh cũng uống đi." Tôi lại rót một ly cho Trình Vĩ.

Anh ta nhận lấy ly rượu lại và để lên bàn: "Nếu như mà anh cũng uống say, sau đó không ai chăm sóc cho em."

"Không sao em ... em cũng sẽ không say, tửu lượng của em rất khá." Tuy nói vậy, tôi lại cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, rõ ràng uống có hai ly rượu, nhưng cả người thật giống như thiếu chảy vậy, càng lúc càng khó chịu.

"Thẩm Lam, em có khỏe không?" Trình Vĩ lo lắng nhìn tôi.

"Em không sao." Tôi lại uống một ly. Thật ra thì như vậy không tồi, quả thật tôi rất muốn uống rượu để say, hơn nữa hình như rượu này cũng đặc biệt dễ dàng làm cho người ta say.

Rất nhanh, cả bình rượu cũng bị tôi uống cạn sạch, đầu của tôi lại càng ngày càng nặng, càng ngày càng đau.

"Thẩm Lam? Thẩm Lam?"

Trình Vĩ một lần lại một lần kêu tên của tôi.

Tôi mơ mơ màng màng cười lên: "Tôi không uống say."

"Em say rồi."

"Em không có say.....Em còn muốn uống....."

"Em say rồi, chúng ta trở về đi thôi?" Trình Vĩ đi tới bên cạnh tôi, tay của anh ta đặt trên eo của tôi.

"Ừ. Thật giống như hơi mệt."

Tôi hơi sức toàn thân đều giống như bị rút sạch rồi, lúc Trình Vĩ đỡ tôi đứng lên từ vị trí, tôi mềm nhũn dựa vào trên người của anh ta.

Mới đi được mấy bước tôi cảm thấy trên người càng lúc càng khó chịu, thật giống như có thứ gì bóp tim của tôi vậy, cảm giác đó, mặc dù tôi chưa nếm thử, nhưng đã sớm nghe người ta nói qua.

Tôi muốn đẩy Trình Vĩ ra, nhưng tôi lại không làm gì được.

"Trình Vĩ, anh cho tôi uống cái gì." Tôi cảm thấy tức giận, nhưng phát ra âm thanh lại mềm nhũn. Trình Vĩ cười cười, không giống như trước kia chút nào, anh ta nói: "Anh không có cho em uống cái gì? Thẩm Lam, em quên sao, mới vừa rồi đều là em tự mình uống."

Tôi từ chối: "Anh nhanh lên một chút buông tôi ra. Tôi tự trở về."

"Em say rồi, sao anh yên tâm được chứ." Trình Vĩ không chỉ không buông tôi ra, mà còn ôm tôi chặt hơn đi ra ngoài.

"Trình Vĩ anh buông tôi ra." Tôi lặp lại câu này trong miệng, nhưng dần dần phát hiện mình cách đám người càng ngày càng xa.

Lúc tôi muốn dùng sức hét lên, Trình Vĩ đưa tay bịt kín miệng của tôi. Anh ta lại gần bên tai của tôi nhẹ nhàng cắn: "Ngoan một chút, sau đó tôi sẽ đưa em trở về."

Theo cách nhìn của người khác, tư thế của chúng tôi rất thân mật, giống như tình lữ khác uống say ở quầy rượu vậy.

Sau khi đi ra ngoài tôi mới phát hiện Trình Vĩ cũng không đưa tôi ra khỏi quầy rượu, mà là đến toilet nam. Đến nơi không có ai, anh ta hơi thả nhẹ lực độ, tôi cho là mình tìm được cơ hội sẽ bắt đầu giãy giụa. Nhưng trên thực tế Trình Vĩ chỉ coi đây là một trò chơi, anh ta hình như rất hưởng thụ đáng về tôi luống cuống, lúc tôi sắp tránh thoát lại dùng lực bắt được tôi.

Tôi nhỏ giọng khóc, mà lúc này đây, có người từ trong phòng vệ sinh đi ra, lúc anh đến gần tôi mới nhận ra là Đồng Tiểu Táp.

"Đồng....."

Câu nói kia còn chưa nói xong tôi đã bị Trình Vĩ đặt ngay tại trên tường, anh ta cúi đầu xuống hôn tôi. Lần này, tôi thật sự dùng hết toàn bộ sức lực của mình đẩy anh ta ra.

Cuối cùng, tôi thấy Đồng Tiểu Táp cũng đi tới bên cạnh tôi, tôi vươn tay nắm vạt áo của anh.

Vậy mà Đồng Tiểu Táp ngăn người một chút sau đó cau mày nhìn tôi. Nơi đó ánh đèn rất tối, mà tôi nghĩ anh có thể nhìn thấy tôi rõ ràng.

Nhưng, lúc Trình Vĩ kéo tôi trở lại từ phía sau giải thích rằng tôi là bạn gái của anh ta, Đồng Tiểu Táp không nói gì đã mở tay ra.

Về mặt của anh, không có ngoài ý muốn, cũng không có hi vọng, anh nhìn tôi giống như nhìn một người xa lạ mà thôi.

Tôi nhìn tay của mình từ trên quần áo của anh bị kéo ra, nhìn anh đi xa chỉ lưu lại một bóng lưng. Khi đó, cả người tôi đã bị Trình Vĩ bế lên, anh ta ôm tôi đi vào một ô nhỏ trong toilet nam.

Lúc cửa bị khóa trái tôi tự giận mình và buông tay. Cả người tôi cũng mềm nhũn, Trình Vĩ đặt tôi ngay tại trên tường, sau đó thô bạo cắn môi của tôi.

Từng con đầu đón làm cho não của tôi tạm thời tỉnh táo và cảm thấy càng thêm hành hạ. Trình Vĩ cũng không vội với động tác tiến thêm một bước, một bên anh ta vừa hôn tôi, vừa vươn tay dùng sức vuốt lung tung trên người tôi.

"Cô tốt nhất ngoan một chút, cô cho rằng thân phận của cô như vậy tôi có thể để ý cô sao? Hay là cha của cô có tiền."

Trình Vĩ bắt đầu cởi quần áo của tôi, một tay khác của anh ta lấy di động ra, camera nhắm ngay tôi: "Em yên tâm, tôi sẽ cưới em, nếu như em nghe lời anh thì sau này anh sẽ không ly dị với em."

"Tôi không muốn, anh bỏ qua cho tôi đi."

"Thẩm Lam, xem ra cô chính là quá ngây thơ rồi."

Khi Trình Vĩ lại tiếp cận lần nữa, tôi cảm nhận được tuyệt vọng. Nhưng, ngay ở lúc đó, cánh cửa nhỏ bị người rất dùng sức đẩy ra từ bên ngoài.

Trình Vĩ buông lỏng tôi ra, anh ta bị người tiến vào nắm cổ áo. Nhưng khi người kia rất nhanh phát hiện được tôi thì buông lỏng tay ra đi tới bên cạnh tôi, anh ta cởi áo khoác ra quần xung quanh tôi, lúc này Trình Vĩ đã chạy ra khỏi cửa.

"Thẩm Lam? Thẩm Lam? Anh ta có làm gì cô hay không?"

Cuối cùng tôi nhìn anh ta một cái, ngất đi.

※※※

Khi tỉnh lại, tôi nằm trên giường lớn trong khách sạn, Dư Thiên ngồi ở bên cạnh tôi. Anh ta nhũn nhũn mảy sau đó đưa một cái ly cho tôi.

"Uống đi."

Khi tôi nhìn thấy anh ta, vốn là đưa tay ra nhưng lại rụt trở về. Tôi ôm chặt chần mền trên người, quay mặt chỗ khác.

"Thẩm Lam....." Dư Thiên kêu tên của tôi, anh ta thờ dãi: "Đây là trà giải rượu, sau khi uống xong cô ngủ tiếp đi. Tôi ở bên cạnh, nếu như em có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi." Nói xong, anh ta lấy ra một tấm danh thiếp để lên bàn.

Khi Dư Thiên đi ra đến cửa, vừa quay đầu nhìn tôi một cái, tôi nắm thật chặt chần. Anh ta không nói gì chỉ từ từ đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Cũng giống như Dư Thiên, đều là đã lâu không gặp. Hai năm trước, khi Đồng Tiểu Táp biến mất khỏi cuộc sống của cô thì Dư Thiên cũng đều biến mất. Bây giờ bọn họ lại cùng nhau xuất hiện một lần nữa, lúc cửa vừa mới mở ra tôi nghĩ rằng người cứu là Đồng Tiểu Táp, nhưng tôi lại thấy Dư Thiên, lúc đó tôi không có cảm thấy được bản thân mình đã được cứu.

Ở trong lòng của tôi, Dư Thiên cũng không từ tế hơn Trình Vĩ bao nhiêu, bọn họ hợp thành một khoác da dê giả nhân giả nghĩa đi tới bên cạnh tôi. Từ một số quan điểm mà nói, tôi và Đồng Tiểu Táp chia tay cũng là một tay Dư Thiên tạo thành, nhưng tôi cũng không biết mục đích của việc làm này từ đầu đến cuối là gì.

Tâm trạng của tôi, mâu thuẫn, hỗn loạn và đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Uy Hiếp

Khi tôi lấy lại tinh thần thì Dư Thiên đã rời đi từ lâu. Trong phòng chỉ có một mình tôi, tôi mặc trên người là áo choàng tắm của khách sạn, hoá ra quần áo đã được giặt sạch sẽ đặt trong một túi giấy.

Trên bàn bày một ly trà giải rượu. Nói thật, Dư Thiên người này tôi đã không thể tin được nữa rồi, mặc dù anh ta mới vừa cứu tôi, nhưng tôi nhìn một ly lớn đầy chất lỏng màu nâu thì trong đầu nghĩ đến chai rượu của Trình Vĩ và những hình ảnh không chịu nổi trong phòng vệ sinh.

Ngoài ra, còn có Đồng Tiểu Táp.

Tôi thà tin rằng hành lang đó quá tối nên anh không nhìn thấy tôi. Nếu không anh sẽ không có dáng vẻ bỏ đi như thế.

Tôi cầm ly trà lớn đi vào phòng vệ sinh, không hề nghĩ ngợi đổ vào trong bồn rửa tay, trà vẫn còn ấm, có thể tưởng tượng được Dư Thiên chuẩn bị thật lâu đợi tôi tỉnh lại. Nhưng ý tốt của anh ta tôi thật sự tiếp nhận không nổi.

Đề cái ly trở về chỗ cũ, sau đó tôi tìm được chai nước suối từ trong tủ lạnh, xác định miệng chai không có dấu vết bị mở ra tôi mới an tâm vặn, uống vào mấy hớp. Nhưng cổ họng vẫn phát khô, không biết Trình Vi cho tôi uống thứ gì, mặc dù không giống trong những tin đồn quá phóng đại, nhưng qua lâu rồi mà cả người tôi vẫn không tỉnh táo, không làm gì được.

Thật ra thì tôi đoán Dư Thiên sẽ không nói đi là đi, tôi vừa đi ra ngoài thì tám phần là cũng bị anh ta bắt tại trận, cho nên tôi đặc biệt khoá kỹ cửa sau đó nghỉ ngơi một lát, đợi cho đến khi mình khôi phục đầy đủ thể lực, sau đó mới thay quần áo chuẩn bị chạy ra ngoài.

Nhưng cho dù như vậy, lúc tôi mở cửa đầu tiên là nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị.

"Nghỉ ngơi đủ rồi sao?" Thái độ của anh ta cũng không giống như người đã từng phạm sai lầm.

Quả nhiên là tôi nghĩ quá nhiều, Dư Thiên mới vừa đã cứu tôi căn bản cũng không đại biểu anh ta nợ nần gì chuyện của hai năm trước, đến bây giờ anh ta còn có thể hỏi chuyện tôi được như vậy.

Tôi không để ý đến anh ta, tính toán trực tiếp đi vòng qua bên cạnh anh ta, nhưng tôi còn chưa đi một bước thì cổ tay đã bị kéo lại.

Vẫn còn ám ảnh, cho nên hành động của Dư Thiên làm tôi gần như muốn thét chói tai ngay lập tức, nhưng anh ta lại lạnh tay lẹ mắt bịt miệng tôi lại.

Tôi không chịu yếu thế, nhìn về phía Dư Thiên nhưng không có ý nghĩ cầu xin tha thứ hoặc là giãy giụa, tôi trực tiếp nhấc chân lên với đôi giày cao gót nhắm ngay chân của anh ta.

"A, rất có tiến bộ hay sao?"

Khi nói mấy lời kia, Dư Thiên đã thuận lợi lấy giày cao gót xuống, mặc dù hai năm không thấy anh ta nhưng thân thể và khuôn mặt anh ta không có thay đổi đáng kể, nhưng giọng nói và cách làm việc lại hoàn toàn khác nhau.

Cũng có khả năng lúc trước anh ta đều là ngụy trang.

"Trả lại cho tôi!"

Tôi không khách khí hét lên và chuẩn bị đưa tay đoạt giày lại, Dư Thiên cũng không có làm khó tôi, nhưng ngay khi tôi lấy lại giày từ trong tay anh ta.

Tôi thấy Đồng Tiểu Táp đi ra từ trong thang máy. Lần này chỉ có một mình anh, ánh đèn hành lang khách sạn cũng đủ ánh sáng.

Tôi ngây ngẩn cả người, anh giống như cũng ngẩn người một chút, trong ánh mắt tràn đầy khác biệt, nhưng anh vẫn đi về phía tôi bên này.

Trong nháy mắt đó, tôi càng thêm mâu thuẫn, muốn chạy trốn, không muốn chạy trốn. Tôi có quá nhiều lý do làm như không thấy anh, thậm chí lúc đầu trong lòng tôi cũng len lén nghĩ đến hình ảnh gặp lại, nhưng dĩ nhiên tôi không mong đợi nó trong thời gian lâu dài. Trong khi không mong đợi, bất ngờ gặp lại tôi lại không làm theo kế hoạch lạnh nhạt.

Mất thấy Đồng Tiểu Táp từng bước từng bước đi đến, trái tim của tôi đều run rẩy.

Cuối cùng thì Đồng Tiểu Táp cũng dừng lại trước mặt tôi, tôi nhìn chăm chăm vào anh, mà tôi nhìn thấy ánh mắt của anh vẫn mang theo một chút kì lạ và xa cách. Anh đi qua bên người tôi, nói với Dư Thiên: "Anh họ."

"Chúng tôi ——" Dư Thiên nhíu mày.

Đồng Tiểu Táp cười cười, nhìn tôi nói: "Bạn của anh sao?"

Lần này, tôi và Dư Thiên đều ngẩn ra. Mà Đồng Tiểu Táp đi đến cạnh Dư Thiên nhỏ giọng nói một câu, sau đó vỗ vỗ bờ vai của anh, rồi đi vào căn phòng sát vách.

Âm thanh đóng cửa cũng không tính vang, nhưng tôi lại nghe rất rõ ràng.

Không biết ngẩn người bao lâu, tôi mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Dư Thiên: "Anh ấy gọi anh là anh họ sao?"

Dư Thiên nói: "Chúng ta nói chuyện một chút đi, quán cà phê lầu dưới."

Tôi lắc đầu, chuyện này quá hoang đường rồi, chẳng lẽ bây giờ muốn nói cho tôi biết Dư Thiên chính là anh họ của Đồng Tiểu Táp hay sao? Có lẽ tôi sẽ có thể hiểu được tại sao ban đầu Đồng Tiểu Táp sẽ tức giận rồi đi như vậy.

Anh và tôi đã đề cập tới anh họ của anh ấy rất nhiều lần, anh vẫn nói muốn giới thiệu anh họ cho tôi biết. Trong miệng Đồng Tiểu Táp anh họ giống như một nhân vật thần kỳ, anh không thể miêu tả được, là người mà Đồng Tiểu Táp rất kính nể, tồn tại như thần tượng.

Mà Dư Thiên thì có vẻ như thật sự phù hợp với miêu tả của Đồng Tiểu Táp.

Bởi vì Dư Thiên là anh họ của Đồng Tiểu Táp, tôi thật sự khiếp sợ về chuyện này, tôi càng ngạc nhiên hơn là Đồng Tiểu Táp làm như không thấy tôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Tôi đi tới cửa căn phòng Đồng Tiểu Táp đi vào, bắt đầu dùng sức gõ cửa.

"Đừng làm rộn Thẩm Lam, đi theo tôi." Dư Thiên kéo tôi từ phía sau.

"Anh buông ra!"

Cùng lúc tôi hét to, cửa đã được mở ra, nhưng người mở cửa cũng không phải là Đồng Tiểu Táp.

"Cô tìm ai vậy?" Cô gái đứng ở cửa nhìn cô, vẻ mặt cô có chút lúng túng.

"Xin lỗi, tôi tìm lộn phòng." Tôi hốt hoảng giải thích.

Sau khi cô ta đóng cửa lại, tôi lại đi tới căn phòng sát vách, lần này Dư Thiên kéo tôi đi ra khỏi cửa trước khi tôi gõ cửa.

"Đi theo tôi."

"Anh buông tôi ra...tôi muốn đi tìm Đồng Tiểu Táp." "Anh ấy mới vừa vào trong phòng kia."

"Chớ có nói đùa." Tôi vẫn không buông tha đi tới trước cửa sát vách, nhưng đưa tay lên lại hoàn toàn mất đi sự dũng cảm.

"Nếu như em muốn biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì thì hãy đi theo tôi. Nếu như em vẫn muốn lừa mình dối người——"

"Tôi đi với anh."

Tôi và Dư Thiên cùng nhau đến quán cà phê của khách sạn lầu hai, dọc theo đường đi tôi đều không nói lời nào, mà anh ta chỉ nhìn tôi mấy lần sau đó thùy chung đi ở trước mặt của tôi.

Khi tôi ngồi xuống vị trí, tôi vẫn mắt hờn mắt vía.

"Thẩm Lam, em có cảm thấy Đồng Tiểu Táp cậu ấy không biết em hay không?"

Tôi nhìn chằm chằm ly nước trước mắt, vẫn không nói một lời.

"Gần đây tôi mới gặp lại cậu ấy, nhưng tôi nghe nói một chuyện, em tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt. Hai năm trước, cậu ấy gặp tai nạn xe cộ gần bệnh viện." Dư Thiên nhìn tôi một cái, giọng nói càng phát ra trầm trọng: "Cô bé vừa rồi là bạn gái của cậu ấy, bọn họ quen nhau ở Hàn Quốc."

"Như vậy à." Tôi cố làm bình tĩnh: "Thật ra thì tôi cũng cảm thấy anh ấy giống như không biết tôi, tôi chính là muốn chào hỏi chứ không có ý tứ gì khác, anh cũng không sao chứ? Vậy anh đi mau lên." Tôi vội vã đứng lên thật giống như có việc gấp vậy, lúc tôi đứng lên rồi quay đầu lại nói với Dư Thiên: "Đúng rồi mới vừa cảm ơn anh, cứ như vậy đi, anh cũng rất bận rộn, tôi cũng rất bận rộn, tôi đi nha."

Sau khi nói liên tiếp nói những lời đó, tôi chạy như bay.

Phải gọi là trốn.

Tôi nghĩ trong lúc nhất thời tôi vẫn không tiếp thụ nổi nhiều chuyện như vậy, tai nạn xe cộ? Hay là nói, mất trí nhớ? Còn có một bạn gái quen nhau ở Hàn Quốc nữa chứ.

Những lời này liên tục thay phiên phát hình ở trong đầu tôi, tôi căn bản không bình tĩnh được.

Những tình tiết kia tôi nghĩ rằng chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết mà thôi, khó có thể xông vào trong sinh hoạt của tôi, cái này thật không phải là một chuyện cười hay sao? Cho dù tôi yêu hay hận Đồng Tiểu Táp, có phải còn ôm mong đợi hay không, thế nhưng anh đã hoàn toàn không biết tôi. Khó trách ở cửa phòng vệ sinh anh cứ rời đi như vậy.

Đồng Tiểu Táp, anh không nhớ rõ tôi, anh thành công biến tôi thành người xa lạ.

Tôi thật sự bại hoàn toàn.

Trên đường trở về tôi giống như khóc, tài xế xe taxi lúc thấy tôi chạy ra từ khách sạn thì liên tục hỏi tôi có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, có muốn đưa tôi đến đi đồn cảnh sát không.

Ngày đó, sau khi trở lại nhà trọ tôi tắm nước lạnh, bắt buộc mình không cần suy nghĩ tiếp bất kì chuyện gì về Đồng Tiểu Táp nữa. Sau đó, tôi liên tục cảm mạo nóng sốt một tuần lễ, vừa khỏi bệnh tôi lại trở về cuộc sống như ban đầu, giống như chuyện ngày đó hoàn toàn không xảy ra vậy. Tôi vẫn đi phỏng vấn và vẫn bị từ chối như cũ.

Trên một số website, thỉnh thoảng vẫn xuất hiện tin tức về Đồng Tiểu Táp, kể cả bạn gái của anh.

Duy nhất để cho tôi may mắn ấy là hôm sau Dư Thiên không tiếp tục đi tìm tôi, mà tôi không ngờ, người tìm tới cửa lại là Trình Vĩ.

Ngày đó anh ta xuất hiện, sáng sớm tôi ra cửa đến trời tối mới có thể về nhà trọ, lúc tôi đang chuẩn bị mở cửa thì bị người dè xuống bả vai từ phía sau lưng.

"Anh đến làm gì." Tôi nắm chặt chìa khóa.

"Anh đến nói xin lỗi em." Về mặt Trình Vĩ thành khẩn nhìn tôi, tay lại không có buông ra.

"Ừ tôi biết rồi, anh có thể đi." Tôi vừa nói vừa cố gắng né tránh anh ta.

"Gần đây bác gái không hỏi của chúng ta tiến triển thế nào sao?" Đột nhiên Trình Vĩ mỉm cười: "Anh nói với bác ấy biết anh đã cầu hôn em rồi. Thẩm Lam, em sẽ tha thứ cho anh đúng không?"

"Anh nói điên làm gì!"

Tôi lùi về phía sau một bước và nhấn chuông báo động sau lưng.

"Chuyện lúc trước là anh không đúng, anh cũng đã nói xin lỗi em rồi, nhưng anh thật sự rất thích em. Ngày ấy, anh thật sự uống rượu say mà, anh xin lỗi ____"

Trình Vĩ nói mới một nửa thì bảo vệ nhà trọ đã chạy tới, tôi chỉ vào anh ta nói: "Người này muốn vô lễ với tôi!"

Trình Vĩ kinh ngạc nhìn tôi một cái, anh ta đã bị hai bảo vệ đặt ngay tại trên tường.

"Có muốn chúng tôi giúp cô báo cảnh sát hay không."

"Tôi ——" Đột nhiên tôi dừng lại.

"Tiểu thư ngài không có sao chứ?"

"Không sao." Tôi lắc đầu: "Mới vừa là hiểu lầm, thật xin lỗi."

Tôi xoay người thật nhanh mở cửa đi vào rồi khoá trái cửa. Tôi cũng không biết tình hình ngoài cửa thế nào, tôi không có báo cảnh sát là bởi vì, mới vừa rồi Trình Vĩ móc điện thoại đi động từ trong túi tiền hướng về phía tôi.

Tôi nhớ tới ngày ấy, ở trong phòng vệ sinh. Tâm trí tôi cũng không rõ ràng, tôi thật sự không nghĩ ra anh ta rốt cuộc có từng chụp được hình gì hay không nữa. Nhưng Trình Vĩ giống như muốn chứng thật ý nghĩ của tôi, mấy phút sau tôi nhận được một tin nhắn, bên trong là một tấm hình.

Tiếp đó, Trình Vĩ lại gọi điện thoại tới đây.

"Thẩm Lam, cô hại tôi mất việc, có phải cô nên làm những việc gì đó để bồi thường hay không?"

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới một người vứt bỏ mặt nạ đạo đức giả nhanh như vậy.

"Nếu như cô không muốn mẹ cô nhìn thấy những tấm ảnh này."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4

"Nói đi, anh muốn cái gì."

Trước đây, tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt thật sự của Trình Vĩ, nhưng tôi rõ ràng ý nghĩ của anh ta bây giờ. Trình Vĩ nắm được nhược điểm của tôi để dùng mẹ đe dọa tôi, hai năm qua, tôi sớm đã không phải là Thẩm Lam trước đây, sự sắc sảo của ngày trước đã bị 11 mải mơn thành hồ sâu rồi, thị phi đã chết hết rồi.

Tôi càng thêm dè dặt hơn so với ngày trước.

Điện thoại bên kia, giọng nói Trình Vĩ càng thêm hài lòng: "Coi như cô thông minh, yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản. Thứ nhất, tôi muốn cô nghĩ cách để tôi có thể trở lại làm việc. Thứ hai, tôi nghe nói trước đây không lâu cha cô cho cô một khoản tiền để cho cô mua nhà ở đây ——"

"Anh cũng quá coi trọng tôi rồi." Tôi cắt đứt lời nói của Trình Vĩ: "Anh cảm thấy tôi có bản lĩnh làm cho anh mất công việc hay sao? Tự tôi cũng không

tìm được công việc này, tôi lấy cái gì giúp anh trở lại công ty đây hả, còn khoản tiền mà cha tôi cho tôi đã trả lại từ lâu rồi."

"Nhưng Thẩm Lam à, tôi nghe nói thân thể mẹ cô không tốt lắm, cô nói nếu như bà ấy nhìn thấy những ảnh này, ngộ nhờ xảy ra cái gì ngoài ý muốn thì làm sao đây ta."

"Đủ rồi. Tôi hứa với anh, sau khi chuẩn bị xong tôi sẽ điện thoại cho anh."

Nói xong, tôi cúp điện thoại, Trình Vĩ càn vô si hơn so với trong tưởng tượng của tôi. Tôi khoá trái cửa phòng rồi trở lại trên ghế sa lon nhớ tới lời nói của Trình Vĩ mới vừa rồi, anh ta mất việc, còn nói là bởi vì tôi.

Điều này sao có thể? Chuyện ngày đó tôi hoàn toàn làm như không có xảy ra, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ muốn trả thù. Nếu như không phải là tôi, như vậy..... Tôi nghĩ tới Dư Thiên, ngày đó là Dư Thiên đã cứu tôi.

Năm phút sau, tôi bấm điện thoại của Dư Thiên, hai năm trước tôi là trợ lý của anh ta, mặc dù tôi đã sớm vứt bỏ mã số đó nhưng tôi vẫn có thể nhớ ra, thật may là anh ta vẫn không đổi mã số. Dư Thiên giống như đặc biệt đang đợi cú điện thoại này vậy, gần như là nghe ngay lập tức.

Giọng anh ta sâu kín truyền tới: "Thế nào, bây giờ muốn gặp tôi rồi hả?"

Tôi hít một hơi thật sâu: "Anh nói không phải anh khiến Trình Vĩ mất việc làm hay sao?"

Dư Thiên mỉm cười, giọng nhẹ nhàng nhàn nhạt: "Em nghĩ còn có ai sẽ giúp em không?"

"Tôi không cần anh xen vào việc của người khác."

"Hả? Em cảm thấy tôi xen vào việc của người khác ư, có phải anh ta tìm em gây phiền toái gì phải không, cho nên bây giờ em hi vọng tôi tha cho anh ta một lần."

Không thể không thừa nhận Dư Thiên đoán thấu tâm tư của Trình Vĩ, dĩ nhiên điều này cũng có thể là bởi vì bọn họ vốn là đồng loại. Dư Thiên biết rõ Trình Vĩ mất việc sẽ tìm tôi phiền toái, anh ta rõ ràng chính là muốn tôi cầu xin anh ta giúp một tay.

"Em muốn tôi làm gì?" Dư Thiên hỏi lần nữa.

"Ừ, tôi cần anh giúp tôi làm một chuyện."

"Nói đi."

"Tôi muốn đến đồn cảnh sát báo án. Tôi biết rõ anh có cách. Nếu như anh đồng ý giúp đỡ và làm chứng, tôi có thể ——"

"Có thể cái gì?"

"Tôi có thể cho anh tiền."

Dư Thiên bật cười, tôi gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ anh ta cười nghiêng ngả bên kia điện thoại, hai năm trước anh ta được coi là một thành phần trí thức nhỏ ở thành phố lớn, nhưng cho dù như vậy, dùng tiền mua Dư Thiên, những lời này giống như là chuyện cười vậy.

Trên thực tế, tôi cũng không có ý định dùng tiền đi giải quyết chuyện này, thứ nhất đó là tôi vốn tính trả lại tiền cho cha tôi, thứ hai lấy tính tình của Dư Thiên tôi nói như vậy không chừng anh ta sẽ giúp tôi vô điều kiện.

Đánh cuộc ván cờ này, tỷ lệ chiến thắng vẫn rất cao.

Kết quả là giống như tôi mong đợi vậy, Dư Thiên nói trong điện thoại: "Nửa tiếng nữa đến nhà hàng mới mở đối diện với căn hộ của cô chờ tôi."

"Được." Tôi vừa đồng ý, trong lòng hận cắn răng nghiêng lợi.

Dư Thiên có chuẩn bị mà đến, ngay cả nơi tôi ở anh ta cũng rất rõ ràng.

Sau khi cúp điện thoại tôi thay quần áo vội vội vàng vàng đi đến nơi đã hẹn trước, Dư Thiên nhìn thấy tôi đầu tiên nhìn ngẩn người một chút. Tôi biết rõ dáng vẻ của tôi đặc biệt tiêu tụy, giống như bà nội trợ đáng thương 30 mấy tuổi đột nhiên phát hiện ông xã ở bên ngoài ... lại còn bị đuổi ra khỏi cửa vậy, trên mặt của tôi đã viết hai chữ đau khổ kia.

Bởi vì như vậy, thái độ của Dư Thiên hoà hoãn hơn đối với tôi một chút, ít nhất trên đường đến đồn cảnh sát anh ta không có lên tiếng giễu cợt tôi nữa.

Trên đường tôi cùng Dư Thiên đi đồn cảnh sát, Trình Vĩ cũng bị bắt tới.

Điều này nói rõ, thời gian hai năm Dư Thiên cũng kiếm ra được một số con đường, chuyện ở khách sạn kia đã qua một đoạn thời gian, dưới tình huống chúng tôi không có vật chứng, Trình Vĩ đã bị bắt trở về.

Kế tiếp chúng ta ghi chép khẩu cung, sau đó lại chỉ ra và xác nhận, Dư Thiên nói với tôi: "Em có thể trở về nhà chờ đợi tin tức, phía sau là chuyện của

luật sư sẽ xử lý. Tôi sẽ nói kết quả cho em biết."

"Vậy cảm ơn anh."

Những lời này, tôi nói rất dối trá, nhưng Dư Thiên giống như không quan tâm. Tôi thậm chí không có nói với anh ta mà đã đi ra bên ngoài, lúc đi tới cửa, Dư Thiên gọi tôi lại.

"Thẩm Lam, vật này tôi cảm thấy nên cho em là tốt nhất."

Tôi cau mày quay đầu lại, Dư Thiên đi tới trước mặt của tôi xòe bàn tay ra, phía trên là một thẻ nhớ nho nhỏ.

"Đây là tìm được trong phòng làm việc của anh ta, tôi nghĩ anh ta dự bị một cái."

"Anh!" Dư Thiên có thể lấy được thẻ nhớ cũng không làm tôi bất ngờ, nhưng nếu anh ấy đã biết đưa cái này thẻ nhớ cho tôi, nói rõ anh ta đã nhìn ảnh bên trong rồi.

Nghĩ tới đây, mặt tôi đỏ tới mang tai.

Mà Dư Thiên mỉm cười, tiến tới bên tai tôi nói: "Ngày đó lúc cứu em cũng đã thấy hết. Chẳng qua tôi không bảo đảm trong máy vi tính của tôi có chức năng tự động sao lưu không nữa."

"Tôi sẽ cho anh tiền."

"Em chuẩn bị cho bao nhiêu?"

"Anh cũng không khác gì Trình Vĩ là mấy." Tôi hỏn hển chỉ vào Dư Thiên.

"Tôi giống như chưa bao giờ nói mình là một chính nhân quân tử. Cứ như vậy đi Thẩm Lam, trở về nhà trọ nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, đây là tôi uy hiếp em làm một chuyện. Sau này hành hạ em thế nào tôi cần phải nghiên cứu tốt một chút."

Tôi còn chưa phục hồi tinh thần lại, Dư Thiên đã nghênh ngang rời đi. Bóng lưng của anh ta rất tiêu sái, anh ta nói ra những lời đó, cũng đủ hèn hạ.

Người thật sự tốt, quên đi nỗi đau của vết sẹo, tôi không nên ảo tưởng Dư Thiên sẽ đại phát từ bi.

Xác định xe của Dư Thiên lái rất xa sau đó tôi mới chậm rãi giơ chân lên, mỗi một bước đều rất khó khăn. Trình Vĩ chụp những hình kia đối với tôi mà nói chính là bom hẹn giờ, tôi không phải có nhiều cốt khí, chẳng qua là quá rõ năng lực của mình mà thôi, tôi hoàn toàn không xử lý được chuyện này, cho nên muốn đến tìm Dư Thiên giúp một tay.

So sánh dưới, tôi tình nguyện bị Dư Thiên uy hiếp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Chương 4.2

Mấy ngày sau khi rời khỏi đồn cảnh sát tôi lại nhận được một cú điện thoại, đối phương tự xưng là trợ lý của Dư Thiên. Lúc ấy trong tay tôi bung một chén nước thiếu chút nữa vẩy vào trên người mình.

Theo đạo lý mà nói, anh ta phải là hậu bối của tôi, nhưng nghe anh ta nói mấy câu nói sau tôi phát hiện trợ lý mới này đầu óc rõ ràng hơn tôi quá nhiều, nói tới nói lui đến rõ ràng mạch lạc, tài ăn nói này có thể đi làm luật sư. Dư Thiên tuyển trợ lý giỏi như vậy, xem ra hai năm qua anh ta cũng thuận buồm xuôi gió.

Trong điện thoại, trợ lý của Dư Thiên nói cho tôi biết vụ án Trình Vĩ sẽ phải lập tức mở phiên tòa rồi, tôi không cần có mặt, bọn họ đã sắp xếp xong hết mọi chuyện rồi, lần này Trình Vĩ phải chịu khổ rồi. Anh ta tự thuật đến xem, tội của Trình Vĩ được phóng đại vô số lần, quá trình cũng quá kịch tính rồi, nhưng tôi lo lắng duy nhất vẫn những chứng cứ không có căn cứ để mà tố cáo.

Trợ lý đoán được ý nghĩ của tôi, vì vậy bổ sung: "Thẩm tiểu thư xin ngài yên tâm, Dư tiên sinh bảo tôi nói với ngài những hình kia anh ta bảo quản rất tốt, tuyệt đối không để cho người thứ tư thấy."

"Vậy nhất định giúp tôi cảm ơn anh ta."

Lúc nói cảm ơn, tôi dùng sức siết chặt ngón tay.

Trợ lý vừa mới cắt đứt điện thoại, Dư Thiên lại gọi điện thoại đến, giọng nói của anh ta mang theo vui vẻ giống như có chuyện vui.

"Sao thế Thẩm Lam, em hài lòng với sự sắp xếp của tôi chứ?"

"Hài lòng, nghĩ tương đối hài lòng. Dư tổng quả nhiên có thủ đoạn, khó trách ban đầu cũng lừa tôi xoay quanh."

Nói tới chỗ này, Dư Thiên rõ ràng ngần người một chút, tôi cũng không lên tiếng. Một lát sau anh ta lại tiếp tục mở miệng: "Lát nữa tôi đi đón em, cùng nhau ăn cơm thuận tiện tôi muốn cầu xin em hoàn thành một chuyện. Nếu như em ——"

"Yên tâm, không có nếu như. 20 phút sau gặp nhau."

Tôi trực tiếp cúp điện thoại, dùng mười phút làm cho thần thái mình nhìn sáng láng, sau đó đến nơi mà chúng tôi hẹn trước để gặp mặt.

Dư Thiên cũng đứng lúc đến đón tôi.

Lúc anh ta nhìn thấy tôi mỉm cười, đi tới: "Sau này thì như vậy đi, chớ làm cho mình bết bát nữa, nhớ không?"

Lời nói của Dư Thiên làm cho tôi có một chút khiếp sợ, đã lâu không quan tâm trong nháy mắt làm cho tôi quên mất anh ta đã từng làm mấy chuyện kia, chỉ là cũng trong nháy mắt đó mà thôi, tôi làm bộ cười nói: "Đi thôi, nếu anh phải cầu xin vậy hôm nay cũng là anh mời khách thôi."

Tiếp đó, Dư Thiên đưa tôi đến một nhà hàng Tây, hai năm trước khi chúng tôi cùng đi công tác cũng đã tới nhà hàng này, lúc gọi thức ăn Dư Thiên tự nhiên cúi đầu.

Khi anh ta nói muốn đi nhà vệ sinh một chút, một người phục vụ vội vàng đi tới.

"Thật xin lỗi tiểu thư, mới vừa rồi chúng tôi không cẩn thận quên mất vị tiên sinh kia yêu cầu không thêm sữa tươi chén canh này. Cho nên bây giờ bắt tôi đổi đi."

"Không sao, không cần."

"Nhưng..."

"Anh đi làm việc đi chúng ta sẽ ăn phần này."

"Vậy cũng được ạ."

Dư Thiên nói mình dị ứng với thức ăn có sữa tươi, chuyện này tôi còn nhớ, nhưng tôi lại không tin, anh ta lừa tôi lâu như vậy nhiều lần như vậy, ít nhất bây giờ tôi muốn tận mặt vạch trần anh ta.

Tôi cho rằng chỉ có một chút xú như vậy, cho dù anh ta thật sự dị ứng thì tối đa cũng chỉ nổi chút mẩn đỏ trên mặt mà thôi, chút trừng phạt này căn bản không tính là cái gì, hơn nữa nói không chừng anh ta thật sự chỉ dùng chuyện này lừa tôi và Elle đồng tình thì sao.

Lúc trở lại Dư Thiên hình như không phát hiện dị thường gì, vì che giấu sự chột dạ của mình, tôi cố ý cúi đầu liếc mẹt ăn trong đĩa, anh ta nhìn thấy tôi như vậy còn mỉm cười hài lòng.

Tiếp đó, anh ta uống một hớp canh.

"Như thế nào? Mùi vị ở đây vẫn không thay đổi phải không, tôi nhớ anh rất thích."

"Ừ, uống rất ngon, chỉ là có mùi vị là lạ."

"Thật sao?" Tôi giả bộ như không biết tiếp tục cúi đầu.

Kế tiếp tôi không nghe Dư Thiên nói chuyện nữa, lúc ngẩng đầu lên thì thấy anh ta đang cau mày, trên mặt ửng hồng, hai tay của anh ta ấn cổ họng của mình giống như không thể thở vậy.

"Tôi không mang thuốc, Thẩm Lam, giúp tôi gọi xe cứu thương."

Àm, ly nước trong tay tôi rơi trên mặt đất, tôi vừa gọi điện thoại gọi xe cứu thương xong thì đến đứng bên cạnh Dư Thiên, tay chân tôi luống cuống vuốt ngực của anh ta giúp anh ta hô hấp.

Cũng may, xe cứu thương tới rất nhanh. Lúc Dư Thiên được đưa lên đi cấp cứu tôi cũng đi theo sau.

Lần này chính tai nghe được bác sĩ nói, tôi mới biết chuyện này tôi thật sự trách lầm Dư Thiên. Sau khi anh ta được đưa vào phòng bệnh tôi cũng đi theo vào.

Tôi đứng ở cửa, Dư Thiên gọi tôi đi vào.

Thật ra thì, có một số việc tôi vẫn ghi hận anh ta, hơn nữa còn là đặc biệt hận, thế nhưng lúc sống chết trước mặt cũng có vẻ quá nhỏ bé, bởi tôi vì một chút lòng riêng lại làm cho Dư Thiên xoay một vòng trước mặt thần chết, anh ta tựa vào bên giường bệnh, sắc mặt rõ ràng tái nhợt.

"Được rồi tôi đã không sao, nghỉ ngơi một tiếng là có thể đi."

"Tôi..... Thật xin lỗi....." Tôi vẫn nói xin lỗi.

"Em không phải cần tự trách. Tôi..." Dư Thiên nhìn tôi: "Thật ra thì tôi chỉ ngủ một chút cũng biết trong chén canh kia trong có thêm sữa tươi, tôi chỉ muốn giống như em chứng minh một chút, tôi cũng không gạt em mỗi chuyện. Có phải rất ngây thơ hay không? Cũng là các cô gái đều cảm thấy nói dối một lần thì cả đời đều không đáng được tin tưởng."

"Không có." Tôi lắc đầu một cái: "Thật ra thì chuyện kia đều đã qua lâu rồi, bây giờ anh xem tôi trôi qua cũng rất tốt, là tôi không nên thử dò xét anh như vậy, thật xin lỗi Dư Thiên."

Dư Thiên cúi đầu: "Em hận tôi hay trách tôi cũng là việc nên làm, trên thực tế, đúng là tôi làm hại em bị Đồng Tiểu Táp hiểu lầm. Hai năm qua tôi luôn tìm em, nhưng vẫn không có một chút đầu mối, không ngờ cuối cùng lại gặp ở đây."

Elle sớm nói với tôi Dư Thiên luôn tìm tôi, tôi bảo cô ta che giấu giúp tôi, tôi không hiểu Dư Thiên muốn tìm tôi có mục đích gì, quan trọng hơn là, hai năm qua cuộc sống mà tôi đã trải qua không giống với người bình thường, tôi nghĩ trong khoảng thời gian này sinh mệnh của tôi sẽ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Chương 5

"Ha ha." Tôi cười toét miệng, không kiểu cách nhưng đặc biệt miễn cưỡng, hoàn toàn chạy không khỏi ánh mắt của Dư Thiên, cho nên khi anh ta chất vấn thì tôi đoạt nói trước: "Tôi khẳng định không thể để cho anh tìm được tôi."

"Cũng được thôi." Dư Thiên từ trên giường bệnh đi xuống rót cho mình một ly nước, tiếp đó rót cho tôi một ly. Sau đó anh ta không nói gì nữa, mà đi đến cửa sổ trước mặt đưa lưng về phía tôi.

Qua một giờ, bác sĩ đến giúp Dư Thiên kiểm tra và sau đó nói anh ta có thể rời đi. Trong trọn cả quá trình cũng không có bất kỳ người nào tới thăm Dư Thiên cả, trong phòng bệnh có chút lạnh tanh. Tôi không biết giữa kiều ngạo và cô độc hai người này gộp lại có phải tương đương với cao ngạo không nữa, thế nhưng Dư Thiên để cho tôi không hận nổi.

Lúc cùng nhau đi thang máy, cuối cùng thì tôi muốn tìm một đề tài hóa giải bầu không khí ngột ngạt, mà khi tôi rót cuộc tìm từ đề tạo thành một câu hoàn chỉnh thì lại thấy Dư Thiên đang nhìn tôi, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt.

Nói thật, tôi rất ghét Dư Thiên cười như vậy, bộ dáng kia của anh ta bí ẩn giống như tùy thời cũng có thể nhìn thấu người khác.

"Thẩm Lam, ngày đó lúc gặp mặt tôi cảm thấy được em thay đổi rất nhiều. Nhưng bây giờ xem ra, thật ra thì vẫn tốt."

"Vậy sao." Tôi cúi đầu, đột nhiên rất muốn trốn tránh đề tài này, thậm chí chuẩn bị cười đùa hí hửng. Tôi không muốn đồng tình càng không hy vọng vui vẻ, cũng không có ý muốn nói xin lỗi.

"Như vậy đi Thẩm Lam, bây giờ tôi cần một trợ lý, chiều nay ba giờ gặp ở quán cà phê khách sạn."

Cửa thang máy mở ra, Dư Thiên không hỏi tôi có đồng ý hay không đã đi ra ngoài, đợi đến lúc tôi lấy lại tinh thần đuổi theo ra thì đã sớm không thấy được bóng dáng của anh ta rồi.

Sau khi trở lại nhà trọ, tôi phân tích cẩn thận thật nhiều lần về câu nói của Dư Thiên, tôi vừa đúng cần một công việc, nhưng đối phương là Dư Thiên, có đi hay là không, tôi do dự thật lâu, một đêm gần như không ngủ ngon. Buổi chiều ngày hôm sau, tôi vẫn đến quán cà phê đúng giờ. Gọi điện thoại cho Dư Thiên mà không gọi được, tôi không thể làm gì khác hơn là đặc biệt đi một chuyến đi cảm ơn ý tốt của anh ta.

Dĩ nhiên, vẫn là từ chối.

Mà tôi đợi trong quán coffee rất lâu nhưng không thấy anh ta xuất hiện. Đang lúc tôi chuẩn bị lúc rời đi, tôi thấy được Đồng Tiểu Táp đi tới.

Tôi ngăn người một chút, ngẩng đầu lên lần nữa, anh chạy tới trước mặt của tôi.

"Thẩm Lam?"

Tôi thiếu chút nữa thì muốn chạy trốn, nhưng hai chân không chấp nhận đại não chỉ huy.

"Hoá ra cô chính là Thẩm Lam, thật không nghĩ tới anh họ để cô đến làm trợ lý cho tôi." Lúc Đồng Tiểu Táp nói chuyện luôn nhìn tôi, không có chút nào khác thường: "Đừng có ngây người như vậy, tôi bị muộn rồi, đi thôi."

"À?" Tôi không hiểu lời nói của Đồng Tiểu Táp.

"Làm sao cô còn ngẩn người?" Đồng Tiểu Táp buồn bực nhìn tôi, đã vươn tay ra lôi kéo cổ tay của tôi đi ra bên ngoài quán cà phê.

Chúng tôi cùng nhau vào thang máy, tôi thấy được anh ấn nút xuống, là tầng lầu phòng khách sạn ngày ấy, sau khi thang máy dừng lại anh đi nhanh ra ngoài, tôi vẫn còn ngẩn người ở bên trong, Đồng Tiểu Táp không có cách nào đành phải vòng trở về kéo tôi đi ra ngoài.

Tôi bị anh một đường kéo vào trong phòng. Lúc cửa bị đóng lại tôi mới tỉnh táo lại, mà Đồng Tiểu Táp lại thay áo trước mặt tôi.

"Tại sao cô vẫn nhìn tôi?" Đồng Tiểu Táp nhìn tôi một cái không giải thích được đặt câu hỏi: "Anh họ không có nói cho cô biết nội dung công việc hay sao?"

Tôi lắc đầu một cái, suy tư hoàn toàn theo không kịp tiết tấu của anh ta.

Sau khi Đồng Tiểu Táp thay quần áo xong than thở đi tới trước mặt của tôi: "Dáng vẻ của cô xinh đẹp, sao không thể thông minh trước sau như một vậy. Làm phiền cô giúp tôi sắp xếp đồ vật trong phòng, 15 phút sau chúng ta lên đường ra sân bay."

"Tôi không phải ——"

Lần này, tôi tin tưởng Đồng Tiểu Táp và Dư Thiên thật sự là anh em họ rồi, anh và Dư Thiên chỉ lo nói hết lời mình muốn nói rồi bỏ đi, tôi mới mở miệng thì Đồng Tiểu Táp đã đi ra khỏi phòng rồi.

Cửa đóng phịch một tiếng, tôi mới hơi tỉnh táo một chút.

Tôi đi tới bên trên giường, nhìn áo len Đồng Tiểu Táp mới vừa cởi ra.

Đồng Tiểu Táp đã quên mất tôi rồi, còn tôi thật ra thì càng rất muốn quên đi anh, quên mất tất cả mọi chuyện hai năm qua. Nhưng tôi vẫn không quên được thân thể mình khom xuống cầm lên quần áo của Đồng Tiểu Táp ôm vào trong lòng.

Vừa lúc đó, cửa lại mở, Đồng Tiểu Táp đứng ở cửa cau mày nhìn tôi: "Cô làm gì đấy?"

"Không có." Tôi dụi mắt: "Tôi xếp quần áo."

"Cô chẳng lẽ thật sự ngốc như vậy sao? Thay cho đi cũng không cần ngốc như vậy. Cô nhanh lên một chút đi, sau khi sắp xếp xong đến quán cà phê tìm tôi."

"Ừ." Tôi gật đầu, đồng thời để áo len xuống, tiếp đó mở ra vali hành lý, từ trong tủ quần áo lấy quần áo ra bắt đầu xếp, Đồng Tiểu Táp lại nhìn tôi một chút, xác định lần này tôi nghiêm túc giúp anh sắp xếp mới yên tâm rời đi.

Lúc ấy, trong lòng tôi ề ề không hiểu dâng lên một chút xúc động, nhưng tôi không có khóc, vừa nhìn những quần áo kia của Đồng Tiểu Táp đã biết là hàng hiệu rồi, tôi sợ làm dơ quần áo của anh.

Sau khi xếp quần áo tôi lại đi phòng vệ sinh, cái ly bàn chải đánh răng kem đánh răng dao cạo râu của anh đều đặt gọn gàng, điểm này cũng giống Đồng Tiểu Táp như trước đây, cho dù đi nhiều chỗ xa hay gần thì đồ dùng cá nhân của anh cũng chuẩn bị hết, cho tới bây giờ đều không cần đồ dùng trong khách sạn. Tôi lấy dao cạo râu, mấy chiếc nhô râu ria phía trên cũng làm cho lòng tôi thất lại. Trước kia tôi luôn cười nhạo anh là thích sạch sẽ, anh phản bác nói đồ dùng đã lâu đều có tình cảm, anh không muốn đổi lại.

Bây giờ, không biết cái ly mà hai năm trước tôi không cẩn thận để lại trên miệng ly một vết nứt. Không biết Đồng Tiểu Táp từng có bị vết nứt đó cắt qua hay không nữa.

Khi tôi sắp xếp toàn bộ vật sở hữu xong kéo theo vali hành lý chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên tôi thấy phía dưới gối đầu còn để một bộ quần áo. Tôi để vali hành lý xuống quay lại, cầm gối đầu lên.

Đây thật sự là một bộ quần áo, kiểu quần nữ tơ tằm, vải mỏng đến nỗi tôi tưởng lầm là chiếc khăn tay.

Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng dùng khăn giấy cầm bộ đồ ngủ đó chuẩn bị nhét vào túi chứa áo len mà Đồng Tiểu Táp mới vừa thay ra, nhưng sau đó lại do dự, cho nên lần nữa cầm bỏ vào một túi khác.

Trong lòng tôi càng buồn bực khó chịu, nhưng tôi lại giả bộ làm như không sao cả.

Khi Đồng Tiểu Táp nhìn thấy tôi, tôi đã nhét hai cái túi vào trong vali hành lý của anh rồi. Anh đang muốn mở miệng, tôi đã nói: "Đồ của anh tôi đã sắp xếp lại cho anh rồi đó, nhưng tôi lại cảm thấy anh có thể nhận lầm người."

Đồng Tiểu Táp nhú mày: "Cô không phải là Thẩm Lam sao?"

Tôi nắm chặt tay: "Tôi là."

"Là anh họ tôi mời cô đến làm trợ lý cho tôi?"

"Anh họ của anh sao?" Tôi giống như đã hiểu ra cái gì: "Ý của anh là, là Dư Thiên để cho tôi tới làm trợ lý sao?"

"Nếu không thì sao?" Đồng Tiểu Táp đã đứng lên, không nhìn được nhìn tôi: "Tôi không có thời gian, chúng ta đi thôi."

Tôi ném túi xuống đất: "Thật xin lỗi, tôi không phải là trợ lý của anh, tôi đi đây."

Lần này đến lượt tôi tiêu sái bỏ đi, nhưng trên thực tế, tôi đi mấy bước đã không nhìn được dùng bước lại rồi, tôi núp phía sau cửa vụng trộm mà nhìn anh.

Sau này có thể cũng không cơ hội như vậy nữa, nhìn thêm mấy lần cũng không quá đáng mà.

Đồng Tiểu Táp ở nguyên chỗ lặng im rồi sau đó mới bước đi, anh một tay kéo vali hành lý, cũng không có tiếp tục động tác. Phục vụ đi qua: "Tiên sinh, cần giúp không?"

Đồng Tiểu Táp ngẩng đầu, lại nhìn túi trên đất: "Không cần."

Tôi không biết tại sao anh lại ngăn người, mãi cho đến khi anh khom người xuống nhặt hai túi lên, tôi thấy được, tay của anh, tay anh cố gắng cầm cái túi, nhưng thử đi thử lại nhiều lần cũng không có cách nào nắm chặt, túi được cầm lên lại rơi xuống đất. Cuối cùng, anh không có cách nào đành phải vụng về lấy cổ tay cố gắng xách cái túi.

Khi tôi không biết mình đang làm gì, tôi đã chạy trở về trước mặt của Đồng Tiểu Táp, đoạt lấy vali hành lý trong tay anh, lại dùng cái tay còn lại nhặt lên hai cái túi.

"Đi thôi, không phải anh không có thời gian à."

Đồng Tiểu Táp nhìn tôi, nhưng không nói gì.

Dọc theo đường đi, anh đi trước tôi đi sau, anh đi rất nhanh, trên tay tôi cầm nhiều đồ như vậy chỉ có thể chạy chậm mới theo kịp anh.

Xe taxi đã sớm ở cửa chờ, sau khi Đồng Tiểu Táp lên xe một mình tôi cố hết sức bỏ vali hành lý vào cốp sau. Vốn là tôi không muốn cùng đi, nhưng suy nghĩ một chút lại sợ sau đó Đồng Tiểu Táp không thể xách đồ vật đi ra nên tôi đành phải nhắm mắt lại lên xe ngồi ở bên cạnh Đồng Tiểu Táp.

Khi đó anh đã cúi đầu nhìn điện thoại di động, mà tôi thỉnh thoảng nhìn chằm chằm tay phải của anh. Từ ngày đó ở khách sạn tôi đã chú ý tới, anh luôn dùng tay trái ký tên.

Cũng không phải là tôi nhiều nhạy cảm, chỉ là hai năm qua tôi đã từng vô số lần nhớ đến Đồng Tiểu Táp, mỗi lúc anh càng khắc thật sâu vào trong đầu tôi, hơi có một chút bất đồng tôi đều có thể phát ra hiện.

Mới vừa rồi Đồng Tiểu Táp lại nhặt không nổi túi, chẳng lẽ nói tay của anh.....

Đồng Tiểu Táp cũng phát hiện tôi luôn nhìn tay của anh, có lẽ là anh ngại, nhẹ nhàng siết quả đấm, nhưng nắm không kín hoàn toàn.

Tôi đành phải quay đầu đi không nhìn anh nữa.

Từ khách sạn đến sân bay khoảng hơn một tiếng đồng hồ, khi đi tới nửa đường Đồng Tiểu Táp đã ngủ rồi. Vào lúc này Dư Thiên lại gọi điện thoại đến.

Vì không muốn đánh thức Đồng Tiểu Táp, tôi rất nhỏ giọng nói: "Anh có ý."

"Hả? Tôi có ý cái gì?" Giọng Dư Thiên nhẹ nhõm, thậm chí hài lòng.

"Anh rõ ràng nói là trợ lý."

"Thật sự là trợ lý của tôi thay tôi chăm sóc em họ."

"Anh!!!"

"Thẩm Lam, bây giờ cô vẫn cùng cậu ấy đúng không?"

"Tôi, " Tôi nhìn Đồng Tiểu Táp một chút: "Đúng vậy."

"Cô quả nhiên vẫn là không thay đổi rất nhiều. Tôi thừa nhận với em là tôi cố ý an bài em đi chăm sóc Đồng Tiểu Táp, trong lúc nhất thời có thể em không có cách nào tiếp nhận, nhưng Thẩm Lam, đây coi như là tôi chuộc lỗi bởi những chuyện tôi đã từng làm. Em nên chú ý tới, Tiểu Táp trừ mất đi một phần trí nhớ, tay phải của cậu ấy cũng bị thương. Tôi hi vọng em có thể chăm sóc cho cậu ấy thật tốt, nếu như em vẫn còn yêu cậu ấy."

"Anh nói cái gì đấy." Tôi lên tiếng phủ nhận: "Anh ấy rõ ràng đã ——"

"Cậu ấy và bạn gái cãi nhau, hiện tại cô gái kia đã trở về Hàn Quốc. Tôi biết tôi như vậy là không có đạo đức, nhưng mục đích của tôi là thừa cơ hội này tác hợp cho hai người. Về phần em không phải cần bất kỳ áy náy lo lắng, hai người vốn là..... Tóm lại tôi hi vọng em nắm chặt cơ hội này thật tốt, ba tháng sau cậu ấy cũng sẽ trở lại Hàn Quốc. Em chỉ có 3 tháng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: Bạn Gái Của Anh Họ

"Này, Dư Thiên! Anh chờ một chút ——"

Dư Thiên đã sớm cúp điện thoại, tôi quay sang nhìn thấy Đồng Tiểu Táp vẫn còn ngủ sâu, cho dù ở trong mộng anh hình như cũng không thoải mái, chân mày nhíu rất chặt.

Tôi ngồi bên cạnh anh, giả vờ nhìn cảnh vật qua cửa sổ, nhưng tầm mắt luôn bay tới bay lui trên người của anh, cuối cùng tôi dứt khoát hết sức chăm chú nhìn anh. Tôi luôn không thấy đủ khi nhìn anh một lúc lâu.

Tình trạng Đồng Tiểu Táp ngủ say vẫn kéo dài đến trên máy bay, lúc mới vừa đến sân bay anh tỉnh lại một lát, sau đó đặc biệt công thức hóa đeo mắt kính khẩu trang, tôi vừa xách hành lý vừa ngạc nhiên nhìn anh.

Đồng Tiểu Táp thấy ánh mắt khó hiểu của tôi, anh vẫn giúp tôi chia sẻ một vali hành lý, thậm chí lần này đặc biệt thả chậm bước sóng vai đi cùng với tôi.

Sau khi đổi thẻ lên máy bay, nhân viên hỏi chúng tôi là tách ra ngồi hay là ngồi cùng nhau.

Khi đó, tôi còn chưa tiêu hóa tốt lời của Dư Thiên, trên thực tế tôi chỉ muốn xách hành lý đi gửi vận chuyển và sau đó đi trở về.Sun520 – DD.

Nhưng, khi tôi đang ngăn người không có trả lời thì Đồng Tiểu Táp đã thay tôi trả lời: "Chúng tôi muốn ngồi cùng một chỗ."

Cuối cùng, tôi vẫn lên máy bay với Đồng Tiểu Táp, nhưng sau khi anh ngồi xuống lại ngủ thiếp đi, trên máy bay nhiều người như vậy, tôi không thể trắng trợn nhìn anh được.

Khi nữ tiếp viên hàng không tới đưa nước uống, tôi giúp Đồng Tiểu Táp lấy nước táo mà anh thích uống, một lát sau tôi lại yêu cầu một cái mền đắp lên cho anh. Tôi mượn cơ hội chăm sóc anh để nhìn mặt anh, trong lòng không biết là hạnh phúc hay là khổ sở nữa.

Tôi chỉ là có chút lòng tham.Sun520 – DD.

Nhưng hết lần này đến lần khác, khi tôi thất thần tôi lại không cẩn thận đụng phải tay Đồng Tiểu Táp, anh lập tức tỉnh dậy. Lúc ấy khoảng cách hai chúng tôi đặc biệt gần đặc biệt mờ, anh tròn mắt nhìn tôi một cái, tôi sợ nên thu tay lại ngồi xong. Lúc quay đầu lại, Đồng Tiểu Táp đã cố ý nghiêng đầu qua đưa lưng về phía tôi rồi.

Tôi không biết anh có ngủ thiếp đi nữa hay không, nhưng tôi thật sự có chút mệt nhọc, bởi vì câu nói của Dư Thiên làm tôi mất ngủ suốt đêm, sau đó lại mang mang giờ giờ cả ngày đã sớm kiệt sức rồi.

Tôi miễn cưỡng chống mí mắt nhìn ngoài cửa sổ, cũng không lâu lắm thì ngủ mất rồi.

※※※

"Đồng Tiểu Táp —— Đồng Tiểu Táp —— anh đừng đi ——"

"Này! Cô làm gì đấy, nhanh buông tôi ra."

"Đồng Tiểu Táp ——"

"Cô nổi điên làm gì!"

Đồng Tiểu Táp dùng sức đẩy tôi ra, tôi mới tỉnh lại, sau khi tôi ngồi xong, tôi vuốt mắt nhìn anh: "Đồng Tiểu Táp, anh trở lại....."

Anh không để ý tôi, lúc này trong radio nói máy bay đã chuẩn bị hạ cánh, tôi thấy được Đồng Tiểu Táp cố hết sức đeo dây nịt an toàn, đột nhiên cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, lúc này mới nhớ tới những gì đã xảy ra trong ngày này.

Nếu tôi đổi lại như trước kia thì tôi đã gào to với Đồng Tiểu Táp vì anh không để ý đến tôi, tôi sớm đã nhảy lên, ít nhất cũng sẽ sập cửa mà đi. Nhưng bây giờ tôi vẫn cúi đầu, thứ nhất chúng tôi vẫn còn ở trên máy bay, tôi chạy không thoát được, thứ hai tôi hiểu rằng nếu tôi bỏ đi, có thể về sau cũng không có cách nào gặp mặt nữa. Sun520 – DD.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến cái gì gương vỡ lại lành, tôi chỉ biết rằng thời gian trôi qua con người sẽ thay đổi, tôi sớm cũng không hy vọng xa vời đối với Đồng Tiểu Táp, cho nên mỗi ngày trong ba tháng cũng đều không có khác nhau gì mấy, tôi chỉ muốn lặng lẽ ở bên cạnh anh, đến khi anh rời đi.

Như vậy, không coi là hy vọng xa vời.

Sau khi xuống máy bay Đồng Tiểu Táp lại trở về như mới bắt đầu, anh đi ở phía trước tôi, anh không giúp tôi xách đồ cũng không cố ý chờ đợi tôi ... tôi thậm chí nhìn thấy anh gọi điện thoại, nhìn về mặt anh cũng biết tâm tình của anh không phải quá tốt.

Tôi cúi đầu nhìn túi trong tay, chợt nghĩ đến cái gì. Nhưng tôi không dám suy nghĩ nhiều, nếu tôi nghĩ về điều đó thì tôi sẽ buồn, những cảm xúc không nên đó sẽ đập vào mặt của tôi.

"Cô có thể nhanh lên một chút hay không?" Đồng Tiểu Táp xoay người lại tức giận nhìn tôi.

Anh không chỉ quên mất tôi, tính khí cũng thay đổi. Chẳng qua tôi cảm thấy như vậy rất tốt, Đồng Tiểu Táp anh cũng sẽ không bị người ức hiếp, anh chắc chắn sẽ không thích cô gái tùy hứng không nói lý giống như tôi.

"Cô lại ngăn người cái gì!"

"Tôi ——"

"Thôi, đi nhanh một chút thôi."

Đồng Tiểu Táp cầm lấy túi trong tay tôi, xem đồ vật bên trong sau đó ném chiếc túi chứa bộ đồ ngủ của phụ nữ, khi anh đi về phía tôi, tôi vẫn còn đứng nguyên chỗ đó.

"Chúng ta đi."

Anh lại siết cổ tay của tôi một lần nữa, tôi không có giấy giũa, cẩn thận cảm thụ nhiệt độ của ngón tay anh cọ ở trên tay tôi. Anh là bạn trai của người khác rồi, nhưng tôi lại có lòng tham vì điều này, chỉ mấy ngày là được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Chương 6.2

Chúng tôi trở lại thành phố B.

Tôi cùng Đường Phi lên học đại học thành phố này, tôi biết nơi ở của Đồng Tiểu Táp. Lần đầu tiên sau hơn hai năm, tôi lại nhìn thấy bầu trời nơi này, thật ra thì cũng không có gì đặc biệt, nhưng trong lòng tôi cảm thấy kỳ lạ.

Sau đó, chuyện giống như tôi đoán, Đồng Tiểu Táp nói địa chỉ với tài xế cũng là nơi chúng tôi đã từng sống. Khi tôi đứng trước cánh cửa đó lần nữa, tôi cảm thấy rằng mọi chuyện phát sinh trước kia vẫn còn trong tầm mắt, trong nhà vẫn còn một Thảm Lam bốc đồng và Đồng Tiểu Táp yêu cô ấy.

Thực tế là, khi cánh cửa không được mở trong một thời gian dài, chỉ có bụi bặm lơ lửng trong không khí mà thôi.

Trong phòng vẫn giống như hai năm trước vậy, đồ đã bị lấy sạch.

Đồng Tiểu Táp lấy điện thoại di động ra: "Anh họ, chúng em đã đến, nhưng anh chắc chắn em phải ở đây sao?"

"Vậy em sẽ đi khách sạn thôi."

"Được rồi, em biết rồi tất cả nghe theo anh."

Tôi không biết Dư Thiên thuyết phục Đồng Tiểu Táp ra sao, sau khi anh cúp điện thoại nhìn tôi nói: "Anh họ bảo ngày mai mới có thể đưa tới đồ dùng trong nhà, trên lầu có một phòng có giường, cô lên trước đi, tôi ở dưới này một ngày."

"Nhưng ——"

"Nếu như cô cảm thấy hoàn cảnh không tốt thì có thể đi một mình." Đồng Tiểu Táp xoay người sang chỗ khác cảm thấy vi tính không nhìn tôi nữa.

"Không có, tôi không có ý đó. Nếu không, anh ngủ trên lầu đi, thật ra thì tôi ở đây ——"

Đồng Tiểu Táp nhìn tôi một cái, tiếp tục dọn dẹp máy vi tính của anh, anh căn bản không có ý tứ muốn nói chuyện với tôi, tôi đành phải đặt vali hành lý của anh và dựng nó lên.

Đồ dùng còn giữ lại là phòng của tôi, nhưng bên trong cũng không có chăn, trước khi gặp Đồng Tiểu Táp, Dư Thiên không tiết lộ một chút tin tức nào với tôi, tôi đã đi theo Đồng Tiểu Táp lên máy bay rồi, cũng không có hành lý, vừa là mùa đông, tôi nằm ở trên giường nhưng lạnh quá không ngủ được.

Có lẽ, còn có một chút cảm xúc đau lòng.

Sau khi nằm xuống một lúc, tôi vẫn không thể ngủ được, đột nhiên rất muốn đi xem Đồng Tiểu Táp có ngủ hay không, không biết anh có lạnh không nữa. Tôi lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài, vừa mới mở cửa ra đã nhìn thấy anh dựa vách tường ngồi trên sàn nhà.

Vì vậy tôi vịn lan can từng bước từng bước cẩn thận đi xuống cầu thang xoay.

Lúc đi một nửa, đột nhiên Đồng Tiểu Táp quay đầu lại nhìn tôi. Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt tươi sáng và xinh đẹp của anh ta, anh cau mày: "Thẩm Lam, cô lại đang làm cái gì?"

#Sun520 – DD.

Tôi vừa nghe đến anh gọi là tôi đã thất thần, trên chân cũng đạp hụt.

Lúc tôi té xuống Đồng Tiểu Táp đã chạy đến và muốn đỡ tôi. Nhưng đột nhiên anh sững sờ nhìn tay của mình.

"Cô có sao không?"

Tôi lắc đầu một cái: "Tôi không sao." Nhưng lúc tôi chống mặt đất đứng lên thì không được, trên đất không biết trước rút thứ gì, đầu gối tôi va vào một phát và sau đó rất đau.

Cuối cùng vẫn là Đồng Tiểu Táp đi tới bên cạnh tôi.

Anh dùng tay trái kéo một cái chân của tôi. Tôi đau toét miệng.

"Cô còn rất yếu ớt." Anh cúi đầu nói.

"Tôi sợ đau."

"Cô ôm tôi...tôi cũng cô đi lên."

"Tôi ——"

"Nhanh lên một chút, các cô gái không phải là không thể ngồi trên đất lạnh hay sao?"

"Ừ, vậy cũng được."

#Sun520 – DD. Đồng Tiểu Táp đã xoay người, tôi ôm cổ của anh dính vào trên lưng của anh, tim của tôi đập rất nhanh, có lẽ anh cũng cảm ứng được, anh im lặng công tôi lên lầu.

Sau khi vào phòng anh đặt tôi ở trên giường và bật đèn lên.

Tôi cho là sau đó anh sẽ đi nhưng anh lại quay trở lại đến bên cạnh tôi, kéo chân tôi qua và cuộn lên ống quần.

"Bị đụng đầu, còn có chút rách da, không tính là nghiêm trọng."

Nói xong anh đi tới tủ treo quần áo bên cạnh mở ra ngăn kéo lấy thuốc bên trong vali.

Hai chúng tôi đều ngăn ra, cái hòm thuốc Đồng Tiểu Táp đặt ở đây hai năm trước, lúc ấy anh mua rất nhiều loại thuốc mà tôi thường dùng, còn nói tôi cả ngày trách trách hô hô luôn làm bị thương mình để cho anh không yên lòng.

Lúc tôi rời đi không mang theo cái hộp thuốc của anh ấy, bây giờ Đồng Tiểu Táp quen cửa quen nẻo tìm được cái này cái hộp thuốc, tôi cho là anh còn nhớ rõ. Nhưng anh ngăn người một chút, sau đó anh dường như đang tự hỏi về hành động kỳ lạ này.

"Trước kia, tôi có thể đã từng sống ở đây."

"Ừ." Tôi gật đầu một cái.

Đồng Tiểu Táp kéo chân của tôi qua, thoa dầu hoa hồng lên trên và bắt đầu xoa bóp. Cảnh tượng giống như lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt ở đây vậy,

lông mi của anh thật dài.

Khác biệt duy nhất chính là thủ pháp đám bốp tốt hơn so với trước kia rồi.

"Đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy không chữa trị cho cô thì không ai giúp tôi quét dọn phòng vào ngày mai." Anh cúi đầu, giọng nói đặc biệt lạnh nhạt.

"Khá hơn chút nào không?"

"Tôi thật ra thì không có việc gì." Tôi ngồi dậy đẩy tay Đồng Tiểu Táp ra, ôm đầu gối đi động đến góc đầu giường.

Đồng Tiểu Táp giương mắt nhìn tôi, nét mặt kia giống như đang nói tôi không biết điều.

Lúc này điện thoại di động của anh lại vang lên. Sau khi, Đồng Tiểu Táp nhìn mã số thì chân mày nhíu lại, lúc anh nhận điện thoại giọng nói cũng không quá tốt: "Nếu em không muốn trở lại thì đừng trở lại, tôi sẽ không đi đón em. Muốn chia tay cũng tùy em thôi!"

Sau khi cúp điện thoại anh phát hiện tôi luôn nhìn anh, lại trợn mắt nhìn tôi một cái. Tôi rút cổ lại, bên tai quanh quẩn vẫn là những lời mà anh vừa nói kia.

Dur Thiên nói không sai, bây giờ Đồng Tiểu Táp đang cãi nhau với bạn gái.

Tôi không thể nói rõ cảm xúc của mình, có một chút nhẹ nhõm, nhưng tôi không dám biểu hiện quá rõ ràng. Tôi cũng rất khinh bỉ mình, lúc biết Đồng Tiểu Táp cùng bạn gái anh gây gỗ thậm chí đang nháo nổi muốn chia tay, tôi thể nhưng hi vọng bọn họ không nên cùng được, ít nhất sẽ không hoà hợp sớm như vậy. Sun520 – ĐĐ.

“Cô không nên nhìn tôi như vậy?”

"À?"

"Thôi, cô là bạn gái của anh họ tôi? Ngày đó tôi nhìn thấy các người cùng nhau vào phòng. Sao anh ấy lại cho cô đi đến làm trợ lý cho tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Đó Mới Không Phải Ghen

"Tôi ——"

Tôi còn đang suy nghĩ làm như thế nào giải thích quan hệ của tôi với Dur Thiên, Đồng Tiểu Táp đã đứng lên, anh cúi đầu xuống nhìn tôi: "Cho dù thế nào tôi vẫn hi vọng cô nên kiểm điểm một chút, tôi đã nhìn thấy chuyện ở khách sạn ngày đó."

Phịch một tiếng, dầu hoa hồng trong tay tôi rơi xuống đất, Đồng Tiểu Táp khom lưng nhặt nó lên nặng nề đặt ở trước mặt của tôi.

"Còn nữa, mời về sau cũng không được nghe lén tôi gọi điện thoại."

Nếu như không phải là chân bị thương tôi chắc chắn đã chạy ra khỏi rồi, nhưng kết quả là Đồng Tiểu Táp sập cửa bỏ đi, thậm chí anh xuống lầu là giẫm trên cầu thang âm thanh đều mang tức giận.

Tôi cảm chai dầu hồng hoa buồn bực một lát, nếu hai năm trước tôi đây sao biệt khuất bị nhốt ở trong phòng thế này, nói không chừng tôi đã trực tiếp mở nắp chai uống rồi. Bây giờ, tôi buồn bực đủ rồi lại co rúc ở trên giường lớn mà không có ga giường này lần nữa, cái này so với trực tiếp ngủ trên sàn nhà cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tôi cho là dưới hoàn cảnh như vậy tôi chắc chắn mất ngủ, kết quả sáng ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại mặt trời cũng phơi đĩnh đầu rồi. Tôi xoa xoa đầu, lúc chuẩn bị từ trên giường đi xuống thì cả người đã trực tiếp nằm trên đất.

Cái nhà này chán chán hạ vào lời nguyên rủa rồi, mỗi một lần tôi ở nơi này nếu không phải ngã bệnh thì chính là bị thương.

Khi tôi thật vất vả bò dậy vịn tường từng bước từng bước đi tới cửa thì không thấy Đồng Tiểu Táp ở đây nữa. Từ trên cầu thang nhìn xuống, trong phòng khách trống rỗng, cũng không thấy hành lý tôi giúp anh đặt nơi ngày hôm qua, cũng không thấy anh đâu.

Tôi ủ rũ cúi đầu đi về phía trước, cuối cùng cũng bước tiếp bước gian nan rồi, một ngày trước buổi tối tâm tình buồn rầu lại chạm mặt đánh ngã tôi. Cuối cùng, tôi ngồi trên cầu thang biến thành một hòn vọng phu, tội nghiệp nhìn chằm chằm vào cửa chính.

Trong lòng nghĩ chính là, Đồng Tiểu Táp lại đi một lần nữa, lại bỏ tôi ở nơi này.

"Cô ngồi đó làm gì?"

Lúc nghe được giọng nói của Đồng Tiểu Táp tôi ngẩng đầu lên, cổ họng có chút khô khốc, qua thật lâu tôi mới hỏi: "Làm sao anh trở lại?"

"Ý của cô là tôi không nên trở lại sao?" Đồng Tiểu Táp đã đứng trước mặt tôi, anh kéo tôi lên khỏi sàn nhà, sau đó đưa túi ny lon trong tay cho tôi: "Buổi sáng tôi phải đến công ty, chân cô còn chưa khỏe thì nghỉ ngơi một ngày đi."

"Tôi ——"

Đồng Tiểu Táp lại không cho tôi cơ hội để nói, sao khi kéo tôi lên thì mình chạy xuống lầu, mở cửa đi.

Tôi cúi đầu nhìn gì đó trong túi nhựa, bàn chải đánh răng khăn lông, còn có bánh mì và một ly sữa đậu nành nóng, hoá ra là sáng sớm Đồng Tiểu Táp đi ra ngoài mua những thứ này, còn đặc biệt mua giúp tôi, nhưng tôi lại không dám nghĩ quá nhiều, tôi biết rõ tính tình anh luôn ôn hòa, là một người hiền lành và đặc biệt luôn khách khí với người khác.

Sau khi đánh răng rửa mặt tôi vẫn len lén đi mở phòng của Đồng Tiểu Táp, quả nhiên là anh mang hành lý vào, hoá ra anh thật sự không muốn một mình len lén đi mất.

Tôi không giải thích được bắt đầu thấy may mắn. Đồng thời cũng khinh bỉ mình trong lòng: Thẩm Lam, làm sao mày quên vết thương đã lành vậy hả? Sun520 – DD.

Buổi trưa một mình tôi quét dọn toàn bộ căn nhà một lần, chúng tôi rời đi hai năm, nhà này cũng bỏ trống hai năm, khắp nơi đều rơi đầy bụi bặm.

Sau khi thu dọn toàn bộ, tôi mệt mỏi trực tiếp ngồi dưới đất, một năm trước sau chuyện kia thân thể của tôi cũng không thật sự tốt cho lắm, hơi khó cực một chút cũng thở hổn hển, cũng là bởi vì nguyên nhân này mà lúc tôi tìm việc làm cũng chưa bao giờ lo lắng bản sức khoẻ, người khác đều cảm thấy tôi không tự lượng sức mình, thật sự là tình huống không có mấy người biết.

Lúc này Đường Phi lại gọi điện thoại cho tôi, lúc thấy hiển thị cuộc gọi đến tôi ngẩng người một chút, mấy ngày qua Đường Phi ít chủ động gọi điện thoại cho tôi ... tôi giao tiếp với anh ta càng ngày càng ít, thỉnh thoảng nghe đến tên của anh ta cũng là từ trong miệng của mẹ tôi.

Bà nói Đường Phi hay đến thăm bà, bà còn nói Đường Phi luôn nhìn chằm chằm cửa phòng của tôi mà ngại ngần.

Mẹ tôi nói đứa bé Đường Phi này thật sự rất tốt, con xem cậu ta cái gì đều lo lắng cho con. Mà tôi biết tôi không xứng với Đường Phi, tôi đều không xứng với anh về tất cả mọi mặt, quan trọng hơn là trong lòng tôi đã có một người, đợi đến lúc tôi quên được người nọ thì đoán chừng tôi cũng không yêu được nữa rồi, tôi không muốn phụ lòng Đường Phi.

Cho nên sau khi tôi từ chối Đường Phi một lần, anh ảm ý làm bộ như không quan tâm đến tôi nữa, cho nên tôi rất bất ngờ khi đột nhiên anh ta gọi điện thoại đến đây.

Điện thoại reo chừng mấy tiếng tôi mới nhấn nghe, giọng Đường Phi nâng cao nhanh chóng: "Thẩm Lam, có phải em đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Tôi ngăn người một chút: "Không có, làm sao anh——"

Đường Phi hít một hơi thật sâu, thật giống như buông lỏng xuống cái gì đó: "Ngày hôm qua tôi đến thành phố N công tác, cho nên —— Thẩm Lam, ngày hôm qua em không trở về nhà trọ phải không?"

"Tôi ——" Trong lúc nhất thời tôi không biết giải thích thế nào: "Thật ra thì tôi có chút chuyện, cho nên. Bây giờ anh ở đâu?"

"Không có việc gì, không có gì, tôi còn có công việc, trước hết như vậy đi, em đi đi."

Lúc cúp điện thoại tôi vẫn không có hiểu ý tứ của Đường Phi, chỉ là lúc này Đồng Tiểu Táp cũng trở lại rồi, đi theo phía sau anh còn có mấy nhân viên đưa đồ dùng trong nhà.

Đồng Tiểu Táp nhìn tôi một cái, sau đó nói: "Phía dưới loạn, cô đi lên trên lầu đi."

"Ừ." Tôi gạt đầu một cái, Đồng Tiểu Táp có một chút thay đổi, anh có thói quen ra lệnh cho tôi rồi, mà tôi bất tri bất giác luôn phối hợp với anh.

Sau khi lên lầu tôi lại liên tục nhận được điện thoại của cha mẹ tôi và Elle, lần này tôi mới hiểu được hoá ra là đến sinh nhật của tôi rồi. Đường Phi không phải đi công tác, chỉ sợ anh đặc biệt muốn đến gặp tôi thôi, lại đợi bên ngoài cả đêm nhưng vẫn không thấy tôi trở về mới không yên lòng mà gọi điện thoại.

Mà bây giờ, anh có thể yên tâm, nói không chừng sẽ nghĩ tới chút gì khác.

Tôi còn đang buồn bực vì chuyện của Đường Phi thì Đồng Tiểu Táp trực tiếp đi vào mà không gõ cửa. Anh cầm một bó hoa hồng to đi đến bên giường tôi để xuống. Tôi ngăn người một chút.

"Đây là?"

Bó hoa hồng này đặc biệt đỏ, phía trên còn cắm tờ giấy nhỏ viết sinh nhật vui vẻ.

Đồng Tiểu Táp đen mặt, nói: "Là tặng cho cô."

Thấy tôi còn ngây ngốc, anh lại bổ sung một câu: "Thật không biết anh họ tôi coi trọng cô chỗ nào nữa."

Thật ra thì lúc Đồng Tiểu Táp nói lời kia thì trong lòng tôi rất buồn, tôi nhớ tới GARY bọn họ, trước kia lúc Đồng Tiểu Táp còn yêu tôi bọn họ cũng không muốn tiếp nhận tôi.

Tôi vẫn luôn cảm thấy bị bạn bè của bạn trai bài xích là chuyện đặc biệt khổ sở, trước kia Đường Phi cũng có anh em tốt nói tôi luôn lấn áp Đường Phi, mỗi lần chúng tôi gây gỗ thì anh luôn là người giải hoà đầu tiên.

Sau đó Đường Phi vì tôi mà tan vỡ với anh kia, lúc ấy tôi rất lúng túng, nhưng Đường Phi nói, về mặt luôn là tôi đây chỉ nhận một mình em là bạn, cho dù sau này em không phải là bà xã của tôi thì em cũng là người bạn quan trọng nhất tôi biết đầu tiên, không đúng, tôi nhất định muốn cho em làm bà xã tôi, cho dù em đổi ý anh đều trối em trở về.

Nhưng Đồng Tiểu Táp, anh không ngừng quên mất tôi, còn giống như bắt đầu chán ghét tôi rồi, chỉ vì lúc tôi gặp anh quá tệ sao?

Tôi lại nhìn hoa một chút, quả nhiên là Dư Thiên đưa tới. Tôi nín thật lâu lại bị cho Dư Thiên gọi điện thoại.

"Sao rồi?"Sun520 – DD.

"Cái gì sao rồi, Dư Thiên anh giờ trò quý gì vậy." Tôi tức giận hờn hời.

"Đĩ nhiên là chúc em sinh nhật vui vẻ, tôi hỏi sao rồi là hỏi phản ứng của Đồng Tiểu Táp đó, cậu ấy có ghen không? Tức giận không?"

"Tôi, " Tôi lập tức lại buồn bực: "Dư Thiên, anh không phải lại sắp xếp cái gì, tôi muốn Đồng Tiểu Táp thật sự quên tôi đi, tôi cũng không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ấy bây giờ."

"Thẩm Lam——"

"Hả?"

Dư Thiên thở dài một cái: "Em thay đổi rồi."

Có thể đi, hai năm qua tôi thật sự thay đổi quá nhiều, tôi không biết những người trước kia vĩnh viễn sẽ không sẽ hiểu sao cái người Thẩm Lam không biết trời cao đất rộng này làm sao sẽ trở nên sợ đầu sợ đuôi như vậy rồi.

Hai năm trước, sau khi mẹ Trương Mật qua đời vì bệnh tim tái phát chết ở trại tạm giam, cuộc đời của tôi đã sớm long trời lở đất rồi.

Ngày đó sinh nhật tôi, Đồng Tiểu Táp cũng không nói với tôi một câu nào, Dư Thiên cảm thấy Đồng Tiểu Táp đó là biểu hiện ghen, thật ra thì tôi quá rõ rồi, bây giờ Đồng Tiểu Táp không khác gì Gary của hai năm trước, anh hoàn toàn không nhớ tôi thì sao mà ghen được chứ, nếu có anh cũng chỉ ghen vì bạn gái ở Hàn Quốc mà thôi.

Mỗi lần nhìn thấy anh gọi điện thoại trong lòng tôi giống như bị kim đâm vậy. Lòng tham đều phải trả giá thật lớn, tôi có thể sống với Đồng Tiểu Táp một thời gian, phải bỏ ra chính là đau lòng.

Sau khi sửa sang xong căn hộ, công việc Đồng Tiểu Táp cũng chính thức bắt đầu, trước đây tôi đơn giản khó hiểu nội dung công việc của anh bây giờ. Hai năm trước Đồng Tiểu Táp cũng đã giải ngũ, sau đó anh đến Hàn Quốc, mới bắt đầu là huấn luyện viên ở một Câu Lạc Bộ nhỏ, sau đó trở thành một bình luận viên của những trận đấu, về sau nữa lại trở thành người chủ trì chương trình khách mời, nhưng trên thực tế, cái khuôn mặt kia trải qua một phen ăn mặc đã sớm làm mê muội điên đảo tâm hồn của các cô gái nhỏ Hàn Quốc rồi. Mấy tháng gần gần anh lại từ Hàn Quốc vội vàng đến Trung Quốc, điển hình thành công xuất khẩu chuyển tiêu thụ tại chỗ.

Mà bạn gái của Đồng Tiểu Táp, thật ra thì cũng là người Trung Quốc xuất đạo ở Hàn Quốc, là một tiểu minh tinh. Đáng người xinh đẹp, chính là tính tình có chút tùy hứng, tình yêu của bọn họ không có công khai, nhưng người chung quanh đã sớm chấp nhận.

Đột nhiên, tôi cảm thấy ghen tỵ nhưng ghen đều vô dụng, Đồng Tiểu Táp anh đã sớm là của người khác rồi, nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy anh cau mày gọi điện thoại trong lòng vẫn là khổ sở không thôi, tức giận khi nhìn thấy dáng vẻ anh đau lòng vì người khác, tôi không thể làm gì khác hơn là thừa nhận đây đều là kết quả mà tôi không quý trọng trước kia.

Bởi vì thân phận trợ lý của anh, tôi không thể không theo sau Đồng Tiểu Táp cả ngày phía sau, công việc bây giờ của anh đã sớm không liên quan gì đến trò chơi nữa rồi, trừ thỉnh thoảng nhận một chút trò chơi đại ngôn (*phát ngôn) hoặc là phỏng vấn ở ngoài, cái khác cũng không khác nhau gì mấy với tiểu minh tinh cả, ra cửa sẽ phải mang theo mắt kiếng, anh rất nổi tiếng trong giới các cậu bé cô bé mười mấy tuổi.

Khi tôi làm việc bên cạnh Đồng Tiểu Táp hơn một tuần lễ, anh nhận được một công việc khác. Tôi cùng người quản lý cầm hợp đồng nhìn Đồng Tiểu Táp, anh cúi đầu suy tính rất lâu sau đó, rồi cuộc vẫn đồng ý.

Đồng Tiểu Táp nhận công việc là chủ đề cho một trò chơi hát khúc, âm thanh anh dễ nghe mới có thể từ giải thích biến thành người chủ trì, mà tôi

giống như cho tới bây giờ cũng không có nghe qua Đồng Tiểu Táp hát.

Quả nhiên, ngày đi phòng thu âm, tôi lại một lần "Lau mắt mà nhìn" anh rồi.

#Đôi lời làm nhảm của Tác giả: Đầu tiên tôi muốn nói, hôm nay ngày đầu tiên trong mấy ngày qua tôi sờ tới máy vi tính. Có lẽ mọi người cảm thấy tôi chậm đổi mới, nhưng tôi vẫn muốn giải thích một lần nữa, bây giờ tôi thật sự có thể làm được tốc độ nhanh nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Đồng Tiểu Táp Ghen

Thật ra thì tôi vẫn luôn không hiểu tính tình của Đồng Tiểu Táp làm sao sẽ nhận một công việc như vậy, ngày đó đến phòng thu âm anh đứng ở bên trong mang tai nghe và nhìn về phía Microphone, dáng vẻ trông rất chuyên nghiệp, tôi cùng người quản lý cũng toát mồ hôi.

Cách tăng kia thủy tinh thật dày, Đồng Tiểu Táp đẹp trai tự nhiên ở bên trong, mà tôi phụ trách bung trà rót nước vội vàng bề đầu sút trán ở bên ngoài. Tôi không thể nghe anh hát như thế nào, nhưng tôi thấy vẻ mặt của chuyên gia thu âm thì tôi cảm âm thấy yên tâm.

Đồng Tiểu Táp cũng giống vậy, chân mày anh không buông lỏng, có một khoảnh khắc tôi cảm thấy như anh đang nhìn tôi, như có như không, mỗi lần khi tôi nghiêng đầu đi vừa lúc anh lại dời tầm mắt đến, tôi cho là ảo giác của tôi, tôi lắc đầu một cái rồi tiếp tục xử lý tài liệu trên tay, sau đó ngẩng đầu lên lần nữa, giống như anh vừa đang nhìn tôi lần nữa.

Kết thúc tất cả ảo tưởng này là sau câu nói của người quản lý.

Phụ trách cho Đồng Tiểu Táp chế luyện đơn khúc đúng là một bạn gái nhỏ kia Công ty Địa Nhạc, chuyên gia thu âm cũng là người mà cô bé kia vẫn hợp tác, trên đường tôi bị kêu lên đi lấy đồ ăn mua ngoài, lúc trở lại thì nghe được người quản lý nói xa nói gần nói lời ca bài hát này là Đồng Tiểu Táp tự viết, hơn nữa chính là tặng cho bạn gái của mình.

Sau đó, tôi tìm một cái cơ để lấy lời bài hát từ tay người quản lý. Thật ra thì lời ca này đặc biệt đơn giản, mà tôi nhìn một chút đã cảm thấy trong lòng không có cảm giác gì.

Người quản lý nói rằng, đó là Đồng Tiểu Táp viết để tỏ lộ với cô gái kia.

Tôi gật đầu một cái và giả vờ đang xem lời bài hát này.

Nếu thời gian có thể chuyển dời, tôi nhất định không để xuống phần ràng buộc này.

Nói địa điểm tốt, cùng một lúc

Xin đừng quên tôi

Xin hãy ở lại bên cạnh tôi

Nếu số phận liên tục không ngừng xoay ngược lại, nhất định phải vượt qua ngày gặp nhau đó.

Nói với em nếu như tôi muốn, lấy xuống mặt nạ này

Nhẹ nhàng giữ lời nói dối cuối cùng

Quên đi: "Tôi đã từng hạnh phúc. "

Tôi vẫn thích dáng vẻ Đồng Tiểu Táp cầm con chuột chỉ điểm thiên hạ tốc độ, có lẽ là bởi vì nghe nói đây là anh viết tỏ lộ với cô gái kia, trong lòng tôi cũng không muốn thừa nhận Đồng Tiểu Táp cũng có một kiểu cách như vậy.

Mà bây giờ anh muốn hát bài hát này, mặc dù cũng là vì công việc, nhưng tôi lại xem không hiểu cho nên nói một câu: "Để cho anh ca hát thích hợp sao?"

Người quản lý đặt ly cà phê trong tay xuống rồi nhìn tôi không hài lòng, tôi vội vàng che miệng lại cúi đầu xuống. Ngược lại, chuyên gia thu âm mỉm cười và vỗ vỗ bả vai của tôi: "Thật ra thì tôi cảm thấy được cô nói đúng."

Mà lúc này đây bên trong truyền đến tiếng ho khan kịch liệt, Đồng Tiểu Táp lấy tai nghe ra và nhú mày đi ra. Tôi vội vàng di chuyển vai khỏi bàn tay của chuyên gia thu âm.

Đồng Tiểu Táp tròn mắt nhìn tôi một cái: "Tôi muốn uống nước chanh."

"À?" Tôi quay đầu nhìn hồng trà mới vừa mua: "Nhưng anh mới vừa ——"

Đồng Tiểu Táp lại lặp lại lần nữa: "Tôi muốn uống nước chanh."

Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy anh nói chuyện với giọng điệu như làm nũng, tôi không dám suy nghĩ nhiều chỉ có thể nói biết, sau đó từ phòng thu âm chạy đi, nhưng tôi luôn có cảm giác giống như bị cái gì nhìn chăm chăm nóng lên từ sau lưng, lúc ra cửa tôi cẩn thận quay đầu lại, kết quả Đồng Tiểu Táp đã sớm chạy qua một bên nghe điện thoại.

Tôi mua nước chanh xong lại vòng một vòng rất lớn rồi mới quay lại, tôi hiểu Đồng Tiểu Táp là cố ý sai tôi đi, tôi đặc biệt biết rõ cho nên đứng bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ, vì bảo đảm an ninh tuyệt đối tầng phòng thu âm cũng không còn mấy người làm việc, cũng không tự nhiên biết mở máy điều hòa không khí, lúc Đồng Tiểu Táp cùng người quản lý đi ra thì tôi đều mau biến thành đá rồi.

Tôi run rẩy đưa nước chanh đã biến thành nước chanh đá nước. Lúc Đồng Tiểu Táp nhận lấy thì chân mày nhíu chặt hơn, bởi vì tôi không cẩn thận đụng phải ngón tay của anh. Vừa lúc chuyên gia thu âm cũng ở đây, khoát áo khoát lên trên người tôi để lấy lòng.

Tôi nghĩ Đồng Tiểu Táp lại muốn tức giận lần nữa, kết quả anh hừ lạnh một cái rồi đi ra ngoài, người quản lý theo sát phía sau. Còn lại tôi và chuyên gia thu âm hai mặt nhìn nhau.

"Có thể tâm tình của anh ấy không được tốt lắm?"

"Ghi âm không thuận lợi sao?" Tôi trả lại áo khoát cho chuyên gia thu âm: "Thật ra thì tôi không lạnh."#Sun520. DDLQĐ

"Có lẽ vậy." Chuyên gia thu âm cũng không có hỏi gì nữa, trực tiếp cầm lấy áo khoát: "Nhưng cô chắc chắn bài hát kia không phải hát tặng cho cô?"

"Đùa gì thế." Mặt tôi nóng lên, nhanh chóng giấu đi cảm xúc của mình: "Cô biết bạn gái của anh ấy hay không?"

Trong câu sau, tôi là thử dò xét giọng nói, thật ra thì tôi thật muốn lấy được trả lời phủ định, ví như tất cả những chuyện đó đều là xì căng đan, ví như Đồng Tiểu Táp thật ra thì không có bạn gái.

Nhưng chuyên gia thu âm mỉm cười: "Đây cũng là, hai người bọn họ tình cảm rất tốt. Mới vừa rồi sau khi cô đi ra ngoài trong lòng anh ấy không yên, cũng có thể cùng nhận một điện thoại có liên quan. Đúng rồi, cô tên là Thẩm?"

"Tôi tên là Thẩm Lam."

"A, Thẩm Lam này, tôi có thể mời cô ăn bữa ăn tối hay không, tôi nhớ cô bây giờ cũng tan việc rồi."

"Tôi thật ra thì không tiện lắm."

Bỏ lại câu nói kia tôi vội chạy đi, tôi đứng đây lâu như vậy cũng chẳng qua là tôi muốn biết nhiều chuyện hơn về Đồng Tiểu Táp, về phần những chuyện khác, tránh không kịp.

Nhưng khi tôi đi ra ngoài thì xe của Đồng Tiểu Táp bọn họ cũng đã sớm lái đi. Tôi hét lên mấy tiếng ở phía sau cũng không có phản ứng lại, sau đó tôi đành phải một người thuê xe trở lại nhà trọ.

Tôi nghĩ rằng tâm trạng của Đồng Tiểu Táp không tốt, cho nên chuẩn bị mua chút đồ anh thích trở về nấu cơm cho anh ăn, nhưng khi tôi từ trong siêu thị xách theo hai túi lớn nguyên liệu thức ăn trở lại nhà trọ thì thấy bóng tối bên trong. Đồng Tiểu Táp không có trở lại.

Tôi vừa chờ anh vừa bắt đầu chuẩn bị cơm tối, thuận tiện mở TV.

Sau khi lên đại học, tôi không còn bắt kịp những tin tức giải trí kia nữa, nhưng có tình lần này, bỗng nhiên tôi nghe được một tên quen thuộc, lúc ngừng đầu lên quả nhiên thấy bên trong chính là bạn gái kia của Đồng Tiểu Táp. Nổi tiếng hơn nhiều so với Đồng Tiểu Táp, cấp độ trên tin tức này, Đồng Tiểu Táp được gọi bạn trai xì căng đan.

Nhưng hai người bọn họ lại cùng nhau vào kính rồi, không phải là tin tức tích cực, nhưng trong bức ảnh hai người lại lờ lờ kéo kéo. Tôi vừa nhìn, tay cũng không biết nặng nhẹ, dao găm cửa vào ngón tay.

Lúc rửa sạch vết thương, tôi đặc biệt thôi miên chính mình, bắt tự ngôi nhà này và mình không hợp, tôi sống ở đây vận số sẽ rất kém cỏi. Về phần bạn gái gì đó của Đồng Tiểu Táp, tôi đã lựa chọn không quan tâm nữa.

Cùng lắm thì, chính là nói tránh đi trước. Dù sao, tôi cũng không có ôm bất kì hi vọng gì.

Mang theo tâm tình "Không sao cả", tôi cuối cùng vẫn mất ngủ, hai lỗ tai cũng ở đây cẩn thận lắng nghe âm thanh của cửa, nhưng Đồng Tiểu Táp cả đêm cũng chưa trở lại. Sáng ngày hôm sau tôi mang theo hai con mắt gấu mèo 0.0 mở cửa phòng của anh, thấy cũng giống như trước khi đi vậy, rất chỉnh tề, trong phòng khách cũng không có dấu vết ai đến cả.

Đặc biệt đi siêu thị mua những nguyên liệu nấu ăn kia cũng đều sửa sang xong đặt ở trong tủ lạnh rồi, ngoại trừ trên ngón tay tôi nhiều hơn vết thương kia, cái khác giống như cũng không đặc biệt gì.

Bởi vì Đồng Tiểu Táp vẫn không có xuất hiện, tôi đây một trợ lý gần gũi cũng sẽ không sắp xếp công việc. Tôi đợi điện thoại cả ngày trong nhà, nhưng ngoại trừ bán vật phẩm bảo vệ sức khỏe tôi cũng không nhận một cuộc điện thoại nào.

Ngày thứ hai, Đồng Tiểu Táp vẫn không có trở lại.

Ngày thứ ba, tôi bắt đầu tưởng tượng thấy, có lẽ Đồng Tiểu Táp cùng bạn gái của anh ở bên ngoài, có lẽ bọn họ như vậy như vậy. Mỗi ngày có thể bọn họ đều ôm nhau ngủ, Đồng Tiểu Táp lại có thể dịu dàng với cô ấy giống như đối với mình lúc trước không đây.

Tôi khổ sở muốn khóc.

Ngày thứ tư, tôi thu dọn xong hành lý chuẩn bị ra đi không lời từ biệt thì nhận được điện thoại của người quản lý.

Giọng điệu của anh ta không tốt chút nào: "Thẩm Lam, cô không muốn công việc nữa hay sao? Trong vòng nửa tiếng đến công ty cho tôi."

Lúc ấy, tôi rõ ràng đã chuẩn bị đi, cuối cùng quý thần xui khiến vẫn là đặt rương hành lý ở cửa rồi đến công ty, tôi nghĩ cho dù muốn rời khỏi thì cũng phải giao phó công việc cầm trên tay cho xong, như vậy thì sẽ không ảnh hưởng đến Đồng Tiểu Táp.

Vừa đến công ty tôi đã bị người quản lý gọi vào phòng làm việc, anh ta đặc biệt tức giận cầm gì đó trên tay đập một cái: "Ba ngày không đến làm, cô cho rằng tôi mời đến làm khách du lịch hả?"

"Tôi ——"Sun520. DDLQĐ

"Nếu như cô không muốn công việc này nữa thì đi đi."

"Tôi đúng là tính từ chức." Tôi vừa nói, vừa cầm thư từ chức đã sớm chuẩn bị xong đưa tới: "Tôi nghĩ công việc này không thích hợp với tôi."

"Cô cô cô!" Người quản lý bị tác phong của tôi làm đến nổi giọng nói cũng phát run, thật ra thì phần công tác này cũng không phải là tôi thì không thể, có lẽ anh ta cảm thấy tôi với thân phận trợ lý nhỏ thế nhưng không có để ý lời của anh ta nên cảm thấy thật mất mặt.

Cổ tình lúc này Đồng Tiểu Táp cũng tiến vào rồi.

Anh vừa vào cửa thì ngồi xuống bên cạnh tôi, tầm mắt thuận theo tự nhiên rơi vào trên lá thư từ chức.

Người quản lý bắt đầu oán trách tôi đây một trợ lý không hợp cách không chuyên nghiệp. Tôi đứng ở một bên không nói một lời, tùy thời chuẩn bị đi. Đồng Tiểu Táp cũng giống vậy không nói lời nào, về mặt anh không thay đổi ngồi ở chỗ đó, qua thật lâu, người quản lý rút cuộc lên tiếng xong lại quay đầu sang hỏi Đồng Tiểu Táp: "Tiểu Táp, cậu cảm thấy thế nào?"

Đồng Tiểu Táp uống ly nước, anh có chút thay đổi, có lúc sẽ giống như Dư Thiên, âm tình bất định, không có tinh thần, có lúc lại cao thâm khó lường, anh để ly xuống lại nhìn tôi, cuối cùng giờ giờ lên khoe miệng nói: "Vậy hãy để cho cô ấy đi thôi."

Khối đá lớn trong lòng tôi rơi xuống đất, thuận tiện cũng kéo lòng của tôi rất đau. Mặc dù tôi không có mong đợi Đồng Tiểu Táp sẽ giữ lại, nhưng thái độ anh trực tiếp lạnh nhạt hãy để cho tôi khó qua thật lâu.

Lúc tôi từ phòng làm việc đi ra Đồng Tiểu Táp vẫn còn bên trong, cho nên chỉ có một mình tôi nhìn thấy bạn gái Đồng Tiểu Táp chờ ở cửa, cô ta nhìn tôi mấy lần, sau đó chỉ ngón tay vào người của tôi nói: "Cô là người ở khách sạn ngày đó?"

Tôi lúng túng gật đầu một cái, vừa định đi lại bị cô ta gọi lại.

"Cô đứng lại."

"Tôi sao?" Tôi xoay người, chỉ chỉ chính mình.

"Tôi nói chính là cô." Giọng điệu của cô ta không khách khí chút nào: "Cô là trợ lý của Đồng Tiểu Táp đúng không?"

"Tôi không phải."

Tôi đã đoán sợ rằng đây không phải là chuyện tốt lành gì rồi, cổ tình cô ta không định bỏ qua cho tôi, ngược lại dùng sức nắm tay của tôi, không thiên vị bóp chỗ vết thương của tôi, vết thương kia rất sâu, qua mấy ngày nữa cũng không khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đậm Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Buông Tha

"Cô làm gì ở đây hả?"

Tất cả mọi người có mặt ở đó, bao gồm Đồng Tiểu Táp là người cuối cùng ra ngoài đều nhìn thấy Lạc Vi vẫn cầm lấy tay tôi, càng về sau lại giả bộ như mình là bị tôi nắm kéo vậy, cô ta căn bản không có gì tổn thương, nhưng Đồng Tiểu Táp lại ngăn ở phía trước cô ta chắn chắn tôi.

Tôi vốn không mong đợi Đồng Tiểu Táp có thể bảo vệ tôi, nhưng thái độ của anh khiến cho tôi cảm thấy tức giận. Ban đầu chuyện Lâm Sa kia anh không tin tôi, bây giờ thế nào, cho dù bạn gái của anh cố tình gây sự nhưng anh giống như có thể chấp nhận tất cả vậy.

Đồng Tiểu Táp thật đúng là tiến hóa thành bạn trai ôn nhu sẵn sàng đến không chê vào đâu được.

Trong lòng tôi phát khổ, tôi chuẩn bị rời đi không muốn giải thích gì cả. Nhưng lần này, tôi lại bị Lạc Vi kéo lại, cô ta giống như nhận thấy được ngón tay tôi bị thương, cố tình siết chặt nơi đó.

"Tôi muốn báo cảnh sát!"

Đồng Tiểu Táp nhíu mày: "Lạc Vi ——"

"Tôi nói tôi muốn báo cảnh sát, bây giờ lập tức gọi bảo vệ." Lạc Vi không buông tha tôi lại, một cái tay khác đã lấy điện thoại di động ra và gọi 110.

Tôi hoảng hồn, vươn tay nghĩ đẩy cô ta ra, hét một câu: "Bệnh thần kinh!"

"Cô còn muốn chạy!" Lạc Vi siết chặt tôi hơn.

Lúc này bảo vệ cũng đều tiến vào, Lạc Vi chỉ vào tôi, không ai trong số những người có mặt ở đây nguyện ý đứng ra nói giúp tôi cả.

Mà khi đó trong lòng tôi chỉ có một ý nghĩ: Trốn.

Tôi chỉ muốn đẩy tay Lạc Vi ra, cô ta lại cố ý ngã về phía sau. Nhưng kết quả chúng tôi cũng không có dự liệu đến, trên bàn làm việc sau lưng Lạc Vi có một lọ thủy tinh, lúc cô ta ngã xuống cũng đụng phải bình thủy tinh đó, bình rơi xuống thành mảnh vụn, một miếng trong đó vô tư đâm vào trên mặt Lạc Vi.

Trong nháy mắt, máu tươi chảy ra.

Mọi người chúng tôi đều ngẩn ra, lúc thanh tỉnh lại tôi đã bị bảo vệ đè bả vai xuống, mà Lạc Vi khóc lên khóc xuống ở trong ngực Đồng Tiểu Táp.

Đồng Tiểu Táp chỉ lo an ủi và ấn vết thương của cô ta, hoàn toàn không để ý tới tôi đang nhờ giúp đỡ.

Sau đó, tôi suy nghĩ cũng cảm thấy lúc đó mình quá ngốc rồi, ngay cả khi tôi sợ hãi nhất, điều đầu tiên tôi nghĩ đến vẫn là Đồng Tiểu Táp.

Sau đó, xe cứu thương cùng xe cảnh sát đều tới, Lạc Vi và tôi được chia ra mời đi lên, Đồng Tiểu Táp vẫn ở bên cạnh Lạc Vi, lần cuối cùng anh quay đầu lại nhìn tôi với ánh mắt giống như mạng theo kịch độc vậy.

Mà tôi, đã sớm bởi vì sợ hãi nên quên biểu cảm và lời nói mất rồi.

Sau khi lên xe cảnh sát tôi mới nhìn rõ tình cảnh của mình. Mặc dù trên tay tôi không có vòng tay sáng choang, nhưng ánh mắt thông cảm của cảnh sát bên cạnh trực tiếp đẩy tôi vào vực sâu.

"Cô có án để?"

Trong đồn cảnh sát, cảnh sát ngồi đối diện đập một xấp đương án trước mặt của tôi, mấy cảnh sát lúc đầu vẫn còn an ủi tôi nhưng sau khi nhìn thấy thì ánh mắt từ thông cảm biến thành xem thường.

Tôi liếc mạng lác đầu: "Không phải vậy, mới vừa không phải là tôi muốn đẩy cô ta, là tự cô ta ——"

Người cảnh sát kia chỉ là nhìn tôi một cái, cúi đầu dùng bút viết cái gì, lại một lát sau có người gõ cửa đi vào đưa một phần tài liệu.

"Những người vừa có mặt ở đó đã chứng minh cô đẩy ngã cô ta."

"Làm sao có thể!" Tôi vỗ bàn đứng lên, nhưng lập tức bị đè lại ngồi xuống ghế lần nữa. "Thật không phải là tôi mà, rõ ràng là chính cô ta cố ý té xuống, những người đó đều thấy, bọn họ nói láo! Trong phòng làm việc có máy theo dõi, có thể điều ra xem."

"Cái này, " cảnh sát nhìn tôi một cái, hình như đã hiểu rõ ràng chuyện gì đang đến: "Người trong công ty của các người nói máy theo dõi vừa lúc xảy ra vấn đề vào ngày hôm nay."

Lần này tôi rốt cuộc hiểu rõ, những

người đó thật sự là cố ý nói láo. Lạc Vi là một người được mọi người thích, có chút thể diện, nói cho cùng cũng là đối tượng hợp tác của công ty Đồng Tiểu Táp, nên bọn họ phải bảo vệ cô ta, nếu như Lạc Vi xảy ra tình huống gì thì Đồng Tiểu Táp sẽ bị liên lụy.

Nhưng, khi tôi bắt đầu tưởng tượng sắp đối mặt với hậu quả đáng sợ, cả người cũng lạnh phát run.

"Cô Châm? Cô Châm?"

Sắc mặt tôi tái nhợt nhìn lên tư liệu trước mặt.

"Cô có người thân hoặc là bạn bè nào ở đây có thể tới bảo lãnh cô hay không?"

"Tôi ——"

Một năm trước, Elle được phái đi đào tạo ở nước ngoài, mặc dù tôi đã học bốn năm ở đây, nhưng chỉ sợ cũng không có quan hệ tốt đến có thể ra mặt giúp người trong tình huống này. Cha mẹ tôi lại không thể đến nhanh như vậy.

Mấy cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau, có lẽ bọn họ cũng hiểu tôi gặp phải tình huống gì rồi, cái vẻ xem thường đó trở lại thông cảm lần nữa, mà tôi cũng không cần thông cảm, bọn họ càng như vậy tôi càng thêm sợ hãi.

"Tôi nhớ ra rồi, có một người ——"

□□□

Chờ đến khi Du Thiên tới bảo lãnh tôi, tôi bị giam trong

căn phòng nhỏ, trên tường treo một cái máy quay phim, tôi không xa lạ với cảnh tượng như thế này.

Thật ra thì từ lúc tôi bắt đầu gọi điện thoại thì không tới nửa giờ Đư Thiên đã xuất hiện ở trước mặt tôi, nhưng 30 phút này lại có vẻ như bằng một năm, anh làm xong thủ tục sau đó mang tôi ra ngoài.

Vừa mới rời đi đồn cảnh sát, tôi nắm lấy ống tay áo Đư Thiên: "Giúp tôi chạy trốn có được không?"

"Thẩm Lam có nói cái gì đó?" Hiển nhiên Đư Thiên không biết ý của tôi.

"Giúp tôi chạy trốn, tôi không thể ở lại chỗ này." Tôi vừa nói, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai năm trước, những giọt nước mắt liền rơi xuống.

Đư Thiên dùng ngón tay lau nước mắt của tôi: "Được rồi, Thẩm Lam cô đừng sợ, nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi có thể giúp cô."

"Anh không giúp được." Tôi liền mạng lắc đầu: "Tôi phải rời đi nơi này, tôi không muốn ngồi tù!"

"Sẽ không ——"

Đư Thiên mới nói được một nửa thì điện thoại di động của anh vang lên, sau khi nghe điện thoại Đư Thiên cau mày nhìn tôi: "Thẩm Lam, cô——"

Tôi khóc suốt, lời đều nói hết không rõ ràng lắm.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Đừng sợ, cho dù xảy ra chuyện gì tôi có thể giải quyết giúp cô mà, tôi cam đoan với cô."

Đư Thiên vừa nói, ép đầu tôi vào trong ngực của anh, tôi thật sự nghĩ chớp được cây cỏ cứu mạng nên ôm thật chặt lấy anh, anh cũng ôm lấy tôi. Tôi khóc một lát mới đẩy anh ta ra, mới vừa đứng ngay ngắn lại thì thấy Đồng Tiểu Táp vẫn đứng ở sau lưng của Đư Thiên, ánh mắt của anh vẫn vậy, hình như càng nhiều hơn là một sự chậm trễ.

Chỉ trong nháy mắt, anh rời đi từ bên người chúng tôi.

Đư Thiên cũng nhìn thấy Đồng Tiểu Táp, anh dùng lực thở dài một cái, lại không nói gì.

Cả ngày hôm đó tinh thần tôi luôn hoảng hốt, Đư Thiên đưa tôi đi ăn cơm, tay tôi cầm lấy cái muỗng cũng phát run, cuối cùng anh ta không có cách nào lại đưa tôi về nhà trọ.

"Những chuyện khác tôi có sắp xếp, cô không cần lo lắng, thật ra thì cũng không có nghiêm trọng như cô nghĩ đâu."

Nửa câu nói sau Đư Thiên rõ ràng không có tức giận, anh ta dụ dỗ tôi xong sau lại đi ra ngoài gọi điện thoại, tôi len lén đi theo phía sau Đư Thiên, nhìn thấy vẻ mặt anh đoán được chuyện nhất định không thuận lợi.

Lạc Vi ngã một cái là không có chuyện gì đi, nhưng trên mặt của cô ta, nếu như cô ta bị hủy khuôn mặt, hậu quả khó mà lường được.

Khi Dư Thiên trở lại tôi đã hốt hoảng chuẩn bị sẵn sàng rời đi. Đối lại thái độ của anh ta đầy tức giận, nhưng anh ta lại thùy chung kiềm chế tính tình của mình: "Thẩm Lam, cô phải tin tôi."

"Tại sao tôi phải tin anh? Anh cho rằng anh chính là người tốt hay sao?"

Câu nói kia nói xong tôi cũng không có hối hận, đối với Dư Thiên tôi vẫn luôn có rất nhiều rất nhiều oán giận, nhưng thùy chung tôi cũng không có thời gian để hợp lý để phát tiết.

Dư Thiên vẫn kiềm chế bình tĩnh: "Cô hãy nghe tôi nói, Lạc Vi bên kia tôi sẽ nghĩ cách giải quyết, nếu như cô ta thật sự muốn kiên cô tôi nhất định nghĩ cách dẫn cô đi, nhưng bây giờ cô không thể kích động, nếu như sáng sớm ngày mai cô còn muốn đi đồn cảnh sát, nếu như cô không đến thì mọi chuyện sẽ phiền toái hơn. Thẩm Lam, cô phải hiểu được, bây giờ chỉ có một mình tôi mới có thể giúp cô thôi."

"Tôi ——" Sun520 – ĐĐLQĐ

Tôi vẫn bị Dư Thiên thuyết phục.

Anh thấy tôi không khóc rống nữa nên cũng yên lòng, đỡ tôi đi lên sofa ngồi xuống, lại rót một ly nước cho tôi. Uống ly nước kia chỉ biết đầu của tôi bắt đầu hỗn loạn, không bao lâu ngủ mất rồi.

Nica mê nica tỉnh giữa, tôi hình như nghe thấy Dư Thiên

than thờ bên cạnh tôi. Anh ta vốn là thân hình cao lớn cơ
vẻ rất mệt mỏi, vừa ẩn ẩn cái trán vừa gọi điện thoại.

Lại một lần nữa lúc tỉnh lại trời đã sáng, tôi ngủ thật lâu,
nhưng tinh thần cũng không có khôi phục chút nào. Tôi
ngủ ở trong phòng của Đư Thiên, anh nằm ở trên sofa
phòng khách, lúc tôi đi ra Đư Thiên đã tỉnh đi qua, thấy
anh ta nhìn tôi, cẩn thận hỏi: "Có khỏe không?"

Tôi gật đầu.

"Vậy chúng ta đi thôi."

"Ừ."

Lúc được bảo lãnh, đồn cảnh sát bên kia bảo tôi sáng sớm
hôm sau đến một chuyến nữa, dọc theo đường đi tôi đều
đang suy nghĩ Lạc Vi lúc này cũng đã ghi chép khẩu
cung rồi. Chuyện sẽ phát triển thế nào, rất nhanh sẽ được
đáp án.

Càng đến gần, càng lo lắng. Đư Thiên nhận thấy được
tâm tình của tôi, anh ta dọn ra một cái tay vớ bả vai của
tôi.

"Tôi không sao." Nhiều hơn nữa phiền toái tôi đều gặp
qua rồi, có lẽ đây chính là sự trừng phạt cho hành vi bốc
đồng của tôi, tôi nên tránh xa kẻ nguy hiểm một chút.

Sau khi đến đồn cảnh sát yêu cầu Đư Thiên ở bên ngoài,
tôi chỉ có thể một người đi vào, trong lòng tôi rất lo lắng.
Mãi cho đến cảnh sát nói với tôi: "Chúng tôi đã lấy được
được phim theo dõi trong phòng làm việc ngày hôm qua rồi,
chúng mình chỉ cần chờ đợi thật sự không có đầu Lạc Vi. Cho

Chẳng những cô không mất sự không có lấy được... Cho nên bây giờ cô có thể yên tâm, sẽ không bị bất kỳ khởi tố."

"Có thật không?" Tôi gần như không dám tin, chuyện như thế này mà giải quyết nhanh như vậy.

Khi từ gian phòng đi ra khoe miệng tôi cũng không không chế được giờ lên, giống đạt được tự do lần nữa vậy, Du Thiên luôn chờ tôi ở cửa, lúc nhìn thấy anh ta tôi liền mạng chạy tới: "Tôi không sao rồi, cảm ơn anh."

"Hả?" Du Thiên hình như có chút không hiểu rõ nói.

Mà tôi lúc ấy cho là nhất định là Du Thiên nghĩ cách lấy được cuộn phim theo dõi.

"Có thể đưa tôi đến nhà trọ của Đồng Tiểu Táp không."

"Thẩm Lam, cô ——"

"Thật ra thì hôm qua tôi chính là đi từ chức, hành lý của tôi đã thu thập xong, mặc dù cũng không còn bao nhiêu thứ." Nhưng tôi lại không muốn để lại ở nơi đó để cho người khác cảm thấy chướng mắt.

"Vậy cô cũng không nghĩ ——"

"Không muốn, không có suy nghĩ gì nữa. Nhưng vẫn là cảm ơn anh, tôi nghĩ tôi không thích hợp với Đồng Tiểu Táp, bây giờ anh biết tôi đã từng chuyện xảy ra cũng hiểu chưa, tôi không xứng với anh ấy. Lại nói bạn gái của anh ấy cũng trở lại rồi. Tôi đã quyết định muốn buông tay rồi. Tôi thật ra thì, đã sớm buông tha, cũng đã sớm nên từ bỏ."

Q.2 - Chương 12: Dây Dura Ngắn Ngủ

Cuối cùng Dư Thiên không nói gì nữa, bởi vì lúc trước vẫn ở trong trạng thái hoảng loạn suốt đêm nên không có nghỉ ngơi thật tốt, Dư Thiên để cho tôi nghỉ ngơi một buổi chiều sau khi trời tối mới lái xe đưa tôi đến nhà của Đồng Tiểu Táp.

Từ dưới lầu nhìn lên trên, cửa sổ lớn sát đất trong bóng tối, nghĩ đến Đồng Tiểu Táp có thể không có ở đây, vì thế nên tôi yên tâm rất nhiều.

"Tôi đi lên với em?"

Tôi lắc đầu: "Không cần, tự tôi có thể, đồ đã thu thập xong để ngay cửa ra vào. Chờ tôi năm phút đồng hồ là tốt rồi."

"Thẩm Lam, em suy nghĩ thật rõ ràng chưa?"

"Đúng, tôi sẽ không hối hận."

Nói xong tôi nhanh chóng xuống xe, thật ra thì Dư Thiên không nợ tôi cái gì, nếu như nói đoạn thời gian trước tôi còn có lời oán hận anh ta, bây giờ nhiều hơn chỉ là cảm kích.

Khi tôi đứng ở trước cửa, tôi gần như không do dự lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, không cần phải đi vào, lấy được đồ của tôi trực tiếp rời đi là được rồi.

Nhưng chuyện hình như không thuận lợi như kế hoạch của tôi.

Lúc mở cửa phòng đó, mùi rượu nồng nặc cùng mùi thuốc lá đập vào mặt tôi. Trong trí nhớ Đồng Tiểu Táp chưa bao giờ sẽ hút thuốc uống rượu, nhưng lúc này trong cả căn phòng đều là hơi thở sa đọa của hỗn hợp của rượu và thuốc lá.

Tôi đưa tay chuẩn bị kéo vali hành lý đã thu thập xong đặt ở cửa lại sờ trống không. Đồ hình như bị người chuyển đi rồi. Lúc cô muốn mở đèn, tay của tôi đã bị người ta nắm lấy rồi.

Lòng bàn tay lạnh lạnh lại căng đầy mồ hôi.

"A, em đã đến rồi." Là giọng của Đồng Tiểu Táp, anh thật sự uống rượu, giọng nói cũng nhẹ nhàng. Men theo ánh trăng ngoài cửa sổ tôi thấy rõ mặt của anh.

Anh lười biếng híp mắt đứng cách tôi chỗ không xa.

Sau một lúc, tôi đã bị anh dùng sức kéo vào trong ngực. Tôi ở trước ngực anh, nhịp tim quen thuộc xâm nhập ý chí của tôi một lần nữa.

"Anh buông tôi ra." Tôi nhỏ giọng nói một câu sau đó cố gắng đẩy Đồng Tiểu Táp ra, nhưng anh không chỉ có không nghe lời của tôi nói, ngược lại gia tăng sức lực trên tay, ôm eo của tôi hết sức chặt.

Nếu như Đồng Tiểu Táp tỉnh táo, anh chắc chắn sẽ không đối với tôi như vậy. Giải thích duy nhất là, anh coi tôi như Lạc Vi bạn gái của anh. Nhất định là bởi vì chuyện Lạc Vi bị thương nên Đồng Tiểu Táp mới có thể mềm lòng đến say rượu.

"Đồng Tiểu Táp, anh nhận làm người rồi." Tôi nhấn mạnh lại một lần, trong giọng nói mang theo một chút tức giận.

Tôi khẳng định tôi không phải là ghen tị, tôi thật sự đã từng yêu Đồng Tiểu Táp thậm chí hai năm sau cũng khó quên được anh, nhưng người trước mắt này, mặc dù có vẻ mặt giống anh như đúc, nhưng chúng tôi không có chung ký ức.

Anh đã trở thành một người khác.

Hình như Đồng Tiểu Táp không vừa lòng khi tôi phản kháng, anh tiến lên nửa một bước, trực tiếp đẩy tôi tới góc tường, tiếp đó nhanh chóng cúi đầu, dùng một nụ hôn tàn bạo ngăn trở tôi thiếu chút nữa nói ra khỏi miệng lời tuyệt tình.

Có lẽ bởi vì say rượu và tức giận, nụ hôn của anh rất không lưu loát, thậm chí tay giống như lo lắng không ngừng di chuyển ở trên người tôi.

Tôi vừa giãy giụa đột nhiên nghĩ tới nhược điểm của Đồng Tiểu Táp. Là tay phải của anh.

Thật ra thì tôi không cần làm cái gì, tôi chỉ là nhẹ nhàng đụng tay kia của anh một cái, cả người anh giống như bị hút hết hơi sức vậy.

Cách này quá tàn nhẫn, mà tôi hết cách rồi, nếu như tôi xảy ra chuyện gì với Đồng Tiểu Táp, sợ rằng người hối hận hơn là anh mà tôi.

Khi tôi nghĩ là mình đã khôi phục tự do chuẩn bị đẩy cửa rời đi, Đồng Tiểu Táp ôm lấy tôi từ sau lưng một lần nữa.

Lần này anh càng quyết tâm hơn, không để

cho tôi phản kháng được. Tôi bị Đồng Tiểu Táp chặn ngang ôm lên phòng ngủ trên lầu hai, anh ném tôi ở trên giường sau đó dùng thân thể ngăn chặn tôi, đồng thời khó chịu xé quần áo trên người cô.

Khi đó tôi mới phát hiện, mặc dù Đồng Tiểu Táp nhìn rất cao và gầy, nhưng trên thực tế anh đã rắn chắc rất nhiều, sau khi cởi quần áo ra phơi bày bắp thịt đường cong trên thân thể cân xứng xinh đẹp ra ngoài.

Trên người anh, còn có một lớp mồ hôi thật mỏng.

Đầu óc của tôi trống rỗng, hoàn toàn không để mắt đến mình cũng sắp bị Đồng Tiểu Táp lột sạch sự thật. Biết thân thể của anh dán lên, mồ hôi mịn mịn ở trên người của tôi, tôi mới hiểu được tình cảnh trước mắt.

"Đồng Tiểu Táp, anh nhận làm người rồi."

Tôi nhỏ giọng nhắc nhở, thật ra thì tôi lén đứng mình suy nghĩ thật sự của mình. Tôi vẫn không có cách nào từ chối anh. Sau đó trong toàn bộ quá trình tôi đều không có phản kháng.

Hành động của Đồng Tiểu Táp cũng từ từ mà trở nên dịu dàng, anh chống đỡ lấy thân thể ánh mắt sương mù theo trên cao nhìn xuống tôi.

Nhưng anh từ đầu đến cuối không có nói chuyện, một câu cũng không có. Mãi cho đến sau khi anh dịu dàng xâm

chiêm, tôi mới rời cuộc nghề được một tiếng thờ dộc buông lòng xuống.

Đồng thời, nước mắt của tôi cũng chảy xuống.

Đồng Tiểu Táp nhủu mày nhìn tôi, anh không vội động tác ở nửa người dưới, mà anh cúi đầu hôn khốc mắt tôi: "Đừng khóc. Không được khóc nữa."

Câu nói kia giống như ma chú giết giây tôi quên sợ hãi, chỉ động vươn tay ôm lấy cổ của Đồng Tiểu Táp, tôi vùi đầu ở cổ anh, làm lộ anh vẫn là Đồng Tiểu Táp của hai năm trước, anh vẫn còn yêu tôi.

"Không được." Ngón tay Đồng Tiểu Táp di chuyển đến trên lưng của tôi, anh ghé vào bên tai của tôi nói với giọng khàn khàn: "Anh nhẫn nhịn không được, nếu như không thoải mái thì nói cho anh biết."

Mặc dù nói như vậy, thế nhưng anh lại đã bắt đầu động tác kích liệt.

Mồ hôi theo thân thể đụng nhau không ngừng chảy xuống trên người của chúng tôi, trong phòng ngủ nhỏ hẹp hoàn toàn là tiếng va chạm đầy phòng tưng.

Đột nhiên, Đồng Tiểu Táp dừng động tác lại, ngón tay của anh sờ trên lưng của tôi, anh ngây ngẩn cả người. Nơi đó có một vết sẹo nho nhỏ, cho tới bây giờ, mỗi một lần khi đụng chạm tôi đều nhạy cảm khác thường.

"Đừng đụng nơi đó." Tôi nhắm thật chặt mắt đẩy tay Đồng Tiểu Táp ra, bắt chấp tất cả quán lên thân thể của anh.

Tôi chui động hôn lên đôi môi của Đồng Tiểu Tập, tôi hôn môi anh rất nghiêm túc, cẩn thận và cẩn thận cảm thụ môi của anh, mặc dù có mùi rượu và mùi thuốc lá nhưng tôi vẫn không nỡ buông ra.

Bởi vì tôi chui động nên động tác Đồng Tiểu Tập càng thêm kịch liệt, giống như là lấy được kích lệ vậy, anh lôi kéo tôi đổi một vị trí để thân thể tiếp xúc càng thêm xâm nhập, gần như mỗi một cái va chạm cũng làm cho tôi nhận nhìn không được muốn khóc gọi ra. Nhưng anh thùy chung dây dưa miệng của tôi, nghiền nát tiếng áp vào trong cổ họng.

Không biết đã trải qua bao lâu, tất cả lúc kết thúc, ngoài cửa sổ đã có một chút ánh sáng.

Đồng Tiểu Tập còn ngồi ở bên cạnh tôi, loại cảm giác đó thật tốt, anh đang ngủ say và không khác với ngày trước là mấy, tôi tham lam vuốt mặt của anh, anh rút cuộc buông lỏng chân mày, trên cổ anh bị tôi lưu lại dấu ấn.

Tôi ngán người nhìn anh thật lâu, cuối cùng vẫn là hít một hơi thật sâu lấy tay anh vẫn đặt trên eo tôi.

Anh giống như giấy dưa phản kháng một chút, chẳng qua tôi vẫn nhanh chóng thoát đi cái ôm trong ngực này.

Tôi trốn vào trong phòng tắm, toàn thân đều là dấu vết lưu lại cả đêm phóng túng, chất lỏng giữa hai chân đã khô cạn. Dùng sức siết ngón tay, móng tay gần như cắm vào trong lòng bàn tay.

Đau đớn để cho tôi khôi phục lại lý trí.

Sau khi vọt vào tắm tôi mặc quần áo nhăn nhăn nheo nheo vào trên người lần nữa.

Trong phòng ngủ Đồng Tiểu Tập vẫn ngủ ngon như cũ, tôi ghé vào bên cạnh anh nghe được tiếng hít thở đều đều chậm rãi của anh.

"Nếu như anh luôn hạnh phúc là tốt."

Có lẽ Đồng Tiểu Tập nghe được lời nói của tôi, nhẹ nhàng lật người, trán của anh vừa lúc đụng vào trên trán của tôi. Tôi vội vã đứng lên, nhân cơ hội rút ga giường dưới người anh ra.

Ga giường nhăn nheo không chịu nổi và vô số dấu vết chính là chứng cứ tôi phạm tội đêm qua. Tôi chợt dạ ôm nó đi vào phòng vệ sinh, vì không muốn đánh thức Đồng Tiểu Tập nên tôi không dùng máy giặt quần áo, mà lấy tay giặt sạch sẽ ga giường.

Thời tiết ngày đông giá rét, ngâm nước lập tức trở nên lạnh lẽo, sau khi tôi giặt sạch sẽ ga giường thì hai tay cũng đông lạnh đỏ bừng.

May mắn là kiểu dáng ga giường của Đồng Tiểu Tập đều giống nhau, cho nên sau khi giặt sạch sẽ ga giường rồi lấy ga giường sạch sẽ giống như vậy từ trong tủ quần áo.

Tôi đứng ở bên giường cúi người xuống, đặt một bên, sau đó tìm cách khiến Đồng Tiểu Tập nhích người qua bên kia. Tôi nhẹ nhàng đẩy nhưng anh hoàn toàn không hề cử

động, tôi sợ đánh thức anh bằng vũ lực.

Cuối cùng, tôi không thể làm gì khác hơn là dùng một cách rất ngốc, tôi nằm xuống trên giường, quả nhiên Đồng Tiểu Táp lật người nằm sát vào bên cạnh tôi.

Tôi nhân cơ hội đứng lên, thật nhanh trái ga giường phía kia.

Tôi thậm chí dùng khăn lông ấm lau sạch sẽ toàn thân của anh, lại cầu thân giúp anh mặc bộ quần lót sạch sẽ. Khi làm những điều kia, trong lòng tôi rốt cuộc lại vẫn cảm thấy hạnh phúc xa xôi.

Trước kia đều là anh chăm sóc tôi, nhưng lúc này đây, hình như tôi có thể chăm sóc anh duy nhất một lần.

May mắn chính là, tôi đã bận rộn hơn một giờ, cuối cùng Đồng Tiểu Táp cũng mở mắt, anh không có tỉnh, nhưng giống như nằm mơ vui vẻ, tôi thấy được khóe miệng anh cũng nhẹ nhàng giơ lên.

Trước khi tới nhà Đồng Tiểu Táp tôi đã đặt xong vé máy bay chuẩn bị tới đi thành phố B, thời gian máy bay cất cánh còn mấy tiếng nữa, tôi lòng tham nghĩ nấu cho anh thêm một bữa ăn sáng.

Nhưng đến phòng bếp tôi mới phát hiện bên trong rất hỗn loạn. Mấy ngày này tôi luôn mang chức vụ trợ lý của Đồng Tiểu Táp, trên thực tế lại không thể nào chuyên tâm chăm sóc anh, tôi vẫn luôn là có tư tâm, tôi không muốn tốt cho anh ấy.

Thở dài một cái, tôi mặc vào áo khoác ra cửa. Trước khi Đồng Tiểu Táp tỉnh lại phải chuẩn bị xong tất cả, tôi chỉ đi siêu thị bên trong tiểu khu, dùng tốc độ nhanh nhất mua xong đồ cần thiết sau đó tôi chuẩn bị trở về.

Lúc đi qua hiệu thuốc, tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, do dự một chút tôi vẫn đẩy cửa đi vào.

Tôi nghĩ rằng chưa đến nửa tiếng Đồng Tiểu Táp chắc sẽ không tỉnh, nhưng khi tôi mới vừa chuẩn bị mở cửa đã nghe được âm thanh hỗn loạn bên trong.

Sau khi mở cửa, tôi thấy được căn phòng được dọn dẹp trước đó giờ lại trở nên hỗn loạn.

Dưới thời tiết âm mưa độ, Đồng Tiểu Táp chỉ mặc một cái quần lót đứng ở giữa phòng khách, anh nhúm mày thật chặt mở ra toàn bộ cửa phòng.

"Anh tìm cái gì ở đây?" Sun520 - DDLQD

Lúc nhìn thấy tôi, Đồng Tiểu Táp giống như thờ phào nhẹ nhõm. Anh mím môi ngồi xuống ở trên ghế sofa, lại kéo qua một cái mền đắp lên trên người mình.

Điều kì lạ là, anh không chịu đi lên lầu, mà mở ti vi nhìn chăm chăm quảng cáo.

Thật ra thì tôi cũng muốn chung đụng với anh nhiều hơn nữa, nhiều hơn một chút nữa.

